KRISTIN HANNAH
UN NOU
ÎNCEPUT
virtual-project.eu

KRISTIN HANNAH
UN NOU ÎNCEPUT

Original: *The Great Alone* (2018)

Traducere din limba engleză de:
VALENTINA GEORGESCU

virtual-project.eu
LITERA
2018

„Natura nu ne înşală niciodată; noi suntem singurii care ne înşelăm întotdeauna.”
Jean-Jacques Rousseau

1974

Capitolul 1

În primăvara aceea a plouat în rafale torenţiale, ropotind pe acoperişuri. Apa s-a strecurat până şi prin cele mai mici crăpături, afectând chiar şi cele mai solide fundaţii. Lespezi întregi de pământ, neclintite vreme de generaţii, s-au prăvălit ca nişte grămezi de zgură peste drumurile de dedesubt, târând după ele case, maşini, piscine. Au căzut copaci peste liniile de înaltă tensiune, distrugându-le; s-a întrerupt alimentarea cu energie electrică. Râurile au ieşit din mătci, au inundat curţi, au devastat case. Oamenii care ţineau unii la alţii au clacat şi astfel s-au iscat tot felul de conflicte pe măsură ce apele s-au umflat şi ploaia a continuat să cadă.

Leni se simţea şi ea ţâfnoasă. Era nouă la acea şcoală, doar un chip oarecare în mulţime; o fată cu păr lung, cu cărare pe mijloc, fără prieteni, care venea singură la şcoală.

Acum şedea pe patul ei, cu picioarele-i subţirele

trase în sus la pieptul plat, cu un exemplar broşat, cu colţuri îndoite, din romanul de aventuri *Watership Down,* deschis lângă ea. Prin pereţii subţiri ai casei, o auzi pe mama ei spunând: „Ernt, iubitule, te rog, nu. Ascultă…” Apoi pe tatăl ei, furios: „Lasă-mă dracului în pace”.

Iar se certau. Ţipau.

Curând aveau să înceapă plânsetele.

O astfel de vreme scotea la suprafaţă tot răul din tatăl ei.

Leni se uită la ceasul de lângă pat. Dacă nu pleca în acel moment, avea să întârzie la şcoală. Şi ce putea fi mai rău decât să fii nouă într-un liceu? Să atragi atenţia asupra ta. Învăţase asta pe propria piele; în ultimii patru ani, trecuse prin cinci şcoli diferite. Nici măcar o dată nu a găsit o modalitate de a se integra cu adevărat, dar se încăpăţâna să spere. Inspiră adânc, îşi îndreptă picioarele şi se dădu jos din patul dublu. Păşi cu grijă prin camera goală, ieşi în hol şi se opri în uşa bucătăriei.

— Fir-ar al dracului, Cora! spuse tata. Ştii cât de greu îmi e.

Mama făcu un pas către el şi întinse mâna.

— Ai nevoie de ajutor, iubitule. Nu e vina ta. Coşmarurile…

Leni îşi drese vocea ca să le atragă atenţia.

— Bună! spuse ea.

Tata o văzu şi se dădu un pas înapoi de lângă mama. Leni observă că arăta foarte obosit şi doborât.

— Eu… Eu trebuie să plec la şcoală, anunţă fata.

Mama băgă mâna în buzunarul de la piept al uniformei sale roz de chelneriţă şi scoase o ţigară. Arăta ostenită; lucrase în tura de noapte şi acum intra în tura de prânz.

— Du-te, Leni. N-ai vrea să întârzii.

Pe cât era de graţioasă, pe atât era de calmă şi de blândă vocea ei.

Leni se temea să rămână, dar şi să plece. Era ciudat – chiar prostesc –, însă avea adesea impresia că

este singurul adult din familia ei, ca şi cum ea ar fi fost balastul ce ţinea în echilibru şubreda barcă Allbright. Mama era într-o continuă căutare a „sinelui”. În ultimii câţiva ani, încercase seminarele EST de autoperfecţionare şi mişcarea pentru promovarea potenţialului uman, cursuri de iniţiere spirituală, Unitarianismul. Chiar şi budismul. Trecuse prin toate, din fiecare câte ceva. După părerea lui Leni, mama nu se alesese cu nimic mai mult decât cu nişte tricouri şi nişte sloganuri de genul: *Ce e e, iar ce nu e nu e.* Se pare că nimic din toate acestea nu conta.

— Du-te, spuse tata.

Leni îşi luă ghiozdanul de pe scaunul de lângă masa din bucătărie şi se îndreptă spre ieşire. După ce uşa se trânti în urma ei, îşi auzi părinţii luând-o de la capăt.

„Fir-ar al dracului, Cora…”

„Te rog, Ernt, ascultă-mă puţin…”

Nu fusese mereu aşa. Cel puţin, asta susţinea mama. Înainte de război, fuseseră fericiţi, pe vremea când locuiseră într-un parc de rulote din Kent, şi tata avusese o slujbă bună ca mecanic, iar mama era numai veselie şi dansa pe melodia „Piece of My Heart” în timp ce gătea. (Imaginea mamei dansând era absolut tot ce-şi mai amintea Leni din acei ani.)

Apoi tata a fost recrutat şi a plecat în Vietnam, unde a fost împuşcat şi luat prizonier. Fără el, mama a fost distrusă; atunci a înţeles Leni, pentru prima oară, fragilitatea mamei sale. Au fost în derivă o vreme, ea şi mama ei: mereu alt loc de muncă, mereu alt oraş, până când şi-au găsit în sfârşit o casă într-o comună din Oregon. Acolo, îngrijeau stupi şi făceau săculeţi cu lavandă, pe care îi vindeau la târguri, şi protestau contra războiului. Mama şi-a adaptat personalitatea la situaţia în care ajunseseră.

Când tata s-a întors în sfârşit acasă, Leni aproape că nu l-a recunoscut. Bărbatul chipeş şi vesel din amintirile ei devenise morocănos, iute la mânie şi

distant. Se pare că nu i-a plăcut nimic în acea comună, aşa că s-au mutat. După aceea s-au mutat iar. Şi iar. Nimic nu funcţiona vreodată aşa cum îşi dorea el.

Nu putea dormi şi nu-ţi puteai păstra un loc de muncă, deşi mama băga mâna în foc că era cel mai bun mecanic de pe faţa pământului.

Pe tema asta se certau el şi mama în această dimineaţă: tata fusese din nou concediat.

Leni îşi ridică gluga pe cap. În drum spre şcoală, trecu printre nişte blocuri cu locuinţe bine întreţinute, pe lângă o pădure întunecoasă (stai departe de ea), pe lângă un restaurant A&W, unde se întâlneau elevii de liceu la sfârşit de săptămână, şi pe lângă o benzinărie, unde mai multe maşini aşteptau la coadă ca să facă plinul pentru cincizeci de cenţi galonul. Asta îi nemulţumea pe toţi în prezent – preţul combustibilului.

După părerea lui Leni, toţi adulţii erau ţâfnoşi, şi nici nu era de mirare. Războiul din Vietnam segregase ţara. Presa mustea de veşti proaste zi de zi: atacuri cu bombă ale organizaţiilor radicale The Weatherman sau IRA; avioane deturnate, răpirea lui Patty Hearst. Masacrul de la stadionul olimpic din München şocase lumea întreagă, la fel ca şi scandalul Watergate. Iar recent, începuseră să dispară fără urmă studente din statul Washington. Era o lume periculoasă.

Leni ar fi dat acum orice pentru o prietenă adevărată. Era tot ce îşi dorea cu adevărat: pe cineva cu care să vorbească.

Pe de altă parte, nu îi era de prea mare folos să vorbească despre grijile ei. Ce sens aveau mărturisirile?

Sigur, tata îşi mai ieşea din fire câteodată şi ţipa, nu aveau niciodată suficienţi bani şi se mutau tot timpul pentru a fugi de creditori, dar aşa trăiau ei, şi se iubeau.

Uneori însă, mai ales în zile precum cea de azi, Leni se temea. I se părea că familia ei se află pe marginea unei genuni care se putea prăbuşi în orice secundă, se putea nărui precum casele care o luau la

vale de pe dealurile instabile, saturate cu apă din Seattle.

*

După şcoală, Leni porni spre casă pe jos, prin ploaie, singură.

Casa ei se afla în mijlocul unei fundături, într-o curte mai puţin îngrijită decât celelalte: o căsuţă prăpădită din cherestea maro cu jardiniere fără flori şi jgheaburi colmatate şi cu o uşă de garaj care nu se închidea. Din şindrilele cenuşii putrezite ale acoperişului creşteau buruieni în pâlcuri. Un catarg de steag gol indica acuzator în sus, o declaraţie despre ura tatălui ei faţă de direcţia spre care se îndrepta această ţară. Pentru un bărbat pe care mama îl numea patriot, era limpede că îi ura pe cei care-i guvernau ţara.

Îl văzu pe tata în garaj, aşezat pe un banc de lucru înclinat lângă Mustangul îndoit al mamei cu acoperişul lipit cu bandă izolatoare. De-a lungul pereţilor interiori erau aliniate cutii de carton, doldora de lucruri pe care nu le despachetaseră încă de la ultima mutare.

El era îmbrăcat, ca de obicei, cu vestonul lui militar jerpelit şi cu blugii Levi’s rupţi. Stătea aplecat în faţă, cu coatele pe coapse. Părul lui lung, negru era nepieptănat şi încâlcit, iar mustaţa avea nevoie de o tunsoare. Picioarele lui murdare erau goale. Chiar şi aşa, în poziţia aceea ghemuită şi părând obosit, era frumos ca un actor de cinema. Aceasta era părerea tuturor.

Ridicând capul, se uită la ea printre şuviţele de păr. Zâmbetul pe care i-l adresă fu cam blazat, dar tot îi lumină chipul. Aceasta era o trăsătură a tatălui ei: chiar dacă era prost dispus şi ţâfnos, poate chiar un pic înspăimântător uneori, asta era din cauză că era măcinat atât de acut de sentimente precum dragostea, pierderea şi dezamăgirea. Mai ales dragostea.

— Lenora, spuse el cu vocea aceea răguşită de fumător. Te aşteptam. Îmi cer scuze. M-am pierdut cu firea. Nici slujbă nu mai am. Cred că eşti al naibii de

dezamăgită de mine.

— Nu, tată.

Ea ştia cât de rău îi părea. Vedea asta pe chipul lui. Când era mai mică, se întreba uneori la ce bun toate acele regrete dacă nu se schimba nimic niciodată, dar mama îi explicase cum stăteau lucrurile. Războiul şi prizonieratul făcuseră să se rupă ceva în el. „E ca şi cum ar avea coloana fracturată”, spusese mama, şi nu încetezi să iubeşti pe cineva când este bolnav. Devii tu mai puternic „pentru a-i fi sprijin celuilalt. El are nevoie de mine. De noi”.

Leni se aşează lângă el. El îi puse braţul pe umeri şi o trase mai aproape.

— Lumea e condusă de nebuni. Asta nu mai e America mea. Eu vreau…

Se întrerupse, dar Leni nu spuse nimic. Se obişnuise cu tristeţea tatălui ei, cu deznădejdea lui. Se oprea tot timpul în mijlocul frazelor, ca şi cum i-ar fi fost frică să dea glas gândurilor înfricoşătoare sau deprimante. Leni cunoştea acea reticenţă şi o înţelegea; de multe ori e mai bine să taci.

El băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet de ţigări aproape strivit. Aprinse una şi trase în piept aroma înţepătoare, familiară.

Fata ştia cât suferea. O trezeau uneori hohotele de plâns ale tatălui ei şi încercările mamei de a-l linişti cu vorbe de genul Şşşşt, linişteşte-te, Ernt, s-a terminat, eşti acasă acum, în siguranţă.

El clătină din cap şi scoase un fuior de fum albastru-cenuşiu.

— Eu vreau doar… mai mult, cred. Nu o slujbă. O viaţă. Vreau să merg pe stradă fără să-mi fie teamă că o să mă strige lumea ucigaş de copii. Vreau… Oftă. Zâmbi. Nu-ţi face griji. O să fie bine. O să fim bine.

— O să găseşti altă slujbă, tată, spuse ea.

— Sigur că da, Roşcato. Mâine va fi mai bine.

Aşa spuneau mereu părinţii ei.

*

Într-o dimineaţă rece, mohorâtă de la mijlocul lui aprilie, Leni se trezi devreme şi se instală pe sofaua înfloratăă, ponosită din camera de zi, pornind televizorul pe emisiunea *Today.* Aranjă antena de cameră ca să obţină o imagine mai bună. Când imaginea deveni clară, Barbara Walters spunea „… Patricia Hearst, care îşi spune acum Tania, apare în această fotografie cu o carabină M1 în mâini, la recentul jaf de la o bancă din San Francisco. Martori oculari declară că moştenitoarea în vârstă de nouăsprezece ani, care a fost răpită de Armata de Eliberare Simbioneză, în februarie…”

Leni era uluită. Încă nu-i venea să creadă că o *armată* putea să dea năvală în apartamentul unei adolescente şi să o răpească. Cum mai puteau oamenii să fie în siguranţă oriunde într-o astfel de lume? Şi cum oare devenise o adolescentă bogată o revoluţionară pe nume Tania?

— Haide, Leni, spuse mama din bucătărie. Pregăteşte-te de şcoală.

Uşa de la intrare se dădu de perete.

Tata intră în casă, zâmbind într-un fel molipsitor. Părea un uriaş în bucătărioara cu tavan scund, debordând de energie între pereţii cenuşii cu pete de apă. Din păr îi picura apă.

Mama era la aragaz, prăjind bacon pentru micul dejun.

Tata intră în bucătărie şi porni tranzistorul de pe blatul melaminat. Se auzi o piesă rock’n’roll stridentă. Tata râse şi o trase pe mama în braţe.

Leni îl auzi şoptind:

— Îmi pare rău. Iartă-mă.

— Întotdeauna, spuse mama, strângându-l în braţe ca şi cum i-ar fi fost teamă ca el să nu o respingă.

Ţinând-o de talie, tata o aduse pe mama lângă masă. Trase un scaun şi spuse:

— Leni, vino-ncoa!

Lui Leni îi plăcea mult când o implicau şi pe ea. Se ridică de pe sofa şi se aşează lângă mama ei. Tata îi zâmbi lui Leni şi îi întinse o carte broşată. *Chemarea străbunilor*.

— O să-ţi placă, Roşcato.

Se aşează în faţa mamei, apropiindu-se de masă. Avea zâmbetul acela al Ideii geniale, cum îl numea Leni. Îl mai văzuse ori de câte ori venise cu vreun plan de schimbare a vieţii lor. Şi avusese multe planuri: să vândă tot şi să umble cu cortul un an, străbătând toată autostrada Big Sur, să crească nurci (ce *oroare* fusese asta), să vândă seminţe American Seed în Central California.

Băgă mâna în buzunar, scoase o bucată de hârtie împăturită şi o puse mândru pe masă.

— Îl mai ţii minte pe prietenul meu Bo Harlan?

Mama nu răspunse imediat.

— Din Vietnam?

Tata încuviinţă din cap, apoi i se adresă lui Leni.

— Bo Harlan era şeful echipajului, iar eu eram mitraliorul din uşa elicopterului. Aveam grijă unul de celălalt. Eram împreună când aparatul nostru s-a prăbuşit şi am fost capturaţi. Am îndurat împreună chinurile iadului.

Leni observă că tremura. Mânecile cămăşii îi erau suflecate, aşa că putea vedea cicatricile lăsate de arsuri, care se întindeau de la încheietura mâinii până la cot în încreţituri de piele cutată, distrusă, care nu se bronza niciodată. Leni nu ştia ce anume provocase acele cicatrici – el nu spusese niciodată, nici ea nu întrebase niciodată –, dar un lucru era cert, anume că cei care-l luaseră prizonier le provocaseră. Tata avea cicatrici şi pe spate, unde pielea era răsucită şi cutată.

— M-au silit să mă uit la el cum moare, reluă el.

Leni se uită îngrijorată la mama. Tata nu spusese asta niciodată. Auzindu-l rostind asta, se neliniştiră.

Tata bătea darabana cu piciorul în podea şi cu

degetele în masă, într-un ritm alert. Despături scrisoarea, o netezi şi o întoarse, pentru ca ele să poată citi.

Sergent Allbright,

Eşti foarte greu de găsit. Eu sunt Earl Harlan.

Fiul meu, Bo, mi-a scris multe scrisori despre prietenia cu tine. Îţi mulţumesc pentru asta.

În ultima lui scrisoare, mi-a spus că dacă i se întâmplă ceva în locul ăla nenorocit, îţi lasă ţie terenul lui de aici, din Alaska.

Nu e mare. Vreo patruzeci de pogoane şi o căsuţă care necesită reparaţii. Dar un bărbat muncitor poate trăi din pământul ăsta, departe de toţi nebunii şi hipioţii, şi harababura aia de pe la voi.

Eu nu am telefon, dar îmi poţi scrie via Homer Post Office. Găsesc eu scrisoarea mai devreme sau mai târziu.

Terenul e la capătul drumului, dincolo de o poartă argintie cu un craniu de bovină şi chiar înainte de un copac ars, la borna de la mila 13.

Mulţumesc încă o dată,

Earl

Mama ridică privirea. Întinse gâtul şi îşi înclină puţin capul, ca o pasăre, în timp ce îl studia pe tata.

— Tipul ăsta… Bo, ne-a dat o casă? O *casă*?

— Imaginează-ţi, spuse tata, ridicându-se de pe scaun plin de entuziasm. O casă *a noastră.* O *proprietate.* Într-un loc unde putem fi independenţi, să creştem singuri legume, să vânăm pentru carne şi să fim liberi. Visăm la asta de mulţi ani, Cora. Să ducem o viaţă simplă, departe de toată mizeria de aici. Am putea fi liberi. Gândeşte-te.

— Stai puţin, interveni Leni. Chiar şi pentru tata, asta era ceva important. Alaska? Vrei să ne mutăm iar? Abia ne-am mutat aici.

Mama se încruntă.

— Dar… nu e nimic acolo, nu? În afară de urşi şi eschimoşi?

El o trase pe mama în picioare cu un gest impetuos care o făcu să se împiedice şi să cadă în braţele lui. Leni observă nota de disperare din entuziasmul lui.

— Am nevoie de asta, Cora. Am nevoie de un loc în care să pot respira din nou. Uneori, am impresia că o să mă scurg din propriul corp. Acolo, toate amintirile şi rahaturile astea vor dispărea. Ştiu sigur. *Noi* avem nevoie de asta. Ne putem întoarce la viaţa de dinainte ca Vietnamul să mă distrugă.

Mama îşi ridică faţa către cea a tatei, paloarea ei formând un contrast izbitor cu părul lui negru şi cu pielea bronzată.

— Haide, iubito, spuse tata. Imaginează-ţi…

Leni văzu cum mama cedează, adaptându-şi propriile nevoi în acord cu ale lui, imaginându-şi această nouă personalitate, aceea de locuitoare în Alaska. Mama credea probabil că era ceva de genul EST, yoga sau budism. Răspunsul. Unde, sau când, sau ce nu conta pentru mama. Nu-i păsa decât de el.

— Casa noastră, spuse ea. Dar… bani… ai putea solicita pensia de invalid de război…

— Hai să nu discutăm din nou despre asta, spuse el cu un oftat. N-am să fac asta. Eu am nevoie doar de o schimbare. Şi voi avea mai multă grijă cu banii de acum înainte, Cora. Jur. Mai am puţin din caşcavalul moştenit de la tatăl meu. Şi n-am să mai beau aşa de mult. Am să merg la grupul ăla de susţinere a veteranilor la care vrei tu să mă duc.

Leni mai asistase la asemenea scene. În fond, nu conta ce dorea ea sau mama.

Tata dorea un nou început. Avea nevoie de el. Iar mama avea nevoie ca el să fie fericit.

Aşa că aveau să încerce iar un loc nou, sperând că geografia le va oferi răspunsul dorit. Vor pleca în Alaska în căutarea acestui nou vis. Leni va face ce i se va cere, cu atitudinea potrivită. Va fi fata nouă de la şcoală *din nou.* Pentru că asta însemna iubirea.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, Leni rămase întinsă în pat, ascultând ploaia ropotind pe acoperiş, imaginându-şi cum răsar ciupercile sub fereastra ei, pălăriile lor bombate, otrăvitoare răzbind prin stratul de noroi şi lucind ademenitor. Rămăsese trează mult după miezul nopţii, citind despre vastele întinderi din ţinutul Alaskăi. O captivase în mod surprinzător. Ultima frontieră era precum tatăl ei, din câte se pare. Mai mare ca viaţa. Vastă. Fără prea multe pericole.

Asculta în surdină o melodie la tranzistor. „Sentimentul obsesiv”. Dădu la o parte păturile şi coborî din pat. În bucătărie, o găsi pe mama ei în faţa aragazului, fumând. Arăta diafană în lumina veiozei, cu părul ei blond tuns în scări, ciufulit încă după somn, şi chipul învăluit în fumul cenuşiu-albăstrui al ţigării. Purta un maiou alb, care, de la atâta spălat, atârna lălâi pe trupul ei slab, şi o pereche de pantaloni scurţi roz aprins cu o bandă elastică zdrenţuită în talie. O mică vânătaie purpurie la baza gâtului arăta ciudat de frumos, aproape ca o explozie solară, accentuându-i delicateţea trăsăturilor.

— Ar trebui să dormi, spuse mama. E devreme.

Leni se apropie de mama şi îşi puse capul pe umărul ei. Pielea mamei emana parfum de trandafiri şi tutun.

— Noi nu dormim, spuse Leni.

„Noi nu dormim”. Asta spunea mama mereu. Tu şi cu mine. Legătura dintre ele, o constantă, o alinare, ca şi cum asemănarea ar fi consolidat dragostea dintre ele. Desigur, era adevărat că mama nu mai dormise bine de la întoarcerea tatei acasă. De câte ori se trezea în miez de noapte, Leni îşi găsea invariabil mama umblând prin casă, cu capotul ei vaporos fluturând descheiat. În întuneric, mama vorbea deseori singură în şoaptă, rostind cuvinte cărora Leni nu le putea desluşi niciodată prea bine sensul.

— Chiar o să plecăm? întrebă Leni.

Mama rămase cu privirea la cafeaua neagră strecurându-se prin căpăcelul din sticlă de deasupra recipientului metalic.

— Presupun.

— Când?

— Ştii cum e tatăl tău. Curând.

— Apuc să termin anul şcolar?

Mama ridică din umeri.

— El unde e?

— A ieşit înainte de răsărit ca să vândă colecţia de monede moştenită de la tatăl lui. Mama îşi turnă o cană de cafea şi luă o înghiţitură, apoi puse carafa pe blatul melaminat. Alaska, Doamne! De ce nu Siberia? Trase adânc din ţigară. Expiră. Am nevoie de o prietenă cu care să vorbesc.

— Eu sunt prietena ta.

— Tu ai treisprezece ani. Eu am treizeci. Eu ar trebui să fiu *mama* ta. Nu trebuie să uit asta.

Leni sesiză disperarea din vocea mamei, şi asta o înspăimântă. Cunoştea fragilitatea tuturor lucrurilor: familia ei, părinţii ei. Orice copil al unui prizonier de război ştia un lucru, şi anume cât de uşor pot fi distruşi oamenii. Leni încă purta brăţara lucioasă din argint, cu inscripţia POW[1], în memoria unui căpitan care nu se mai întorsese la familia lui.

— Are nevoie de o şansă. De un nou început. Poate că Alaska e răspunsul.

— Aşa cum Oregon a fost răspunsul, şi Snohomish, şi pliculeţele cu seminţe care trebuiau să ne îmbogăţească. Şi să nu uităm anul în care a crezut că poate face o avere de pe urma jocurilor mecanice. Am putea măcar să aşteptăm până se încheie anul şcolar?

Mama oftă.

— Nu prea cred. Acum du-te şi îmbracă-te pentru şcoală.

---

1 *Prisoner Of War* – prizonier de război.

— Azi nu avem şcoală.

Mama rămase tăcută mult timp, apoi spuse încet:

— Mai ţii minte rochia aia albastră pe care ţi-a cumpărat-o tata de ziua ta?

— Da.

— Pune-o pe tine.

— De ce?

— Aşaaa. Îmbracă-te acum. Noi două avem nişte chestii de făcut azi.

Deşi enervată şi nedumerită, Leni făcu întocmai. Mereu făcea ce i se spunea. Atitudinea aceasta supusă îi uşura viaţa. Se duse în camera ei şi scotoci prin dulapul cu haine până găsi rochia respectivă.

„Vei fi frumoasă ca o pictură în asta, Roşcato”.

Doar că nu era adevărat. Ştia exact cum va arăta în ea: o puştoaică de treisprezece ani deşirată şi fără sâni, într-o rochie demodată, care îi scotea în evidenţă coapsele sfrijite şi îi făcea genunchii să arate ca două mânere sferice de uşă. O fetişcană care ar fi trebuit să se transforme deja în femeie, dar era evident că nu se maturizase. Nu prea se îndoia de faptul că era singura fată din clasă care nu avea încă menstruaţie şi căreia nu-i dăduseră încă sânii.

Se întoarse în bucătăria goală, care mirosea a cafea şi a fum de ţigară, se trânti pe un scaun şi deschise cartea *Chemarea străbunilor.*

Mama ieşi din dormitorul ei abia peste o oră.

Leni abia dacă o recunoscu. Îşi tapase părul blond şi îl coafase cu fixativ într-un coc micuţ la spate; avea o rochie pe corp, strânsă în talie cu o curea, încheiată cu nasturi până sus, de un verde-avocado; o acoperea de la gât până la încheieturile mâinilor şi la genunchi. Plus dres de nailon. Şi pantofi de babă.

— Doamne, Dumnezeule!

— Da, da, spuse mama, aprinzând o ţigară. Arăt ca o pensionară. Fardul de pleoape eremos, albastru, pe care îl folosise, avea puţin sclipici în el. Îşi lipise genele

false cu stângăcie, iar linia dermatografului era mai groasă decât de obicei. Ăia sunt pantofii tăi?

Leni privi în jos la pantofii în formă de spatulă, care îi ridicau degetele foarte puţin peste nivelul călcâielor. Implorase mult pentru ei, după ce Joanne Berkowitz îşi luase o pereche, şi toţi colegii de clasă i-i admiraseră.

— Am tenişii ăia roşii, dar mi s-au rupt şireturile ieri.

— Bine. Nu contează. Să mergem.

Leni îşi urmă mama şi ieşiră din casă. Se urcară amândouă în Mustangul lor zgâriat, vopsit cu grund, pe scaunele roşii jerpelite. Portbagajul era ţinut închis cu nişte coarde elastice de un galben aprins.

Mama trase în jos apărătoarea de soare şi îşi verifică machiajul în oglindă. (Leni era convinsă de un lucru: fără ca mama ei să îşi verifice machiajul şi să îşi aprindă o ţigară, cheia nu s-ar fi răsucit în contact.) îşi mai aplică un strat de ruj, îşi frecă buzele una de alta, apoi folosi vârful triunghiular al manşetei rochiei pentru a şterge o imperfecţiune invizibilă. Când fu, în sfârşit, mulţumită, ridică apărătoarea la locul ei şi porni motorul. Radioul urlă „Midnight at the Oasis”.

— Ştiai că există o sută de moduri în care poţi muri în Alaska? întrebă Leni. Poţi să aluneci pe panta unui munte sau să cazi printr-o pojghiţă de gheaţă. Poţi îngheţa sau poţi muri de foame. Poţi fi chiar *mâncat.*

— Tatăl tău n-ar fi trebuit să-ţi dea cartea aia. Mama introduse o casetă în casetofon şi imediat se auzi vocea lui Carole King. *Simt pământul mişcându-se…*

Mama începu să fredoneze, şi Leni îi ţinu isonul. Preţ de cinci minute minunate, făcură ceva obişnuit, înaintând pe I-5 către centrul Seattle-ului, mama trecând de pe o bandă pe alta de fiecare dată când îi apărea câte o maşină în faţă, cu ţigara aprinsă între două degete ale mâinii de pe volan.

La două cvartale distanţă, mama trase în faţa unei bănci. Parcă. Îşi verifică încă o dată machiajul şi spuse:

— Rămâi aici.

Apoi coborî din maşină.

Leni se întinse şi încuie portiera maşinii. O urmări pe mama sa intrând în bancă. Doar că nu mergea; îşi unduia graţios şoldurile. Era o femeie frumoasă, şi era conştientă de asta. Acesta era încă un motiv al certurilor dintre părinţii ei. Felul în care o priveau bărbaţii pe mama. El ura asta, dar Leni ştia că mamei sale îi plăcea să atragă atenţia (deşi avea grijă să nu recunoască asta niciodată).

Cincisprezece minute mai târziu, când ieşi din bancă, mama nu se mai unduia. Mărşăluia, cu pumnii încleştaţi. Părea furioasă. Maxilarul ei delicat era, de asemenea, încleştat.

— Nenorocitul dracului! spuse ea când smulse portiera şi se urcă în maşină.

Repetă invectiva şi când închise portiera, trântind-o.

— Ce e? întrebă Leni.

— Tatăl tău a golit contul nostru de economii. Şi ăştia nu vor să-mi elibereze un card de credit decât dacă tatăl tău, sau tatăl *meu,* semnează că e de acord. Îşi aprinse o ţigară. Sfinte Iisuse, suntem în 1974! Am o slujbă. Câştig bani. Şi o femeie nu poate obţine un card de credit fără semnătura unui bărbat. Trăim într-o lume a bărbaţilor, fetiţa mea.

Porni motorul şi demară în trombă, cotind pe autostradă.

Leni se ţinea cu greu în scaun din cauza virajelor mamei sale când schimba benzile de circulaţie; aluneca mereu dintr-o parte în cealaltă. Era atât de concentrată să stea pe loc, că abia după câţiva kilometri îşi dădu seama că trecuseră de dealurile din centrul Seattle-ului şi traversau acum un cartier liniştit, cu vile şi pomi pe marginea drumului.

— Doamne, Dumnezeule! spuse Leni încet.

Nu mai fusese pe strada asta de mulţi ani. Atât de

mulţi, că aproape o uitase.

Casele de pe strada aceasta emanau opulenţă. Automobile Cadillac, Toronado şi Lincoln Continental noi-nouţe erau parcate pe alei betonate.

Mama parcă în faţa unei imense case din piatră cenuşie neşlefuită, cu geamuri în formă de diamant. Era amplasată pe o colină cu gazonul perfect tuns, mărginită pe toate părţile de straturi cu flori meticulos aranjate. Pe cutia poştală scria: Golliher.

— Uau! N-am mai fost aici de ani buni, spuse Leni.

— Ştiu. Rămâi aici.

— Nici vorbă. Luna asta a mai dispărut o fată. Nu rămân aici singură.

— Vino-ncoa', spuse mama, scoţând din poşetă o perie de păr şi două funde roz. O trase pe Leni aproape şi îi înşfacă părul lung, în nuanţa cuprului, de parcă acesta i-ar fi adus vreo ofensă.

— Au! se văicări Leni când mama începu să i-l împletească în două codiţe, arcuite ca nişte rămurele de o parte şi de alta a capului.

— Azi asculţi, Leonora, spuse mama, legând câte o fundă la capătul fiecărei codiţe.

— Sunt prea mare pentru codiţe împletite, se plânse Leni.

— Asculţi, repetă Leni. Ia-ţi cartea şi stai cuminte, şi lasă-i pe adulţi să vorbească.

Deschise portiera de pe partea ei şi coborî din maşină. Leni se grăbi să o prindă din urmă pe trotuar.

Mama o luă de mână şi o trase pe o alee străjuită de un gard viu tuns până la o uşă de lemn.

Se uită la Leni.

— Aici nu merge nimic, bombăni ea şi sună la uşă.

Soneria răsună puternic, ca un clopot de biserică, după care se auzi zgomot înăbuşit de paşi.

Câteva clipe mai târziu, bunica lui Leni deschise uşa. Într-o rochie mov-închis, cu o cureluşă subţire în talie şi trei şiraguri de perle la gât, arăta de parcă ar

urma să ia prânzul cu guvernatorul. Părul ei castaniu era răsucit şi lucios ca un cozonac. Ochii machiaţi strident i se măriră.

— Coraline, şopti ea, înaintând şi deschizând larg braţele.

— Tata e acasă? întrebă mama.

Bunica se trase înapoi, lăsând braţele să-i cadă pe lângă corp.

— Azi e la tribunal.

Mama încuviinţă din cap.

— Putem intra?

Leni observă că bunica el fu deranjată de întrebare; fruntea palidă, pudrată i se brăzdă de riduri.

— Desigur. Şi Lenora. Cât mă bucur să te revăd!

Bunica se dădu înapoi, în umbră. Le conduse printr-un hol larg, dincolo de care erau camere, uşi şi o scară ce urca în spirală către un nivel superior întunecat.

Casa mirosea a ceară cu aromă de lămâi şi a flori.

Bunica le conduse în spate, pe o verandă închisă, cu ferestre curbate, cu uşi imense din sticlă şi cu plante peste tot. Toată mobila era din răchită albă. Lui Leni i se indică un loc la o măsuţă cu vedere spre grădina exterioară.

— Ce dor mi-a fost de voi două! spuse bunica. Apoi, ca şi cum propria mărturisire ar fi mâhnit-o, se întoarse şi ieşi, revenind câteva clipe mai târziu cu o carte. Mi-aduc aminte cât de mult îţi plăcea să citeşti. Chiar şi la doi ani, umblai mereu cu câte o carte în mână. Am cumpărat cartea asta pentru tine, acum câţiva ani, dar… Nu am ştiut unde s-o trimit. Şi ea e tot roşcată.

Leni se aşează şi luă cartea, pe care o citise de atâtea ori, că memorase paragrafe întregi din ea. *Pippi Şoseţica.* O carte pentru fete mult mai mici. Leni trecuse de mult la alt gen de lectură.

— Mulţumesc, doamnă.

— Spune-mi bunică. Te rog, zise ea încet; o urmă de tristeţe i se strecură în voce.

Apoi îşi îndreptă atenţia către fiica ei.

Bunica îi indică mamei o masă albă din fier forjat de lângă una dintre ferestre. Într-o colivie aurită de alături, o pereche de păsări albe uguiau între ele. Leni se gândi că, pesemne, acele păsări erau triste pentru că nu puteau zbura.

— Mă surprinde că m-ai invitat în casă, spuse mama, aşezându-se.

— Nu fi impertinentă, Coraline. Eşti întotdeauna bine-venită. Eu şi tatăl tău te iubim.

— Soţul meu nu e bine-venit.

— Te-a întors împotriva noastră. Şi a tuturor prietenilor tăi, aş putea adăuga. Te-a vrut doar pentru el…

— Nu vreau să vorbesc din nou despre toate astea. Ne mutăm în Alaska.

Bunica se aşează.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ernt a moştenit o casă şi o bucată de teren. Vom cultiva legume, vom vâna pentru carne şi vom trăi după propriile reguli. Vom fi puri. Pionieri.

— Opreşte-te. Nu pot să ascult asemenea inepţii. Îl vei urma până la capătul pământului, unde nu va putea nimeni să vă ajute. Eu şi tatăl tău am încercat din răsputeri să te protejăm de greşelile pe care le faci, dar tu ai refuzat să fii ajutată, nu-i aşa? Tu crezi că viaţa e un fel de joacă. Treci aşa…

— Gata! o întrerupse mama tăios. Se aplecă în faţă. Ştii cât de greu mi-a fost să vin aici?

După aceste cuvinte, se aşternu o tăcere tulburată numai de uguitul păsărilor.

Parcă o adiere rece pătrunsese în încăpere. Leni putea jura că perdelele subţiri, foarte scumpe fluturaseră, dar nu era nicio fereastră deschisă.

Leni încercă să şi-o imagineze pe mama ei în această lume rigidă şi anostă, dar nu putu. Prăpastia dintre fetişcana care fusese mama ei şi ceea ce devenise

părea imposibil de trecut. Leni se întreba dacă nu cumva toate acele proteste la care participase alături de mama ei, cât timp tatăl fusese plecat – împotriva energiei nucleare, a războiului –, şi toate acele seminare EST, plus diferitele religii pe care mama ei le încercase constituiau tocmai felul în care ea protesta împotriva vieţii pentru care fusese crescută.

— Nu face lucrul ăsta nebunesc, periculos, Coraline. Părăseşte-l. Vino acasă. La adăpost.

— Îl iubesc, mamă. Nu poţi pricepe asta?

— Cora, spuse bunica blând. Ascultă-mă, te rog. Ştii că-i un om periculos…

— Plecăm în Alaska, spuse mama ferm. Am venit să-mi iau rămas-bun şi… Vocea i se frânse. Ai de gând să ne ajuţi sau nu?

Bunica rămase tăcută mult timp, încrucişându-şi şi desfăcându-şi braţele.

— De cât ai nevoie de data asta? întrebă ea în cele din urmă.

*

Pe drum spre casă, mama fuma ţigară după ţigară. Dădu volumul radioului atât de tare, încât era imposibil să se poarte vreo conversaţie. Mai bine, de fapt, pentru că, deşi Leni avea un noian de întrebări, nu ştia cu care să înceapă. Azi pătrunsese într-o lume total necunoscută. Mama nu-i povestise niciodată prea multe despre viaţa ei de dinainte de căsătorie. Fugise de acasă cu tata; povestea lor de dragoste era una frumoasă, romantică, contrar aşteptărilor. Mama abandonase liceul şi „trăia din dragoste”. Aşa prezenta ea mereu totul, ca pe un basm. Acum, Leni era destul de mare pentru a şti că, aşa cum se întâmplă în toate basmele, şi în cazul lor viaţa fusese presărată cu obstacole şi răscruci, cu visuri spulberate şi fete fugare.

Mama era în mod evident supărată pe bunica, şi totuşi apelase la ea pentru ajutor, şi nici măcar nu trebuise să ceară bani ca să-i primească. Leni nu putea

înţelege, dar asta o neliniştea. Cum de era posibil ca o mamă şi o fiică să se îndepărteze atât de mult?

Mama viră pe aleea lor şi opri motorul. Radioul se opri şi el brusc, făcându-se linişte.

— Nu-i spunem tatălui tău că am luat bani de la mama mea, explică mama. E orgolios.

— Dar…

— Niciun dar, Leni. Nu-i spui nimic tatălui tău.

Mama deschise portiera şi coborî din maşină, trântind-o.

Derutată de ordinul neaşteptat al mamei, Leni se luă după ea pe iarba îmbibată cu apă şi noroioasă din curte, trecu pe lângă tufele de ienupăr înalte cât o furgonetă Volkswagen, care se cocoţau haotic unele peste altele, şi ajunse la uşa de la intrare.

În casă, tatăl ei şedea la masa din bucătărie cu nişte hărţi şi nişte cărţi întinse în faţa lui. Bea cola dintr-o sticlă.

Auzindu-le intrând, ridică privirea şi zâmbi larg.

— Am făcut un traseu. Vom trece prin Columbia Britanică şi vom traversa teritoriul Yukon. Sunt cam patru mii de kilometri. Marcaţi data în calendar, doamnele mele: în patru zile, începem o nouă viaţă.

— Dar şcoala nu s-a încheiat încă… spuse Leni.

— Cui îi pasă de şcoală? Asta-i educaţie adevărată, Leni, spuse tata. Îi aruncă o privire mamei. Am vândut Pontiacul GTO, colecţia de monede şi chitara. Avem niscaiva bănuţi. O să schimbăm Mustangul tău pe un microbuz Volkswagen, dar, frate, nu ne-ar strica deloc nişte caşcaval în plus.

Leni privi într-o parte şi surprinse privirea mamei.

„Nu-i spune”.

Nu părea cinstit. Nu era oare greşit să minţi? Iar o asemenea omisiune era, fără doar şi poate, o minciună.

Cu toate astea, Leni rămase tăcută. Nu-i trecea niciodată prin cap să-şi sfideze mama. În toată lumea asta mare – şi cu perspectiva mutării lor în Alaska, lumea

tocmai îşi triplase dimensiunile –, mama era singura persoană de nădejde pe care o avea Leni.

Capitolul 3

— Leni, scumpo, sus. Aproape am ajuns.

Fata clipi somnoroasă; la început, văzu doar firimituri de la chipsurile de cartofi pe care le avea în poală. Lângă ea erau un ziar vechi, acoperit cu ambalaje de dropsuri, şi cartea ei broşată *Frăţia inelului.* Era proptită cu cotorul în sus, ca un coteţ de câine, cu paginile îngălbenite răsfirate. Cel mai de preţ bun al ei, aparatul foto Polaroid, atârna de o curea la gâtul ei.

Fusese o călătorie uimitoare spre nord, pe autostrada ALCAN, în mare parte nepavată. Prima lor vacanţă adevărată în familie. Zile de mers cu maşina sub razele strălucitoare ale soarelui; nopţi petrecute în cort lângă râuri învolburate sau pâraie molcome, la umbra crestelor ascuţite ale munţilor, adunaţi în jurul unui foc, depanând visuri despre un viitor care era tot mai aproape pe zi ce trecea. Fripseseră cârnaţi la cină şi preparaseră sandvişuri cu biscuiţi şi îngheţată pentru desert, împărtăşind păreri despre ceea ce îi aştepta la capătul călătoriei. Leni nu-şi văzuse niciodată părinţii atât de fericiţi. Mai ales pe tatăl ei. Râdea, zâmbea, spunea bancuri şi le promitea luna de pe cer. Era tatăl pe care şi-l amintea de Dinainte.

De obicei, în excursiile cu maşina, Leni stătea cu nasul în câte o carte, dar de data asta, peisajul îi captase adesea atenţia, mai ales prin superbii munţi din Columbia Britanică. Peisajul se schimba mereu, astfel că ea şedea pe bancheta din spate a microbuzului, imaginându-şi că era Frodo sau Bilbo, eroina propriilor aventuri.

Microbuzul se hurducăi când trecu peste ceva – o bordură, probabil –, iar lucrurile începură să zboare prin maşină, căzură pe podea, se rostogoliră peste rucsacurile şi cutiile ticsite în spatele maşinii. Opriră la un popas care mirosea a cauciuc ars şi a eşapament.

Soarele pătrundea prin geamurile murdare, împroşcate cu ţânţari. Leni se cocoţă peste grămada de saci de dormit prost rulaţi şi deschise portiera laterală. Pancarta lor decorată cu un curcubeu, pe care scria ALASKA SAU NIMIC, flutura în adierea rece, cu marginile fixate cu bandă adezivă.

Leni coborî din microbuz.

— Am reuşit, Roşcato! Tata veni la ea şi îi puse o mână pe umăr. Land’s end, Homer, Alaska. Vin aici oameni de pretutindeni ca să se aprovizioneze. Este un fel de avanpost al civilizaţiei. Se zice că e acolo unde se termină uscatul şi începe marea.

— Uau! exclamă mama.

În ciuda tuturor fotografiilor studiate de Leni şi a articolelor şi a cărţilor citite, nu fusese pregătită pentru frumuseţea sălbatică, spectaculoasă din Alaska. Era parcă de pe altă planetă, magică prin vastitatea întinderii, un peisaj incomparabil cu munţi albi semeţi, plini de gheţari, conturând linia orizontului, şi piscuri ascuţite străpungând văzduhul azuriu fără pic de nori. Golful Kachemak era o foiţă de argint perfect cizelat lucind în soare. Ici şi colo, în golf, erau ancorate ambarcaţiuni. În aer plutea un miros pregnant, sărat de mare. Păsările marine planau în aer, coborând şi urcând fără efort.

Faimosul Homer Spit, despre care citise, era o limbă de uscat lungă de şapte kilometri, care pătrundea în golf. Un amestec pestriţ de cabane erau cocoţate pe piloni la marginea apei, creând imaginea unui carnaval: un loc în care călătorii aventuroşi făceau ultima oprire şi îşi burduşeau rucsacurile înainte să se avânte către sălbăticia Alaskăi.

Leni îşi ridică Polaroidul şi făcu fotografii pe cât de rapid îi permitea developatorul. Scotea din aparat fotografie după fotografie, urmărind cum imaginile capătă forme şi culori sub ochii ei. Clădirile, cocoţate pe stâlpi deasupra apei, se conturau pe hârtia albă lucioasă,

linie după linie.

— Terenul nostru-i acolo, precizează tata, arătând cu mâna undeva dincolo de golful Kachemak, înspre o salbă de movile de un verde aprins în negura orizontului. Noul nostru cămin. Deşi e pe peninsula Kenai, nu sunt drumuri până acolo. Gheţari şi munţi masivi despart oraşul Kaneq de continent. Aşa că trebuie să luăm un avion sau o şalupă până acolo.

Mama se duse lângă Leni. În blugii ei evazaţi cu talie joasă şi maioul cu bordură de dantelă, cu chipul acela alb şi părul blond, arăta ca sculptată din culorile reci ale acelui loc, un înger coborât pe un ţărm ce o aştepta. Chiar şi râsul ei părea la el acasă aici, un ecou al clinchetului de clopoţei în vânt, agăţaţi la uşile magazinelor. Un vânticel rece îi lipi maioul de pieptul fără sutien.

— Ce părere ai, fetiţo?

— E mişto, spuse Leni. Mai făcu o fotografie, dar niciuna nu ar fi putut să surprindă măreţia acelui lanţ muntos.

Tata se întoarse către ele, cu un zâmbet larg care îi încreţi toată faţa.

— Feribotul spre Kaneq pleacă mâine. Aşa că haideţi să vizităm puţin împrejurimile şi să alegem un loc de campare pe plajă, şi pe urmă ne mai plimbăm pe aici. Ce ziceţi?

— Da! spuseră mama şi Leni într-un glas.

Când plecară din Homer Spit şi intrară în oraş, Leni îşi lipi nasul de geamul maşinii şi privi afară. Casele erau un amestec eclectic – case mari cu ferestre lucioase se ridicau alături de cele simple, făcute locuibile cu folii de plastic şi bandă adezivă. Existau case cu acoperişuri înalte şi ascuţite, colibe, case pe roţi şi rulote. Autobuzele parcate pe marginea străzii aveau perdeluţe la geamuri şi scaune în faţă. Unele curţi erau îngrijite şi aveau garduri. Altele erau pline de maldăre de deşeuri ruginite şi de maşini şi obiecte de uz casnic vechi

abandonate. Majoritatea erau neterminate, într-un fel sau altul. Firmele îşi aveau sediile peste tot, de la rulote Airstream vechi la construcţii noi din lemn şi cocioabe de pe marginea drumului. Locul era cam sălbatic, dar nu părea atât de străin şi de izolat precum şi-l închipuise ea.

Tata dădu volumul radioului mai tare şi cotiră către o plajă lungă, cenuşie. Cauciucurile se afundară în nisip; asta îi încetini. Peste tot, în susul şi în josul plajei, erau parcate vehicule – camionete, furgonete, automobile. Era evident că oamenii locuiau pe această plajă în orice fel de adăpost improvizat – corturi, maşini stricate, colibe construite din lemn plutitor şi prelate.

— Li se zice şobolanii de pe Spit, spuse tata, căutând un loc de parcare. Lucrează în fabricile de conserve de pe Spit şi pentru operatorii de curse charter.

Făcu manevre ca să parcheze între o dubă Econoline, stropită de noroi, cu numere de înmatriculare de Nebraska, şi un AMC Gremlin galben-lămâie, cu nişte cartoane lipite cu bandă adezivă în loc de geamuri. Îşi instalară cortul pe nisip, ancorându-l de bara de protecţie a microbuzului. Vântul cu miros de mare era puternic în acest loc.

Valurile foşneau încet când se rostogoleau pe ţărm şi se retrăgeau. Pretutindeni în jurul lor, oamenii se bucurau de acea zi, aruncând câte un Frisbee vreunui câine, făcând focuri de tabără pe nisip sau lansând caiace pe apă. Murmurul vocilor părea neînsemnat şi vremelnic în comparaţie cu vastitatea lumii de aici.

Petrecură ziua ca turişti, umblând din loc în loc. Mama şi tata cumpărară bere de la Salty Dawg Saloon, iar Leni îşi luă o îngheţată la cornet dintr-o baracă de pe Spit. Apoi scotociră prin containerele de la Armata Salvării până găsiră cizme din cauciuc de mărimi potrivite pentru fiecare. Leni cumpără cincisprezece cărţi vechi (majoritatea scorojite şi cu pete de apă pe ele) contra sumei de cincizeci de cenţi. Tata cumpără un zmeu pe care să îl înalţe pe plajă, iar mama îi dădu pe

furiş nişte bani lui Leni, zicându-i:

— Cumpără-ţi nişte filme, fetiţo.

La micul restaurant de la capătul limbii de pământ, se strânseră la o masă de picnic şi mâncară crabi; Leni se îndrăgosti de gustul dulce-sărat al cărnii albe de crab, stropită cu unt topit. Pescăruşii ţipau, se roteau deasupra lor, vânându-le cartofii prăjiţi şi pâinea.

Leni nu-şi amintea o zi mai frumoasă. Un viitor strălucitor nu păruse niciodată atât de aproape.

A doua zi dimineaţă, urcară cu microbuzul pe uriaşul feribot *Tustamena* (alintat *Tusty* de localnici), care făcea parte din compania de feriboturi Alaska Marine Highway. Bătrâna navă robustă deservea oraşe îndepărtate precum Homer, Kaneq, Seldovia, Dutch Harbor, Kodiak şi sălbaticele insule Aleutian. Imediat ce microbuzul fu parcat pe locul alocat, merseră toţi trei pe punte şi se îndreptară către balustradă. Zona era plină de oameni, majoritatea bărbaţi cu păr lung şi bărbi stufoase, cu şepci pe cap şi cămăşi din flanel cadrilat, veste groase umplute cu puf şi blugi soioşi băgaţi în cizme maro de cauciuc. Mai erau şi câţiva hipioţi de vârsta studenţiei, uşor de recunoscut după rucsacuri, după cămăşile cu imprimeuri şi după sandale.

Feribotul uriaş alunecă de pe cala de lansare, scoţând fum. Aproape imediat, Leni văzu că apa din golful Kachemak nu era aşa de liniştită precum păruse de pe ţărmul sigur. Acolo, marea era sălbatică şi învolburată. Valurile se umflau şi se izbeau de pereţii feribotului. Era frumos, magic, sălbatic. Leni făcu cel puţin douăsprezece fotografii şi le puse în buzunar.

O turmă de orci ieşi din valuri; lei de mare hămăiră la ei de pe stânci. Vidrele se hrăneau pe paturi de alge de-a lungul ţărmurilor neregulate.

În cele din urmă, feribotul coti şi pufăi în jurul unei coline verzi ca smaraldul, care îi proteja de vântul ce bătea peste golf. Insule luxuriante cu ţărmuri stâncoase presărate cu copaci îi primi în apele lor calme.

— Urmează Kaneq! se auzi în difuzor. Următoarea oprire, Seldovia!

— Haideţi, Allbright! Înapoi la microbuz! spuse tata, râzând.

Se strecurară printre maşini până la microbuz şi se urcară în el.

— Abia aştept să văd noua noastră casă, spuse mama.

Feribotul acostă, şi ei coborâră pe mal, apoi intrară pe un drum lat neasfaltat, în pantă, care tăia printr-o pădure. Pe creasta dealului se înălţa o biserică albă din şindrilă, cu o turlă în vârful căreia era o cupolă albastră cu o cruce rusească. Lângă ea era un cimitir înconjurat de un gard din ţăruşi, plin de cruci din lemn.

Urcară până în vârf, coborâră pe partea cealaltă şi văzură prima imagine a oraşului Kaneq.

— Stai aşa, spuse Leni, uitându-se pe geamul murdar. Nu poate fi ăsta.

Văzu rulote parcate pe iarbă, cu scaune în faţă, şi nişte case care în Washington ar fi putut fi numite cocioabe. În faţa uneia dintre ele, erau legaţi în lanţuri trei câini jigăriţi; toţi trei erau cocoţaţi pe acoperişurile coteţelor dărăpănate ca vai de lume, lătrând şi scheunând furioşi. Curtea năpădită de iarbă era numai gropi săpate de câinii plictisiţi.

— E un oraş vechi cu o istorie remarcabilă, explică tata. Fondat de băştinaşi, dezvoltat de comercianţii ruşi de blănuri, ocupat apoi de aventurierii căutători de aur. În 1964, un cutremur a lovit oraşul atât de brutal încât terenul s-a scufundat doi metri într-o secundă. Casele s-au năruit şi au căzut în mare.

Leni se uita la cele câteva clădiri dărăpănate, cu vopseaua scorojită, legate între ele de un ponton vechi din lemn; oraşul era cocoţat pe piloţi deasupra solului noroios, inundat la flux. Dincolo de zona nămoloasă era un port plin de bărci de pescuit. Strada principală era mai scurtă de un cvartal şi nepavată.

Pe stânga era o cârciumă numită Kicking Moose. Clădirea era o dărăpănătură carbonizată, înnegrită; în mod evident, victima unui incendiu. Prin geamul murdar, îi văzu pe clienţi înăuntru. Oameni care beau la ora zece, într-o dimineaţă de joi, într-o clădire cu aspect de coajă arsă.

Pe latura dinspre golf a străzii, văzu o pensiune închisă, despre care tatăl ei spuse că fusese probabil construită pentru negustorii ruşi de blănuri cu peste o sută de ani în urmă. Lângă ea, un restaurant de mărimea unei debarale, numit Fish On, îi întâmpina pe oaspeţi cu uşa deschisă. Leni putu vedea câţiva oameni aplecaţi peste tejgheaua barului dinăuntru. Două camionete vechi erau parcate lângă intrarea în port.

— Unde e şcoala? întrebă Leni, simţind un fior de panică.

Acesta nu era un oraş. Poate un avanpost, da. Genul de aşezare peste care ar fi dat un membru dintr-un convoi de căruţe, îndreptându-se spre vest, în urmă cu o sută de ani, genul de loc unde nimeni nu rămânea. Existau oare *copii* de vârsta ei aici?

Tata parcă în faţa unei case victoriene înguste, cu acoperiş ascuţit, care părea să fi fost cândva albastră, iar acum avea doar petice din vechea culoare ici şi colo, pe lemnul decolorat cu vopseaua cojită. Pe geam, scria cu litere aurite ornamentate cuvintele ASSAYER'S OFFICE. Cineva lipise sub el, cu bandă adezivă, un carton pe care scria de mână POST TRANZACŢIONARE/MAGAZIN UNIVERSAL.

— Hai să cerem indicaţii, Allbright.

Mama coborî repede din microbuz şi se îndreptă cu paşi repezi către mica insulă de civilizaţie pe care o reprezenta acest magazin. Când deschise uşa, auzi clinchetul unui clopoţel deasupra capului. Leni veni sfioasă în spatele mamei şi puse o mână pe şoldul ei.

Soarele pătrundea prin ferestrele din spatele lor, luminând partea din faţă a magazinului; dincolo de

această zonă, lumina provenea de la un singur bec ce atârna din tavan fără abajur. Partea din spate a magazinului era învăluită în umbre.

Interiorul mirosea a piele veche, a whisky şi a tutun. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi; Leni identifică fierăstraie, topoare, săpăligi, cizme îmblănite, cizme de cauciuc pentru pescuit, maldăre de şosete, cutii doldora de lanterne frontale. Capcane din oţel şi lanţuri atârnau de fiecare stâlp. Erau acolo cel puţin douăsprezece animale împăiate aşezate pe rafturi şi tejghele. Un somon uriaş era fixat pentru eternitate pe o placă lucioasă din lemn; la fel cum erau şi capete de elani, coarne de cerb şi cranii albe provenind de la diverse animale. Exista chiar şi o vulpe roşcată împăiată, care aduna praf într-un colţ. În fund de tot, în stânga, erau alimente: saci cu cartofi şi găleţi cu ceapă, stive de conserve cu somon, crab şi sardine, pungi cu orez, făină şi zahăr, canistre cu margarină şi preferatele ei: zona cu dulciuri, unde ambalajele multicolore ale dropsurilor îi amintiră de casă. Chipsuri de cartofi, prăjiturele cu caramel ambalate individual şi cutii cu cereale.

Arăta ca un magazin în care Laura Ingalls Wilder, autoarea *Căsuţei din prerie,* s-ar fi simţit în largul ei.

— Clienţi!

Leni auzi pe cineva bătând din palme. O femeie de culoare cu o coafură afro voluminoasă apăru din umbră. Era înaltă, lată în umeri şi atât de corpolentă că trebui să se întoarcă într-o parte ca să iasă din spatele tejghelei lustruite din lemn. Avea pe faţă mici negi negri.

Veni degrabă la ei, brăţările din os zornăind la încheieturile ei groase. Era în vârstă, cel puţin cincizeci de ani. Purta o fustă lungă din petice de blugi, şosete din lână neasortate, sandale cu degetele la vedere şi o cămaşă lungă, albastră descheiată peste un tricou spălăcit. De cureaua lată din piele prinsă în talie avea atârnat un cuţit într-o teacă.

— Bine-aţi venit! Ştiu, pare haotic şi descurajant,

dar eu ştiu unde e fiecare lucruşor, până la garniturile rotunde şi cele mai mici baterii. Apropo, oamenii îmi spun Marge Grăsana, spuse ea, întinzând mâna.

— Şi dumneata le permiţi? întrebă mama, cu zâmbetul acela frumos al ei, care îi cucerea pe oameni şi le smulgea zâmbetele.

Strânse mâna femeii.

Râsul lui Marge Grăsana era zgomotos şi semăna cu un lătrat, ca şi cum nu ar fi avut suficient oxigen.

— Îmi plac femeile cu simţul umorului. Deci, cu cine am plăcerea?

— Cora Allbright, spuse mama. Iar ea este fiica mea, Leni.

— Bine aţi venit la Kaneq, doamnelor! Nu prea avem turişti pe-aici.

Tata intră în magazin la ţanc pentru a intra în vorbă.

— Suntem localnici, sau pe cale de a deveni. Tocmai am ajuns.

Bărbia dublă a lui Marge Grăsana se triplă când o lăsă în piept.

— Localnici?

Tata întinse mâna.

— Bo Harlan mi-a lăsat terenul lui. Ne vom stabili aici.

— Măi să fie. Sunt vecina voastră, Marge Birdsall, doar un kilometru mai la vale. E un semn acolo. Majoritatea oamenilor de pe-aici nu au utilităţi, trăiesc prin coclauri, dar noi avem norocul să locuim la şosea. Deci, aveţi tot ce vă trebuie? Să ştiţi că puteţi deschide un cont aici, la magazin, dacă vreţi. Îmi plătiţi în bani sau în servicii. Aşa se obişnuieşte pe-aici.

— Exact stilul de viaţă pentru care am venit aici, spuse tata. Trebuie să recunosc că suntem cam strâmtaraţi cu banii, aşa că serviciile ar fi o idee bună. Sunt un mecanic al naibii de bun. Pot repara aproape orice motor.

— Bine de ştiut. Am să dau sfară-n ţară.

Tata încuviinţă din cap.

— Bun. Ne-ar trebui nişte bacon. Poate şi un pic de orez. Şi nişte whisky.

— Acolo, spuse Marge Grăsana, arătând cu degetul. În spatele topoarelor şi al securilor.

Tata se duse unde îi indică ea, în zona întunecată a magazinului.

Femeia se întoarse spre mama, măsurând-o din cap până-n picioare dintr-o singură privire cercetătoare.

— Presupun că ăsta-i visul bărbatului tău, Cora Allbright, şi că aţi venit aici fără să staţi prea mult pe gânduri.

Mama zâmbi.

— Noi facem totul după cum ne dictează instinctul, Marge Grăsana. Viaţa e mai palpitantă aşa.

— Păi, aici va trebui să fii puternică, Cora Allbright. Pentru tine şi pentru fiica ta. Nu poţi să te bizui doar pe omul tău. Va trebui să fii capabilă să te salvezi singură şi pe fata asta frumoasă a ta.

— Sună cam dramatic, spuse mama.

Marge Grăsana se aplecă după o cutie mare de carton şi o târî pe podea până la ea. Scotoci prin cutie, cu degetele ei negre mişcându-se ca ale unui pianist, până scoase două fluiere mari, portocalii, atârnate de şnururi negre. Îi puse fiecăreia câte unul la gât.

— Ăsta-i un fluier pentru urşi. O să aveţi nevoie de el. Lecţia numărul 1: în Alaska, nu se merge în linişte – sau neînarmat. Nu în zona asta îndepărtată şi în perioada asta a anului.

— Încerci să ne sperii? întrebă mama.

— Să fii convinsă că da. Frica e de bun-simţ aici. Multă lume vine aici, Cora, cu aparate foto şi visuri despre o viaţă mai simplă. Dar cinci dintr-o mie de locuitori din Alaska dispar în fiecare an. Fără urmă. Şi majoritatea visătorilor… ei bine, nu rezistă prima iarnă. Abia aşteaptă să se întoarcă pe tărâmul cinematografelor

în aer liber şi al căldurii care vine doar apăsând un buton. Şi al luminii solare.

— Sună periculos, după cum prezinţi tu lucrurile, spuse mama încordată.

— În Alaska, vin două tipuri de oameni, Cora. Oameni care fug către ceva şi oameni care fug de ceva. La cea de-a doua categorie trebuie să fii cu ochii în patru. Şi nu trebuie să fii cu băgare de seamă doar în ce-i priveşte pe oameni. Alaska însăşi poate fi Frumoasa din pădurea adormită acum şi o scorpie înarmată până-n dinţi în secunda următoare. Există o vorbă: Aici poţi face o singură greşeală. A doua te va ucide.

Mama îşi aprinse o ţigară. Mâna îi tremura.

— Ca membră a comitetului de primire, atitudinea ta cam lasă de dorit, Marge.

Marge Grăsana râse din nou.

— Ai perfectă dreptate, Cora. Am cam uitat abilităţile sociale de când locuiesc în văgăuna asta. Zâmbi şi puse mâna, într-un gest de consolare, pe umărul slab al mamei. Uite ce-ai vrea tu să auzi: suntem o comunitate restrânsă aici, în Kaneq. Suntem cel mult treizeci cei care locuim în partea asta a peninsulei tot timpul anului, dar avem grijă unii de alţii. Terenul meu e lângă al vostru. Dacă aveţi nevoie de ceva – orice – nu trebuie decât să dai de veste prin staţie. Am să vin într-un suflet.

*

Tata puse o foaie de agendă pe volan; pe foaie era o hartă pe care i-o desenase Marge Grăsana. Reprezenta aşezarea Kaneq ca pe un cerc mare roşu, cu o singură linie ieşind din el. Aceasta era Şoseaua (exista doar una şi atât, spusese ea) ce ducea din oraş la Otter Cove. De-a lungul liniei drepte erau trei x-uri. Primul reprezenta gospodăria lui Marge, pe stânga, al doilea, pe cea a lui Tom Walker, pe dreapta, şi ultimul, proprietatea lui Bo Harlan, chiar la capătul liniei.

— Deci, spuse tata. La trei kilometri după Icicle

Creek începe terenul lui Tom Walker, care e marcat de o poartă metalică. Locul nostru e doar puţin mai încolo. La capătul drumului, spuse tata, lăsând harta să cadă pe podea când ieşiră din oraş. Marge a spus că n-avem cum să-l ratăm.

Îi dădură bice şi trecură podul şubred de peste apele cristaline ale unui râu. Trecură pe lângă nişte terenuri mlăştinoase inundate, presărate cu flori galbene şi roz, apoi de o pistă de aterizare, pe care erau parcate patru avioane mici, cu aspect învechit.

Imediat după pista de aterizare, drumul cu pietriş se transformă în praf şi roci. De o parte şi de alta creşteau înghesuiţi pomi. Noroiul şi ţânţarii împroşcau parbrizul. Gropi de mărimea unei piscine gonflabile pentru copii făceau bătrânul microbuz să hurducăie şi să zdrăngănească din toate încheieturile.

— Măiculiţă, Doamne! exclamă tata ori de câte ori erau aruncaţi de pe locurile lor.

Nici urmă de case pe acolo, niciun semn de civilizaţie, până ajunseră la o alee plină de fiare vechi ruginite şi vehicule dezmembrate. Pe un indicator era scris de mână BIRDSALL. Proprietatea lui Marge Grăsana.

După ea, drumul se înrăutăţi. Tot mai accidentat. O combinaţie de granit şi băltoace de nămol. De o parte şi de alta, iarba creştea sălbatică, iar arbuştii ţepoşi şi copacii erau atât de înalţi, că nu se mai vedea nimic dincolo de ei.

Acum *chiar* că erau în mijlocul pustietăţii.

După încă o bucată de drum pustiu, ajunseră la un craniu alb de bovină prins de o poartă metalică ruginită ce delimita gospodăria lui Walker.

— Trebuie să spun că sunt un pic suspicioasă în privinţa vecinilor care folosesc animale moarte pe post de decoraţiuni, spuse mama, ţinându-se strâns de mânerul portierei, care se desprinse şi rămase în mâna ei când trecură printr-o groapă.

Cinci minute mai târziu, tata frână brusc. Şaizeci de metri mai încolo s-ar fi înclinat peste o stâncă.

— Iisuse! făcu mama.

Drumul dispărea; în locul lui, tufe ţepoase şi un strat de granit. Capătul pământului. Literalmente.

— Am ajuns!

Tata sări din maşină şi trânti portiera.

Mama se uită la Leni. Se gândeau amândouă la acelaşi lucru: aici nu erau decât copaci, noroi şi o stâncă pe care ei n-ar fi văzut-o dacă ar fi fost ceaţă. Coborâră din maşină şi se lipiră una de alta. Nu departe – probabil sub stânca din faţa lor – valurile se spărgeau şi vuiau.

— Voi vedeţi ce-i aici?

Tata îşi deschise larg braţele, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă totul într-o îmbrăţişare. Părea că se înalţă dinaintea ochilor lor, ca un copac, întinzându-şi ramurile în toate direcţiile, devenind vânjos. Îi plăcea *pustietatea* pe care o vedea, vastul neant. Pentru asta venise acolo.

Intrarea pe proprietatea lor era o limbă îngustă de pământ, mărginită de o parte şi de alta de stânci, la baza cărora izbeau talazurile. Leni se gândi că un trăsnet sau un cutremur ar fi putut smulge această fâşie de pământ de continent şi ar trimite-o în derivă pe ocean, o insulă-fortăreaţă plutitoare.

— Asta-i aleea noastră, anunţă tata.

— Alee? spuse mama, holbându-se la poteca dintre copaci.

Arăta ca şi cum nu ar mai fi fost folosită de mulţi ani. Anini cu trunchiuri subţirele creşteau pe acea potecă.

— Bo e plecat de multă vreme. Va trebui să curăţăm drumul de lăstari, dar deocamdată ne strecurăm cum putem, spuse tata.

— Ne strecurăm? întrebă mama.

Tata începu să descarce bagajele. În timp ce Leni şi mama rămaseră cu ochii pironiţi la copaci, tata distribui proviziile în trei rucsacuri.

— În regulă. Să pornim, spuse el.

Leni se uită la rucsacuri cu neîncredere.

— Poftim, Roşcato, spuse el, ridicând un rucsac ce părea mare cât un automobil Buick.

— Vrei să-l car eu? întrebă ea.

— Păi vreau, dacă vrei şi tu mâncare şi un sac de dormit în cabană. Zâmbi larg. Hai că poţi, Roşcato.

Îl lăsă să-i pună rucsacul în spinare. Se simţi ca o ţestoasă cu o carapace supradimensionată. Dacă ar cădea, nu ar putea în veci să se mai ridice. Se dădu la o parte cu o precauţie exagerată, şi tatăl o ajută pe mama ei să-şi pună în spinare rucsacul ei.

— Gata, familie, spuse tata, luându-şi şi el rucsacul în spinare. Să mergem acasă!

Porni, balansându-şi braţele în ritmul paşilor. Leni auzea vechii lui bocanci milităreşti trosnind şi plescăind în noroi. Începu să fluiere.

Mama privi cu tristeţe în urmă, către microbuz. Apoi se întoarse spre Leni şi zâmbi, dar fata observă mai degrabă o undă de teroare decât de bucurie în zâmbetul ei.

— În regulă, atunci, spuse ea. Să mergem.

Leni o luă pe mama ei de mână.

Merseră printre copacii umbroşi, urmând o potecă îngustă, sinuoasă. Auzeau marea zbuciumată pretutindeni în jurul lor. Pe măsură ce înaintau, vuietul valurilor se mai estompa. Terenul se lărgi. Mai mulţi copaci, mai mult pământ, mai mult întuneric.

— Sfinte Hristoase! spuse mama după un timp. Cât mai avem?

Se împiedică de o piatră şi se prăvăli.

— Mamă!

Leni se repezi la ea fără să gândească, iar rucsacul greu o aruncă la pământ. I se umplu gura de noroi şi începu să scuipe.

Tata veni lângă ele într-o clipită, ajutându-le pe Leni şi pe mama ei să se ridice.

— Sprijiniţi-vă de mine, fetelor, spuse el.

Şi porniră din nou la drum.

Copacii erau înghesuiţi unii într-alţii, luptându-se parcă pentru spaţiu, conferind potecii un aspect sumbru şi întunecos. Soarele pătrundea printre ramuri, schimbând culorile şi lumina pe măsură ce ei înaintau. Terenul acoperit de licheni era moale; parcă păşeau pe nişte jeleuri. În scurt timp, Leni observă că era cufundată până la glezne în întuneric. Părea mai degrabă că se ridică întunericul în loc să coboare soarele. Ca şi cum întunericul ar fi fost ordinea firească aici.

Fură loviţi peste faţă de ramuri, păşiră anevoie pe terenul spongios, până când ieşiră din nou la lumină, pe o pajişte acoperită de iarbă până la genunchi şi flori de câmp. Până la urmă, terenul lor se dovedi a fi o peninsulă: o fâşie alungită de pământ acoperit cu iarbă, înconjurată pe trei laturi de apă, cu o mică plajă semicirculară în mijloc. Acolo, apa era calmă, liniştită.

Leni ieşi împleticindu-se în luminiş, îşi dădu jos rucsacul din spinare şi îl lăsă să cadă pe pământ. Mama făcu la fel.

Şi iat-o: casa pe care veniseră să şi-o aproprieze. O cabană mică din buşteni înnegriţi de vreme, cu acoperiş povârnit, acoperit de muşchi, presărat cu zeci de cranii albe de animale. O terasă putredă ieşea în afară, înţesată de scaune din plastic mucegăite. În stânga, între cabană şi copaci, erau o îngrăditură dărăpănată pentru animale şi un coteţ de păsări distrus.

Erau gunoaie peste tot prin iarba înaltă: un morman imens de spiţe, butoaie de ulei, bobine de sârmă roşiatică, o maşină de spălat rufe demodată din lemn, cu un dispozitiv de spălat cu mâner.

Tata îşi puse mâinile în şold, îşi lăsă capul pe spate şi începu să urle ca un lup. Când se opri, iar liniştea se aşternu din nou, o luă pe mama în braţe şi se roti cu ea.

Când îi dădu drumul, mama se dezechilibră; râdea, dar avea un soi de groază în privire. Cabana arăta

precum locuinţa unui pustnic bătrân şi ştirb, şi era *minusculă.*

Se vor înghesui toţi trei într-o singură cameră?

— Ia uitaţi-vă, spuse tata, făcând un gest larg cu mâna. Se întoarseră cu toţii cu faţa către ocean. Acolo-i Otter Cove.

La această oră târzie a amiezii, peninsula şi marea păreau să radieze din interior, ca un tărâm fermecat de basm. Culorile erau mai vii decât văzuse Leni vreodată. Valurile care se spărgeau de ţărmul cu pietriş lăsau o dâră de spumă sclipitoare. Pe malul opus, munţii erau de un purpuriu aprins la poale şi de un alb strălucitor pe creste.

Plaja de dedesubt – plaja lor – era o buclă de pietricele lustruite, scăldate de spuma albă, diafană a valurilor. Nişte scări dărăpănate de forma unui trăsnet duceau de pe pajiştea acoperită cu iarbă către ţărm. În timp, lemnul devenise cenuşiu şi negru din cauza mucegaiului; fiecare treaptă era acoperită cu plasă de sârmă. Scara părea fragilă, ca şi cum o rafală mai puternică de vânt ar fi putut-o zdrobi.

Mareea se retrăsese; noroiul acoperea totul, prelins pe ţărmul acoperit cu iarbă de mare şi alge. Ciorchini de scoici negre, lucioase stăteau expuse pe stânci.

Leni îşi aminti ce îi spusese tatăl ei, şi anume că mareea din Upper Cook Inlet crea valuri îndeajuns de înalte pentru surf; mareele erau foarte înalte şi aici, pe locul doi în lume. Numai golful Fundy avea maree mai mari. Nu înţelesese cu adevărat acea informaţie până acum, când văzu până la ce înălţime a scării putea urca apa. Probabil că era frumos la cota maximă a fluxului, dar acum, la reflux, cu noroiul acela peste tot, înţelese ce însemna. La reflux, proprietatea era inaccesibilă cu barca.

— Veniţi, le îndemnă tata. Haideţi să vedem casa.

O luă pe Leni de mână şi le conduse prin iarba presărată cu flori sălbatice, trecură pe lângă gunoaie –

butoaie răsturnate, stive de paleţi din lemn, frigidere vechi şi capcane rupte pentru crabi. Ţânţarii o pişcau şi îi bâzâiau în urechi.

Ajunşi la treptele verandei, mama ezită. Tata îi dădu drumul la mână lui Leni, urcă săltând treptele roase, deschise uşa de la intrare şi dispăru înăuntru.

Mama rămase locului o clipă, respirând adânc. Se plesni tare pe ceafa, lăsând o dâră de sânge pe piele.

— Păi, nu la asta m-am aşteptat, spuse ea.

— Nici eu, spuse Leni.

Urmă o altă tăcere lungă. Apoi mama îşi luă inima-n dinţi şi porni înainte. O luă pe Leni de mână, urcară treptele distruse de vreme şi intrară în cabana întunecoasă.

Primul lucru pe care Leni îl percepu fu mirosul.

Fecale. Nişte animale *(spera* să fie de animal) lăsaseră excremente peste tot.

Îşi presă mâna pe gură şi pe nas.

Locul era plin de umbre, forme şi contururi întunecate. Pânze de păianjen atârnau groase de căpriori. Praful era înecăcios. Podeaua era toată numai insecte moarte, aşa că la fiecare pas se auzeau trosnete.

— Ce scârbos! spuse Leni.

Mama trase în lături perdelele murdare, şi lumina soarelui pătrunse în încăpere, încărcată de fire de praf.

Spaţiul din interior era mai larg decât părea de afară. Podelele fuseseră meşterite din diferite bucăţi masive de placaj, fixate în cuie, ca într-o pătură din petice. Pe pereţii din buşteni lustruiţi erau agăţate capcane pentru animale, undiţe, coşuri, tigăi, găleţi, năvoade. Bucătăria – aia care era – ocupa un colţ din camera principală. Leni văzu un vechi aragaz de camping şi o chiuvetă fără armături; sub ea era un spaţiu mascat cu o perdeluţă. Pe blat era o staţie de emisie-recepţie veche, probabil din al Doilea Război Mondial, acoperită cu un strat gros de praf. În centrul încăperii trona o sobă de lemne neagră, burlanul ei metalic înălţându-se spre

plafon ca un deget de tinichea aţintit spre ceruri. O canapea jerpelită, o ladă din lemn răsturnată, pe peretele căreia scria BLAZO, şi o masă de pocher cu patru scaune metalice compuneau mobilierul cabanei. O scară îngustă, abruptă, din lemn ducea către o mansardă cu lucarnă, iar în stânga, o perdea din mărgele în culori stridente atârna de rama unei uşi înguste.

Leni trecu prin perdeaua din mărgele prăfuită şi intră în dormitorul de dincolo de ea, care abia dacă era puţin mai mare decât salteaua pătată şi gloduroasă de pe podea. Aici erau şi mai multe vechituri atârnate de cârlige pe pereţi. Mirosea vag a excremente de animal şi a praf.

Când reveni în camera de zi, gândacii morţi trosnindu-i sub tălpi, Leni continua să-şi ţină mâna la gură de teamă să nu se sufoce.

— Unde-i baia?

Mama icni, se duse la uşă, o dădu de perete şi ieşi în fugă.

Leni se duse după ea, traversă prispa dărăpănată şi coborî treptele pe jumătate sparte.

— Aici, strigă mama şi arătă către o construcţie mică din lemn, înconjurată de pomi. Decupajul în formă de semilună din uşă o făcea uşor de identificat.

O latrină.

O *latrină.*

— Ce rahat! şopti mama.

— Ce glumă proastă! spuse Leni.

Se lipi de mama ei. Ştia cum se simţea mama în acele clipe, aşa că ea trebuia să fie puternică. Aşa făceau ele două, Leni şi mama ei. Erau cu rândul puternice una pentru cealaltă. Aşa rezistaseră în toţi anii războiului.

— Mersi, fetiţa mea. Aveam nevoie de asta. Mama o luă de umeri pe Leni şi o trase mai aproape de ea. O să fie bine, nu? Nu avem nevoie de televizor. Nici de apă curentă. Nici de electricitate.

Vocea ei căpătă la final o tonalitate înaltă,

stridentă, disperată.

— O să ne descurcăm de minune, spuse Leni, încercând să insufle siguranţă, şi nu îngrijorare. Iar el va fi fericit de data asta.

— Crezi?

— Ştiu.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, îşi suflecară mânecile şi se apucară de treabă. Leni şi mama făcură curat în cabană. Măturară, frecară, spălară. Îşi dădură seama că chiuveta din cabană era „uscată” (adică nu era racordată la apă curentă), aşa că apa trebuia cărată cu găleata de la un râu, aflat nu departe de ei, şi fiartă înainte de a fi băută, folosită la gătit sau la spălat. Nu exista electricitate. De căpriori atârnau lămpi cu gaz, şi tot lămpi cu gaz erau şi pe blaturile din placaj. Sub casă era o pivniţă de cel puţin doi pe trei metri, cu rafturi deformate şi prăfuite, plină cu borcane goale murdare şi coşuri mucegăite. Făcură curăţenie şi acolo, în vreme ce tata se speti să cureţe aleea, ca să poată intra cu maşina pentru a aduce în casă restul de provizii.

La sfârşitul celei de-a doua zile (care, apropo, dură o veşnicie; soarele strălucea necontenit pe cer), se opriră din muncit abia la ora zece seara.

Tata făcu un foc de tabără pe plajă – plaja lor – şi se aşezară pe nişte buşteni în jurul lui. Mâncară sandvişuri cu ton şi băură coca-cola caldă. Tata găti midii şi moluşte de mare şi le arătă cum să le deschidă. Mâncară flecare moluscă cu textură cleioasă dintr-o singură înghiţitură.

Nu se făcu noapte. Cerul căpătă o nuanţă de un roz-lavandă închis, fără nicio stea. Leni privi dincolo de flăcările portocalii care dansau şi de scânteile care se ridicau în văzduh, pocnind ca într-o melodie ritmată, şi îşi văzu părinţii îmbrăţişaţi, mama cu capul pe umărul tatei, tata cu braţul tandru în jurul şoldului mamei, înfăşuraţi într-o pătură de lână. Leni le făcu o fotografie.

Lumina bliţului şi zgomotul declanşatorului

Polaroidului îl făcură pe tata să ridice privirea spre ea şi să zâmbească.

— O să fim fericiţi aici, Roşcato. Simţi asta?

— Da, spuse ea, şi, pentru prima oară în viaţa ei, chiar credea asta.

*

Leni se trezi când auzi pe cineva – sau *ceva* – bătând la uşa cabanei. Ieşi din sacul de dormit, îl dădu la o parte, răsturnând teancul de cărţi în graba ei. Jos, auzi zornăitul mărgelelor şi zgomotul paşilor mamei şi ai tatei care se duseră imediat la uşă. Leni se îmbrăcă repede şi coborî în fugă scările.

Marge Grăsana stătea în curte cu încă două femei; în spatele lor, o motocicletă de teren accidentat, ruginită, era răsturnată în iarbă, şi lângă ea, un vehicul tot de teren, încărcat cu suluri de plasă de sârmă.

— Salutare, familie Allbright! spuse veselă Marge Grăsana, fluturându-şi braţul cât un parizer în semn de salut. Am adus nişte prietene, continuă ea, arătând spre cele două femei pe care le adusese cu ea.

Una era un spiriduş al pădurii, mică de ziceai că-i un copil, cu păr alb, lung şi lăţos; cealaltă era înaltă şi slabă. Toate trei erau îmbrăcate în cămăşi din flanel şi blugi pătaţi, băgaţi în nişte cizme maro de cauciuc până la genunchi. Fiecare căra câte o unealtă – o drujbă, un priboi, o secure.

— Am venit să vă dăm o mână de ajutor la început de drum, spuse Marge Grăsana. Şi v-am adus nişte lucruri de care o să aveţi nevoie.

Leni văzu că tatăl său se încruntă.

— Voi credeţi că noi suntem incompetenţi?

— Aşa se face pe-aici, Ernt, spuse Marge Grăsana. Crede-mă, indiferent cât oţi fi citit sau studiat voi, nu eşti niciodată pregătit pentru prima iarnă în Alaska.

Spiriduşul pădurii înaintă. Era micuţă şi slabă, cu un nas atât de ascuţit, de puteai tăia pâine cu el. Din buzunarul cămăşii ei se iţeau nişte mănuşi din piele. Deşi

foarte mărunţică, părea extrem de pricepută.

— Eu sunt Natalie Watkins. Marge Grăsana mi-a spus că nu prea aveţi habar despre viaţa de pe-aici. Vechea poveste. Eu am pierdut un bărbat şi am găsit o viaţă. Am barca mea de pescuit acum. Aşa că înţeleg visul care v-a adus aici, dar nu-i de ajuns. Va trebui să învăţaţi repede. Natalie îşi puse mănuşile galbene. Eu nu am mai găsit un alt bărbat care să merite atenţie. Ştiţi ce se spune despre găsirea unui bărbat în Alaska – şansele sunt bune, dar exemplarele lasă de dorit.

Femeia mai înaltă avea o coadă împletită bejulie, ce-i atârna până la talie, iar ochii ei erau atât de şterşi, încât păreau una cu cerul alburiu.

— Bine-aţi venit la Kaneq! Eu sunt Geneva Walker. Genny. Generatorul. Eu răspund la aproape orice. Zâmbi, făcând gropiţe în obraji. Familia mea este din Fairbanks, dar eu m-am îndrăgostit de pământul soţului meu, aşa că acolo locuiesc. De douăzeci de ani.

— Aveţi nevoie cel puţin de o seră şi de o magazie, spuse Marge Grăsana. Bătrânul Bo avea planuri mari cu locul ăsta când l-a cumpărat. Dar Bo a plecat la război… şi lumea îl ştia că se lăsa pe tânjală.

— O magazie? făcu tata.

Marge Grăsana încuviinţă din cap cu un gest precipitat.

— O magazie e o construcţie mică pe piloni. Acolo o să ţineţi carnea, aşa încât urşii să nu ajungă la ea. În perioada asta a anului, urşii sunt flămânzi.

— Haide, Ernt, spuse Natalie, aplecându-se după drujba de la picioare. Am adus o moară portabilă. Tu dobori copacii, şi eu tai din ei scânduri. Să începem cu începutul, nu-i aşa?

Tata intră în cabană, îşi puse pe el vesta şi plecă în pădure cu Natalie. Curând, Leni auzi în pădure uruitul drujbei şi lovituri de topor.

— Eu mă apuc de seră, anunţă Geneva. Îmi imaginez că Bo a lăsat pe undeva nişte ţeavă de PVC…

Marge Grăsana se duse la Leni şi la mama ei.

Vântul se înteţi; deveni rece într-o clipă. Mama îşi încrucişă braţele. Probabil că îi era frig, cum stătea acolo doar într-un tricou cu logoul formaţiei rock Grateful Dead şi în blugi evazaţi. Un ţânţar ateriză pe obrazul ei. Îl plesni şi se mânji de sânge.

— Ţânţarii noştri sunt răi, spuse Marge Grăsana. Am să-ţi aduc nişte insecticid data viitoare când vin în vizită.

— De când locuieşti aici? întrebă mama.

— De zece ani, unii dintre cei mai buni din viaţa mea, răspunse Marge. Viaţa în natură este dură, dar gustul somonului prins cu mâna ta, în zori, e incomparabil, stropit cu puţin unt bătut de tine din smântână proaspătă. Aici, nu-ţi spune nimeni ce să faci sau cum să faci. Fiecare supravieţuieşte cum ştie. Dacă eşti suficient de rezistent, e raiul pe pământ.

Leni se uita la femeia masivă, cu aspect grosolan, cu un fel de admiraţie. Nu văzuse niciodată o femeie atât de înaltă sau de puternică. Marge Grăsana arăta ca şi cum ar fi putut doborî un cedru cât toate zilele, pe care să-l arunce apoi pe umăr şi să plece cu el.

— Noi am avut nevoie de un nou început, spuse mama, surprinzând-o pe Leni.

Era genul de adevăr pe care mama avea tendinţa să îl ocolească.

— A fost în Vietnam?

— Prizonier de război. Cum ţi-ai dat seama?

— După privire. Şi, mă rog… Bo v-a lăsat locul ăsta. Marge se uită în stânga, către locul unde tata şi Natalie tăiau copaci. E aprig la mânie?

— N-nu, spuse mama. Bineînţeles că nu.

— Amintiri? Coşmaruri?

— N-a mai avut deloc de când am pornit spre nord.

— Eşti o optimistă, spuse Marge Grăsana. Asta-i bine pentru un început. Bun. N-ar fi rău să te schimbi de tricou, Cora. Insectele o s-o ia razna cu aşa un festin de

piele albă.

Mama încuviinţă din cap şi se întoarse în cabană.

— Şi tu, spuse Marge Grăsana. Care-i povestea ta, domnişorico?

— Eu n-am o poveste.

— Orice om are o poveste. Poate că a ta începe abia aici.

— Poate.

— Ce ştii să faci?

Leni ridică din umeri.

— Citesc şi fac fotografii. Arătă spre aparatul foto atârnat de gât. Nu-i ceva de prea mare folos pe-aici.

— Atunci, ai să-nveţi, spuse Marge Grăsana. Veni mai aproape şi se aplecă pentru a şopti conspirativ la urechea lui Leni: Locul ăsta-i magic, copilă. Trebuie doar să-l laşi să-ţi pătrundă în suflet. Ai să înţelegi ce vreau să spun. Dar e şi perfid, să nu uiţi asta. Jack London parc-a spus că există o mie de feluri în care poţi muri în Alaska. Fii cu ochii-n patru.

— La ce?

— Pericol.

— De unde va veni? De la vreme? Urşi? Lupi? Ce altceva?

Marge Grăsana privi din nou spre marginea curţii, acolo unde tata şi Natalie doborau copaci.

— Poate veni de oriunde. Vremea şi izolarea îi înnebuneşte pe unii.

Înainte ca Leni să mai poată pune vreo întrebare, mama reveni, îmbrăcată pentru muncă, în blugi şi pulover.

— Cora, ştii să faci cafea? întrebă Marge.

Mama râse şi o îmboldi pe Leni cu şoldul.

— Ei bine, Marge, se pare că ai găsit un lucru pe care *pot* să-l fac.

*

Marge Grăsana, Natalie şi Geneva munciră toată ziua cot la cot cu Leni şi cu părinţii ei. Femeile din

Alaska trudiră în tăcere, comunicând prin mormăieli, semne din cap şi din degete. Natalie puse o drujbă într-o chestie ca o cuşcă şi freză buştenii mari pe care tata îi prefăcuse singur în scânduri. Fiecare copac doborât deschidea o nouă cale pentru lumina solară.

Geneva o învăţă pe Leni cum să taie lemn cu fierăstrăul, cum să bată cuie şi să sape răzoare pentru legume. Împreună, începură ridicarea unei structuri din ţevi PVC şi scânduri, destinată să devină o seră. Leni o ajută pe Geneva să care un sul uriaş şi greu de folie din plastic găsit în coteţul dărăpănat al găinilor. Îl lăsară să cadă pe pământ.

— Of, făcu Leni.

Respira greu. Fruntea îi lucea de sudoare, care îi făcea părul creţ să atârne moale de o parte şi de alta a feţei rumene. Dar scheletul unei grădini îi dădea un sentiment de mândrie, sentimentul de a avea un ţel. De fapt, abia aştepta să sădească legumele care aveau să fie hrana lor.

În timp ce munceau, Geneva vorbi despre legumele adaptate acelei regiuni, modalitatea de recoltare şi despre importanţa lor pe timp de iarnă.

Iarnă era un cuvânt omniprezent pe buzele acestor femei din Alaska. Deşi era abia luna mai, aproape vară, locuitorii regiunii se gândeau deja la iarnă.

— Fă o pauză, copilă, spuse în cele din urmă Geneva, ridicându-se în picioare. Trebuie să mă duc la latrină.

Leni ieşi din carcasa serei şi o găsi pe mama ei singură, cu o ţigară într-o mână şi o cană cu cafea în cealaltă.

— Mă simt de parcă am fi căzut în vizuina iepurelui, spuse mama.

Lângă ea, pe măsuţa de pocher, şubredă, din cabană erau resturile de la prânz – mama copsese un teanc de biscuiţi săraţi şi prăjise nişte salam.

Mirosea a lemn ars, a fum de ţigară şi a lemn

proaspăt tăiat. Se auzeau huruitul drujbei, scândurile rostogolite pe piloni şi bătăile ciocanului.

Leni o văzu pe Marge Grăsana venind spre ele. Era obosită şi transpirată, dar cu zâmbetul pe buze.

— Crezi c-aş putea primi şi eu o gură de cafea?

Mama îi întinse lui Marge cana ei.

Rămaseră toate trei aşa, privind afară la gospodăria care se transforma sub ochii lor.

— Ernt al tău e un muncitor destoinic, spuse Marge Grăsana. Are oarece abilităţi. A zis că taică-su a fost fermier.

— Îhî, făcu mama. În Montana.

— Asta-i o veste bună. V-aş putea vinde o pereche de capre imediat ce reparaţi ţarcurile. Vă fac un preţ bun. O să fie bune pentru lapte şi brânză. Şi puteţi învăţa o mulţime din revista *Mother Earth News.* O să-ţi aduc un vraf.

— Mulţumesc, spuse mama.

— Geneva a spus că a fost o plăcere să muncească alături de Leni. Asta-i bine. O bătu pe umăr pe Leni cu o asemenea forţă, că fata se împletici în faţă. Dar, Cora, m-am uitat prin proviziile voastre. Să nu-ţi fie cu supărare, dar nu sunt suficiente. Cum staţi cu banii?

— Suntem cam strâmtoraţi.

Marge Grăsana încuviinţă din cap. Faţa i se deschise într-un surâs.

— Ştii să tragi cu puşca?

Mama izbucni în râs, iar zâmbetul lui Marge Grăsana pieri.

— Vorbesc serios, Cora. Ştii?

— Cu *puşca*? Întrebă mama. Veselia mamei se risipi. Nu.

Îşi stinse ţigara, strivind-o de o piatră.

— Ei bine, nu sunteţi primii care veniţi aici cu un vis şi un plan vai de mama lui. Uite care-i chestia: Alaska nu are nicio treabă cu persoana care ai fost înainte să porneşti în direcţia asta. Are legătură cu persoana care

devii. Aţi ajuns în sălbăticie, fetelor. Asta nu-i vreo fabulă sau vreo poveste cu zâne. E realitatea. Dură. Iarna va veni curând, şi credeţi-mă, nu seamănă cu nicio altă iarnă pe care-aţi trăit-o voi vreodată. Va lovi fără milă şi năprasnic. Trebuie să ştiţi cum să supravieţuiţi. Trebuie să ştiţi să vânaţi şi să ucideţi pentru a vă hrăni şi a fi în siguranţă. Aici, nu sunteţi în vârful lanţului trofic.

Natalie şi tata li se alăturară. Natalie căra drujba şi îşi ştergea fruntea asudată cu un batic mototolit. Era o femeie foarte măruntă, puţin mai înaltă decât Leni; părea imposibil să poată căra de colo colo drujba aceea grea.

Ajunsă lângă mama, se opri şi lăsă capătul rotunjit al drujbei pe vârful cizmei de cauciuc.

— Păi, eu trebuie să plec să-mi hrănesc animalele. I-am lăsat lui Ernt destul material pentru magazie.

Geneva veni spre ei. Avea mizerie neagră depusă în păr, pe faţă, şi cămaşa îi era stropită pe piept.

— Leni are atitudinea corectă faţă de muncă. Felicitări, dragi părinţi!

Tata o cuprinse pe mama cu braţul de umeri.

— Doamnelor, nu vă pot mulţumi îndeajuns, spuse el.

— Da. Ajutorul vostru înseamnă enorm pentru noi, adăugă mama.

Zâmbetul lui Natalie o făcea să semene cu un spiriduş.

— Plăcerea e de partea noastră, Cora. Şi nu uitaţi să încuiaţi uşile la noapte, când plecaţi la culcare. Nu ieşiţi până-n zori. Dacă aveţi nevoie de o oală de noapte, cumpăraţi una de la magazinul lui Marge Grăsana.

Leni îşi dădu seama că rămăsese cu gura uşor căscată. Se presupunea că trebuiau să se uşureze într-o *găleată*?

— Urşii sunt periculoşi în perioada asta a anului. Mai ales cei negri. Atacă uneori doar „pen’că pot”, explică Marge Grăsana. Şi mai umblă pe-aici şi lupi şi elani, şi Dumnezeu mai ştie ce alte jivine. Nu ieşi la

plimbare fără să-ţi iei arma cu tine, nici măcar până la latrină. Marge luă drujba de la Natalie şi şi-o puse pe umăr ca şi cum ar fi fost o ramură de brad de balsam. Aici nu există poliţie şi nici telefon decât în oraş, aşa că, Ernt, învaţă-ţi nevasta să tragă cu puşca, cât mai repede. Am să-ţi dau o listă cu minimum de provizii pe care trebuie să le procuri până-n septembrie. Sigur va trebui să împuşti un elan toamna asta. E mai bine să-i împuşti în sezon, dar… ştii cum e, contează să ai carne în congelator.

— Nu avem congelator, interveni Leni.

Femeia râse auzind asta, şi pe bună dreptate.

Tata încuviinţă din cap, solemn.

— Am înţeles.

— În regulă. Pe curând, spuseră femeile la unison. Făcură cu mâna şi se îndreptară către vehiculele lor, apoi plecară pe drumul ce ducea către şoseaua principală. Dispărură în câteva clipe.

În liniştea ce urmă, un vânt rece răvăşi vârfurile copacilor. O acvilă zbură pe deasupra capetelor lor, cu un peşte argintiu de mărimea unei plăci de skateboard zbătându-i-se în gheare. Leni văzu o zgardă de câine atârnând peste ramurile din vârf ale unui arbore peren. Probabil că o acvilă prinsese un câine mic şi-l dusese cu ea. Ar fi putut oare o acvilă să ridice o fetiţă slabă ca o stinghie?

Fii atentă! Învaţă să tragi cu puşca!

Locuiau pe o fâşie de pământ inaccesibilă pe calea apei la reflux, pe o peninsulă locuită de o mână de oameni şi o mulţime de animale sălbatice, într-un climat îndeajuns de aspru pentru a-ţi găsi acolo sfârşitul. Nu exista secţie de poliţie, nici serviciu de telefonie; puteai să ţipi, şi nu te auzea nimeni.

Pentru prima oară, înţelegea cu adevărat vorbele tatălui. Îndepărtat.

*

Trei zile mai târziu, Leni se trezi în miros de şuncă

prăjită. Când se ridică în capul oaselor, simţi durere în braţe şi în picioare.

O durea tot corpul. Pielea o mânca de la pişcăturile de ţânţari. După trei zile (iar aici, zilele erau *nesfârşite,* lumina soarelui stăruia până aproape de miezul nopţii), descoperise că are muşchi.

Ieşi din sacul de dormit şi îşi trase blugii pe ea. (Dormise în pulover şi cu şosete în picioare.) Avea un gust îngrozitor în gură. Uitase să se spele pe dinţi înainte de culcare. Începea deja să economisească apă, căci aceasta nu curgea prin robinete, ci trebuia cărată în casă cu găleata.

Coborî scara.

Mama era în bucătărie, la aragazul de voiaj, turnând fulgi de ovăz într-o oală cu apă clocotindă. Şunca sfârâia şi pocnea într-una din tigăile de fontă găsită agăţată de un cârlig.

Leni auzi pocnetul îndepărtat al unui ciocan. Bătaia aceea ritmată devenise deja coloana sonoră a vieţii lor. Tata lucra de la răsărit până la asfinţit, ceea ce însemna o zi foarte lungă. Reparase deja coteţul găinilor şi ţarcurile caprelor.

— Trebuie să merg la toaletă, spuse ea.

— Distracţie plăcută! îi ură mama.

Leni îşi încălţă bocancii şi ieşi. Era o zi senină. Culorile erau atât de vii, că lumea părea ireală: iarbă verde, unduindu-se în poiană, flori sălbatice purpurii, scara cenuşie în zigzag ce ducea către apa albastră care înainta şi se retrăgea de-a lungul ţărmului de pietriş. Dincolo de toate acestea, un fiord de o măreţie imposibilă, dăltuit cu eoni, cu ani în urmă, de gheţari. Vru să se întoarcă în casă după Polaroid, ca să fotografieze grădina – din nou –, dar înţelesese deja că trebuia să economisească filmul. Nu era atât de simplu să mai cumpere altul în acest loc.

Privata era amplasată pe malul abrupt şi înalt, într-un suport din molid cu trunchi subţire, cu vedere spre

faleza stâncoasă. Pe capacul toaletei, cineva scrisese „Nu ţi-am promis niciodată o grădină de trandafiri” şi aplicase abţibilduri cu flori.

Îl ridică, folosindu-se de mânecă pentru a-şi proteja degetele, şi evită, precaută, să privească în gaură când se aşează.

După ce termină, Leni se întoarse în cabană. O acvilă cu cap alb se rotea deasupra, alunecând într-un cerc uriaş, după care se înălţă ca o săgeată şi se îndepărtă. Văzu un schelet uriaş de peşte atârnat sus, în vârful unui copac, lucind în soare ca o podoabă de Crăciun, îl scăpase probabil vreo acvilă, după ce ciugulise toată carnea de pe oase. În dreapta ei, magazia era pe jumătate gata – patru structuri de fixare din buşteni şlefuiţi, care purtau pe ele o platformă din lemn de un metru pe un metru, înălţată la şase metri deasupra solului. Sub ea, erau şase răzoare goale, acoperite cu o structură asemănătoare unei fuste, confecţionată din ţeavă şi lemn, care aştepta să fie acoperită cu o folie din plastic pentru a deveni o seră.

— Leni! strigă tatăl ei, îndreptându-se spre ea cu mersul acela al lui exuberant, cu paşi mari. Avea părul murdar, ciufulit, hainele îi erau pline de pete de ulei, iar mâinile, aspre. Faţa şi părul îi erau presărate cu rumeguş roz. Îşi flutură mâna, zâmbind. Bucuria de pe chipul lui o făcu să se oprească. Nu-şi mai amintea când îl văzuse atât de fericit ultima oară. Dumnezeule, e frumos aici! spuse el.

Îşi şterse mâinile cu o basma roşie pe care o ţinea mototolită în buzunarul blugilor, apoi o cuprinse cu braţul pe după umeri şi porni cu ea spre cabană.

Mama tocmai servea micul dejun.

Măsuţa de pocher era foarte şubredă, aşa că rămaseră în picioare în camera de zi, mâncând terci de ovăz din gamele. Tata băgă în gură o lingură plină cu terci în timp ce mesteca o bucată de şuncă. În ultima vreme, mâncatul i se părea tatei o pierdere de timp. Erau

atâtea de făcut pe afară.

Imediat după micul dejun, Leni şi mama se reapucară de curăţenie în cabană. Îndepărtaseră deja straturi întregi de praf, jeg şi insecte moarte. Fiecare preş fusese atârnat pe balustrada prispei şi bătut cu mături la fel de murdare ca preşurile. Mama dădu jos perdelele şi le duse afară la unul dintre butoaiele mari din tablă aflate în curte. După ce Leni cără apă de la râu, umplură maşina de spălat străveche cu apă şi săpun de rufe, iar Leni stătu acolo o oră, asudând în soare, învârtind perdelele în apa cu detergent. Apoi cără mormanul greu de pânză, din care picura apă, la un butoi plin cu apă curată pentru limpezit.

Acum trecea perdelele îmbibate cu apă prin storcătorul demodat. Munca era anevoioasă, istovitoare, epuizantă.

O auzea pe mama în curte, nu departe, cântând în timp ce spăla încă o tranşă de rufe în apa săpunită.

Leni auzi un motor. Se ridică în picioare, masându-şi şalele ca să-şi domolească durerea. Auzi scrâşnet de pietriş, pleoscăit de noroi… şi vechiul microbuz VW apăru dintre copaci şi se opri în curte. Aleea era în sfârşit liberă!

Tata claxonă. Păsările zburară din copaci, ţipând deranjate.

Mama se opri din treabă şi ridică privirea. Basmaua care îi acoperea părul blond era lac de sudoare. Pişcăturile de ţânţari formau un model dantelat, iritat pe obrajii ei lipsiţi de culoare. Îşi duse mâna streaşină la ochi.

— Ai reuşit! strigă ea.

Tata coborî din microbuz şi le făcu cu mâna.

— Gata cu munca, familia Allbright! Haideţi la o plimbare cu maşina.

Leni chiui de bucurie. Era mai mult decât fericită să ia o pauză de la munca istovitoare. Ridică pânza stoarsă, o duse la sârma deformată, pe care mama o

legase între doi pomi, şi o atârnă la uscat.

Leni şi mama se urcară vesele în microbuzul vechi. Căraseră deja toate proviziile (câteva drumuri dus-întors, cu pachete grele); mai rămăseseră doar câteva reviste şi doze goale de cola pe scaune.

Tata să luptă cu schimbătorul de viteze şi băgă într-a-ntâia. Microbuzul scoase un sunet ca o tuse de bătrân şi se zgâlţâi în timp ce dădu ocol prin curtea acoperită cu iarbă, metalul trosnind şi cauciucurile hurducăind prin hârtoape.

Leni putu vedea acum calea de acces curăţată de tatăl ei.

— Era deja acolo, spuse el, strigând pentru a acoperi scâncetul motorului. Crescuse un snop de sălcii. A trebuit doar să le tai.

Era un drum dificil, puţin mai lat decât microbuzul. Crengile loveau parbrizul şi se hârşâiau de lateralele microbuzului. Stindardul lor fu smuls, zburând cât colo, în copaci. Aleea avea mai multe gropi şi bolovani decât praf; bătrânul microbuz sălta ca pe arcuri. Cauciucurile zdrobeau încet rădăcinile ieşite la suprafaţă şi pietrele de granit sărite din pământ pe măsură ce înaintau prin umbra deasă a copacilor.

La capătul drumeagului, ieşiră la lumină, pe un drum de pământ adevărat.

Trecură de poarta metalică Walker şi de semnul Birdsall. Leni se aplecă în faţă, bucuroasă să vadă mlaştinile şi aerodromul care marcau limita aşezării Kaneq.

Oraş! În urmă cu doar câteva zile, păruse mai rău decât un avanpost, dar în pădurile Alaskăi nu dura mult până să-ţi schimbi părerea. Kaneq avea un *magazin.* Leni îşi putea cumpăra filme şi, eventual, un baton de ciocolată.

— Ţineţi-vă bine, spuse tata când coti la stânga printre copaci.

— Unde mergem? întrebă mama.

— Să-i mulţumim familiei lui Bo Harlan. I-am adus tatălui lui o sticlă de whisky.

Leni privi prin geamul murdar al microbuzului. Praful înceţoşa vederea. Cale de kilometri întregi nu vedeai decât copaci şi hârtoape. Din când în când, mai dădeai peste câte un vehicul care ruginea pe marginea drumului, în iarba înaltă.

Nu existau case sau cutii poştale, doar drumuri de pământ ici şi colo, care dispăreau printre copaci. Dacă aici locuiau oameni, aceştia nu-şi doreau să fie găsiţi.

Drumul era accidentat: două urme bătătorite de cauciucuri pe un sol stâncos, denivelat. Pe măsură ce urcau, copacii se îndeseau, împiedicând tot mai mult pătrunderea luminii solare. Văzură primul semn după vreo cinci kilometri: TRECEREA OPRITĂ. ÎNTOARCE. DA, TU. PROPRIETATE PROTEJATĂ DE CÂINI ŞI ARME. PLECAŢI ACASĂ, GOLANILOR.

Drumul se termina pe creasta unui deal cu un semn pe care scria INTRUŞII VOR FI ÎMPUŞCAŢI. SUPRAVIEŢUITORII VOR FI ÎMPUŞCAŢI DIN NOU.

— Doamne! spuse mama. Eşti sigur că am ajuns unde trebuie?

Un bărbat cu o carabină apăru în faţa lor, oprindu-se cu picioarele depărtate. Avea un păr castaniu zburlit, care exploda de sub o şapcă jegoasă.

— Cine sunteţi? Ce vreţi?

— Cred că ar trebui să întoarcem, spuse mama.

Tata scoase capul pe geam.

— Am venit să vorbim cu Earl Harlan. Am fost prieten cu Bo.

Bărbatul se încruntă, apoi încuviinţă din cap şi se dădu în lături.

— Nu ştiu ce să zic, Ernt, spuse mama. Nu-mi miroase-a bine.

Tata acţionă schimbătorul de viteză. Bătrânul microbuz hurui şi se puse în mişcare, săltând peste bolovani şi movile.

Pătrunseră pe un teren plat şi mocirlos, presărat ici şi colo cu smocuri de iarbă gălbejită. Trei case mărgineau terenul. De fapt, nişte cocioabe. Păreau construite din te miri ce s-a găsit la îndemână – bucăţi de placaj, plastic ondulat, buşteni jupuiţi. Un autobuz de şcoală, cu perdeluţe la geamuri, stătea pe jante fără cauciucuri, afundat bine în noroi. Câţiva câini pricăjiţi erau legaţi în lanţuri, trăgând de lese, mârâind şi lătrând. Din câteva butoaie pentru foc ieşeau vălătuci de fum cu un miros de cauciuc.

Oameni îmbrăcaţi în haine murdare ieşiră din cabane şi cocioabe. Bărbaţi cu părul prins în cozi de cal sau ras şi femei cu pălării de cowboy. Toţi aveau arme de foc sau cuţite în tecile de la şolduri.

Chiar în faţa lor, dintr-o cabană de buşteni cu acoperiş în pantă, ieşi un bărbat cu păr alb, cu un pistol cu aspect arhaic. Era subţire ca o aţă, cu o barbă lungă şi albă şi o scobitoare bine strânsă între dinţi. Coborî în curtea noroioasă. Câinii o luară razna când îl văzură, mârâind, smucind şi gudurându-se. Câţiva săriră pe coteţe, lătrând în continuu. Bătrânul îşi îndreptă pistolul către microbuz.

Tata duse mâna spre mânerul portierei.

— Nu coborî, spuse mama, apucându-l de braţ.

Tata îşi eliberă braţul din strânsoarea mamei. Luă sticla de doi litri de whisky, pe care o adusese, deschise portiera şi coborî în noroi. Lăsă portiera microbuzului deschisă.

— Cine eşti? strigă bărbatul cu păr alb, scobitoarea mişcându-i-se în sus şi în jos.

— Ernt Allbright, domnule.

Bărbatul lăsă pistolul în jos.

— Ernt? Tu eşti? Eu sunt Earl, tatăl lui Bo.

— Eu sunt, domnule.

— Măi, fir-aş al dracului! Cine-i cu tine?

Tata se întoarse şi le făcu semn lui Leni şi mamei să coboare din maşină.

— Da. Ce idee minunată! spuse mama când deschise portiera.

Leni veni după ea. Coborî în noroiul care lipăi sub tălpile bocancilor ei.

În jurul lor, oamenii se opriră, holbându-se.

Tata le trase pe fete mai aproape.

— Ele sunt soţia mea, Cora, şi fiica mea, Leni. Fetelor, el este tatăl lui Bo, Earl.

— Oamenii îmi spun Earl Nebunul, spuse bătrânul. Dădu mâna cu ei, apoi luă sticla cu whisky de la tata şi îi conduse în cabana lui. Intraţi. Intraţi.

Leni trebui să se forţeze să intre în interiorul strâmt şi întunecos. Mirosea a transpiraţie şi a mucegai. Pereţii erau căptuşiţi cu provizii – alimente şi mulţi litri de apă, doze de bere, cutii pline cu conserve şi stive de saci de dormit. Pe un perete întreg, arme. Puşti, cuţite şi cutii cu muniţie. Arbalete arhaice atârnau de cârlige alături de ghioage.

Earl Nebunul se trânti într-un scaun făcut din şipci procurate de la diferite lăzi. Deschise sticla cu whisky şi o duse la gură, luând o duşcă zdravănă. Apoi îi întinse sticla tatei, care bău mult înainte să i-o înapoieze lui Earl Nebunul.

Mama se aplecă şi ridică o mască de gaze veche dintr-o cutie plină cu aşa ceva.

— Colecţionaţi suvenire de război? spuse ea agitată.

Earl Nebunul mai luă o duşcă, ingurgitând o cantitate impresionantă de alcool dintr-o singură înghiţitură.

— Nu. Alea nu-s acolo de decor. Lumea a luat-o razna. Oamenii trebuie să se protejeze. Eu am venit aici în ’62. În State era deja haos. Comunişti peste tot. Criza rachetelor din Cuba. Au făcut oamenii pe ei de frică. Se construiesc adăposturi antiatomice în curţile caselor. Mi-am adus şi eu familia aici. N-aveam decât o puşcă şi un sac de orez brun. Am crezut că putem locui în codru, la

adăpost, să trecem peste iarna nucleară care venea. Mai luă o duşcă şi se aplecă în faţă. Nu-i prea bine nici aici. E din ce în ce mai rău. Ce-au făcut cu economia… cu bieţii noştri flăcăi care s-au dus la război. Asta nu mai e America mea.

— Eu tot spun asta de ani buni, aprobă tata.

Avea o expresie pe care Leni nu o mai văzuse până atunci. Un fel de admiraţie. Ca şi cum ar fi aşteptat mult timp să audă acele cuvinte.

— Acolo, continuă Earl Nebunul, Departe, oamenii stau la cozi pentru benzină în vreme ce OPEC sare-ntr-un picior în drum spre bancă. Şi crezi că bătrâna URSS a uitat de noi după Cuba? Ia mai gândeşte-te. Avem negrotei care-şi zic Panterele Negre şi care ne arată pumnul, şi imigranţi ilegali care ne fură locurile de muncă. Şi oamenii ce fac? Protestează. Se aşază. Aruncă bombe în clădiri de poştă goale. Cară pancarte şi mărşăluiesc pe străzi. Ei bine, nu şi eu. Eu am *un plan.*

— Ce plan? întrebă tata, aplecându-se în faţă cu ochi scânteietori.

— Noi suntem pregătiţi aci. Avem arme, măşti de gaze, săgeţi, muniţie. Suntem *pregătiţi.*

— Doar nu credeţi cu adevărat că… interveni mama.

— Oh, ba da, spuse Earl Nebunul. Albii pierd şi vine războiul. Îşi întoarse privirea către tata. Înţelegi ce vreau să spun, nu, Allbright?

— Bineînţeles că înţeleg. Cu toţii înţelegem. Câţi sunteţi? întrebă tata.

Earl Nebunul luă o duşcă sănătoasă, apoi îşi şterse stropii de pe buzele pătate. Îşi miji ochii urduroşi, uitându-se când la mama, când la Leni.

— Păi, doar familia mea, dar luăm lucrurile în serios. Şi nu vorbim despre asta cu străinii. Ultimul lucru pe care-l vrem e ca oamenii să afle unde suntem când o exploda rahatu'.

Cineva ciocăni la uşă.

— Intră! strigă Earl Nebunul.

Uşa se deschise, şi în prag apăru o femeie mititică, subţirică, în pantaloni de camuflaj şi un tricou galben cu un emoticon zâmbăreţ.

Deşi avea probabil vreo patruzeci de ani, îşi purta părul împletit în codiţe. Bărbatul de lângă ea era mare cât uşa, cu o coadă de cal castanie lungă şi breton care îi intra în ochi. Femeia avea în braţe un teanc de cutii din plastic pentru alimente şi un pistol prins la şold.

— Nu-l lăsaţi pe tata să vă sperie, spuse femeia, zâmbind larg. După ce intră în cabană, un copil se strecură timid lângă ea, o fetiţă de vreo patru ani, în picioarele goale şi cu faţa murdară. Eu sunt Thelma Schill, fiica lui Earl. Bo a fost fratele meu mai mare. El e soţul meu, Ted. Ea este Marybet. Noi îi spunem Moppet.

Thelma puse o mână pe creştetul copilei.

— Eu sunt Cora, spuse mama, întinzând mâna. Ea e Leni.

Leni zâmbi timid. Soţul Thelmei, Ted, o privi cu ochii mijiţi.

Zâmbetul Thelmei era cald, sincer.

— Te duci la şcoală luni, Leni?

— Există o şcoală? întrebă Leni.

— Desigur. Nu e mare, dar cred că o să-ţi faci prieteni. Vin copii tocmai din Bear Cove. Cred că mai e o săptămână de cursuri. Şcoala se termină devreme aici, ca să poată munci copiii.

— Unde-i şcoala? întrebă mama.

— Pe Alpine Street, chiar în spatele cârciumii, la poalele Church Hill. Nu aveţi cum s-o rataţi. Luni dimineaţă la nouă.

— Vom fi acolo, spuse mama, zâmbindu-i lui Leni.

— Bravo! Suntem fericiţi să vă urăm bun venit aici, Cora, Ernt şi Leni! Thelma îi privi zâmbind. Bo ne-a scris mult din Vietnam. Ai însemnat foarte mult pentru el. Toată lumea vrea să vă cunoască.

Traversă camera, îl luă pe Ernt de braţ şi îl conduse

afară din cabană.

Leni şi mama îi urmară, auzindu-l pe Earl Nebunul târşâindu-şi picioarele şi bombănind nemulţumit că Thelma preluase controlul.

Afară, un grup de oameni zdrenţăroşi – bărbaţi, femei, copii, tineri – aşteptau, fiecare cu câte ceva în mână.

— Eu sunt Clyde, se prezentă un bărbat cu o barbă de Moş Crăciun şi sprâncene ca nişte parasolare. Fratele mai mic al lui Bo. Le întinse o drujbă, cu lama protejată de un plastic portocaliu aprins. Tocmai i-am ascuţit lama. O femeie şi doi băieţi tineri, de vreo douăzeci de ani fiecare, păşiră în faţă, alături de două fetiţe cu feţe murdare, în vârstă de şapte-opt ani. Ea este Donna, soţia mea, şi gemenii, Darryl şi Dave, şi fiicele noastre, Agnes şi Marthe.

Nu erau mulţi, dar erau prietenoşi şi ospitalieri. Fiecare persoană pe care o cunoscură le oferi câte un dar: un bomfaier, un colac de funie, foi din plastic gros, rulouri de bandă adezivă, un cuţit de vânătoare *ulu,* cu lama argintie lucioasă în formă de evantai.

Nu era nimeni de vârsta lui Leni. Singurul adolescent, Axle, care avea şaisprezece ani, abia dacă se uită la Leni. Stătea singur, deoparte, aruncând cu un cuţit într-un trunchi de copac. Avea păr negru lung, slinos şi ochi migdalaţi.

— Trebuie să puneţi repede grădina pe picioare, spuse Thelma în timp ce bărbaţii se duseră la unul dintre butoaiele pentru foc şi începură să treacă sticla cu whisky de la unul la altul. Vremea e imprevizibilă aici. Sunt ani în care în iunie e primăvară, în iulie e vară, în august e toamnă şi restul e numai iarnă.

Thelma le conduse pe Leni şi pe mama la o grădină mare. Un gard făcut din năvoade prinse de ţăruşi metalici ţinea la distanţă animalele.

Majoritatea legumelor erau mici grămăjoare verzi pe nişte moviliţe de pământ negru. Nişte rogojini dintr-

un material gros – păreau alge – erau întinse la uscat la baza năvoadelor, alături de grămezi de carcase împuţite de peşte, coji de ouă şi zaţ de cafea.

— Ştiţi să grădinăriţi? întrebă Thelma.

— Pot identifica un pepene copt, spuse mama.

— Mi-ar face plăcere să vă învăţ. Aici, sezonul agricol e scurt, aşa că trebuie să pui osul la muncă, nu glumă. Luă o găleată metalică îndoită din gunoiul de lângă ea. Am nişte cartofi şi ceapă în plus. Mai e timp pentru ele. Pentru început, vă pot da şi nişte morcovi. Şi mai am şi nişte năut încolţit.

— Oh, zău, nu trebuie…

— Crede-mă, Cora, habar n-ai ce lungă va fi iarna şi ce repede vine. Pentru bărbaţi, e altceva – mulţi vor pleca la muncă la conducta aia nouă. Tu şi cu mine – mamele – rămânem acasă şi avem grijă să ne ţinem copiii sănătoşi şi în viaţă. Nu e mereu uşor; totul se face împreună. Ajutăm de câte ori putem. Facem troc. Mâine îţi arăt cum să conservi somon. Trebuie să începi de pe-acum să umpli pivniţa cu alimente.

— Mă sperii, spuse mama.

Thelma atinse braţul mamei.

— Îmi aduc aminte când am venit noi aici, din Kansas City. Mama mea nu făcea decât să plângă. A murit aici în a doua iarnă. Eu încă mai cred că a vrut să moară. Pur şi simplu nu a putut suporta întunericul sau frigul. O femeie trebuie să fie tare ca oţelul aici, Cora. Nu te poţi baza pe nimeni să te salveze pe tine sau pe copiii tăi. Trebuie să fiţi dispuşi să vă salvaţi singuri. Şi trebuie să învăţaţi repede. În Alaska poţi face o singură greşeală. *Una singură.* A doua te va ucide.

— Nu cred că suntem bine pregătiţi, spuse mama. Poate că am făcut deja o greşeală venind aici.

— Vă voi ajuta eu, promise Thelma. Vă vom ajuta cu toţii.

Capitolul 5

Lumina nesfârşită a zilei dădu peste cap ceasul

interior al lui Leni, făcând-o să se simtă, în mod bizar, în contratimp cu universul, ca şi cum însuşi timpul – singurul lucru pe care te puteai baza – era diferit în Alaska. Pe lumină se culca şi tot pe lumină se trezea.

Era într-o luni dimineaţă. Fata stătea la fereastră, privind la geamul proaspăt şters, încercând să-şi identifice reflexia. Un efort zadarnic. Era prea multă lumină.

Putea vedea doar o imagine fantomatică a ei, dar ştia că nu arăta bine, nici chiar pentru Alaska.

Mai întâi şi mai întâi, era părul ei. Lung, rebel şi roşu. Şi mai era pielea lăptoasă, care venea la pachet cu acel păr, la care se adăugau pistruii ca nişte fulgi de ardei iute roşu presăraţi pe nasul ei. Ochii albaştri-verzui, trăsătura ei cea mai de preţ, nu erau puşi în evidenţă de genele de culoarea scorţişoarei.

Mama veni în spatele lui Leni şi îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Eşti frumoasă şi îţi vei face prieteni la şcoala cea nouă.

Leni ar fi vrut să găsească alinare în aceste vorbe familiare, dar de câte ori se dovediseră ele oare false? Fusese fata cea nouă la multe şcoli şi nu găsise încă un loc unde să se simtă bine. Ceva era mereu în neregulă cu ea în prima zi – părul, hainele, pantofii. Prima impresie conta la liceu. Învăţase această lecţie pe propria piele. În lumea fetelor de treisprezece ani, era greu să-ţi revii după o gafa vestimentară.

— Sunt probabil singura fată din toată şcoala, spuse ea cu un oftat dramatic.

Nu dorea să fie optimistă; speranţele spulberate erau mai rele decât lipsa de speranţă.

— Cu siguranţă vei fi cea mai drăguţă, o încurajă mama, netezindu-i părul după urechi cu o delicateţe ce-i aminti lui Leni că, orice s-ar fi întâmplat, nu era niciodată cu adevărat singură: o avea pe mama.

Uşa cabanei se deschise, lăsând să pătrundă o

rafală de vânt rece. Tata intră ţinând în mâini două raţe sălbatice, cu gâturile rupte atârnând şi ciocurile lovindu-se de şoldul lui. Îşi puse puşca în rastelul de lângă uşă şi aşează prada pe blatul din lemn, lângă chiuveta fără apă.

— Ted m-a dus în ascunzătoarea lui înainte de ivirea zorilor. Avem raţă la cină.

Veni lângă mama şi o sărută pe gât. Mama îl împinse în lături, râzând.

— Vrei cafea?

Când mama se duse în bucătărie, tata se întoarse spre Leni.

— Eşti cam posacă pentru o fată care pleacă la şcoală.

— Sunt bine.

— Poate ştiu eu care-i problema, spuse tata.

— Mă-ndoiesc, zise ea pe un ton abătut, în acord cu starea sa interioară.

— Stai să-ncerc, insistă tata, încruntându-se teatral. O lăsă acolo şi se duse în dormitorul lui. Câteva clipe mai târziu, reveni cu un sac negru de gunoi, pe care îl puse pe masă. Poate asta va fi de ajutor.

Cum să nu, de gunoi avea ea nevoie.

— Deschide-l, o îndemnă tata.

Leni deschise sacul fără tragere de inimă.

În el găsi o pereche de pantaloni evazaţi cu dungi roşii-cafenii şi negre şi un pulover scămoşat sidefiu din lână, care arăta de parcă ar fi avut o mărime bărbătească, şi cineva îl micşorase.

Oh, Doamne!

Poate că nu ştia Leni prea multe despre modă, însă ăia erau clar pantaloni băieţeşti, iar puloverul… nu credea că fusese vreodată la modă, de când se născuse ea.

Fata se uită în ochii mamei. Ştiau amândouă cât de mult se străduise tata. Şi cât de lamentabil eşuase. În Seattle, o astfel de ţinută era sinucidere socială.

— Leni? spuse tata, cu o mină dezamăgită.

Ea se forţă să zâmbească.

— E perfect, tată. Mersi.

El oftă şi zâmbi.

— Oh. Bravo! Mi-a luat mult timp să scotocesc prin containere.

Armata Salvării. Aşadar, plănuise asta dinainte, se gândise la ea cu o zi înainte, când fuseseră în Homer. Asta făcea ca acele haine urâte să devină aproape frumoase.

— Îmbracă-le, spuse tata.

Leni reuşi să zâmbească. Se duse în dormitorul părinţilor şi îşi schimbă hainele.

Puloverul irlandez era prea mic, lâna, prea groasă, abia îşi putea îndoi braţele.

— Eşti superbă, spuse mama, încercând să zâmbească. Înaintă spre ea cu o cutie metalică pentru sendivşuri cu Winnie the Pooh. Thelma s-a gândit c-o să-ţi placă.

Astfel, soarta vieţii sociale a lui Leni era pecetluită, dar nu avea ce face.

— Păi, ar trebui să mergem, îi spuse ea tatei. Nu vreau să întârzii.

Mama o îmbrăţişă strâns.

— Succes! şopti ea.

Afară, Leni se urcă în microbuzul VW, pe scaunul din dreapta şoferului, şi porniră la drum, săltând pe drumeagul cu hârtoape, cotind spre oraş, pe şoseaua principală, trecând în zgomot hodorogit de motor pe lângă terenul care-şi zicea aerodrom. La pod, Leni strigă:

— Stop!

Tata apăsă frâna şi se întoarse spre ea.

— Ce-i?

— Pot merge pe jos de-aici?

El o privi dezamăgit.

— Serios?

Ea era prea agitată ca să-şi domolească emoţiile contradictorii, în privinţa tuturor şcolilor prin care

fusese, un lucru era cert: odată ce intrai la liceu, părinţii nu aveau ce să caute acolo. Aveai mari şanse să te facă de ruşine.

— Am treisprezece ani şi suntem în Alaska, unde ar trebui să fim duri, spuse Leni. Haide, tată. *Te rooog.*

— În regulă. O fac pentru tine.

Leni coborî din maşină şi porni singură prin oraş, trecu pe lângă un bărbat care şedea ca indienii pe marginea drumului, cu o gâscă în poală. Îl auzi vorbindu-i păsării: „Nici să nu te gândeşti, Matilda”, în timp ce ea trecu rapid de cortul murdar care găzduia serviciul de curse charter pentru pescuit.

Clădirea cu o singură sală a şcolii se afla pe un teren năpădit de buruieni de la capătul oraşului. Mlaştini verzi şi galbene se întindeau pe lângă ea, un râu şerpuind la vale, sinuos, prin iarba înaltă. Şcoala era într-o clădire în formă triunghiulară, clădită din buşteni fasonaţi la rindea, cu un acoperiş metalic ascuţit şi abrupt.

În faţa uşii deschise, Leni se opri şi trase cu ochiul înăuntru. Încăperea era mai mare decât părea de afară; cel puţin cinci pe cinci metri. Pe peretele din fund era o tablă neagră, pe care erau scrise cu cretă albă cuvintele SEWARD’S FOLLY[2].

În partea din faţă a încăperii, o băştinaşă stătea în spatele unui pupitru mare, cu faţa la uşă. Avea o constituţie robustă, cu umeri laţi şi voluminoşi şi mâini puternice. Părul negru, lung, împletit în două cozi neglijente, încadrau o faţă cu ten cafeniu. Nişte linii verticale negre, tatuate, îi brăzdau buza inferioară ajungând până la bărbie. Purta nişte blugi spălăciţi Levi’s băgaţi în cizme de cauciuc, o cămaşă bărbătească din flanel şi o vestă din piele de căprioară cu franjuri.

O văzu pe Leni şi strigă:

---

2 Titlu apărut în presă pentru a ridiculiza achiziţia, de către SUA, a teritoriului Alaska, la un preţ derizoriu, de la Rusia; tratatul a fost semnat de secretarul de stat american William H. Seward.

— Bună! Bine-ai venit!

Copiii din clasă se întoarseră pe scaunele care scârţâiră.

Erau şase elevi. Doi copii mai mici stăteau în primul rând. Fete. Le recunoscu, erau de pe domeniul lui Earl Nebunul: Marthe şi Agnes. Îl recunoscu şi pe adolescentul cu expresie respingătoare, Axle; erau şi două băştinaşe care se hlizeau, de vreo opt sau nouă ani, care stăteau în bănci alăturate; fiecare purta câte o coroniţă din păpădii ofilite. În partea dreaptă a încăperii, două bănci erau lipite una de alta, cu faţa la tablă. Una era goală; în cealaltă stătea un băiat sfrijit cam de vârsta ei, cu păr blond până la umeri. Era singurul elev care părea interesat de ea. Rămăsese întors pe scaun şi continua să o privească.

— Eu sunt Tica Rhodes, spuse profesoara. Eu şi soţul meu locuim în Bear Cove, aşa că uneori nu pot ajunge aici iarna, dar fac tot posibilul. Asta aştept şi de la elevii mei. Zâmbi. Iar tu eşti Lenora Allbright. Thelma m-a anunţat că vei veni.

— Leni.

— Câţi ani ai, unsprezece? întrebă doamna Rhodes, studiind-o pe Leni.

— Treisprezece, spuse Leni, simţind cum i se aprind obrajii.

Măcar de-ar începe să-i crească şi ei sânii.

Doamna Rhodes încuviinţă din cap.

— Perfect. Matthew are tot treisprezece. Du-te şi aşază-te lângă el. I-l indică pe băiatul cu păr blond. Haide.

Leni ţinea cutia aceea stupidă cu Winnie the Pooh aşa de strâns, că o dureau degetele.

— B-bună! îi spuse ea lui Axle când trecu pe lângă banca lui. El îi aruncă o privire nepăsătoare şi continuă să deseneze, pe coperta mapei lui, ceva ce arăta ca un extraterestru cu sâni imenşi.

Se aşează şovăielnic pe scaunul de lângă băiatul de

treisprezece ani.

— Salut! îngăimă ea, privind într-o parte.

El zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii strâmbi.

— Slavă Domnului! spuse el, dându-şi părul din ochi. Am crezut că o să trebuiască să stau cu Axle tot restul anului şcolar. Cred că băiatul ăla o să sfârşească la zdup.

Leni râse fără să vrea.

— De unde eşti? întrebă el.

Leni nu ştia niciodată cum să răspundă la această întrebare ce o ducea cu gândul la stabilitate, la un anume trecut care nu existase niciodată în cazul ei. Ea nu percepuse niciodată vreun loc ca pe un cămin.

— Ultima şcoală la care am învăţat a fost în Seattle.

— Probabil te simţi ca şi cum ai fi nimerit în Mordor.

— Ai citit *Stăpânul inelelor*?

— Ştiu. Extrem de demodat. Dar suntem în Alaska. Iernile sunt negre ca smoala şi nu avem televizor. Spre deosebire de tatăl meu, nu pot petrece ore în şir ascultându-i pe boşorogi cum se vaită prin staţia radio.

Leni se simţi pătrunsă de o nouă emoţie pe care nu ştia să o numească.

— Îmi place la nebunie Tolkien, spuse ea încet. Simţea că pe o eliberare ciudată faptul că putea vorbi deschis cu cineva. Majoritatea copiilor de la ultima ei şcoală erau preocupaţi mai mult de filme şi de muzică decât de cărţi. Şi Herbert.

— *Dune* a fost uimitor. „Frica ucide raţiunea”. Frate, cât adevăr!

— Şi *Străin în ţară străină.* Cam aşa mă simt eu aici.

— Ar trebui. Nimic nu-i normal la capătul pământului. Există un oraş, undeva în nord, unde primar e un câine.

— Nu se poate.

— Vorbesc serios. Un malamut. A fost votat.

Matthew îşi puse o mână pe piept. Nu-ţi vine să crezi un asemenea rahat.

— Eu am văzut un bărbat stând cu o gâscă în poală când am venit încoace. Cred că vorbea cu pasărea.

— Sunt Pete Smintitul şi Matilda. Sunt căsătoriţi.

Leni râse cu poftă.

— Ai un râs ciudat.

Leni simţi că i se aprind obrajii de ruşine. Nimeni nu-i mai spusese asta vreodată. Era oare adevărat? Oare cum suna râsul ei? *Of, Doamne!*

— Îmi… îmi cer scuze. Nu ştiu de ce-am spus asta. Sunt varză la capitolul comportare în societate. Eşti prima fată de vârsta mea cu care stau de vorbă în ultimul timp. Vreau să spun, eşti drăguţă. Asta-i tot. Mă bâlbâi, aşa-i? Probabil c-ai s-o iei la fugă, urlând, şi vei cere să te aşezi lângă Axle, criminalul în devenire, şi va fi mult mai bine. Gata. Am să tac acum.

Leni nu mai auzise nimic după cuvântul „drăguţă”.

Încercă să se convingă în sinea ei că nu însemna nimic. Dar când Matthew o privi, simţi o vagă posibilitate. Îşi zise: „Am putea fi prieteni”. Şi nu genul de prieteni de autobuz sau prieteni care mănâncă la aceeaşi masă.

Prieteni.

Genul de prieteni care au lucruri adevărate în comun. Cum ar fi Sam şi Frodo, Anne şi Diana, Ponyboy şi Johnny. Închise ochii pentru o fracţiune de secundă, imaginându-şi cum ar fi. Ar fi putut râde şi vorbi şi…

— Leni? spuse el. Leni?

„Oh, Dumnezeule!” El îi rostise numele de două ori.

— Da. Pricep. Eu, unul, visez mereu cu ochii deschişi. Mama spune că aşa se întâmplă când trăieşti în propria minte, cu tot felul de oameni inventaţi. Pe de altă parte, ea citeşte, de la Crăciun, O *altă atracţie la marginea drumului.*

— Fac şi eu asta, mărturisi ea. Uneori, pur şi simplu… mă emoţionez exagerat.

El ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu era nimic greşit în asta.

— Hei, ai auzit de petrecerea la grătar din seara asta?

*

— Şi, cum rămâne cu petrecerea? *Poţi veni?*

Leni tot relua întrebarea în sinea ei în timp ce îşi aştepta tatăl să vină să o ia de la şcoală. Voise să spună da, sincer. Îşi dorea asta mai mult decât îşi dorise orice în ultima vreme.

Dar părinţii ei nu făceau parte din comunitatea care se strângea la grătar. De fapt, din nicio comunitate. Asta nu le stătea în fire celor din familia Allbright. Familiile din fostul lor cartier obişnuiau să organizeze tot felul de reuniuni: grătare în curţile caselor, unde taţii purtau pulovere cu anchior, beau scotch şi întorceau burgerii, iar femeile fumau, beau martini şi aduceau tăvi cu ficăţei de pui înveliţi în bacon în vreme ce copiii chiuiau şi alergau de colo colo. Ştia asta, pentru că, o dată, trăsese cu ochiul peste gardul vecinilor şi văzuse o asemenea scenă.

— Ei, Roşcato, cum a fost la şcoală? întrebă tata la finalul zilei, când Leni se urcă în microbuz şi trânti uşa.

Tata fu ultimul părinte sosit.

— Am învăţat despre cum au cumpărat Statele Unite Alaska de la Rusia. Şi despre muntele Alyeska din lanţul muntos Chugach.

Tata mormăi mulţumit de ceea ce auzise şi porni motorul.

Leni se gândea cum să-i spună ceea ce dorea să-i spună. „E un băiat de vârsta mea în clasă. Este vecinul nostru”.

Nu. Să pomenească de vreun băiat era o abordare greşită.

„Vecinii noştri organizează un grătar şi ne-au invitat şi pe noi”.

Dar tata ura genul ăsta de lucruri, sau cel puţin aşa

se întâmplase cândva, peste tot pe unde locuiseră înainte.

Înaintară hurducăit pe drumul negru, praful ridicându-se în rotocoale de-o parte şi de alta, apoi cotiră pe aleea lor. Acasă, descoperiră o mulţime de oameni în curte. Mai toţi membrii clanului Harlan erau acolo şi munceau. Se mişcau într-o armonie tăcută, apropiindu-se şi separându-se ca nişte dansatori. Clyde avea chestia aia ca o cuşcă cu care transforma buştenii în scânduri. Ted termina magazia, bătând scânduri pe stâlpii laterali. Donna strângea lemne pentru foc.

— Prietenii noştri au venit la prânz să ne ajute să ne pregătim pentru iarnă, spuse tata. Nu. Sunt mai buni decât nişte prieteni, Roşcato. Sunt camarazi.

Camarazi?

Leni se încruntă. Erau cumva comunişti acum? Era destul de sigură că tatăl ei îi ura pe comunişti la fel de mult cât îi ura pe guvernanţi şi pe hipioţi.

— Aşa ar trebui să fie lumea, Roşcato. Cu oameni care să se ajute reciproc, în loc să îşi ucidă mamele pentru un colţ de pâine.

Leni nu putu să nu observe că aproape toată lumea purta câte o armă la cingătoare.

Tata deschise portiera microbuzului.

— Mergem cu toţii la Sterling la sfârşitul ăsta de săptămână, să pescuim somon la Farmer’s Hole, pe râul Kenai. Se pare că somonii ăştia din specia Chinook sunt teribil de greu de prins.

Coborî pe pământul îmbibat cu apă.

Earl Nebunul flutură o mână înmănuşată spre tatăl ei, care porni numaidecât în direcţia bătrânului.

Leni trecu pe lângă o structură nouă, înaltă de vreo trei metri şi lată de un metru, cu marginile acoperite cu plastic gros negru (saci de gunoi dintr-un sul, Leni era sigură de asta). O uşă deschisă lăsa să se vadă un interior plin de somon roşu, despicat de-a lungul şirei spinării şi atârnat pe crengi. Thelma era în genunchi în

noroi, păzind un foc aprins într-o cutie metalică. Fumul se ridica în vălătuci negri, ajungând până la somonul atârnat de crengi deasupra focului.

Mama ridică privirea de la somonul pe care îl eviscera pe o masă din curte. Era mânjită de pe bărbie de ceva roz de la intestinele peştilor.

— E o afumătoare, explică mama, ridicându-şi capul spre Thelma. Thelma mă învaţă cum să afum peşte. O adevărată artă, din câte se pare, prea mult căldură, găteşti peştele. Ar trebui să-l afume şi să-l usuce în acelaşi timp. Mmm. Cum a fost prima ta zi la şcoală? Un batic roşu îi ţinea părul strâns, ca să nu-i intre în ochi.

— Mişto.

— Nicio sinucidere socială cu hainele sau cutia de sandvişuri? Au râs fetele de tine?

Leni nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Nici nu sunt fete de vârsta mea. Dar… e un băiat…

— Un băiat? se interesă mama.

Leni simţi că roşeşte.

— Un *prieten,* mamă. Întâmplător e băiat.

— Aha. Mama încerca să nu zâmbească atunci când îşi aprinse o ţigară. E drăguţ?

— Mi-a spus că se face un grătar, în seara asta, în comunitatea noastră, şi-aş vrea să merg şi eu, spuse fata, ignorând întrebarea mamei.

— Da. Mergem.

— Pe bune? Grozav!

— Da, spuse mama zâmbind. Doar ţi-am spus eu că aici va fi altfel.

*

Când veni momentul să se îmbrace, Leni era incapabilă să gândească. Sincer, nici nu ştia ce se întâmpla cu ea.

Nu avea de ales din prea multe haine, dar asta nu o împiedică să încerce câteva combinaţii diferite. În final – mai ales pentru că era istovită de dorinţa de a arăta bine

când aşa ceva era imposibil se decise asupra unor pantaloni evazaţi cadrilaţi din material sintetic şi a unei malete verzi, reiată, pusă pe sub o vestă cu franjuri din imitaţie de piele de căprioară. Oricât se strădui, nu reuşi să facă nimic cu părul. Îl aranjă pe spate cu degetele şi îl împleti într-o coadă înfoiată, groasă cât pumnul.

O găsi pe mama în bucătărie, punând felii groase de pâine de mălai într-o cutie din plastic pentru alimente. Îşi periase părul lung până la umeri, tuns în scări, până când acesta ajunse să lucească în lumină. Era evident că se îmbrăcase ca să impresioneze în blugi evazaţi strâmţi şi într-un pulover alb pe corp, purtând un imens colier indian din argint cu turcoaze, pe care îl cumpărase cu câţiva ani în urmă.

Părea tulburată când închise ermetic cutia cu pâine.

— Eşti îngrijorată, nu-i aşa?

— De ce spui asta?

Mama îi aruncă un zâmbet scurt, vesel, dar privirea nu reflecta ceea ce manifesta. Se fardase pentru prima oară după mult timp, şi asta o făcea să arate plină de viaţă şi frumoasă.

— Mai ţii minte târgul?

— Aia a fost altceva. Tipul ăla a-ncercat să-l păcălească.

Nu aşa îşi amintea Leni cele întâmplate. Se distraseră de minune la târg, până când tatăl ei începuse să bea bere. Apoi, un tip flirtase cu mama (şi ea flirtase cu el), şi tata îşi ieşise din minţi. Îl izbise pe tip de stâlpul cortului berăriei de-i crăpase ţeasta, apoi începuse să urle din toţi rărunchii. Când sosiseră gardienii, tata fusese atât de recalcitrant încât fuseseră nevoiţi să cheme poliţia. Leni constatase cu groază că doi dintre colegii ei de clasă asistau la acea altercaţie. Îl văzuseră pe tatăl ei târât la duba poliţiei.

Tata deschise uşa cabanei şi intră.

— Frumoasele mele sunt gata de petrecere?

— Mai întrebi, spuse mama repede, zâmbind.

— Atunci, să mergem, zise tata, conducându-le la microbuz.

Cât ai bate din palme – erau mai puţin de patru sute de metri în linie dreaptă – ajunseră la poarta din oţel cu craniul alb de bovină deasupra. Poarta era deschisă în semn de bun venit.

Gospodăria Walker. Cei mai apropiaţi vecini ai lor.

Tata înaintă lent cu maşina. Aleea (două panglici de iarbă călcată în picioare, care unduiau în sus şi în jos pe pământul acoperit de licheni) se desfăşură într-o şerpuire leneşă prin lăstărişuri de molizi subţirei cu trunchiuri negre. Din când în când, prin vreo crăpătură din copacii aflaţi în stânga ei, Leni putea vedea câte un petic de albastru îndepărtat, dar abia când ajunseră în luminiş i se dezvălui dinaintea ochilor priveliştea.

— Uau! făcu mama.

Ajunseră pe o creastă plată, situată deasupra golfuleţului albastru liniştit. Acea bucată imensă de teren fusese defrişată complet, mai puţin câţiva copaci aleşi cu grijă şi plantaţi în fân.

O casă mare cu două etaje, construită din buşteni, se înălţa ca o coroană în cel mai înalt punct al terenului. Faţada ei triunghiulară avea ferestre trapezoidale imense şi o terasă cu vârf ascuţit de jur-împrejur. Arăta ca prova unui vas imens, aruncat pe ţărm de marea furioasă şi înţepenit pe uscat, cu faţa îndreptată de-a pururi către marea căreia îi aparţinea. Scaune diferite decorau terasa, fiecare întors către priveliştea spectaculoasă. În capătul îndepărtat al casei erau câteva ţarcuri pline cu vite, capre, găini şi raţe. Rulouri de sârmă ghimpată, lăzi şi paleţi din lemn, un tractor defect şi cupa ruginită a unui excavator, pe lângă carcasele unor camioane nefuncţionale sau pe aproape erau împrăştiate prin iarba înaltă până la genunchi. Nu departe de o structură din lemn din care ieşea fum erau grupaţi mai mulţi stupi de albine. Într-o despărţitură dintre copaci se vedea

acoperişul ascuţit al unei private.

Jos, la apă, un ponton gri ieşea în largul apelor albastre ale mării. La capătul lui, pe o arcadă decolorată, scria GOLFULEŢUL WALKER. Un hidroavion era legat de ponton, pe lângă două bărci de pescuit de un argintiu sclipitor.

— Un hidroavion, murmură tata. Pesemne că omu-i bogat.

Parcară microbuzul şi porniră pe jos pe lângă un tractor galben aprins cu o benă de excavator neagră şi un vehicul de teren de un roşu strălucitor. De pe dealul cu creastă, Leni văzu oameni adunându-se jos pe plajă, cel puţin vreo doisprezece, în jurul unui foc de tabără uriaş. Flăcările se înălţau spre văzduhul în tonuri de lavandă, scoţând nişte sunete precum trosnitul degetelor.

Leni îşi urmă părinţii pe scările care duceau pe plajă. De aici, îi putea vedea pe toţi cei de la petrecere. Un bărbat cu umeri laţi şi păr blond, lung şedea pe un buştean căzut şi cânta la chitară. Marge Grăsana transformase în tobe două găleţi albe răsturnate, iar profesoara lui Leni, doamna Rhodes, cânta de mama focului la scripcă. Natalie îi vrăjea cântând la muzicuţă, iar Thelma interpreta vocal „Regele şoselelor”. Ultimul vers din fiecare strofa era cântat de toţi în cor.

Clyde şi Ted se ocupau de grătar, care părea improvizat din nişte butoaie vechi de ulei. Earl Nebunul stătea deoparte, bând dintr-o cană de teracotă. Cele două fete mai mici de la şcoală, Marthe şi Agnes, erau aplecate lângă apă, culegând scoici cu Moppet.

Mama păşi pe plajă, ducând cutiile ei cu pâine de mălai. Tata venea imediat în urma ei cu o sticlă de trei sferturi de whisky.

Bărbatul masiv, cu umeri laţi, care cânta la chitară, lăsă din mână instrumentul şi se ridică în picioare. Era îmbrăcat ca mai toţi bărbaţii din partea locului, cu o cămaşă din flanel, blugi decoloraţi şi cizme de cauciuc, dar, chiar şi aşa, ieşea în evidenţă. Arăta de parcă ar fi

fost făcut pentru mediul acela ostil, ca şi cum ar fi putut să alerge ziua întreagă, să doboare cu securea un copac bătrân şi să străbată cu pas agil lungimea unui buştean căzut peste un râu învolburat. Chiar şi lui Leni i se păru chipeş – pentru un tip în vârstă.

— Eu sunt Tom Walker, spuse el. Bine-aţi venit pe proprietatea mea!

— Ernt Allbright.

Tom dădu mâna cu tata.

— Ea este soţia mea, Cora.

Mama îi zâmbi lui Tom, dădu mâna cu el, apoi privi în altă parte.

— Ea este fiica noastră, Leni. Are treisprezece ani.

— Bună, Leni, îi spuse Tom cu un zâmbet binevoitor. Fiul meu, Matthew, mi-a vorbit despre tine.

— Da? spuse Leni.

„Nu zâmbi prea larg. Ce tâmpit!”

Geneva Walker se apropie de soţul ei.

— Bună, salută ea, zâmbindu-i Corei. Văd că l-aţi cunoscut pe soţul meu.

— Fost. Tom Walker o cuprinse cu braţul pe Geneva şi o trase mai aproape. O iubesc pe femeia asta ca pe aerul pe care-l respir, dar nu pot trăi cu ea.

— Dar nici fără mine, zâmbi Geneva, ridicându-şi bărbia spre stânga. Cel de-acolo e iubitul meu principal. Calhoun Malvey. El nu mă iubeşte aşa de mult ca Tom, dar mă place mult mai mult. Şi nu sforăie, adăugă ea, dându-i în joacă un ghiont în coaste domnului Walker.

— Am auzit, oameni buni, că nu sunteţi prea bine pregătiţi, îi spuse domnul Walker tatei. Va trebui să învăţaţi repede. Nu vă fie teamă să îmi cereţi ajutorul. Sunt dispus să vi-l ofer oricând. Am tot ce vă trebuie să împrumutaţi.

— Mulţam, zise tata, iar Leni detectă în tonul cu care rosti acest cuvânt ceva ce o alarmă. Părea deodată iritat. Ofensat. Mama sesiză şi ea asta; îl privi îngrijorată.

Earl Nebunul veni la ei împleticindu-se. Purta un tricou pe care scria AŞA DE MULT AM PESCUIT, CĂ AM AJUNS MAESTRU UNDIŢAR. Aruncă un zâmbet de beţiv, clătinându-se dintr-o parte în alta, nesigur pe picioare.

— Îi oferi lui Ernt ajutorul, Tom Uriaşule? Foarte generos din partea ta. Eşti un fel de Regele John care se oferea să îi ajute pe bieţii lui sclavi. Poate vine amicul tău, guvernatorul, să te-ajute.

— Dumnezeule mare, Earl, nu din nou, spuse Geneva. Hai să cântăm ceva. Ernt, cânţi la vreun instrument?

— La chitară, spuse tata. Dar am vândut…

— Perfect! spuse Geneva, luându-l de braţ şi depărtându-l de lângă Earl Nebunul, plecând către Marge Grăsana şi formaţia improvizată adunată pe plajă. Îi dădu tatei chitara pe care o lăsase domnul Walker. Earl Nebunul veni, clătinându-se pe picioare, lângă foc şi îşi luă cana de lut.

Leni se întrebă dacă mama ei ştia cât de frumoasă era, cum stătea acolo în pantalonii ei strâmţi, cu părul acela blond fluturând în briza mării. Frumuseţea ei era la fel de limpede ca o notă muzicală interpretată perfect şi la fel de nelalocul ei aici ca o orhidee.

Da. Ea ştia exact cât era de frumoasă. Iar domnul Walker văzu şi el asta.

— Pot să-ţi aduc ceva de băut? o întrebă el pe mama. O bere?

— Oh, sigur că da, Tom. Mi-ar plăcea o bere, spuse mama, lăsându-l pe domnul Walker să o conducă la masa cu mâncare şi la răcitorul plin cu bere Rainier.

Mama mergea alături de domnul Walker. Şoldurile ei se mişcau în ritmul muzicii, legănându-se. Atinse uşor braţul domnului Walker cu vârfurile degetelor, şi el se uită la ea şi zâmbi.

— Leni!

Fata îşi auzi numele şi se întoarse. Matthew stătea în capul scărilor, făcându-i semn să urce. Ea urcă scările

şi îl găsi, cu câte o bere în fiecare mână.

— Ai mai băut bere până acum? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nici eu. Vino. Porni spre pâlcul de copaci din stânga lui. Urmară o potecă sinuoasă ce cobora, trecând pe lângă nişte stânci ieşite din pământ.

Băiatul o conduse într-un mic luminiş, unde pământul era acoperit cu licheni. Printr-o despărţitură în molizii negri, puteau vedea petrecerea. Plaja se afla la doar cinci metri de ei, dar acolo parcă erau într-un alt univers. Pe plajă, adulţii râdeau, vorbeau, cântau. Copiii mici scormoneau prin pietriş după scoici întregi. Axle stătea retras, aruncând cu cuţitul într-un buştean putrezit.

Matthew se aşeză, întinzându-şi picioarele şi sprijinindu-se cu spatele de un buştean. Leni ocupă un loc lângă el, aproape, dar nu îndeajuns ca să-l atingă.

El deschise berea cu un fâsâit şi i-o întinse. Leni luă o înghiţitură, încreţindu-şi nasul. Berea îi bolborosi pe gâtlej în jos, simţind un gust neplăcut.

— Greţos, spuse Matthew, râzând.

Leni mai sorbi de trei ori din băutură şi se sprijini şi ea cu spatele de buştean. O adiere răcoroasă veni dinspre plajă, aducând cu ea miros de sare şi aroma picantă a cărnii fripte. Freamătul petrecerii se desfăşura chiar dincolo de copaci.

Ei stăteau liniştiţi, ca doi prieteni, ceea ce o uimi pe Leni. De obicei, ea era încordată în preajma copiilor cu care ar fi vrut să se împrietenească.

Pe plajă, petrecerea era în toi acum. Printre copaci, puteau vedea totul. Un borcan cu capac era trecut din mână în mână. Mama ei dansa, unduindu-şi şoldurile şi fluturându-şi părul. Era ca o zână a pădurii, luminată din interior, dansând pentru soborul de copaci vânjoşi şi tineri.

Berea o făcu pe Leni să se simtă ameţită şi aiurită.

— Ce v-a făcut să vă mutaţi aici? întrebă Matthew.

Înainte ca ea să poată răspunde, el îşi strivi cutia goală de bere de o stâncă.

Leni nu-şi putu stăpâni râsul. Doar un băiat putea face aşa ceva.

— Tatăl meu este un fel de… aventurier, alese ea să răspundă. (Să nu spui absolut niciodată adevărul, şi anume că tata nu era în stare să îşi păstreze o slujbă şi să se stabilească într-un loc, şi să nu spui *niciodată* că a băut prea mult şi că e recalcitrant.) S-a săturat de Seattle, cred. Dar voi? Voi când v-aţi mutat aici?

— Bunicul meu, Eckhart Walker, a venit în Alaska în timpul Marii Depresiuni. Spunea că nu a vrut să stea la coadă pentru o supă chioară. Aşa că şi-a luat catrafusele şi a făcut autostopul până la Seattle. De acolo, a ajuns cum a ştiut mai bine în nord. Se spune că a străbătut Alaska de pe un ţărm pe altul şi chiar că a escaladat muntele Alyeska cu o scară în spinare, ca să poată traversa crevasele gheţarilor. A cunoscut-o pe bunica Lily în Nome. Ea avea acolo o spălătorie şi un restaurant. S-au căsătorit şi au decis să-şi întemeieze o gospodărie.

— Deci, bunicii tăi, tatăl tău şi cu tine aţi crescut toţi în acea casă?

— Păi, casa cea mare a fost construită mult mai târziu, dar noi am crescut cu toţii pe pământul ăsta. Familia mamei mele locuieşte în Fairbanks. Sora mea stă cu ei când merge la şcoală. Iar ai mei s-au despărţit acum câţiva ani, aşa că mama şi-a construit o nouă casă pe acest teren şi s-a mutat în ea cu iubitul ei, Cal, care este un mare cretin. Matthew zâmbi. Dar ne avem bine. El şi tata joacă şah iarna. E ciudat, dar asta-i Alaska.

— Uau! Nici măcar nu-mi pot imagina să locuiesc în acelaşi loc toată viaţa.

Simţi o notă de tristeţe în vocea ei şi se ruşină. Duse cutia cu bere la gură şi sorbi ultimele picături.

Formaţia improvizată cânta de mama focului acum, bătând în găleţi, chitara zdrăngănind şi scripca scheunând.

Thelma, mama şi doamna Rhodes îşi legănau şoldurile în ritmul muzicii, fredonând cu voce tare. *Sus, în vârful Munţilor Stâncoşi, Colo-rado…*

Clyde strigă de la grătar:

— Burgerii de elan sunt gata! Cine vrea brânză?

— Să mergem, spuse Matthew. Sunt lihnit. O luă pe Leni de mână (părea un gest firesc) şi o conduse printre copaci, apoi coborâră pe plajă. Veniră în spatele tatei şi al lui Earl Nebunul, care stăteau singuri şi beau, iar Leni îl auzi pe Earl Nebunul ciocnindu-şi borcanul de al tatei atât de tare, că scoase un pocnet puternic.

— Tom Walker ăsta e chiar convins că rahatul lui nu pute, spuse tata.

— Când o exploda rahatu', o să vină în patru labe la mine, că eu sunt pregătit, rosti Earl Nebunul supărat.

Leni împietri, îngrozită. Se uită la Matthew. Auzise şi el.

— Născut bogătan, adăugă tata, articulând cu greu cuvintele. Asta ai zis, nu?

Earl Nebunul încuviinţă din cap şi se dezechilibră, venind peste tata. Se sprijineau unul pe altul ca să nu cadă.

— Se crede mai bun ca noi.

Leni se smulse din mâna lui Matthew; îi venea să intre în pământ de ruşine. Se simţea singură.

— Leni?

— Îmi pare rău că ai auzit asta, spuse ea. Şi ca şi cum vorbele răutăcioase, abia articulate, ale tatei nu ar fi fost de ajuns, mai era şi mama, care stătea prea aproape de domnul Walker, zâmbindu-i într-un fel care ar fi putut fi de rău augur.

La fel ca de fiecare dată. Iar Alaska ar fi trebuit să fie altfel.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Matthew.

Leni scutură din cap, simţind cum o cuprinde o tristeţe cunoscută. Nu i-ar putea explica niciodată cum era să trăieşti cu un tată care te speria uneori şi cu o

mamă care îl iubea prea mult şi care îl provoca să îi arate cât de mult o iubea prin mijloace periculoase. Ca de pildă flirtul.

Acestea erau secretele lui Leni. Poverile ei. Nu le putea mărturisi nimănui.

În tot acest timp, în toţi aceşti ani, visase să aibă un prieten adevărat, unul care să îi spună totul. Cum de nu văzuse ceea ce era evident?

Leni nu putea avea un prieten adevărat, pentru că ea însăşi nu putea fi astfel.

— Scuze, murmură ea. Nu-i nimic. Hai să mâncăm. Sunt lihnită.

Capitolul 6

Revenind la cabană, după petrecere, părinţii lui Leni erau grămadă unul peste altul, sărutându-se ca nişte adolescenţi, lovindu-se de pereţi, cu trupurile lipite. Combinaţia de alcool şi muzică (şi poate atenţia lui Tom Walker) îi făcuse să fie înnebuniţi unul după celălalt.

Leni se grăbi să ajungă în camera ei din pod, unde îşi acoperi urechile cu perna şi începu să murmure melodia „Come on get happy”. Când în cabană se aşternu din nou liniştea, se duse la teancul de cărţi cumpărate de la Armata Salvării. O carte de poezii a unui poet pe nume Robert Service îi atrase atenţia. O luă în pat şi o deschise la o poezie intitulată „Incinerarea lui Sam McGee”. Nu fu nevoie să aprindă lanterna pentru că era încă enervant de multă lumină afară, chiar şi la acea oră târzie.

La lumina soarelui de la miezul nopţii se fac lucruri stranii

De către bărbaţii ce scurmă cu trudă după aur;

Potecile arctice au poveşti ascunse

Ce ţi-ar îngheţa sângele-n vine…

Leni se cufundă în lumea nemiloasă, dar frumoasă, a poeziei. O captivă în aşa măsură încât continuă să citească: despre Periculosul Dan McGrew şi doamna pe nume Lou, apoi „Legea din Yukon”. Aceasta e legea

tărâmului Yukon, clar şi răspicat rostit chiar de el: /„Să nu-i trimiteţi la mine pe cei proşti şi nevolnici, ci doar pe cei întregi la minte şi la trup”. Fiecare vers dezvăluia o altă faţă a acestui ciudat stat în care se mutaseră ei, dar chiar şi aşa, tot nu şi-l putea scoate complet din cap pe Matthew. Îi stăruia în minte ruşinea pe care o simţise la petrecere când auzise fără să vrea cuvintele maliţioase ale tatălui ei.

Oare va mai vrea să fie prietenul ei?

Întrebarea o măcina, îi accentua starea de angoasă, din cauza căreia nu putea adormi. Era în stare să jure că nu dormise deloc, dacă nu s-ar fi trezit a doua zi dimineaţă auzindu-se strigată.

— Haide, somnorilă. Am nevoie de ajutorul tău cât timp mama ne face ceva de haleală. Ai timp înainte de şcoală.

Haleală? Deveniseră dintr-odată cowboy?

Leni îşi trase blugii pe ea şi un pulover lălâi şi coborî să se încalţe. Afară, îşi găsi tatăl cocoţat pe construcţia care semăna cu un coteţ de câine pe picioroange. Magazia. O scară din buşteni jupuiţi precum cea care ducea în pod era sprijinită de ramă. Tatăl ei stătea aproape de vârf, bătând în cuie scânduri pe acoperiş.

— Dă-mi din cuiele alea, Roşcato, spuse el. Dă-mi o mână plină.

Ea luă cana albastră de cafea plină cu cuie şi urcă pe scară în spatele lui.

Luă din cană un singur cui şi i-l întinse.

— Îţi tremură mâna.

El se uită la cuiul din palmă, care sărea de cât îi tremura mâna. Avea chipul alb ca o coală de hârtie şi ochii negri injectaţi, cu cearcăne foarte negre.

— Am băut prea mult aseară. N-am putut dormi.

Leni simţi un fior de îngrijorare. Lipsa de somn nu îi făcea bine tatei; devenea anxios. Până acum, avusese un somn foarte bun în Alaska.

— Băutura îţi face al dracului de rău, Roşcato. Ştiu prea bine asta. Păi, cam asta ar fi, spuse el, bătând ultimul cui în mănuşa de lucru din piele de căprioară care fusese folosită pe post de balama pentru uşă. (Ideea lui Marge Grăsana – oamenii ăştia din Alaska ştiu să improvizeze ceva din orice.)

Leni coborî scara şi sări pe pământ, cuiele zăngănind în cana de cafea.

Tata îşi fixă ciocanul în cingătoare şi începu să coboare şi el.

Sări alături de Leni şi îi ciufuli fetei părul.

— Cred că eşti micul meu tâmplar.

— Credeam că sunt bibliotecara ta. Sau şoarecele tău de bibliotecă.

— Mama ta spune că poţi fi orice. O drăcovenie cu un peşte şi o bicicletă.

Da. Leni auzise asta. Poate că o spusese Gloria Steinem. Cine mai ştia? Mama avea zicale de genul ăsta tot timpul. Nu aveau niciun sens pentru Leni. După cum nu avea logică nici faptul că, în 1974, o femeie în toată firea, cu o slujbă, nu putea obţine un card de credit pe numele ei.

„E o lume a bărbaţilor, fetiţo”.

Îşi urmă tatăl de la magazie pe prispă, trecând pe lângă scheletul noii lor sere şi pe lângă afumătoarea improvizată, acoperită cu un sac de gunoi. De partea cealaltă a casei, puii de găină aduşi de curând ciuguleau prin pământ în noul lor ţarc. Un cocoş se pigulea pe rampa ce ducea la intrarea în coteţ.

La butoiul cu apă, tata luă cât putu de multă în căuşul palmelor şi îşi stropi faţa, firicele maronii începând să i se prelingă pe obraji. Apoi se duse către prispă şi se aşeză pe prima treaptă. Nu arăta bine. De parcă nu se trezise din beţie de câteva zile şi se simţea rău din cauza asta. (Aşa cum arăta de obicei când avea coşmaruri şi îşi ieşea din fire.)

— Mi s-a părut că mama ta l-a plăcut pe Tom

Walker.

Leni se crispă.

— Ai văzut cum şi-a băgat nasul în banii noştri? „Pot să-ţi împrumut tractorul meu, Ernt”, sau „Ai nevoie să te duc cu maşina în oraş?” M-a dispreţuit, Roşcato.

— Mie mi-a zis că te consideră un erou şi că e o mare ruşine ce s-a întâmplat cu voi acolo, minţi Leni.

— Da?

Tata îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Se încruntă, încreţindu-şi fruntea arsă de soare.

— Îmi place locul ăsta, tată, spuse Leni, dându-şi seama brusc de adevărul vorbelor ei. Avea un oarecare sentiment de acasă în Alaska, mai puternic decât oricând în Seattle. Suntem fericiţi aici. Văd cât de fericit eşti tu. Poate… poate că băutura nu-ţi face bine.

Urmă un moment încordat de tăcere; printr-o înţelegere tacită, Leni şi mama nu vorbeau despre faptul că tata bea sau îşi ieşea din fire.

— Probabil că ai dreptate, Roşcato. Căzu pe gânduri. Hai să te duc la şcoală.

*

O oră mai târziu, Leni stătea în faţa şcolii cu o singură sală de clasă. Îşi puse breteaua rucsacului pe umăr şi porni spre intrare, cutia pentru sandvişuri lovindu-i-se de şoldul drept. Se moşmondea, ar fi spus mama. Leni ştia doar că nu se grăbea să ajungă în clasă.

Aproape ajunse la uşă, când aceasta se deschise brusc, şi elevii năvăliră afară în hohote de râs şi vorbind unii peste alţii. Mama lui Matthew, Geneva, era în mijloc, cu mâinile crăpate de muncă ridicate, cerându-le tuturor să facă linişte.

— Oh. Leni! Grozav! spuse doamna Walker. Ai întârziat atât de mult, că am crezut că nu mai vii azi. Tica nu a putut veni azi, aşa că eu o înlocuiesc. Ha! Mi-am luat diploma cu chiu, cu vai, să fim serioşi. Râse de una singură. Şi, cum m-au interesat mai mult băieţii decât şcoala, mergem într-o excursie. Urăsc să stau între patru

pereţi într-o zi aşa frumoasă.

Leni îşi potrivi ritmul paşilor după cel al doamnei Walker, care o cuprinse cu braţul şi o trase mai aproape.

— Mă bucur mult că v-aţi mutat aici.

— Şi eu.

— Înainte să te cunoască, Matthew avea o aversiune de groază faţă de deodorant. Acum, poartă haine curate. Ni s-a împlinit un vis, nouă, celor care convieţuim cu el.

Leni nu ştiu ce să răspundă.

Merseră în port în şir indian, precum elefanţii din *Cartea junglei.* Leni se simţea privită de Matthew. Îl surprinse de două ori uitându-se la ea cu o expresie confuză pe chip.

Când ajunseră la docul pentru vizitatori, cu bărci de pescuit scârţâind şi agitându-se peste tot în jurul lor, doamna Walker îi grupă pe elevi pe perechi şi îi distribui în canoe.

— Matthew. Leni. Cea verde c-a voastră. Puneţi-vă vestele de salvare. Matthew, ai grijă de Leni.

Leni făcu ce i se ceru şi coborî în partea din spate a canoei, cu faţa spre proră.

Matthew o urmă. Canoea se zgâlţâi şi scârţâi când sări în ea.

Se aşeză cu faţa la Leni.

Leni nu prea se pricepea la canotaj, dar ştia că se aşezase greşit.

— Ar trebui să stai cu faţa în cealaltă direcţie.

— Matthew Denali Walker. Ce naiba faci? se auzi mama lui strigând, alunecând pe apă pe lângă el, cu Moppet în canoea ei. Ai avut vreun atac de apoplexie, sau ce? Cum mă cheamă?

— Am vrut să vorbesc cu Leni o secundă, mamă. Vă ajungem din urmă.

Doamna Walker îi adresă fiului ei o privire plină de înţeles.

— Să nu întârziaţi. Suntem la şcoală, nu la prima

întâlnire.

Matthew bombăni.

— Of, Doamne! Eşti atât de ciudată!

— Şi eu te iubesc, spuse doamna Walker. Râzând, vâsli şi îi depăşi. Haideţi, copii! strigă ea către celelalte canoe. Să pornim spre golfuleţul Eaglet.

— Te holbezi la mine, îi spuse Leni lui Matthew când rămaseră singuri.

Matthew îşi puse vâsla în poală.

Valurile se loveau de canoe, scoţând un sunet sec, pleoscăitor, în timp ce se îndepărtau de doc.

Leni ştia că băiatul aştepta să spună ea ceva. Un singur lucru era de zis. Vântul îi bătea prin plete, smulgând zulufii din elasticul care îi ţinea prinşi. Şuviţe roşii îi fluturau peste faţă.

— Îmi pare rău pentru seara trecută.

— Pentru ce?

— Haide, Matthew. Nu trebuie să fii aşa amabil.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Tata era beat, reluă ea cu precauţie. Acest adevăr era mai mult decât rostise vreodată cu voce tare şi părea neloial. Poate chiar periculos. Vizionase la ABC nişte episoade din seria pentru copii şi adolescenţi *Lecţii de viaţă.* Ştia că, uneori, copiii erau luaţi de la părinţi instabili. Autorităţile puteau destrăma orice familie din te miri ce motiv. Ea nu dorea să trâmbiţeze tot felul de lucruri care să-i aducă necazuri tatălui ei.

Matthew râse.

— Toţi erau. Mare chestie. Anul trecut, Earl Nebunul s-a îmbătat atât de rău că a făcut pipi în afumătoare.

— Tata se… îmbată uneori… şi se înfurie. Spune diverse chestii, dar numai gura e de el. Ştiu că ai auzit ce-a spus despre tatăl tău.

— Aud asta tot timpul. Mai ales de la Earl Nebunul. Nici Pete Smintitul nu prea-l are pe tata la inimă, iar Billy Horchow a încercat odată să-l omoare. Nu a aflat

nimeni niciodată de ce. Aşa-i Alaska. Ierni lungi şi prea mult alcool pot aduce omul în stare de lucruri ciudate. Nu am luat-o personal. Nici tata n-ar fi luat-o.

— Stai aşa. Vrei să spui că nu-ţi pasă?

— Asta-i Alaska. Trăim şi ne vedem de-ale noastre. Nu-mi pasă dacă tatăl tău îl urăşte pe tatăl meu. Tu eşti cea care contează, Leni.

— Contez?

— Pentru mine, da.

Leni simţi că pluteşte şi că se ridică din canoe. Îi destăinuise unul dintre cele mai sumbre şi mai teribile secrete ale ei, iar el o plăcea în ciuda acestui fapt.

— Eşti nebun.

— Să ştii.

— Matthew Walker, gata cu trăncăneala, dă la vâsle! se auzi doamna Walker strigând la ei.

— Deci, suntem prieteni, da? întrebă Matthew. Orice-ar fi?

Leni încuviinţă din cap.

— Orice-ar fi.

— Mişto. Matthew se întoarse cu faţa spre proră şi începu să vâslească. Vreau să-ţi arăt ceva drăguţ când ajungem la destinaţie, spuse el peste umăr.

— Ce?

— Bălţile o să fie pline de ouă de broaşte. Sunt vâscoase şi de-a dreptul scârboase. Poate îl fac pe Axle să mănânce câteva. Băiatul ăla-i nebun de legat.

Leni apucă de vâsla ei.

Era bucuroasă că el nu-i putea vedea zâmbetul larg care îi lumina chipul.

*

Când Leni ieşi din clădirea şcolii, râzând de o chestie spusă de Matthew, îşi văzu părinţii aşteptând-o în microbuzul VW. Amândoi. Mama scoase capul pe geam şi începu să-şi agite braţul, de ziceai că ştie lecţia şi vrea să iasă la tablă.

— Iisuse! Zici că eşti prinţesă.

Leni râse şi se despărţi de el, urcându-se pe bancheta din spate a microbuzului.

— Ei, dragul meu şoricel de bibliotecă, spuse tata în timp ce înaintau hurducăit pe drumul negru, ieşind din oraş. Ce lucruri folositoare ai învăţat azi?

— Păi, am mers într-o excursie la golfuleţul Eaglet şi am cules frunze pentru un proiect la biologie. Ştiai că bobiţele de *actaea rubra* pot provoca stop cardiac dacă le mănânci? Şi iarba-şarpelui provoacă stop respirator?

— Grozav, spuse mama. Acum ne omoară şi plantele.

Tata râse.

— E *grozav,* Leni. În sfârşit, un profesor care te învaţă ce contează.

— Am mai învăţat despre Goana după aur din Klondike. Poliţia regală călare canadiană nu lăsa pe nimeni să traverseze trecătoarea Chilkoot decât dacă aveau la ei o sobă. Cărată. În spinare. Dar majoritatea minerilor veniţi i-au plătit pe indieni ca să le care proviziile.

Tata încuviinţă din cap.

— Bogătaşii care trăiesc pe spinarea oamenilor mai buni. Este însăşi istoria civilizaţiei. Asta a distrus America. Oameni care iau, iau, iau.

Leni observase că tatăl ei spunea tot mai multe astfel de lucruri de când îl cunoscuse pe Earl Nebunul.

Tata coti pe aleea lor şi înainta prin hârtoape. Când ajunseră acasă, parcă brusc şi spuse:

— În regulă, familie Allbright, azi fetele mele vor învăţa să tragă cu puşca.

Sări din microbuz şi târî după el un balot de paie înnegrit şi mucegăit din spatele coteţului păsărilor.

Mama îşi aprinse o ţigară. Fumul formă un rotocol cenuşiu deasupra părului ei blond.

— Ar trebui să fie distractiv, spuse ea fără tragere de inimă.

— Trebuie să învăţăm să tragem. Marge Grăsana şi

Thelma au spus amândouă asta, zise Leni.

Mama încuviinţă din cap.

Leni se mută pe scaunul şoferului.

— Ăăă, mamă? Ai observat că tata nu prea... îl suportă pe domnul Walker, nu?

Mama se întoarse. Privirile li se întâlniră.

— Da? făcu ea indiferentă.

— Ştii. Că nu-l suportă, adică. Ştii ce face dacă... ştii tu. Flirtezi.

Tata bătu cu palma pe capota microbuzului aşa de tare că mama tresări şi scoase un sunet scurt, ca şi cum ar fi pişcat-o ceva. Scăpă ţigara din mână şi se aplecă să o caute.

Leni ştia că mama ei oricum nu i-ar fi răspuns; aceasta era o altă faţetă a ciudăţeniei familiei lor. Tata îşi ieşea din pepeni, şi mama îl încuraja. Ca şi cum ar fi avut nevoie tot timpul de dovezi de iubire din partea lui.

Tata le ajută pe Leni şi pe mama să coboare din microbuz şi merse cu ele pe terenul accidentat, acolo unde instalase un balot de paie cu o ţintă pe el.

Îşi scoase arma din teaca de piele, ţinti şi trase, lovind ţinta chiar în centru, în capul pe care îl desenase cu o carioca pe o bucată de hârtie. Un stol de păsări zburâ din copaci, împrăştiindu-se pe cerul albastru, ciripind supărate pe tata pentru că le deranjase. O acvilă cu cap alb, uriaşă, cu o anvergură a aripilor de cel puţin doi metri, veni planând ca să le ia locul. Se aşeză pe cea mai înaltă ramură a unui copac şi îşi îndreptă pliscul galben în jos, către ei.

— Asta vreau de la voi două, spuse tata.

Mama suflă fumul de ţigară.

— O să mai rămânem aici o vreme, fetiţo.

Tata îi dădu lui Leni carabina.

— Bun, Roşcato. Să-ţi vedem talentele înnăscute. Priveşte prin cătare – nu te apropia prea mult –, şi când ai ţinta în vizor, apasă pe trăgaci. Încet şi ferm. Respiră uniform. În regulă, ţinteşte. Îţi spun eu când să tragi. Ai

grijă la…

Ea ridică carabina, ţinti, îşi spuse în sinea ei: „Uau, Matthew, abia aştept să-ţi povestesc”, şi apăsă din greşeală pe trăgaci.

Carabina o izbi în umăr atât de puternic încât o dezechilibră, iar vizorul o lovi în ochi cu un pocnet care sună a os rupt.

Leni urlă de durere, azvârli carabina şi se prăbuşi în genunchi, în noroi, acoperindu-şi cu o mână ochiul care îi zvâcnea. Durea atât de tare că i se făcu rău de la stomac şi aproape că vomită.

Încă urla de durere şi plângea, când simţi pe cineva venind lângă ea şi simţi o mână masând-o pe spinare.

— La dracu’, Roşcato! spuse tata. Nu ţi-am spus să tragi. Eşti bine. Respiră. E o greşeală normală de recrut. O să fii bine.

— E bine? strigă mama. Este?

Tata o trase pe Leni în picioare.

— Nu plânge, Leni, spuse el. Asta nu-i o pregătire pentru un concurs de frumuseţe, unde înveţi să cânţi pentru o bursă la facultate. Trebuie să mă asculţi. Eu încerc să-ţi salvez *viaţa.*

— Dar… Durerea era atât de puternică încât simţea că îi pulsează în spatele orbitelor. Nu putea vedea bine cu ochiul rănit. Jumătate de peisaj era în ceaţă. Durea şi mai tare pentru că lui nu-i păsa. Se autocompătimea. Putea pune rămăşag că Matthew nu ar fi tratat-o niciodată astfel.

— Încetează, Lenora, spuse tata, zgâlţâind-o uşor de umeri. Ai spus că-ţi place Alaska şi că vrei să te integrezi aici.

— Ernt, te rog, nu-i un soldat, interveni mama.

Tata o răsuci pe Leni, o prinse de umeri şi o zgâlţâi bine.

— Câte fete au fost răpite în Seattle înainte să plecăm?

— M-multe. Câte una în fiecare lună. Uneori mai

multe.

— Cine erau?

— Doar nişte fete. Adolescente, majoritatea?

— Şi Patty Hearst a fost luată din apartamentul ei, cu iubitul ei acolo, corect?

Leni îşi şterse ochii, încuviinţând din cap.

Vrei să fii victimă sau supravieţuitor, Lenora?

Pe Leni o durea atât de tare capul, că nu putea gândi.

— Su-supravieţuitor?

— Trebuie să fim pregătiţi pentru orice aici. Vreau să fii în stare să te protejezi singură. Vocea lui se frânse. Ea sesiză emoţia pe care tatăl ei încerca să o ascundă. O iubea. De aceea dorea să fie în stare să-şi poarte singură de grijă. Dacă eu nu sunt aici când se întâmplă ceva? Când un urs doboară uşa sau când te înconjoară o haită de lupi? Trebuie să ştiu că o poţi proteja pe mama ta şi că te poţi salva şi pe tine.

Leni îşi trase nasul, străduindu-se să se liniştească. Tata avea dreptate. Trebuia să fie puternică.

— Ştiu.

— În regulă. Ia puşca, spuse tata. Încearcă din nou.

Leni luă carabina plină de noroi. Ţinti.

— Nu ţine vizorul atât de aproape de ochi. Reculul e o nenorocire dacă faci asta. Uite. Ţine-o aşa. Tata repoziţionă cu calm arma. Pune degetul pe trăgaci. Încet.

Leni nu putu. Îi era prea frică să nu încaseze o nouă lovitură în ochi.

— Fă-o, spuse tata.

Ea inspiră adânc şi îşi strecură degetul arătător pe trăgaci, simţind arcul rece de oţel.

Îşi băgă bărbia în piept, se trase mai departe de vizor.

Se strădui să se concentreze. Sunetele se estompară: croncănitul ciorilor şi vântul şuierând prin copaci se diminuară până când nu mai auzi decât bătăile propriei inimi.

Închise ochiul stâng. Încercă să se calmeze.

Lumea se învârtea într-un singur cerc. Neclar la început, într-o imagine dublă.

Concentrare.

Văzu balotul de paie, hârtia albă prinsă de el, silueta unui om. Era uimită de claritatea imaginii. Ajustă poziţia carabinei şi ţinti în centrul capului.

Apăsă lent trăgaciul.

Carabina trosni în recul, o lovi din nou cu putere în umăr, atât de puternic că se dezechilibră, dar vizorul n-o lovi în ochi. Auzi şuieratul glonţului şi pocnetul impactului.

Glonţul lovi balotul de paie. Nu ţinta, nici măcar hârtia albă din jurul ţintei, ci balotul. Simţi o surprinzătoare mândrie pentru acea mică victorie.

— Ştiam eu că poţi, Roşcato. După ce terminăm, o să fii mai bună decât un lunetist.

Capitolul 7

Doamna Rhodes era la tablă, scriind paginile cu teme, când Leni ajunse la şcoală.

— Ah, spuse profesoara. Se pare că cineva a pus cătarea prea aproape de ochi. Vrei o aspirină?

— Greşeală de recrut, spuse Leni, aproape mândră de vânătaia ei. Însemna că devenea un locuitor al Alaskăi. Sunt bine.

Doamna Rhodes încuviinţă din cap.

— Du-te la locul tău şi deschide cartea de istorie.

Leni şi Matthew se priviră când ea intră în clasă. Zâmbetul lui era atât de larg, că ea îi putu vedea toţi dinţii strâmbi.

Se duse sfioasă la banca ei, care se lovi cu zgomot de a lui.

— Aproape toată lumea e pocnită în ochi la prima încercare. Eu am avut ochiul vânăt vreo săptămână. Te doare?

— M-a durut. Dar a fost atât de tare să învăţ să trag cu puşca, că nu am…

— Elan! strigă Axle, sărind din bancă şi fugind la fereastră.

Leni şi Matthew se luară după el. Toţi copiii se înghesuiră la fereastră, uitându-se la elanul uriaş care mergea agale prin locul de joacă din spatele şcolii. Răsturnă masa de picnic şi începu să mănânce tufele, smulgându-le din rădăcini.

Matthew veni mai aproape de Leni; umărul lui se atinse de al ei.

— Eu zic să ne învoim şi să plecăm azi de la şcoală. Eu o să spun că e nevoie de mine acasă după prânz.

Leni simţi un fior la ideea de a chiuli. Nu mai făcuse niciodată asta.

— Eu aş putea spune că mă doare capul. Trebuie doar să mă întorc la ora trei, când vin ai mei să mă ia.

— Mişto, spuse Matthew.

— Gata, gata, spuse doamna Rhodes. Ajunge cu elanul. Leni, Axle, Matthew, deschideţi cărţile despre istoria Alaskăi la pagina o sută şaptesprezece…

Restul dimineţii, Leni şi Matthew se uitară la ceas agitaţi. Chiar înainte de prânz, Leni spuse că o doare capul şi să trebuia să meargă acasă.

— Mă pot duce la magazinul universal ca să-mi chem părinţii prin staţie.

— Sigur, spuse doamna Rhodes.

Profesoara nu părea să pună la îndoială minciuna, iar Leni ieşi din clasă şi închise uşa în urma ei. Merse până la şosea şi se piti printre copaci, aşteptând.

O jumătate de oră mai târziu, Matthew ieşi şi el din şcoală, zâmbind cu gura până la urechi.

— Deci, ce facem? întrebă Leni.

Ce variante aveau? Nu exista televizor, nici cinematograf, nu existau străzi pavate pe care să se plimbe cu bicicletele, nici locuri unde să bea un milkshake, nu existau piste pentru role şi nici locuri de joacă.

El o luă de mână şi o conduse la un vehicul de teren

plin de noroi.

— Urcă, spuse Matthew, încălecând şaua neagră a ATV-ului.

Lui Leni nu i se părea o idee bună, dar nu voia ca el s-o creadă o fricoasă, aşa că se supuse. În mod ciudat, îl cuprinse pe Matthew cu braţele în jurul taliei.

El răsuci acceleraţia şi porniră într-un nor de praf, motorul scoţând un sunet ascuţit ca un schelălăit şi pietrele zburând de sub cauciucurile late. Matthew traversă oraşul, trecu în viteză peste pod şi intră pe drumul negru. Imediat ce trecu de aerodrom, vira printre copaci, trecu hurducăit printr-un şanţ şi urcă la viteză maximă o potecă, pe care ea nici măcar nu o văzu înainte să intre pe ea.

Urcară dealul, într-o pădure deasă, pe un platou. De acolo, Leni văzu un colţ albastru de mare intrând în uscat, valuri lovindu-se de ţărm. Matthew încetini vehiculul şi îl conduse cu abilitate pe terenul accidentat, unde nu mai era nicio urmă sub roţile lor. Leni era zdruncinată; trebui să se ţină strâns de el.

În cele din urmă, el opri vehiculul şi motorul.

Tăcerea îi învălui brusc, tulburată doar de valurile care se izbeau de stâncile negre de granit de dedesubt. Matthew scotoci prin geanta vehiculului cu trei roţi şi scoase un binoclu.

— Vino.

O luă înainte, cu pas sigur, pe terenul accidentat, stâncos. Leni aproape căzu de două ori, când stânca cedă sub picioarele ei, dar Matthew era ca o capră sălbatică, simţindu-se acolo ca acasă.

O conduse într-un luminiş suspendat, precum căuşul unei mâini deasupra mării. Acolo erau două scaune meşteşugite de mână, din lemn, plasate cu faţa către copaci. Matthew se lăsă să cadă pe unul din ele şi îi făcu semn lui Leni să se aşeze pe celălalt.

Leni îşi lăsă rucsacul să cadă pe iarbă şi se aşeză, aşteptând în timp ce Matthew se uită prin binoclul luat

din geanta vehiculului, scrutând copacii.

— Uite-i. Îi întinse lui Leni binoclul, arătând cu degetul înspre o dumbravă. Sunt Lucy şi Ricky. Mama i-a botezat aşa.

Leni se uită prin binoclu. La început, nu văzu decât copaci, copaci şi tot mai mulţi copaci, în timp ce se mişcă încet de la stânga la dreapta, dar pe urmă, văzu o strălucire albă.

Se înclină foarte puţin spre stânga.

O pereche de acvile cu capul alb stăteau cocoţate într-un cuib de mărimea unei căzi de baie, construit în vârful copacilor. Una din păsări hrănea trei pui care se îngrămădeau şi se clătinau, cu ciocurile în sus, pentru a primi hrana regurgitată de mamă. Leni le auzea gâlceava şi ţipetele ascuţite peste zgomotul apei de dedesubt.

— Uau! se minună Leni.

Şi-ar fi scos Polaroidul din rucsac (nu pleca nicăieri fără el), dar acvilele erau prea departe pentru ca aparatul foto demodat să le imortalizeze.

— Revin aici ca să depună ouă de când mă ştiu. Mama m-a adus prima oară aici când eram mic. Ar trebui să le vezi când îşi construiesc cuibul. E uimitor. Şi se împerechează pe viaţă. Mă întreb ce-ar face Ricky dacă s-ar întâmpla ceva cu Lucy. Mama spune că acel cuib cântăreşte aproape o tonă. Toată viaţa mea am văzut pui de acvilă părăsind cuibul ăla.

— Uau! făcu Leni din nou, zâmbind când unul dintre pui flutură din aripi, încercând să se urce peste fraţii lui.

— Dar n-am mai venit aici de mult.

Leni sesiză ceva în vocea lui Matthew. Lăsă binoclul jos şi se uită la el.

— Tu şi mama ta?

El încuviinţă din cap.

— De când ea şi tata s-au despărţit, a fost greu. Poate pentru că sora mea, Alyeska, s-a mutat în Fairbanks ca să meargă la facultate. Mi-e dor de ea.

— Cred că sunteţi apropiaţi.

— Da. E o tipă mişto. Ţi-ar plăcea de ea. Crede că vrea să locuiască într-un oraş, dar n-o s-o ţină. O să se-ntoarcă. Tata spune că trebuie să mergem amândoi la facultate ca să ne ştim toate opţiunile. De fapt, cam insistă cu chestia asta. Eu n-am nevoie să-mi spună o facultate ce vreau să fiu.

— Ştii deja?

— Bineînţeles. Vreau să fiu pilot. Ca unchiul Went. Ador să fiu sus, în aer. Dar tata spune că nu e de-ajuns. Presupun că trebuie să învăţ fizică şi alte rahaturi din astea.

Leni înţelese. Erau copii, ea şi Matthew; nimeni nu le cerea părerea şi nici nu le spunea nimic. Trebuiau pur şi simplu să înainteze la întâmplare şi să trăiască în lume aşa cum le era înfăţişată aceasta, derutaţi în cea mai mare parte a timpului, pentru că nimic nu avea sens, dar siguri de locul lor subteran în lanţul trofic.

Se lăsă pe spate în scaunul plin de aşchii. El îi mărturisise ceva personal, ceva ce conta. Trebuia să facă şi ea acelaşi lucru. Nu aşa funcţiona oare prietenia adevărată? Înghiţi nodul din gât şi rosti încet:

— Eşti norocos că tatăl tău vrea ce e mai bine pentru tine. Tata e… ciudat de când s-a întors din război.

— Ciudat în ce fel?

Leni ridică din umeri. Nu ştia exact ce să spună, sau cum să se exprime fără să dezvăluie prea mult.

— Are… coşmaruri… iar vremea rea îl poate face irascibil. Uneori. Dar, de când ne-am mutat aici, n-a mai avut coşmaruri. Aşa că poate-i mai bine.

— Nu ştiu. Iarna e o noapte nesfârşită aici. Oamenii o iau razna de atâta întuneric, aleargă urlând, trag asupra animalelor de companie sau a prietenilor.

Leni simţi cum i se strânge stomacul. Nu se gândise niciodată serios la faptul că iarna urma să fie la fel de mult întuneric pe câtă lumină era în sezonul cald. Nu voia să se gândească la asta, întunericul iernii.

— Ce te îngrijorează? întrebă ea.

— Mă îngrijorează că mama ne va părăsi. Adică, ştiu că şi-a construit o casă şi că a rămas la fermă, şi ştiu că ai mei încă se iubesc într-un mod tare bizar, dar nu mai e la fel. A venit pur şi simplu acasă într-o zi şi a spus că nu-l mai iubeşte pe tata. Că îl iubeşte pe Cal ticălosul. Se răsuci în scaun şi se uită la Leni. Este înspăimântător că oamenii pot înceta pur şi simplu să te mai iubească, ştii?

— Da.

— Mi-aş dori să dureze mai mult şcoala, spuse el.

— Ştiu. Mai avem trei zile înainte de vacanţa de vară. După aceea…

Odată încheiată şcoala, părinţii lui Leni se aşteptau ca ea să muncească în gospodărie cât era ziua de lungă, lucru valabil şi pentru Matthew. Abia dacă vor mai avea ocazia de a se vedea.

*

În ultima zi de şcoală, Leni şi Matthew îşi făcură tot felul de promisiuni despre felul în care vor ţine legătura până la reînceperea cursurilor, în septembrie, dar adevărul persista între ei. Erau doar nişte copii care nu deţineau controlul propriilor vieţi, cu atât mai puţin în privinţa programului lor. Leni se simţi deja singură după ce se despărţi de Matthew, în acea ultimă zi, şi se îndreptă spre microbuzul VW care o aştepta pe marginea străzii.

— Eşti cam abătută, fetiţo, spuse mama de pe scaunul şoferului.

Leni se urcă pe scaunul din dreapta. Nu vedea ce rost ar fi avut să se văicărească pentru o situaţie care nu putea fi schimbată. Era ora trei după-amiază, aşa încât lumina diurnă nu avea să se lase dusă curând; asta însemna ore întregi de muncă în gospodărie.

Imediat ce ajunseră acasă, mama spuse:

— Am o idee. Du-te şi adu pătura aia de lână în dungi şi batonul de ciocolată din răcitor. Eu te aştept pe

plajă.

— Ce facem?

— Absolut nimic.

— Ce? Tata nu va fi în veci de acord cu asta.

— Ei bine, el nu-i aici, zise mama, zâmbind.

Leni nu irosi nicio secundă. Fugi în casă (înainte ca mama să se răzgândească). Luă batonul subţire de ciocolată Hershey's din răcitorul din bucătărie şi pătura de pe spătarul sofalei. Se înfăşură în ea ca într-un poncho şi porni spre scara şubredă ce ducea pe plajă; o coborî până la bucla de pietricele gri stropite de apă, care formau plaja lor privată. În stânga, erau grote întunecate şi ispititoare, săpate în stâncă de secole de trudă de apa învolburată.

Mama stătea în iarba mare de pe malul înalt al plajei, cu o ţigară deja aprinsă. Leni era destul de sigură că, pentru ea, copilăria va avea mereu mirosul mării amestecat cu fum de ţigară şi parfumul de trandafiri al mamei.

Fata întinse pătura pe terenul denivelat şi se aşeză pe ea împreună cu mama, cu picioarele întinse în faţă şi trupurile sprijinite unul de altul. În faţa lor, marea albastră se rostogolea neîncetat spre uscat, spălând pietrele, şlefuindu-le. Nu departe, o vidră plutea pe spate, folosindu-şi lăbuţele negre pentru a sparge o scoică.

— Unde-i tata?

— S-a dus la pescuit cu Earl Nebunul. Cred că tata speră să îi ceară bătrânului un împrumut. Suntem din ce în ce mai strâmtoraţi. Eu mai am ceva din banii de la mama, dar i-am dat pe ţigări şi pe filme pentru Polaroid.

Îi zâmbi blajin lui Leni.

— Nu sunt sigură dacă Earl Nebunul e bun pentru tata, spuse Leni.

Zâmbetul mamei dispăru.

— Ştiu ce vrei să zici.

— El e fericit aici, totuşi, spuse Leni.

Încercă să nu se gândească la conversaţia pe care o purtase cu Matthew, despre venirea iernii, despre frig, despre întunericul înnebunitor.

— Mi-aş dori să ţi-l aminteşti pe tatăl tău aşa cum era înainte de Vietnam.

— Da.

Leni auzise zeci de poveşti despre acele vremuri. Mamei îi plăcea mult să vorbească despre perioada de dinainte, despre ei, cei care fuseseră la începutul relaţiei. Cuvintele erau încărcate de magia unui basm.

Mama rămăsese însărcinată la şaisprezece ani.

Şaisprezece.

Leni împlinea paisprezece în septembrie. Era surprinzător, dar nu se mai gândise la asta până acum. Ştiuse vârsta mamei, desigur, dar nu pusese cu adevărat lucrurile cap la cap. Şaisprezece.

— Erai cu doar doi ani mai mare decât sunt eu acum când ai rămas însărcinată, spuse Leni.

Mama oftă.

— Eram la liceu. Doamne! Nu-i de mirare că părinţii mei au făcut infarct. Îi zâmbi lui Leni în colţul gurii, fermecător. Nu erau genul de oameni care să poată înţelege o fată ca mine. Îmi detestau hainele şi muzica, iar eu le detestam regulile. La şaisprezece ani, credeam că le ştiu pe toate, şi le-am spus asta. M-au trimis la o şcoală catolică de fete, unde a fi rebelă însemna să îndoi betelia fustei ca să o mai scurtezi şi să laşi să se vadă doi centimetri de piele deasupra genunchilor. Eram învăţate să îngenunchem, să ne rugăm şi să legăm căsătorii bune.

Tatăl tău a apărut în viaţa mea ca un tsunami. M-a dat pe spate. Tot ce mi-a spus mi-a desfiinţat lumea convenţională în care trăiam şi a schimbat felul cum eram. Am încetat să mai ştiu cum să respir fără el. Mi-a spus că nu aveam nevoie de şcoală. Eu credeam tot ce-mi spunea. Eram prea îndrăgostiţi pentru a fi precauţi, aşa că am rămas însărcinată. Tata a luat foc când i-am spus. A vrut să mă trimită într-una din instituţiile alea pentru

mame nemăritate. Ştiam că mi te vor lua. N-am urât niciodată pe nimeni mai mult decât l-am urât pe el atunci.

Mama oftă.

— Aşa că am fugit. Aveam şaisprezece ani – aproape şaptesprezece iar tatăl tău avea douăzeci şi cinci. Când ai venit tu pe lume, n-aveam nicio leţcaie şi trăiam într-un parc de rulote, dar nimic din toate astea nu conta. Ce însemnau banii, sau un loc de muncă, sau hainele noi când aveai un bebeluş perfect?

Mama se lăsă pe spate.

— El obişnuia să te ţină tot timpul în braţe. La început, în braţe, pe urmă pe umeri. Tu îl adorai. Am întors spatele întregii lumi şi trăiam din dragoste, dar lumea a năvălit peste noi.

— Războiul, spuse Leni.

Mama încuviinţă din cap.

— L-am implorat pe tatăl tău să fugă după ce-a fost recrutat. Eu am pledat pentru Canada. Ne-am certat şi ne-am tot certat. Eu nu voiam să fiu nevastă de soldat, dar el fusese recrutat şi pleca la război. Aşa că am vărsat lacrimi, i-am împachetat hainele şi l-am lăsat să plece. Trebuia să dureze un an. Nu ştiam ce să fac, încotro să mă duc, cum să trăiesc fără el. Am rămas fără bani şi m-am mutat din nou acasă, cu părinţii mei, dar n-am rezistat acolo. Nu făceam decât să ne certăm, îmi tot spuneau să divorţez de tatăl tău şi să mă gândesc la tine, aşa că până la urmă am plecat iar. Atunci am găsit comuna aia şi pe oamenii care nu m-au judecat pentru că eram un copil cu copil. Apoi elicopterul tatălui tău a fost doborât, şi el a fost capturat. Am primit o singură scrisoare de la el în şase ani.

Leni îşi amintea scrisoarea şi cât plânsese mama ei după ce o citise.

— Când a venit acasă, arăta ca un om mort, spuse mama. Dar ne iubea. Ne iubea ca pe aer. Spunea că nu poate dormi dacă eu nu eram în braţele lui, deşi nu

dormea prea mult nici aşa.

Ca de obicei, povestea mamei se poticni în acest punct, unde basmul se sfârşea. Uşa vrăjitoarei se trânti peste copiii rătăcitori. Bărbatul care venise din război nu mai era acelaşi care se urcase în avionul pentru Vietnam.

— Dar se pare că-i e mai bine aici, spuse mama. Nu crezi? Aproape că-i el însuşi din nou.

Leni privea către mare, care avansa implacabil spre ea. Nu puteai face nimic ca să opreşti fluxul. O singură greşeală, sau o greşeală de calcul, şi puteai eşua sau puteai fi luat de ape. Tot ce aveai de făcut era să te protejezi citind hărţile şi fiind pregătit pentru deciziile înţelepte.

— Ştii că aici noaptea ţine şase luni iarna. Ninge, e un frig de crapă pietrele şi viscoleşte.

— Ştiu.

— Ai spus mereu că vremea urâtă îi înrăutăţeşte starea.

Leni simţi că mama se trage de lângă ea. Era un adevăr cu care nu voia să se confrunte. Ştiau amândouă de ce.

— N-o să fie aşa aici, spuse mama, strivindu-şi ţigara de pietrele de lângă ea. O repetă, ca să fie clar. Nu aici. Aici e mai fericit. Ai să vezi.

*

Pe măsură ce zilele lungi de vară se scurgeau, neliniştea lui Leni se domoli. Vara în Alaska era de-a dreptul magică. Tărâmul soarelui de la miezul nopţii. Şuvoaie de lumină; optsprezece ore de lumină diurnă şi doar un crâmpei de amurg care să separe o zi de alta.

Lumină şi muncă; asta însemna vara în Alaska.

Erau atâtea de făcut. Toată lumea vorbea despre asta, tot timpul. La coadă la restaurant, la casă la magazinul universal, pe feribotul spre oraş. „Cum merge cu pescuitul? Vânătoarea, merge, merge? Cum stai cu grădina?” Orice întrebare se referea la proviziile de alimente şi la pregătirea pentru iarnă.

Iarna era o Chestiune serioasă. Leni învăţase asta. Următorul anotimp rece era un gând constant aici. Chiar dacă erai la pescuit, într-o superbă zi de vară, prindeai peşte pentru iarnă. Putea părea distractiv, dar era o treabă serioasă. Supravieţuirea, din câte se pare, putea atârna de cel mai mic detaliu.

Leni şi părinţii ei se trezeau la cinci dimineaţa, serveau un mic dejun frugal şi se apucau numaidecât de treabă. Reconstruiră ţarcul caprelor, tăiară lemne, îngrijiră grădina, făcură săpun, prinseră şi afumară somon, argăsiră piei, puseră la borcan peşte şi legume, cârpiră ciorapi, sigilară totul cu bandă adezivă. Mutară, transportară, bătură în cuie, construiră, dereticară. Marge Grăsana le vându trei capre, iar Leni se deprinse cu îngrijirea lor. Mai învăţă, de asemenea, să culeagă fructe de pădure, să facă gem, să desfacă scoici şi să conserve icre, astfel încât să devină cea mai bună gustare din lume. Serile, mama le prepara tot felul de mâncăruri noi – somon sau halibut în aproape orice combinaţie şi legume din grădină. Tata îşi curăţa puştile, repara capcanele de fier pe care i le vânduse Earl Nebunul şi citea manuale despre tranşarea animalelor. Trocul, comerţul şi ajutorul acordat vecinilor constituiau modul de viaţă al tuturor. Odată te trezeai că apare cineva pe aleea ta ca să-ţi ofere carne care îi prisosea, scânduri acoperite de mucegai sau o găleată de afine la schimb cu altceva.

Petrecerile răsăreau ca buruienile în ţinutul acesta sălbatic. Oamenii apăreau cu răcitoare pline cu somon şi vreo navetă cu bere, se dădea adunarea prin staţie şi gata petrecerea. O barcă plină cu pescari trăgea la mal, un hidroavion ameriza în golfuleţul lor, şi cât ai zice peşte, se strângeau cu toţii în jurul unui foc pe o plajă sau alta, veseli, discutând şi bând mult după miezul nopţii.

Leni deveni adult în acea vară; aşa simţi. În septembrie, împlini paisprezece ani, îi veni menstruaţia

şi avu, în sfârşit, nevoie de un sutien. Coşurile începură să-i apară ca nişte mici vulcani rozalii pe obraji, nas şi între sprâncene. Când se întâmplă prima oară, se temu să se vadă cu Matthew, îngrijorată că el avea să-şi schimbe părerea din cauza primelor ei semne de adolescenţă; dar el nu păru să observe că pielea îi dădea de furcă. Întâlnirile cu el rămaseră cel mai frumos moment al zilei. De câte ori aveau ocazia să se vadă, în vara aceea, se separau de grup şi se ascundeau pe undeva ca să vorbească. El îi recita poezii de Robert Service şi îi arăta lucruri deosebite precum un cuib plin cu ouă albăstrui de raţă sau urma vreunei labe imense de urs în nisip. Ea făcea fotografii ale lucrurilor pe care el i le arăta – şi cu el – în orice lumină, şi le lipea apoi, într-un imens colaj, pe peretele camerei ei din pod.

Vara se termină la fel de repede precum începuse. Toamna în Alaska era mai puţin un anotimp cât, mai degrabă, un moment, o trecere. Ploaia începu să cadă şi nu se mai opri, transformând pământul în noroi, inundând peninsula, şiroind în perdele cenuşii. Râurile se umflară şi se revărsară peste maluri, sfărâmându-le, smulgând hălci mari din ele, schimbându-şi cursurile.

Dintr-odată, frunzele plopilor din jurul cabanei se îngălbeniră şi prinseră a şuşoti între ele, apoi se răsuciră în mici suluri negre şi căzură pe pământ în mormane de dantelă foşnitoare.

Începu şcoala, şi odată cu ea, Leni simţi că revine la copilărie. Se întâlni cu Matthew în clasă şi se aşeză lângă el, trăgându-şi scaunul mai aproape de al lui.

Zâmbetul lui o răsplăti într-un fel, amintindu-i că viaţa însemna mai mult decât muncă şi iar muncă. O învăţă ceva nou despre prietenie: o puteau relua din punctul în care o lăsaseră, ca şi cum nici nu ar fi fost vreodată despărţiţi.

*

Într-o seară rece de sâmbătă de la sfârşitul lui septembrie, după o lungă zi de muncă, Leni stătea la

fereastră, uitându-se în grădina cufundată în întuneric. Ea şi mama ei erau istovite; trudiseră din zori şi până-n seară, conservând ultimul somon de pe acel an – pregătiseră borcanele, curăţaseră peştele de solzi, feliaseră bucăţile cărnoase roz şi fâşiile argintii şi îndepărtaseră pielea lipicioasă. Puseseră feliile în borcane pe care le sterilizaseră în oala sub presiune. Cărară borcanele pe rând în pivniţă şi le aranjaseră pe rafturile nou montate.

— Dacă într-o cameră sunt zece tipi deştepţi şi un singur trăsnit, poţi ghici cu uşurinţă pe cine va prefera tatăl tău.

— Ce? făcu Leni.

— Lasă.

Mama veni lângă fiica ei. Se înnoptase. O lună plină arunca o lumină alb-albăstruie pretutindeni. Stelele spuziră cerul cu sclipici şi dâre circulare de lumină. Noaptea, în acel ţinut, cerul era de o imensitate incomensurabilă, şi niciodată cu adevărat negru, ci de un albastru-închis, de catifea. Lumea de sub el părea măruntă şi neînsemnată; o vâlvătaie diformă de lumină, o reflexie albă, graţioasă, a luminii lunii peste talazurile mătuite.

Tata era afară, în întuneric, cu Earl Nebunul. Cei doi bărbaţi stăteau unul lângă celălalt, alături de un foc aprins într-un butoi de ulei, trecând un urcior de la unul la celălalt. Din gunoiul căruia îi dăduseră foc se ridicau vălătuci negri de fum. Toţi cei care veniseră să le dea o mână de ajutor plecaseră pe la casele lor de câteva ore.

Earl Nebunul îşi scoase deodată pistolul şi trase în copaci.

Tata râse zgomotos.

— Cât o să mai stea afară? întrebă Leni. Ultima oară când se dusese la privată, auzise frânturi din discuţia lor. „Duc ţara de râpă… să ne punem la adăpost… anarhia ce-o să vină… nuclear”.

— Cine ştie?

Mama era nervoasă. Prăjise bucăţile de carne de elan aduse de Earl Nebunul; pe urmă făcuse cartofi la cuptor şi aşezase pe masa de pocher vesela şi tacâmurile lor de camping. Mama pusese una dintre cărţile lui Leni sub piciorul mai scurt al mesei, ca să nu se mai clatine.

Asta se întâmplase în urmă cu câteva ore. Acum, carnea era probabil tare ca o pingea.

— Gata, ce-i prea mult strică, spuse mama într-un final. Ieşi.

Leni se duse tiptil la uşă şi o întredeschise ca să tragă cu urechea.

Caprele începură să behăie la zgomotul de paşi.

— Hei, Cora, spuse Earl Nebunul, zâmbind dulceag.

Abia se ţinea pe picioare; se clătină spre stânga, dezechilibrându-se.

— Vrei să rămâi la cină, Earl? întrebă mama.

— Nee, dar mersi, spuse Earl Nebunul, clătinându-se într-o parte şi-n alta. Îmi face fii-mea capul cât o baniţă dacă nu merg acasă. Face tocană de somon.

— Atunci, poate altă dată, spuse mama, întorcându-se şi pornind spre casă. Haide înăuntru, Ernt. Leni e lihnită.

Earl Nebunul se duse împleticit spre camionetă, urcă şi plecă, oprind şi pornind, claxonând.

Tata traversă curtea cu paşi mici, extrem de precauţi, semn că era beat. Leni mai văzuse asta. Trânti uşa după el şi se împletici la masă, mai să cadă pe scaun.

Mama aduse un platou cu carne şi cartofi rumeniţi în cuptor şi o pâine caldă din aluat dospit, după o reţetă a Thelmei, din drojdie de cultură pe care orice gospodină trebuia să o aibă în cămară.

— Loo… e grozav, spuse tata, băgând în gură o furculiţă plină de carne de elan şi molfăind. Ridică ochii cu o privire înceţoşată. Voi două aveţi mult de recuperat. Am vorbit cu Earl despre asta. Când o exploda rahatu’, voi o să fiţi primele victime.

— Când o exploda rahatu’? Pentru numele lui

Dumnezeu, ce tot spui acolo? întrebă mama.

Leni îi aruncă mamei o privire de avertisment. Mama ştia prea bine că nu trebuia să spună nimic indiferent ce îndruga tata când era beat.

— Când o plesni buboiul. Ştii tu. Legea marţială. O bombă nucleară. Sau o pandemie.

Rupse o bucată de pâine şi întinse cu ea în sosul cărnii.

Mama se lăsă în spătarul scaunului. Îşi aprinse o ţigară, cu ochii la el.

„N-o face, mamă, îşi zise Leni în sinea ei. Nu spune nimic”.

— Nu-mi plac deloc discuţiile astea despre sfârşitul lumii, Ernt. Şi să nu uităm de Leni. Ea…

Tata lovi cu pumnul în masă atât de tare, că zornăiră toate.

— Fir-ar al dracului, Cora, tu chiar nu mă poţi susţine *niciodată*?

Se ridică în picioare şi se duse la peretele de lângă uşă unde erau agăţate în şir mai multe canadiene. Abia se ţinea pe picioare. Ei i se păru că îl aude spunând: „Proasta dracului”, şi că mai bolborosi ceva pe urmă. El clătină din cap, frământându-şi mâinile. Leni văzu în el o ferocitate, o emoţie abia ţinută în frâu, care se amplifica rapid.

Mama alergă după el, întinzând mâna.

— Nu mă atinge, şuieră el printre dinţi, împingând-o.

Tata înşfacă o canadiană, îşi încălţă bocancii şi ieşi, trântind uşa în urma lui.

Leni îşi privi mama în ochi, insistent. În ochii aceia mari şi albaştri, cu toate nuanţele de expresii posibile, îşi văzu reflectată propria nelinişte.

— El crede toate chestiile alea despre sfârşitul lumii?

— Cred că da, spuse mama. Sau poate doar vrea să creadă. Cine ştie? Nu contează. Sunt doar vorbe.

Leni ştia ce conta.

Vremea se înrăutăţea.

La fel şi starea lui.

*

— Cum e cu adevărat? îl întrebă Leni pe Matthew a doua zi, după şcoală.

În jurul lor, copiii îşi strângeau lucrurile ca să plece acasă.

— Ce?

— Iarna?

Matthew cumpăni.

— Cumplită şi frumoasă. Aşa ştii dacă eşti făcut să locuieşti în Alaska. Majoritatea fug de aici mâncând pământul înainte să se termine.

— Nemărginita Pustietate, spuse Leni. Aşa a numit Robert Service Alaska.

— Tu o să rezişti, spuse Matthew pe un ton serios.

Ea încuviinţă din cap, dorindu-şi să aibă puterea de a-i mărturisi că începuse să-şi facă griji atât pentru pericolele din casa ei, cât şi pentru cele din exterior.

Îi putea spune lui Matthew o mulţime de lucruri, dar nu şi asta. Putea spune că tatăl ei bea prea mult sau că ţipa şi îşi pierdea cumpătul, dar nu şi că uneori o speria. Era de neconceput să se gândească la o astfel de lipsă de loialitate.

Ieşiră împreună din clădirea şcolii, mergând unul lângă altul.

Afară, microbuzul VW o aştepta. Arăta rău în ultima vreme, cu tabla îndoită peste tot şi zgâriat. Bara de protecţie era fixată cu bandă adezivă. Toba de eşapament se desprinsese când trecuse printr-o groapă, aşa că amărâta de maşină turuia acum ca o maşină de curse. Ambii părinţii erau în maşină, aşteptând-o.

— Pa, îi spuse Leni lui Matthew, şi porni spre vehicul. Îşi aruncă rucsacul pe bancheta din spate a microbuzului şi urcă. Bună, spuse Leni.

Tata băgă maşina în marşarier şi dădu cu spatele,

apoi întoarse.

— Earl Nebunul vrea să îi învăţ familia una, alta, spuse tata, cotind pe şoseaua principală. Am vorbit despre asta aseară.

Cât ai bate din palme, ieşiră din oraş, urcară dealul şi parcară în gospodăria lui Earl. Tata fu primul care coborî din microbuz. Îşi luă carabina de pe bancheta din spate şi şi-o puse pe umăr.

Earl Nebunul, care şedea pe prispă, se ridică numaidecât şi făcu cu mâna. Strigă ceva ce Leni nu putu auzi, şi oamenii se opriră din lucru, îşi lăsară deoparte lopeţile, topoarele şi drujbele şi se deplasară spre luminişul din centrul gospodăriei.

Mama deschise portiera şi ieşi. Leni veni numaidecât după ea, bocancii afundându-i-se în pământul ud, spongios.

O camionetă Ford părăginită trase lângă VW şi parcă. Axle şi două fete, Agnes şi Marthe, coborâră din camionetă şi se îndreptară către grupul care se strângea în faţa prispei lui Earl Nebunul.

Earl Nebunul stătea pe prispa dărăpănată, într-o rână, cu picioarele crăcănate depărtate puţin mai mult decât părea confortabil. Părul lui alb atârna lăţos în jurul feţei cu pielea lăsată, slinos la rădăcini şi încreţit la vârfuri. Purta nişte blugi soioşi băgaţi în cizme maro de cauciuc şi o cămaşă de lucru din flanel, care avusese şi zile mai bune. Le făcu semn din mâini să se apropie.

— Veniţi mai aproape, intraţi. Ernt, Ernt, vino sus, lângă mine, fiule.

Se auzi un murmur din mulţime; capetele se întoarseră.

Tata trecu pe lângă Thelma şi Ted, zâmbindu-i lui Clyde şi bătându-l pe spate când ajunse lângă el. Urcă pe prispă lângă Earl Nebunul. Părea înalt şi zvelt pe lângă bătrânul pipernicit. Extrem de chipeş, cu părul acela negru şi cu mustaţa lui neagră, stufoasă.

— Aseară, am discutat amândoi despre rahaturile

care se petrec în lume, începu Earl Nebunul. Preşedintele nostru este un bandit notoriu, şi o bombă a aruncat în aer un avion TWA în zbor. Nu mai e nimeni în siguranţă.

Leni se întoarse şi se uită la mama, care ridică din umeri.

— Fiu-miu, Bo, a fost ăl mai bun dintre noi. A iubit Alaska şi a iubit bătrâna noastră Americă atât de mult, că s-a înrolat să lupte în nenorocitul ăla de război. Şi l-am pierdut. Dar chiar şi din văgăuna aia infectă, s-a gândit la noi. Familia lui. Siguranţa şi protecţia noastră au contat mult pentru el. Aşa că ne-a trimis un prieten, pe Ernt Allbright, ca să fie unul de-ai noştri. Earl Nebunul îl bătu pe tata pe spate, împingându-l cumva în faţă. L-am urmărit pe Ernt toată vara şi acu ştiu. El vrea să fie ăl mai bun dintre noi.

Tata scoase un ziar împăturit din buzunarul de la spate şi îl ridică. Pe prima pagină scria cu litere de-o şchioapă: „Bomba care a lovit zborul TWA 841 a ucis 88 de pasageri”.

— Om trăi noi în codru, dar mergem la Homer, şi la Sterling, şi la Soldonta. Ştim ce se petrece în lume. Bombe aruncate de Armata Republicană Irlandeză, de Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei, de organizaţia de extremă stânga Weatherman. Oameni care se omoară între ei, răpiri de persoane. Toate fetele alea care dispar în statul Washington; acum, e unul care omoară fete în Utah. Armata de Eliberare Simbioneză. India testează bombe nucleare. E doar o chestiune de timp înainte ca al treilea război mondial să înceapă. Ar putea fi unul nuclear… sau biologic. Şi când s-o-ntâmpla, chiar c-o să se-mpută treaba.

Earl Nebunul dădu aprobator din cap, mormăind.

— Mamă? şopti Leni. Sunt adevărate toate astea?

Mama îşi aprinse o ţigară.

— O chestie poate fi adevărată fără să reflecte adevărul, şi acum taci. Nu vrem să-l înfuriem.

Tata era în centrul atenţiei şi savura din plin momentul.

— Aţi făcut cu toţii o treabă grozavă pregătindu-vă pentru vremuri grele. Aţi excelat la independenţa gospodarilor. Aveţi un sistem de colectare a apei bun şi provizii de alimente bune. Aţi marcat surse de apă potabilă şi sunteţi vânători dibaci. Grădina voastră ar putea fi mai mare, dar e bine îngrijită. Sunteţi pregătiţi să supravieţuiţi în orice situaţie. Mai puţin consecinţelor legii marţiale.

— Cum adică? întrebă Ted.

Tata arăta cumva… altfel. Mai înalt. Avea umerii mai sus şi mai drepţi decât îi văzuse Leni vreodată.

— Războiul nuclear. O pandemie. Un puls electromagnetic. Cutremur. Tsunami. Tornadă. Erupţia muntelui Denali sau a muntelui Rainer. În 1908, a fost o explozie în Siberia de o mie de ori mai puternică decât bomba de la Hiroshima. Există un milion de moduri în care lumea asta bolnavă, coruptă poate să sfârşească.

Thelma se încruntă.

— Ei, haida deh, Ernt, nu trebuie să sperii…

— Şşşt, Thelma, se repezi Earl Nebunul.

— Orice-ar fi, o tragedie provocată de om sau un dezastru natural, primul lucru care se întâmplă e încălcarea legii şi a ordinii, spuse tata. Gândiţi-vă: Fără electricitate. Fără comunicaţii. Fără băcănii. Fără alimente necontaminate. Fără apă. Fără civilizaţie. Legea marţială.

Tata făcu o pauză, privind în ochi fiecare persoană în parte.

— Oameni ca Tom Walker, cu căsoiul ăla, cu bărcile alea scumpe şi cu excavatorul lui, vor fi luaţi prin surprindere. La ce-o să-i folosească tot pământul ăla şi bogăţia când va rămâne fără mâncare sau medicamente? La nimic. Şi ştiţi ce se întâmplă când oameni ca Tom Walker îşi dau seama că nu sunt pregătiţi?

— Ce?

Earl Nebunul îl privea pe tata de parcă tocmai îl văzuse pe Dumnezeu.

— Va veni *aici,* să bată la uşile noastre, implorând după ajutor la *noi,* oamenii faţă de care s-a crezut mai bun. Tata se opri. Trebuie să ştim cum să ne protejăm şi să ţinem la distanţă prădătorii care vor vrea ce avem noi. Mai întâi de toate, trebuie să organizăm raniţe de supravieţuire – o trusă în care să punem tot necesarul pentru supravieţuire. Trebuie să putem dispărea în orice clipă, cu tot ce avem nevoie.

— Da! strigă cineva.

— Dar asta nu-i de ajuns. Avem un început bun aici. Dar securitatea lasă de dorit. Eu cred că Bo mi-a lăsat terenul lui ca să vin aici, la voi, şi să vă învăţ că nu-i de ajuns să fii pregătit pentru supravieţuire. Trebuie să lupţi pentru ce-i al tău. Să omori pe oricine vine să ia ce-i al tău. Ştiu că sunteţi toţi vânători, dar vom avea nevoie de mai mult decât arme când o plesni buboiul. Armele de impact rup oase. Cuţitele retează artere. Săgeţile străpung. Înainte de prima ninsoare, vă promit, fiecare dintre noi va fi pregătit pentru ce e mai rău, fiecare om în parte – de la cel mai tânăr la cel mai vârstnic – va putea să se apere pe sine şi familia sa de pericolul care bate la uşă.

Earl Nebunul încuviinţă din cap.

— Acestea fiind zise, alinierea toată lumea! Vreau să văd exact cât de bine mânuieşte fiecare dintre voi arma. Să-ncepem cu asta.

Capitolul 8

De la întâi noiembrie, zilele începură să se scurteze cu repeziciune. Leni simţea pierderea fiecărei clipe de lumină. Cu greu se crăpa de ziuă la ora nouă dimineaţa, iar noaptea punea stăpânire pe lume pe la ora cinci seara. Abia dacă mai erau opt ore de lumină acum. Şaisprezece ore de întuneric. Noaptea se furişa într-un fel nemaiîntâlnit de Leni, precum umbra înaripată a unei creaturi prea mari şi rapace pentru a putea fi cuprinsă

cu mintea.

Vremea devenise imposibil de prognozat. Plouase şi ninsese, apoi plouase din nou. Acum, cerul amiezii târzii revărsa peste lume un amestec de lapoviţă şi ploaie. Apa băltea pe pământ, transformându-l în petice de gheaţă murdară, cu iarbă. Leni trebuia să-şi facă treburile în mocirlă. După ce hrăni caprele şi puii de găină, porni anevoie spre pădurea din spatele casei cu două găleţi goale. Toate vietăţile erau ghemuite pe undeva, încercând să se adăpostească din calea lapoviţei şi a ploii.

Când urcă movila de la râu, un vânt rece îi smulse părul, şuierând peste jacheta ei. Ea îşi încovoie umerii şi îşi băgă capul între ei.

Fu nevoie să facă cinci drumuri ca să umple butoiul de apă pe care îl ţineau lângă casă. Ploaia ajuta, dar nu se puteau baza pe ea. Apa, ca şi lemnele de foc, nu putea fi lăsată niciodată la voia întâmplării.

Scoase încă o găleată cu apă din râu, asudând abundent, înclinând-o peste cizme, când se lăsă noaptea. Şi se lăsă cu toată forţa, ca un capac trântit peste o oală.

Când Leni reveni la fermă, totul era o întindere neagră nesfârşită. Nu se distingea nimic, nici stele pe bolta cerului, nici lună care să-i lumineze calea.

Scotoci în buzunarul canadienei după lanterna frontală pe care i-o dăduse tatăl ei. Reglă breteaua şi o fixă pe cap, aprinzând becul. Scoase un pistol din teacă şi îl prinse la betelie.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul când se aplecă şi ridică cele două găleţi pe care le umpluse cu apă. Mânerele metalice îi făcură şanţ în mâinile înmănuşate.

Ploaia îngheţată se transformă în ninsoare, pişcându-i obrajii şi fruntea.

Iarna.

„Urşii nu hibernează încă, nu-i aşa? Sunt cei mai periculoşi acum, hrănindu-se din plin înainte să meargă la culcare”.

Văzu doi ochi galbeni holbându-se la ea în întuneric.

Nu. Îşi imagina totul.

Pământul de sub picioarele ei se transformă, cedă. Ea se împiedică. Apa se revărsă din găleţi peste mănuşile ei. „Nu te panica Nu te panica Nu te panica”.

Lanterna frontală lumină un buştean căzut în faţa ei. Respirând greu, Leni păşi peste el, auzind scrâşnetul scoarţei frecate de blugii ei, şi îşi continuă drumul; urcă un deal, coborî altul, ocoli un crâng des. Într-un final, văzu undeva în faţă o licărire.

Lumină.

Cabana.

Vru să alerge. Era *disperată* să ajungă acasă, să simtă îmbrăţişarea mamei, dar nu era proastă. Făcuse deja o greşeală – nu ţinuse socoteala timpului.

Cu cât se apropia de cabană, noaptea parcă nu mai era aşa de neagră. Văzu contururi gri-închis pe fundal negru: sclipirea burlanului metalic al sobei ieşind din acoperiş, o fereastră laterală puternic luminată, umbre de oameni înăuntru. Aerul mirosea a fum de lemne şi a cămin primitor.

Leni ocoli în grabă cabana, ridică capacul butoiului şi turnă în el ce-i mai rămăsese din apă. Fracţiunea de secundă dintre ridicarea găleţii şi sunetul apei curgând în butoi îi spuse că butoiul era acum pe trei sferturi plin.

Leni tremura atât de tare, că avu nevoie de două încercări pentru a descuia uşa.

— M-am întors, spuse ea, intrând în cabană, tremurând din tot trupul.

— Taci, Leni, o repezi tata.

Mama stătea în faţa tatei. Arăta nesigură pe picioare, îmbrăcată în pantaloni de trening vechi şi un pulover lălâu.

— Bună, fetiţo, spuse ea. Agaţă-ţi canadiana şi scoate-ţi cizmele.

— Cu tine vorbesc, Cora, spuse tata.

Leni auzi furia din vocea lui, îşi văzu mama tresărind.

— Trebuie să duci orezul înapoi. Spune-i lui Marge Grăsana că nu am cum să-l plătesc, spuse el.

— Dar… n-ai vânat încă niciun elan, spuse mama. Trebuie să…

— Şi e numai vina mea, nu? ţipă tata.

— Nu asta am vrut să spun, ştii bine. Dar vine iarna peste noi. Ne trebuie mai multe alimente decât avem, şi banii noştri…

— Ai cumva impresia că eu nu ştiu că ne trebuie bani?

Ridică scaunul din faţa lui şi-l trânti de podea, făcându-l ţăndări.

Furia bruscă din ochii lui ieşiţi din orbite o sperie pe Leni. Fata făcu un pas înapoi.

Mama se duse la el, îi mângâie faţa, încercă să-l liniştească.

— Ernt, iubitule, o scoatem noi la capăt.

El se trase înapoi şi se duse la uşă. Îşi smulse canadiana din cârligul de lângă fereastră, deschise larg uşa, lăsând să intre frigul muşcător, şi o trânti apoi în urma lui. O clipă mai târziu, se auzi huruitul motorului microbuzului; luminile farurilor pătrunseră prin fereastră, scăldând-o pe mama într-o aură alb-aurie.

— Din cauza vremii, spuse mama, aprinzându-şi o ţigară, uitându-se după el cum se îndepărtează.

Pielea ei frumoasă arăta pământie în lumina farurilor, aproape de ceară.

— O să fie şi mai rău, spuse Leni. Pe zi ce trece e mai întuneric şi mai frig.

— Da, spuse mama, arătând la fel de speriată pe cât se simţi Leni dintr-odată. Ştiu.

*

Iarna prinse şi mai strâns ţinutul în ghearele ei. Imensitatea peisajului se restrânse la limitele cabanei lor. Soarele răsărea la zece şi un sfert dimineaţa şi

apunea la numai cincisprezece minute după încheierea orelor de şcoală. Mai puţin de şase ore de lumină zilnic. Ningea fără oprire, neaua acoperind totul ca un pled. Se aduna în nămeţi şi îşi croşeta dantela în jurul ferestrelor, iar ei nu mai puteau vedea nimic altceva în afară de ei înşişi. În cele câteva ore de lumină diurnă, cerul se întindea cenuşiu deasupra lor; în unele zile, se crea doar o impresie de lumină, şi nu una reală, strălucitoare. Vântul mătura pământul, tânguindu-se ca de o grea suferinţă. Pufuliţa îngheţă, prefăcându-se în sculpturi complicate de gheaţă care se iţeau din zăpadă. În frigul de gheaţă, totul se bloca – portierele maşinilor îngheţau, ferestrele trosneau, motoarele refuzau să pornească. Staţia de emisie-recepţie nu mai prididea de avertismente de vreme rea şi înşiruire de decese, care erau la ordinea zilei în Alaska, nelipsite precum lacrimile îngheţate pe obraji. Oamenii mureau comiţând cele mai mici greşeli – cheile maşinii scăpate într-un râu, un rezervor de benzină rămas gol, o maşină de deszăpezire defectă, o curbă luată cu viteză prea mare. Leni nu se putea duce nicăieri şi nu putea face nimic fără să fie avertizată cu privire la ceva. Iarna părea deja că dura de o veşnicie. Gheaţa de la mal cuprinsese toată linia coastei, glazurând cochiliile scoicilor şi pietrele, plaja arătând ca un guler brodat cu paiete de argint. Vântul şuiera peste gospodărie, aşa cum o făcuse toată iarna, transformând peisajul alb cu fiecare suflare. Copacii se încovoiau în faţa lui, animalele îşi făceau adăposturi şi săpau vizuine, ascunzându-se. La fel ca oamenii, care se chirceau de atâta frig şi erau extrem de precauţi.

Viaţa lui Leni era mai urâtă decât fusese vreodată. În zilele faste, când microbuzul pornea şi vremea era suportabilă, mergea la şcoală. În zilele nefaste, avea parte doar de muncă, pe care o făcea în frigul acela cumplit, descumpănitor. Leni se concentra la ce avea de făcut – să meargă la şcoală, să-şi facă temele, să hrănească animalele, să aducă apă, să spargă gheaţa, să

cârpească ciorapi, să repare haine, să o ajute pe mama la gătit, să deretice prin cabană, să bage lemne în sobă. În fiecare zi trebuiau tăiate, cărate şi stivuite tot mai multe lemne. Nu era deloc timp în zilele acestea scurte să te gândeşti la altceva în afară de mecanismele supravieţuirii. Creşteau răsaduri de plante în pahare din carton, pe o masă de sub acoperişul podului. Fuseseră suspendate chiar şi antrenamentele de supravieţuire de la sfârşit de săptămână, ţinute la gospodăria Harlan.

Mai rea decât vremea era izolarea pe care aceasta o provoca.

Cum iarna le reducea viaţa socială, membrii familiei Allbright rămaseră doar între ei. Toate serile le petreceau împreună, ore în şir de noapte, ghemuiţi în jurul sobei.

Erau cu toţii nervoşi. Certurile izbucneau între părinţii lui Leni pentru bani, pentru treburile casnice, pentru vremea de afară. Din nimic.

Leni ştia câte gânduri îşi făcea tatăl ei din pricina proviziilor neîndestulătoare şi a banilor care lipseau cu desăvârşire. Vedea cum îl măcina asta; şi mai vedea cât de îndeaproape îl supraveghea mama, cât de îngrijorată era de anxietatea lui care se agrava.

Lupta lui să rămână calm era evidentă în nenumăratele lui ticuri şi în felul în care nu-i făcea plăcere să le privească uneori. Se trezea cu mult înainte de ivirea zorilor şi stătea afară, muncind cât putea de mult, întorcându-se în casă mult după lăsarea întunericului, acoperit de zăpadă, cu mustaţa şi sprâncenele îngheţate, cu vârful nasului alb.

Efortul pe care îl făcea să-şi ţină nervii în frâu era vizibil. Pe măsură ce zilele se micşorau şi nopţile se măreau, începu să se plimbe prin casă după cină, devenind agitat şi bombănind întruna. În acele nopţi rele, lua capcanele pe care învăţase de la Earl Nebunul cum să le folosească şi pleca singur în inima codrului ca să le monteze, întorcându-se epuizat, arătând ca un

nebun. Liniște. El însuși. De foarte multe ori, venea acasă cu câte un vânat, făcând rost de blănuri de vulpe sau de jder ca să le vândă în oraș. Câștiga doar atâția bani cât să se mențină pe linia de plutire; dar până și Leni putea vedea rafturile goale din pivnița lor. La nicio masă nu aveau mâncare pe săturate. Banii pe care mama îi împrumutase de la bunica se terminaseră de mult și nu avea alții, așa că Leni încetase să mai facă fotografii, iar mama abia dacă mai fuma. Marge Grăsana le dădea uneori țigări și filme gratis – când nu era tata atent –, dar nu mergeau prea des la oraș.

Intențiile tatei erau bune, dar chiar și așa, era ca și cum ar fi trăit cu un animal sălbatic. Asemenea hipioților acelora nebuni, oamenii din Alaska vorbeau despre oameni care trăiau cu lupi și urși și sfârșeau prin a fi sfârtecați. Prădătorul din naștere putea părea domesticit, chiar prietenos, te putea linge pe față afectuos și se putea gudura pe lângă picioarele tale ca să fie scărpinat pe spinare. Dar tu știai, sau ar fi trebuit să știi, că trăiai cu o jivină sălbatică; o zgardă și un castron de mâncare puteau îmblânzi eventual pornirile bestiei, dar nu îi puteau schimba năravul înnăscut. Într-o fracțiune de secundă, lupul acela își scotea la lumină caracterul și se repezea la tine cu colții dezveliți.

Era istovitor să îți faci griji neîncetat, să studiezi fiecare mișcare a tatei și tonul vocii lui.

Era evident că pe mama o sleise de puteri. Neliniștea îi stinsese sclipirea din priviri și strălucirea pielii.

Într-o zi deosebit de rece de la începutul lui decembrie, Leni se trezi în niște urlete. Ceva se sparse pe podea.

Știu numaidecât ce se petrecea. Tatăl ei avusese un coșmar. Al treilea din acea săptămână.

Ieși din sacul de dormit și se duse pe marginea podului, uitându-se jos. Mama stătea lângă ușa cu perdeaua de mărgele a dormitorului ei, ținând o lanternă

în sus. În lumina aceea alburie, părea speriată, cu părul răvăşit, îmbrăcată în nişte pantaloni de trening şi pulover. Soba se vedea ca un punct portocaliu în întuneric.

Tata era ca un animal sălbatic, îmbrâncind, rupând, mârâind, rostind vorbe pe care ea nu le putea înţelege… apoi smulgea cutiile deschise, căutând ceva. Mama se apropie de el cu precauţie, punând o mână pe spinarea lui. El o împinse în lături cu atâta forţă, că ea se izbi de peretele de buşteni, ţipând.

Tata se opri şi se îndreptă. Pufnea pe nări. Îşi tot flexa mâna dreaptă. Când o văzu pe mama, totul se schimbă. Îşi lăsă capul în jos ruşinat.

— Doamne, Cora! şopti el întretăiat. Îmi pare rău… Nu… ştiam unde sunt.

— Ştiu, spuse ea, cu ochii licărindu-i de lacrimi.

El se duse la ea, o cuprinse cu braţele şi o îmbrăţişă. Căzură amândoi în genunchi, cu frunţile lipite. Leni îi putea auzi vorbind, dar nu desluşea cuvintele.

Se băgă în sacul de dormit şi încercă să adoarmă la loc.

*

— Leni! Trezeşte-te. Plecăm la vânătoare. Trebuie să ies din nenorocita asta de casă.

Oftând, Leni se îmbrăcă în întuneric. În primele luni ale acestei ierni în Alaska, învăţase să trăiască precum o nevertebrată fosforescentă, care sălăşluia pe fundul oceanelor, care nu vede niciodată lumina soarelui sau vreo culoare, cu excepţia celor generate de ea însăşi.

În camera de zi, soba de lemne arunca lumină printr-o ferestruică din uşa neagră metalică. Putea distinge siluetele părinţilor ei lângă sobă, le putea auzi respiraţia. Cafeaua clocotea într-o cratiţă metalică de pe sobă, împrăştiindu-şi aroma îmbietoare în întuneric.

Tata aprinse o lanternă şi o ridică. În lumina ei galbenă, arăta ca un sălbatic, bine încotoşmănat. Un tic îi făcea colţul ochiului drept să zvâcnească.

— Sunteţi gata, gaşcă?

Mama arăta istovită. Îmbrăcată într-o canadiană uriaşă şi pantaloni matlasaţi, părea prea fragilă pentru vremea de afară şi prea obosită pentru a colinda pe jos pe o distanţă prea mare. Într-o săptămână de coşmaruri şi urlete în miez de noapte nu dormea prea bine.

— Sigur, spuse mama. Ador să vânez la ora şase, într-o dimineaţă de duminică.

Leni se duse la cârligele din perete, îşi luă canadiana gri şi pantalonii matlasaţi, găsite la Armata Salvării din Homer cu o lună în urmă, apoi îşi încălţă cizmele termoizolante, la mâna a doua, căpătate de la Matthew. Scoase mănuşile umplute cu puf din buzunarele canadienei.

— Bun, spuse tata. Să mergem.

Înainte de ivirea zorilor, lumea era cufundată în tăcere. Nu bătea vântul, nu trosneau crengi, doar zăpada era cernită neîncetat, şi albul domnea peste tot. Leni înaintă anevoie prin zăpadă până la coteţul animalelor. Caprele stăteau înghesuite una într-alta, behăind când o simţiră, începând să se îmbrâncească. Le aruncă un snop de fân, apoi hrăni găinile şi sparse gheaţa din jgheaburile cu apă.

Când ajunse la microbuzul VW, mama era deja în el. Leni urcă şi ea pe bancheta din spate. În frigul acela, microbuzului îi luă mai mult timp să pornească, iar geamurile se dezgheţară în şi mai mult timp. Vehiculul nu era potrivit pentru acea regiune a lumii; învăţaseră asta pe pielea lor. Tata puse lanţuri pe roţi şi aruncă o geantă cu harnaşament în spaţiul dintre locurile din faţă. Leni stătea în spate, cu braţele încrucişate, tremurând, picotind.

Pe şoseaua principală, tata coti la dreapta, spre oraş, dar înainte de aerodrom, făcu la stânga pe drumul ce ducea spre mina de crom abandonată. Străbătură mulţi kilometri pe zăpada bătătorită, drumul fiind presărat cu o serie de curbe bruşte ce păreau săpate pe

marginea muntelui. În inima pădurii, sus, în vârful muntelui, tata parcă brusc în scrâşnet de frâne şi îi dădu fiecăreia câte o lanternă frontală şi câte o puşcă înainte să ridice un balot greu şi să deschidă portiera lui.

Vântul, zăpada şi frigul intrară în microbuz. Acolo, sus, temperatura era foarte scăzută.

Leni îşi fixă lanterna pe cap, reglă cureaua şi aprinse lumina. O rază subţire şi strălucitoare de lumină străpunse întunericul.

Nici urmă de stea pe cer. Ninsoare abundentă. O beznă profundă, statornică, încărcată de şoaptele copacilor şi de prădători pândind tupilaţi.

Tata o luă înainte, înaintând anevoie prin omăt, cu rachetele lui de zăpadă prinse de bocanci, croind o potecă. Leni o lăsă pe mama înainte, apoi porni pe urmele ei.

Merseră atât de mult că obrajii lui Leni se făcură din reci fierbinţi şi apoi îi amorţiră. Atât de rău, că genele şi părul din nas îi îngheţaseră şi îşi simţea propria sudoare acumulându-se pe sub maioul lung, provocându-i mâncărime. La un moment dat, începu să miroasă a transpiraţie, şi asta o făcu să se întrebe ce altceva o putea adulmeca. Aici era aşa de uşor să devii din vânător vânat.

Era atât de obosită încât înainta mecanic, cu capul plecat, cu umerii lăsaţi, încât aproape nici nu observă că la un moment dat începu să-şi vadă propriile picioare, cizmele şi rachetele de zăpadă. La început, fu lucirea cenuşie, ambientală, o lumină nu neapărat reală, reflectată de zăpadă, apoi zorile, rozalii precum carnea de somon.

Lumina zilei.

Leni văzu în sfârşit împrejurimile. Erau pe un râu îngheţat. Se îngrozi la gândul că îşi urmase tatăl orbeşte pe suprafaţa lui lunecoasă. Dacă gheaţa era prea subţire? Un pas greşit, şi cineva ar fi putut plonja în apa îngheţată şi ar fi fost luat de curent.

Auzi un trosnet sub ea.

Tata înainta încrezător, aparent fără să-i pese de gheaţa de sub picioarele sale. Pe celălalt mal, făcu o potecă printre arbuştii deşi, acoperiţi cu zăpadă, şi privi în jos, cu capul înclinat, ca şi cum ar fi ascultat ceva. Faţa de deasupra bărbii ninse era roşie de frig. Ea ştia că el urmărea nişte semne – excremente, urme. Iepurii americani ieşeau din vizuină şi se hrăneau mai cu seamă în zori şi la asfinţit.

Se opri brusc.

— E un iepure acolo, îi spuse el lui Leni. La marginea copacilor.

Leni privi în direcţia indicată de el. Totul era alb, chiar şi cerul. Formele erau dificil de distins în această lume de un alb infinit.

Apoi, mişcare: un iepure alb dolofan ţâşni în faţă.

— Da, spuse ea. Îl văd.

— În regulă, Leni. E vânatul tău, Respiră. Relaxează-te. Nu te pripi, spuse tata.

Ea îşi ridică puşca. De luni de zile, trăgea la ţintă, aşa că ştia ce are de făcut. Inspiră, expiră. Nu-şi ţinu respiraţia. Se concentră pe iepure, ţinti. Aşteptă. Lumea din jurul ei dispăru, deveni mai simplă. Rămăseseră doar ea şi iepurele, vânătorul şi vânatul, conectaţi.

Apăsă pe trăgaci.

Totul păru să se întâmple simultan: focul, impactul, ucisul, iepurele căzând într-o parte.

O lovitură bună, curată.

— Excelent! spuse tata.

Leni îşi puse puşca pe umăr şi porniră toţi trei în şir indian către linia copacilor şi către animalul doborât de Leni.

Când ajunseră la iepure, Leni se uită la el, la trupul moale, alb, împroşcat de sânge, zăcând într-o baltă de sânge.

Ucisese ceva. Hrană pentru familia ei pentru încă o cină.

„Am ucis ceva. Am curmat o viaţă”.

Nu ştia ce să simtă, sau poate că era asaltată de sentimente prea contradictorii – mândrie şi tristeţe. Dacă nu vânau, nu aveau ce pune pe masă. Şi nimic nu se irosea. Blana urma să devină căciulă; din oase se obţinea o supă. Astă-seară, mama avea să prăjească acea carne în unt de casă făcut din lapte de capră, asezonată cu ceapă şi usturoi. Poate că îşi vor permite şi un mic desfrâu, nişte cartofi, garnitură la friptură.

Tatăl ei îngenunche în zăpadă. Ea îi văzu tremurul mâinilor şi îşi dădu seama, din tensiunea vocii lui, că avea o migrenă când întoarse iepurele pe spate.

El îşi plasă cuţitul în regiunea cozii şi despică în sus, prin piele şi os, cu o singură mişcare cursivă. La sternul iepurelui, încetini, puse un deget însângerat sub lama cuţitului şi continuă cu atenţie, ca să evite secţionarea accidentală a vreunui organ. Despică animalul, băgă mâna în el şi trase măruntaiele, pe care le lăsă într-o grămadă roz-roşiatică, aburindă, în zăpadă.

Scoase inima mică, grăsuţă, şi i-o întinse lui Leni. Sângele i se prelingea printre degete.

— Tu eşti vânătorul. Mănâncă inima.

— Ernt, te rog, spuse mama, nu suntem sălbatici.

— Ba exact asta suntem, spuse el cu o voce rece precum vântul ce le îngheţa spinările. Mănânc-o.

Privirea lui Leni se opri în ochii mamei, care era la fel de îngrozită precum se simţea Leni.

— Ai de gând să mă laşi să te mai rog o dată? spuse tata.

Liniştea din vocea lui era mai rea decât dacă ar fi ţipat. Leni simţi un fior de spaimă urcându-i pe şira spinării. Întinse mâna şi luă micul organ vineţiu. (Bătea încă, sau îi tremura ei mâna?)

Sub ochii tatei, fixaţi asupra ei, puse inima în gură şi îşi forţă buzele să se închidă. Îi veni numaidecât să vomite. Inima era alunecoasă şi vâscoasă; când muşcă din ea, i se despică în gură, împrăştiind un gust metalic.

Simţi sângele prelingându-i-se în colţul gurii.

Înghiţi, icni, îşi şterse sângele de pe buze, simţindu-i căldura mânjindu-i obrazul.

Tatăl ei ridică privirea, atât cât pentru un contact vizual. Arăta devastat, istovit, dar *prezent;* în ochii lui, ea văzu mai multă dragoste şi tristeţe decât ar fi trebuit să existe într-o fiinţă umană. Ceva îl sfâşia pe dinăuntru, chiar şi acum. Era celălalt bărbat, bărbatul cel rău, cel care trăia în interiorul lui şi încerca să se dezlănţuie în întuneric.

— Încerc să te fac independentă.

Parcă se scuza, dar de ce? Pentru că era uneori nebun sau pentru că o învăţa să vâneze? Sau pentru că o obligase să mănânce inima încă bătând a iepurelui? Sau pentru coşmarurile care le strica tuturor somnul?

Sau poate că se scuza pentru ceva ce nu făcuse încă şi se temea că va face.

*

Decembrie.

Tata era nervos, tensionat; bea prea mult şi bombănea în barbă. Coşmarurile se îndesiră. Trei în fiecare săptămână.

Era mereu în mişcare, avea tot felul de pretenţii, era nemulţumit. Mânca, dormea, respira şi bea pentru a supravieţui. Redevenise soldat, sau cel puţin aşa spunea mama, iar Leni amuţea în prezenţa lui, temându-se să nu spună sau să nu facă ceva greşit.

La cât de mult trudea după şcoală şi la sfârşit de săptămână, Leni ar fi trebuit să doarmă buştean, dar nu reuşea. Noapte de noapte stătea întinsă în pat, trează, frământată de griji. Teama şi anxietatea ei legate de lume deveniseră extrem de acute.

În noaptea aceasta, deşi teribil de vlăguită, stătea trează, ascultând ţipetele tatei. Când în sfârşit adormi, ajunse pe un tărâm al viselor în flăcări, un loc plin de pericole – o lume răvăşită de război, unde animalele erau măcelărite, fetele, răpite, unde bărbaţii ţipau şi împuşcau

în stânga şi-n dreapta. Strigă după Matthew, dar nimeni nu putea auzi vocea unei fete într-o lume care se năruia. În plus, la ce i-ar fi folosit el? Nu i-ar fi putut spune lui Matthew asta. Nu asta. Unele temeri le duceai cu tine de unul singur.

— Leni!

Îşi auzi numele strigat de departe. Unde se afla? Era miezul nopţii. Visa încă?

Cineva o înşfacă şi o trase din pat. Era real de data asta. Simţi o mână încleştată pe gura ei.

— Vino cu mine, spuse o voce de bărbat. Acum.

Se împletici până la scară şi coborî în urma lui într-o beznă totală.

Nicio lumină nu era aprinsă jos, dar ea îşi auzi mama respirând greu.

Tata o lăsă pe Leni lângă masa de pocher de curând reparată şi stabilă acum; o conduse la un scaun.

— Ernt, pe bune… spuse mama.

— Gura, Cora! spuse tata.

Ceva se lovi de masă, în faţa lui Leni, cu un zăngănit şi un clămpănit.

— Ce e? întrebă el, stând chiar lângă ea.

Ea întinse mâna, pipăind cu degetele suprafaţa aspră a mesei de pocher.

O carabină. Dezasamblată.

— Ai nevoie de antrenament, Leni. Când o plesni buboiul, va trebui să facem lucrurile altfel. Dacă e iarnă? Totul ar putea fi cufundat în beznă. O să te prindă nepregătită, confuză, adormită. Scuzele îţi vor aduce moartea. Vreau să fii capabilă să faci totul pe întuneric, când eşti speriată.

— Ernt, spuse mama din întuneric, cu voce aspră. E doar o copilă. Las-o să se întoarcă în pat.

— Când bărbaţii mor de foame, şi noi avem mâncare, crezi că o să le pese că ea e doar o copilă?

Leni auzi clicul unui cronometru.

— Dă-i bice, Leni! Curăţă-ţi arma şi reasambleaz-o.

Leni întinse mâna, pipăi după piesele reci ale carabinei, le trase spre ea. Întunericul o sleia de puteri, o încetinea. Văzu un chibrit scăpărând în întuneric şi simţi miros de ţigară aprinsă.

— Stop! spuse tata. Raza unei lanterne spintecă întunericul, aţintită pe carabină. Inacceptabil. Eşti moartă. Toată mâncarea noastră s-a dus. Poate că unul dintre ei se gândeşte la viol. Tata luă carabina, o desfăcu şi împinse componentele în mijlocul mesei. În explozia de lumină, Leni văzu componentele carabinei, plus o tijă de curăţare, cârpe, o sticlă cu solvent şi protecţie contra ruginii, câteva şuruburi, încercă să memoreze unde se afla totul.

Tata avea dreptate. Trebuia să ştie cum să facă asta, sau avea toate şansele să fie ucisă.

Concentrare.

Lumina se stinse. Se auzi clicul cronometrului.

— Start.

Leni întinse mâna, încercând să-şi amintească ce văzuse. Trase componentele carabinei lângă ea, le asamblă rapid, înşurubă periscopul la locul lui. Întinse mâna după cârpă când cronometrul se opri.

— Moartă, spuse tata cu dezgust. Încă o dată.

*

Ieri, în a doua sâmbătă din decembrie, li s-au alăturat vecinilor pentru petrecerea de tăiatul copacilor. Au pornit cu toţii pe jos în pustietate şi au ales copaci. Tata a tăiat un brad, l-a târât până la sanie şi l-a adus în cabană, unde l-a pus în colţul de sub pod. L-au împodobit cu fotografiile Polaroid cu ei şi cu nade. Câteva cadouri împachetate în file îngălbenite din ziarul *Anchorage Daily Times* au fost puse sub ramurile verzi înmiresmate. Cu carioca, au desenat pe pachete ceva care să semene cu nişte funde. Lămpile cu gaz atârnate prin încăpere creau un interior cald, lumina lor contrastând puternic cu dimineaţa încă întunecată. Vântul râcâia pe la streşini; din când în când, câte o ramură de copac se

lovea cu putere de cabană.

Acum, duminică după-amiază, mama era în bucătărie, pregătind pâine din aluat dospit. Aroma de drojdie a pâinii coapte umplea cabana. Vremea rea îi făcea pe toţi să stea în casă. Tata era aplecat peste staţia de emisie-recepţie, ascultând vocile hârşâite, mişcând constant butoanele cu degetele. Leni auzi tare şi răspicat sunetul fâsâit de paraziţi al vocii ascuţite a lui Earl Nebunul.

Leni şedea ghemuită pe sofa, citind un exemplar ferfeniţit din *Întreab-o pe Alice,* găsit la gunoi. Lumea părea imposibil de mică aici; draperiile erau bine trase pentru a păstra căldura, şi uşa era ferecată, ca să nu intre frigul şi sălbăticiunile.

— Ce-ai spus, repetă, terminat? spuse tata. Era aplecat peste staţia de emisie-recepţie, ascultând. Marge, tu eşti?

Leni auzi vocea lui Marge Grăsana prin radio, întreruptă de paraziţi.

— Urgenţă. Pierdut… Echipă de căutare… pe lângă cabana lui Walker… întâlnire la Mine Road. Terminat.

Leni lăsă cartea jos şi se ridică în capul oaselor.

— Cine s-a pierdut? Pe vremea asta?

— Marge Grăsana, spuse tata. Răspunde. Cine e? Cine s-a pierdut? Earl, eşti acolo?

Paraziţi.

Tata se întoarse.

— Îmbrăcaţi-vă. Cineva are nevoie de ajutor.

Mama scoase din cuptor pâinea coaptă pe jumătate şi o puse pe blat, acoperind-o cu un prosop de bucătărie. Leni se îmbrăcă în cele mai călduroase haine pe care le avea: pantaloni matlasaţi, cu betelia rulată, canadiană, cizme termoizolante. La cinci minute după apelul lui Marge Grăsana, Leni era pe bancheta din spate a microbuzului, aşteptând să pornească motorul.

Avea să fie de durată.

În cele din urmă, tata reuşi să cureţe parbrizul

destul cât să poată vedea prin el. Apoi verifică lanţurile şi urcă la volan.

— Proastă zi ca să se piardă cineva!

Tata întoarse cu grijă vehiculul în zăpada înaltă până la praguri, se poziţionă cu faţa către aleea lor, care era un strat gros, neatins de alb, fără urme de cauciucuri, mărginită de copaci acoperiţi de zăpadă. Leni îşi putea vedea respiraţia; atât de frig era în microbuz. Zăpada se depunea şi dispărea de pe parbriz în intervalul dintre mişcările ştergătoarelor.

Apropiindu-se de oraş, în faţa lor apărură vehicule prin perdeaua de ninsoare, farurile aprinse luminând întunericul. Mai în faţă, Leni văzu lumini chihlimbarii şi roşii clipocind. Era probabil Natalie cu plugul ei de zăpadă, deschizând calea pe un drum abia vizibil ce ducea spre vechea mină.

Tata încetini şi îşi găsi un loc în şirul de maşini, în spatele unei camionete mari, ce aparţinea lui Clyde Harlan. Porniră să urce muntele.

Când ajunseră într-un luminiş, Leni văzu un grup de sănii motorizate (În continuare, le numea *snowmobile*, dar nimeni de aici nu le numea astfel) parcate într-un şir neuniform. Aparţineau locuitorilor de pe vastele terenuri sălbatice necultivate, care nu aveau drumuri de acces către gospodăriile lor. Toate aveau farurile aprinse şi motoarele pornite. Ninsoarea se împletea cu fasciculele de lumină, dând întregului tablou un aer straniu, supranatural.

Tata parcă lângă o sanie motorizată. Leni îşi urmă părinţii prin ninsoarea abundentă şi vântul năprasnic, în frigul care te pătrundea până la oase. Îi văzură pe Earl Nebunul şi pe Thelma şi se îndreptară spre prietenii lor.

— Care-i treaba? strigă tata ca să i se audă vocea peste vuietul vântului.

Înainte ca Earl Nebunul sau Thelma să răspundă, Leni auzi sunetul ascuţit al unui fluier.

Un bărbat într-un costum matlasat albastru, gros,

cu canadiană şi pantaloni, ieşi în faţă. După pălăria cu boruri largi se vedea că este poliţist.

— Eu sunt Curt Ward. Mulţam c-aţi venit. S-au pierdut Geneva şi Matthew Walker. Ar fi trebuit să ajungă la cabana lor de vânătoare acum aproximativ o oră. Asta-i ruta lor obişnuită. Dacă s-au pierdut ori sunt răniţi, ar trebui să-i găsim între punctul ăsta şi cabană.

Leni nu-şi dădu seama că plânsese cu suspine până când mama ei nu o luă în braţe ca s-o liniştească.

Matthew.

Ridică privirea spre mama ei.

— O să îngheţe, spuse ea. Curând, se face noapte.

Înainte să primească vreun răspuns de la mama ei, ofiţerul Ward dădu ordin:

— Împrăştiaţi-vă la şase metri unii de alţii.

Începu apoi să le distribuie lanterne.

Leni aprinse lanterna ei, se uită la poteca acoperită cu zăpadă din faţa ei. Întreaga lume părea o singură fâşie de pământ şerpuită. O lume în straturi – teren accidentat albit de stratul de zăpadă, atmosferă încărcată de ninsoare, copaci albi cu vârfurile aţintite către un cer plumburiu.

„Unde eşti, Matthew?”

Leni începu să înainteze încet, tenace, abia conştientă de existenţa celorlalţi căutători, a celorlalte lumini. Auzi câini lătrând şi oameni vorbind tare; luminile lanternelor se încrucişau. Timpul trecea într-un mod bizar, ireal; în lumina tot mai slabă şi în aburul respiraţiilor.

Leni zări urme de animal, un morman de oase amestecate cu sânge proaspăt, ace de brad căzute în zăpadă. Vântul sculptase piscuri în zăpadă şi vârtejuri cu vârfuri tari, glazurate. Gropile din zăpada din jurul copacilor erau înnegrite de reziduuri, transformate de animale în vizuine provizorii în care să doarmă la adăpost de viscol.

Copacii din jurul ei se îndesiră. Temperatura scăzu

brusc; simţi un fior de frig când ziua cedă locul nopţii. Ninsoarea conteni. Vântul împinse norii deoparte, lăsând în locul lor un cer albastru-închis scăldat de spirale de stele. O lună în creştere începu să lumineze puternic zăpada. O lumină argintie învălui totul împrejur.

Leni văzu ceva. Braţe. Ieşind din zăpadă, degete subţiri răşchirate, îngheţate. Mări pasul prin zăpada adâncă.

— Vin, Matthew, strigă cu respiraţie şuierătoare, dureroasă, lumina lanternei bălăbănindu-se în sus şi în jos în faţa ei.

Coarne de cerb. Întregi. Ale unui elan. Sau, poate, că sub acea zăpadă zăceau oasele lăsate de un braconier. Asemenea atâtor altor păcate, zăpada le acoperea cu totul. Adevărul avea să iasă la iveală abia la primăvară. Dacă ar fi ieşit vreodată.

Vântul se înteţi, strecurându-se printre copaci, îndoindu-le ramurile în toate direcţiile.

Leni continua să înainteze anevoios, o lumină printre alte zeci răspândite prin pădurea presărată cu licăriri albastre-albe-negre, puncte minuscule, galbene, căutând, căutând… auzi vocea domnului Walker strigând, urlând numele lui Matthew atât de des, că răguşise.

— Acolo! Acolo sus! strigă cineva.

Iar domnul Walker strigă şi el:

— Îl văd.

Leni încercă să alerge prin zăpada adâncă.

Undeva, în faţă, văzu o ridicătură… o persoană… îngenunchind lângă un râu îngheţat luminat de lună, cu capul aplecat în faţă.

Leni îşi croi drum prin mulţime, dând din coate ca să ajungă în faţă exact când domnul Walker se ghemui în spatele fiului său.

— Sunt aici. Sunt aici. Unde-i mama?

Matthew întoarse încet capul. Avea chipul extrem de alb şi buzele crăpate. Ochii lui verzi păreau să-şi fi pierdut strălucirea, împrumutând culoarea gheţii

dimprejur. Gheaţa de sub el sclipea în lumina lunii. El tremura incontrolabil.

— S-a dus, gâjâi el cu voce răguşită. A căzut.

Domnul Walker îşi trase fiul în picioare. Matthew aproape se prăbuşi de două ori, dar tatăl lui îl ţinu drept.

Leni auzi crâmpeie din discuţiile oamenilor.

— … a căzut prin gheaţă…

— … trebuia să ştie…

— … Doamne…

— Haideţi, spuse ofiţerul Ward. Faceţi-le loc. Să ducem copilul ăsta la căldură.

Capitolul 9

Iarna îşi luase jertfa – îl luase pe unul născut, crescut acolo, care ştia cum să supravieţuiască.

Leni nu-şi putea scoate asta din cap, îngrijorată. Dacă Geneva Walker – *Gen, Genny, Generatorul, Am toate răspunsurile* – se putea pierde atât de uşor, nimeni nu era în siguranţă.

— Dumnezeule! spuse Thelma când se întoarseră îngânduraţi la vehiculele lor. Genny nu făcea greşeli pe gheaţă.

— Toată lumea mai greşeşte, spuse Marge Grăsana, cu chipul ei întunecat schimonosit de tristeţe.

Natalie Watkins încuviinţă din cap cu un aer grav.

— Am traversat râul ăla de zeci de ori luna asta. Doamne! Cum de-a crăpat gheaţa în perioada asta a anului?

Leni asculta şi nu prea. Nu se putea gândi decât la Matthew şi la ce trebuia să fie în sufletul lui acum. Îşi văzuse mama căzând prin gheaţă şi murind.

Cum puteai trece peste aşa ceva? De câte ori avea să închidă ochii, nu avea să o vadă iar şi iar? Nu avea să se trezească urlând din coşmaruri pentru tot restul vieţii lui? Cum să-l ajute ea?

Întoarsă acasă, tremurând de frig şi de această nouă spaimă (îţi puteai pierde părinţii sau viaţa într-o zi normală de duminică, doar ieşind pur şi simplu la o

plimbare prin zăpadă… şi gata), îi scrise lui Matthew o serie de scrisori, rupând-o pe fiecare în parte pentru că nu suna bine.

Două zile mai târziu, încerca încă să compună scrisoarea perfectă, când tot oraşul se adună la înmormântarea Genevei.

În această după-amiază geroasă, zeci de vehicule se adunară în oraş, parcate care pe unde se găsise loc, pe marginea şoselei. Unul era practic lăsat în mijlocul drumului. Leni nu văzuse niciodată atât de multe camionete şi sănii motorizate în oraş strânse laolaltă. Toate prăvăliile erau închise, chiar şi Kicking Moose Saloon. Kaneq era paralizat de iarnă, acoperit cu zăpadă şi gheaţă, luminat doar de strălucirea ambientală a zilei.

Lumea se putea nărui, se putea schimba radical în două zile, doar pentru că în ea trăia o persoană mai puţin.

Parcară şi ei pe Alpine Street şi se dădură jos din microbuz. Leni auzi bâzâitul monoton al motorului unui generator, huruind tare, alimentând luminile din biserica de pe deal.

Urcară dealul cu mers greoi, în şir indian. Lumina pătrundea prin ferestrele prăfuite ale vechii biserici; fumul se ridica din horn spre văzduh.

În faţa uşii închise, Leni se opri doar cât să-şi ridice de pe faţă gluga cu bordură de blăniţă. Văzuse biserica aceea de fiecare dată când venise în oraş, dar nu intrase niciodată în interior.

Era mai mică înăuntru decât părea din afară, cu pereţi albi, din scândură, scorojiţi şi o podea din lemn de pin. Nu existau strane; oamenii umplură spaţiul dintr-o margine în cealaltă. Un bărbat în pantaloni de camuflaj pentru zăpadă şi o haină de blană stătea în faţă, cu chipul practic acoperit de mustaţă, barbă şi perciuni.

Toţi cei pe care Leni îi întâlnise vreodată în Kaneq erau aici. O văzu pe Marge Grăsana, stând între doamna Rhodes şi Natalie; toţi membrii familiei Harlan erau

prezenţi, înghesuiţi unul într-altul. Până şi Pete Smintitul venise, cu gâscă lui sprijinită de şold.

Dar toată atenţia era atrasă de cei din primul rând. Domnul Walker stătea alături de o frumoasă fată blondă, probabil Alyeska, revenită acasă de la facultate, şi de toate rudele familiei Walker pe care Leni nu le cunoştea. În dreapta, împreună cu ei, şi totuşi oarecum singur, era Matthew. Calhoun Malvey, iubitul Genevei, îşi tot trecea greutatea de pe un picior pe altul, ca şi cum nu ştia ce să facă. Avea ochii roşii.

Leni încercă să îi atragă atenţia lui Matthew, dar nici măcar deschiderea şi închiderea uşii cu două canate a bisericii şi frigul şi zăpada care pătrundeau înăuntru nu izbuteau să-l tulbure. Stătea acolo, cu umerii căzuţi, cu bărbia în piept, cu profilul acoperit de părul care arăta ca şi cum nu ar mai fi fost spălat de o săptămână.

Leni merse cu părinţii ei într-un loc liber din spatele familiei lui Earl Nebunul. Earl Nebunul îi dădu numaidecât tatei un termos.

Leni îl fixă cu privirea pe Matthew, dorindu-şi ca el să se uite la ea. Nu ştia ce i-ar fi spus dacă, în sfârşit, ar fi ajuns să-i vorbească; poate că nu ar fi spus nimic, l-ar fi luat pur şi simplu de mână.

Preotul – sau să fi fost reverend, prezbiter, popă, cine ştie? Leni habar nu avea despre chestii de genul ăsta – începu să vorbească.

— Noi, cei adunaţi aici, am cunoscut-o cu toţii pe Geneva Walker. Ea nu a fost membru al acestei biserici, dar a fost unul de-ai noştri, din clipa în care Tom a adus-o aici din Fairbanks. Se implica în orice şi nu renunţa niciodată. Mai ţineţi minte când Aly a convins-o să cânte imnul naţional la Sărbătoarea somonului, iar ea a cântat atât de fals că au început câinii să urle şi până şi Matilda şi-a luat tălpăşiţa? Şi după ce a terminat, Gen a spus: „Ei bine, sunt total afonă, dar ce-are a face? Aşa şi-a dorit Aly a mea”. Sau când Genny a înfipt cârligul undiţei în obrazul lui Tom la competiţia de pescuit şi a încercat să

revendice premiul pentru cea mai mare captură? Avea o inimă mare cât Alaska. Făcu o pauză şi oftă. Gen a noastră. A fost o femeie care a ştiut cum să iubească. Nu ştim exact a cui soţie a fost până la urmă, dar asta nu contează. Cu toţii am iubit-o.

Râsete, tăcere, tristeţe.

Leni pierdu şirul cuvintelor. Nici măcar nu era sigură cât timp trecuse. Se gândi la mama ei şi la ce ar fi simţit dacă ar fi pierdut-o. Apoi îi auzi pe oameni îndreptându-se către uşă, tropăind cu cizmele pe podeaua scârţâind.

Se terminase.

Leni încercă să îşi croiască drum spre Matthew, dar era imposibil; toată lumea se înghesuia spre uşă.

Din câte îşi putu da seama Leni, nimeni nu spusese nimic despre o întâlnire la Kicking Moose Saloon după aceea, dar oricum ajunseră cu toţii acolo. Poate că acesta era comportamentul instinctiv al adulţilor.

Coborî dealul împreună cu părinţii ei, traversară strada şi intrară în localul carbonizat, dărăpănat. Imediat ce trecu pragul, simţi mirosul caustic, înecăcios de lemn ars. Se părea că mirosul acela nu dispărea niciodată. Interiorul arăta ca o grotă, cu lămpi cu gaz atârnate strâmb de căpriori, aruncând o lumină precum nişte şuvoaie de apă, peste clienţii de dedesubt, mişcate de curenţii de aer de câte ori se deschidea uşa.

Moş Jim era în spatele barului, servind băutură cât putea de rapid. Pe umăr îi atârna o cârpă gri udă, iar piepţii cămăşii de flanel aveau pete înnegrite. Leni auzise pe cineva spunând că era barman în acel loc de zeci de ani. Începuse pe vremea când cei câţiva bărbaţi care locuiau în acea pustietate fie se ascundeau de al Doilea Război Mondial, fie abia se întorseseră acasă de la război. Tata comandă patru băuturi deodată şi le dădu pe gât rapid, una după alta.

Podeaua de rumeguş emana un miros prăfuit, de hambar, şi înăbuşea zgomotul paşilor atâtor oameni.

Vorbeau toţi odată, cu voci scăzute, triste. Leni auzi frânturi, adjective.

— … frumoasă… şi-ar fi dat şi cămaşa de pe ea… cea mai bună pâine cu urzici… tragedie…

Văzu ce impact avea moartea supra oamenilor, văzu privirea sticloasă din ochii lor, felul în care dădeau din cap, felul cum frazele lor se întrerupeau la jumătate, ca şi cum nu se puteau decide dacă tăcerea sau discuţiile le-ar fi alinat jalea.

Leni nu mai cunoscuse pe nimeni care să moară. Văzuse moartea la televizor şi citise despre ea în iubitele ei cărţi (moartea lui Johnny din *Proscrişii* o răscolise), dar acum vedea cum era cu adevărat moartea. În literatură, moartea era multe lucruri – mesaj, catharsis, pedeapsă. Erau morţi provocate de oprirea bătăilor unei inimi, şi erau morţi datorate altor cauze, o alegere asumată, ca în cazul lui Frodo care pleacă în Grey Havens. Moartea te făcea să plângi, te umplea de tristeţe, dar în cele mai bune dintre cărţile ei, însemna şi pace, mulţumire, sentimentul că povestea se termina aşa cum trebuia.

În viaţă, după cum vedea acum, nu era aşa. Era o tristeţe care se deschidea o genune în sufletul tău, schimbându-ţi felul de a percepe lumea.

Asta o făcu să se gândească la Dumnezeu şi la ceea ce oferea El în astfel de momente. Se întrebă pentru prima oară în ce credeau părinţii ei, în ce credea ea, şi constată că ideea de Dumnezeu aducea alinare.

Nu-şi putea imagina nimic mai groaznic decât să-ţi pierzi mama. Simplul gând îi provocă greaţă lui Leni. Mama era ca sfoara unui zmeu. Fără legătura ei puternică, stabilă, nu făceai decât să pluteşti în derivă, să te pierzi undeva, în nori.

Refuza să se gândească la o asemenea pierdere, la proporţiile ei catastrofale, dar într-un astfel de moment nu puteai privi în altă parte, şi când privi situaţia drept în ochi, fără a clipi sau a-şi întoarce privirea, înţelese un

lucru: dacă ar fi fost în locul lui Matthew, ar fi avut nevoie de un prieten în aceste momente. Cine ştia cum putea ajuta un prieten, ce era mai bine să facă: să fie doar alături, fără să rostească vreo vorbă, sau să turuie fără oprire? Cum să procedeze era ceva ce trebuia să afle singură. Dar ce era de făcut – să-şi ofere prietenia – asta ştia foarte bine.

După liniştea care se aşternu, ştiu când familia Walker intră în tavernă. Oamenii se întoarseră cu feţele către uşă.

Domnul Walker intră primul; era atât de înalt şi de lat în umeri, că trebui să se aplece ca să intre pe uşa joasă. Părul lung şi blond îi cădea peste faţă; îl dădu la o parte. Ridicând privirea, văzu că toată lumea se uita la el şi se opri, îndreptându-se de spate. Îşi plimbă lent privirea prin încăpere, de la un chip la altul, cu un zâmbet şters. Durerea îl îmbătrânise. Fata blondă frumoasă veni în spatele lui, cu faţa scăldată în lacrimi. Era cu braţul în jurul lui Matthew, cuprinzându-l ca un agent al serviciilor secrete care îi croia drum unui Nixon nepopular prin mijlocul unei mulţimi furioase. Umerii lui Matthew erau căzuţi, trupul chircit în faţă, privirea în pământ. Cal veni în urma lor, cu o privire sticloasă.

Domnul Walker o văzu pe mama şi se duse mai întâi la ea.

— Îmi pare rău, Tom, spuse mama, cu chipul aplecat spre el. Plângând.

Domnul Walker se uită la ea.

— Ar fi trebuit să fiu cu ei.

— Of, Tom…

Îi atinse braţul.

— Mulţumesc, spuse el cu voce înceată, răguşită. Înghiţi cu noduri, părând că se opreşte din a mai spune ceva. Se uită la prietenii adunaţi în jurul lui. Ştiu că slujbele de înmormântare în biserică nu sunt preferatele noastre, dar este al naibii de frig afară, iar Genevei îi plăcea mult ideea de biserică.

Se auzi un murmur de aprobare, un zvon de mişcare neliniştită, reţinută, de uşurare îngemănată cu jale.

— Pentru Gen! spuse Marge Grăsana, ridicându-şi paharul de tărie.

— Pentru Gen!

În timp ce adulţii ciocneau paharele şi dădeau pe gât băuturile, ducându-se la bar pentru încă un rând, Leni privea familia Walker deplasându-se prin mulţime, oprindu-se să stea de vorbă cu fiecare în parte.

— Al naibii de pompoasă înmormântarea asta! spuse Earl Nebunul cu voce tare, cherchelită.

Leni privi într-o parte, ca să vadă dacă Tom Walker auzise, dar domnul Walker discuta cu Marge Grăsana şi cu Natalie.

— La ce te-ai fi aşteptat? spuse tata, dând pe gât încă un whisky. Avea privirea sticloasă a omului beat. Mă surprinde că n-a zburat guvernatorul până aici ca să ne spună ce să simţim. Am auzit că el şi Tom sunt tovarăşi de pescuit. Ţine să ne amintească asta mereu nouă, soldaţilor de rând.

Mama veni mai aproape.

— Ernt. E ziua înmormântării soţiei lui. N-am putea…

— Să nu sufli o vorbă, şuieră tata. Am văzut cum erai grămadă peste el…

Thelma se apropie de ei.

— Of, pentru numele Domnului, Ernt! E o zi tristă. Lasă gelozia deoparte zece minute.

— Crezi că sunt gelos pe Tom? întrebă tata. Se uită la mama. Ar trebui?

Leni se întoarse cu spatele la ei, uitându-se cum Alyeska se strecura împreună cu Matthew printre cei îndoliaţi, până într-un ungher mai liniştit din spate.

Leni se duse la ei, printre oamenii care duhneau a fum de lemn, a sudoare şi a miasme corporale. Baia era un lux în miez de iarnă. Nimeni nu se îmbăia îndeajuns

de des.

Matthew era singur, privind în gol, cu spatele la peretele negru afumat şi scorojit. Avea funingine pe mâneci.

Fu şocată să constate cât de schimbat arăta. Era imposibil să fi slăbit atât de mult într-un timp atât de scurt, dar pometii lui arătau ca nişte creste deasupra obrajilor supţi. Avea buzele crăpate şi însângerate. Un petic de piele de la tâmplă era alb, contrastând puternic cu obrajii arşi de vânt. Avea părul slinos, atârnând în şuviţe de o parte şi de alta a feţei.

— Bună, spuse ea.

— Bună, răspunse el monoton.

Şi acum?

„Să nu spui că-ţi pare rău. Asta spun oamenii mari, şi e stupid. Bineînţeles că-ţi pare rău. La ce bun să spui asta?”

Dar ce?

Înaintă cu precauţie, având grijă să nu-l atingă, şi veni lângă el, sprijinindu-se de peretele ars. De aici, putea vedea totul – felinarele atârnând de căpriorii carbonizaţi, pereţii acoperiţi cu rachete de zăpadă antice prăfuite, năvoade, schiuri pentru schi fond, scrumiere dând pe răscol, fum plutind peste tot – şi pe toată lumea.

Părinţii ei erau grupaţi cu Earl Nebunul, Clyde, Thelma şi cu restul familiei Harlan. Chiar şi prin negura fumului de ţigări, Leni putea vedea cât de roşie era faţa tatălui ei (semn al excesului de whisky), cum ochii îi scăpărau de furie în timp ce vorbea. Mama părea resemnată lângă el, temându-se să se mişte, temându-se să intervină în conversaţie şi să se uite la altcineva în afară de soţul ei.

— El dă vina pe mine.

Leni fu atât de surprinsă să îl audă pe Matthew vorbind, că îi luă o secundă până să proceseze ce spusese băiatul. Privi în direcţia în care privea şi el, spre domnul Walker.

— Tatăl tău? Leni se întoarse spre el. N-are de ce. Nu-i vina nimănui. Ea pur şi simplu… adică, gheaţa…

Matthew începu să plângă. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji, şi el stătea acolo, neclintit ca o stană, şi atât de încordat că parcă vibra. În ochii lui, Leni observă o lume mai mare. Singurătate, teamă, un tată nestatornic, furios; acestea erau lucruri rele care-ţi provocau coşmaruri.

Dar asta nu era nimic în comparaţie cu experienţa de a fi martor la moartea propriei mame. Cum se simţea aşa ceva? Cum puteai să treci vreodată peste aşa ceva?

Şi cum ar fi putut fi de ajutor ea, o fată de paisprezece ani cu propriile ei necazuri?

— Au găsit-o ieri, continuă el. Ai auzit? Îi lipsea un picior, şi faţa…

Ea îl atinse.

— Nu te gândi…

La atingerea ei, el scoase un urlet de durere care le atrase atenţia tuturor. Urlă din nou, zguduit de spasme. Leni încremeni, neştiind ce să facă – să se retragă sau să insiste? Reacţionă instinctiv şi îl luă în braţe. El se topi în braţele ei şi o strânse atât de tare că abia mai respira. Ea îi simţi lacrimile pe gât, calde şi ude.

— E greşeala mea. Am tot felul de coşmaruri… şi mă trezesc atât de furios, că e insuportabil.

Înainte ca Leni să spună ceva, fata blondă, frumoasă veni lângă Matthew, îl cuprinse cu braţul şi îl trase de lângă Leni. Matthew se lovi de sora lui, cu mişcări nesigure, ca şi cum până şi mersul era o deprindere neobişnuită.

— Tu trebuie să fii Leni, spuse Alyeska.

Fata încuviinţă din cap.

— Eu sunt Aly. Sora mai mare a lui Matthew. Mi-a povestit despre tine. Fata încerca din răsputeri să zâmbească; era evident. Mi-a spus că aţi fost cei mai buni prieteni.

Lui Leni îi veni să plângă.

— Suntem.

— Ce noroc! Eu n-am avut pe nimeni de vârsta mea la şcoală cât am locuit aici, spuse Aly, dându-şi părul după ureche. Presupun că de-aia mi s-a părut Fairbanks o idee bună. Adică… Kaneq şi ferma pot părea mici cât un grăunte uneori. Dar ar fi trebuit să fiu aici.

— Nu, îi spuse Matthew surorii lui. Te rog.

Zâmbetul lui Aly şovăi. Leni n-o cunoştea deloc pe fata aceasta, dar străduania ei de a rămâne calmă şi iubirea pentru fratele ei erau evidente. O făceau pe Leni să se simtă ciudat de legată de ea, ca şi cum aveau un lucru foarte important în comun.

— Mă bucur că te are pe tine. El… se luptă acum, nu-i aşa, Mattie? Vocea lui Aly se îngroşă. Dar o să fie bine. Sper.

Leni văzu deodată cum te putea schimba speranţa, cum devenea ea o iluzie luminoasă pentru cel încrezător. Ce se întâmpla cu tine dacă aveai aşteptări prea mari şi erai dezamăgit? Era mai bine să nu speri deloc, să fii pregătit? Nu aşa o învăţa mereu tatăl ei? Pregăteşte-te pentru ce e mai rău.

— Bineînţeles c-o să fie, spuse Leni, dar nu credea. Ştia ce puteau face din om coşmarurile şi cum te puteau transforma amintirile urâte.

*

Pe drumul spre casă, nu scoase nimeni o vorbă. Leni simţea dispariţia fiecărei clipe de lumină pe măsură ce se lăsa noaptea, o simţea acut, ca şi cum un ciocan ar fi lovit un os. Îşi imagina că tatăl ei putea auzi aceste clipe pierdute ca pe nişte pietricele lovindu-se de un zid de stâncă şi căzând cu un clipocit undeva în apa tenebroasă, de nepătruns.

Mama stătea chircită pe scaunul ei, aplecată în faţă. Nu-şi lua privirea de la tata.

Era beat şi furios. Se agita pe scaun şi lovea cu palma în volan.

Mama întinse mâna şi îi atinse braţul.

El îşi smulse braţul de sub atingerea ei.

— Te pricepi la asta, nu-i aşa? spuse el. Să atingi bărbaţi. Crezi că n-am văzut. Mă crezi prost.

Mama se uită la el cu ochii mari, cu teamă întipărită pe trăsăturile ei delicate.

— Nu cred asta.

— Am văzut cum te-ai uitat la el. Am văzut. Mormăi ceva şi se trase de lângă ea. Lui Leni i se păru că spusese în şoaptă „Respiră”, dar nu era sigură. Ştia doar că era de rău. Te-am văzut atingându-i mâna.

Asta era de rău.

Tata fusese de la bun început invidios pe banii lui Tom Walker… asta era altceva.

Cât dură drumul spre casă, în timp ce el nu mai conteni cu invective rostite în barbă, de genul *târfă, curvă, minciună,* degetele lui se mişcară pe volan ca pe o claviatură de pian. Ajunşi acasă, coborî împleticit din microbuz şi rămase locului clătinându-se, uitându-se spre cabană. Mama se duse la el. Se priviră unul pe altul, ambii respirând neregulat.

— Iar mă faci de râs… este?

Mama îi atinse braţul.

— Doar nu crezi cu adevărat că îl vreau pe Tom…

El o prinse strâns pe mama de braţ şi o târî în cabană. Ea încercă să se elibereze, se împiedică, îşi puse mâna peste a lui într-o încercare timidă de a-l face să slăbească strânsoarea.

— Ernt, te rog.

Leni fugi după ei şi intră în cabană, spunând:

— Tată, te rog, dă-i drumul.

— Leni, pleacă… începu mama să spună.

Tata o lovi pe mama atât de tare, că femeia zbură cât colo într-o parte, lovindu-se cu capul de peretele de buşteni şi prăvălindu-se pe podea.

Leni ţipă.

— Mamă!

Mama căzu în genunchi, apoi se ridică, clătinându-

se. Avea buza spartă, sângera.

Tata o lovi din nou, mai tare. Când mama izbi peretele, el se uită în jos, văzu sângele de pe articulaţiile mâinii şi rămase holbându-se la el.

Explodă într-un urlet ascuţit, ca un bocet, lovindu-se de pereţii de buşteni. Se dădu în spate clătinându-se, depărtându-se. Se uită la mama cu o privire lungă, disperată, de obidă şi ură, apoi ieşi în goană din cabană, trântind uşa.

*

Leni era prea speriată, surprinsă şi îngrozită de ceea ce tocmai văzuse ca să poată face ceva.

Nu făcu nimic.

Ar fi trebuit să se arunce asupra tatei, să se bage între ei, chiar să se ducă să-şi ia puşca.

Auzi uşa trântindu-se, şi asta o trezi din amorţeală.

Mama stătea pe podea, în faţa sobei, cu mâinile în poală şi capul plecat, cu chipul ascuns în păr.

— Mamă?

Mama ridică încet privirea şi îşi dădu părul după urechi. Avea o pată roşie care-i mânjea tâmpla. Buza de jos era crăpată, şi din ea îi picura sânge pe pantaloni.

„Fă ceva”.

Leni dădu fuga în bucătărie, înmuie un prosop în găleată şi se duse la mama, îngenunchind lângă ea. Cu un zâmbet istovit, mama luă cârpa şi şi-o lipi de buza sângerândă.

— Scuze, fetiţo, spuse ea cu cârpa la gură.

— Te-a lovit, spuse Leni, uluită.

Era o grozăvie pe care nu şi-o imaginase vreodată. Să-şi iasă din fire, da. Să lovească cu pumnul? Sânge? Nu…

Ar trebui să te simţi în siguranţă în casa ta, cu părinţii tăi. Ei ar trebui să te protejeze de pericolele din exterior.

— A fost agitat toată ziua. N-ar fi trebuit să stau de vorbă cu Tom. Mama oftă. Şi acum presupun că a plecat

la cârciumă să bea whisky şi să îşi verse năduful pe umărul lui Earl Nebunul.

Leni se uită la faţa lovită, rănită a mamei, la cârpa înroşită de sângele ei.

— Tu spui că e greşeala ta?

— Eşti prea tânără ca să înţelegi. N-a vrut să facă asta. El pur şi simplu… mă iubeşte prea mult uneori.

Era oare adevărat? Aşa arăta dragostea de adult?

— Ba a vrut, spuse Leni încet, simţind trecând-o un fior rece când pricepu totul.

Amintirile se aşezară la locul lor ca piesele unui puzzle, îmbinându-se perfect. Vânătăile mamei, veşnica ei scuză „Sunt o împiedicată”. Ascunsese de Leni acest sinistru adevăr mulţi ani. Părinţii ei reuşiseră să se ascundă de ea după ziduri şi minciuni, dar aici, în această cabană cu o singură încăpere, nu mai aveau cum să se ascundă.

— Te-a mai bătut şi înainte.

— Nu, spuse mama. Niciodată.

Leni încercă să îşi facă ordine în gânduri, să dea lucrurilor un sens, dar nu reuşi. Cum putea fi asta dragoste? Cum putea fi vina mamei?

— Trebuie să înţelegem şi să iertăm, spuse mama. Aşa iubeşti pe cineva care e bolnav. Pe cineva care se chinuie. E ca şi cum ar avea cancer. Aşa trebuie să vezi lucrurile. O să se facă bine. O să se facă. Ne iubeşte atât de mult.

Leni o auzi pe mama că începe să plângă, şi asta înrăutăţi cumva situaţia, ca şi cum lacrimile ei udau această grozăvie, amplificând-o. Leni o trase pe mama în braţe şi o strânse, mângâind-o pe spate, aşa cum mama făcuse de atâtea ori pentru ea.

Leni nu ştiu cât timp rămase acolo, cu mama ei în braţe, derulând în minte iar şi iar scena oribilă.

Apoi auzi că se întoarse tata.

Îi auzi paşii haotici pe prispă, bâjbâitul la zăvorul uşii. Mama auzi probabil şi ea, pentru că se ridică în

picioare clătinându-se, împingând-o pe Leni deoparte.

— Du-te sus, îi zise.

Leni îşi privi mama ridicându-se; dădu drumul cârpei ude, însângerate.

Uşa se deschise, lăsând frigul înăuntru.

— Te-ai întors, şopti mama.

Tata rămase în uşă, cu chipul măcinat de chinuri şi ochii plini de lacrimi.

— Cora, Dumnezeule! spuse el, cu voce gâjâită şi groasă. Bineînţeles că m-am întors.

Se duseră unul spre celălalt.

Tata se prăbuşi în genunchi în faţa mamei, genunchii lovindu-i-se atât de tare de podea, încât Leni ştiu că până a doua zi i se vor învineţi.

Mama veni mai aproape, îşi puse mâinile în părul lui. El îşi îngropă faţa în pântecul ei, începând să tremure şi să plângă.

— Îmi pare rău. Doar că te iubesc atât de mult… că înnebunesc. Şi mai mult. Ridică privirea, plângând şi mai tare acum. N-am vrut.

— Ştiu, iubitule.

Mama îngenunche, îl luă în braţe şi îl legănă înainte şi înapoi.

Leni simţi deodată fragilitatea lumii ei, a lumii înseşi. Abia dacă îşi mai amintea cum fusese înainte. De fapt, poate că nu îşi amintea deloc. Poate că imaginile pe care le avea – tata ridicând-o pe umeri, smulgând petale dintr-o margaretă, ţinând o floricică lângă bărbia ei, citindu-i o poveste la culcare –, poate că acestea erau imagini pe care ea le luase din fotografii şi le plasase într-o viaţă plăsmuită.

Nu ştia. Cum ar fi putut şti? Mama voia ca Leni să ignore la fel de uşor cum o făcea ea. Să uite chiar şi când scuzele oferite erau nefondate şi fragile, la fel ca promisiunile de mai bine

Ani la rând, toată viaţa ei, Leni asta făcuse. Îşi iubise părinţii. Pe amândoi. Ştiuse, fără să i se spună, că

tenebrele din fiinţa tatălui ei erau rele şi că lucrurile pe care le făcea erau greşite, dar crezuse şi explicaţiile mamei sale: că tata era bolnav şi că regreta, că, dacă ele îl iubeau destul de mult, el se va face bine şi că totul va fi ca înainte.

Doar că Leni nu mai credea asta.

Adevărul era următorul: iarna abia începuse. Gerul şi întunericul aveau să persiste mult, mult timp, iar ele erau singure acolo, prinse ca într-o capcană în acea cabană alături de tatăl ei.

Fără telefon de urgenţă şi fără să aibă pe cine chema în ajutor. În tot acest timp, tata o învăţase pe Leni cât de periculoasă era lumea de afară. Adevărul era că pericolul cel mai mare dintre toate sălăşluia în propria casă.

Capitolul 10

— Hai, somnorilă! strigă mama dis-de-dimineaţă a doua zi. E vremea să pleci la şcoală.

Cât de obişnuit suna! Un lucru pe care îl spunea orice mamă unui copil de paisprezece ani, dar Leni pricepea sensul subtil al acelor vorbe, şi anume „te rog, hai să ne prefacem”, care alcătuiau un pact primejdios.

Mama voia să o atragă pe Leni într-un soi de club al tăcerii cumplit, căruia Leni nu dorea să-i aparţină. Nu voia să pretindă că ceea ce se întâmplase era normal, dar ce putea să facă în această situaţie? Era doar un copil.

Mama stătea lângă masa de pocher, ţinând o farfurie cu clătite înconjurate de fâşii de bacon crocant. Avea partea dreaptă a feţei umflată, cu o vânătaie de-a lungul tâmplei. Ochiul drept era negru şi tumefiat; abia îl ţinea deschis.

Leni simţi că o cuprinde furia; o nelinişti şi o tulbură.

Frica şi ruşinea le înţelegea. Frica te făcea să fugi şi să te ascunzi, iar ruşinea te făcea să taci, dar furia aceasta cerea altceva. Să izbucnească.

— Nu, spuse mama. Te rog.

— Nu ce?

— Mă judeci.

Aşa era, îşi dădu Leni seama cu surprindere. Îşi judeca mama, şi nu părea cinstit. Părea chiar o cruzime. Ştia că tata era bolnav. Leni se aplecă să fixeze cartea sub piciorul mai scurt al mesei.

— E mai complicat decât crezi. El nu vrea să se comporte aşa. Sincer. Iar, uneori, eu îl provoc. Fără să vreau. Ştiu bine asta.

Leni oftă. Se ridică încet în picioare şi se întoarse cu faţa la mama ei.

— Dar suntem în Alaska acum, mamă. Aici n-ai de unde primi ajutor, în caz de nevoie. Poate ar trebui să plecăm. Ea nici măcar nu fusese conştientă de acest teribil gând inculcat în capul ei până nu se auzi rostindu-l cu voce tare. Iarna abia a început.

— Îl iubesc. Tu îl iubeşti.

Era adevărat, dar acesta era răspunsul corect?

— În plus, nu avem unde să ne ducem şi nici bani nu avem. Chiar dacă aş vrea să plec acasă cu coada între picioare, cum aş putea face asta? Ar trebui să lăsăm tot ce avem aici, să mergem pe jos în oraş, să facem autostopul până la Homer şi pe urmă să ne trimită părinţii mei destui bani pentru un bilet de avion.

— Ne-ar ajuta?

— Poate. Dar cu ce preţ? Şi… Mama se opri şi inspiră adânc. El nu m-ar primi niciodată înapoi. Nu, dacă aş face asta. I-ar frânge inima. Şi nimeni altcineva nu m-ar mai iubi ca el. Se străduieşte din răsputeri. Ai văzut ce rău i-a părut.

Acesta era tristul adevăr. Mama îl iubea pe tata prea mult pentru a-l părăsi. Chiar şi aşa, în ciuda bătăilor încasate. Poate că ceea ce spusese mereu era adevărat, poate că nu putea respira fără el, poate că s-ar fi ofilit ca o floare fără lumina adoraţiei lui.

Înainte ca Leni să poată întreba „Aşa arată

dragostea?”, uşa cabanei se deschise, lăsând o pală de vânt îngheţat să intre cu un fuior de zăpadă.

Tata intră în cabană şi închise uşa. Îşi scoase mănuşile, suflând în căuşul palmelor goale, şi îşi scutură zăpada de pe cizmele mukluk. Zăpada căzu la picioarele lui, albă pentru o fracţiune de secundă înainte să se topească în mici băltoace. Fesul din lână era nins, la fel cum erau şi mustaţa lui stufoasă şi barba. Arăta ca un muntean. Blugii lui păreau aproape îngheţaţi.

— Uite-o şi pe mica mea bibliotecară, spuse el, adresându-i un zâmbet trist, aproape disperat. Am făcut treaba în locul tău în dimineaţa asta, am dat de mâncare la găini şi la capre. Mama a spus să te las să dormi mai mult.

Leni văzu dragostea pe care i-o purta, răzbătând ca o rază de lumină prin negura regretului său. Îi topi furia, o făcu să pună din nou totul la îndoială. El nu voia să o rănească pe mama, nu asta era intenţia lui. Era bolnav…

— Ai să întârzii la şcoală, spuse mama încet. Uite, ia-ţi micul dejun la tine.

Leni îşi strânse cărţile şi cutia de sandvişuri cu Winnie the Pooh şi se înfofoli în haine – cizme, fesul din fir tors de lână de bou moscat, puloverul gros din lână cu model Cowichan, mănuşi. Mâncă o clătită rulată unsă cu gem în timp ce se îndreptă spre uşă şi ieşi în atmosfera imaculată.

Respiraţia forma vălătuci de aburi în faţa ei; nu vedea nimic decât ninsoarea care cădea şi pe bărbatul care respira lângă ea. Microbuzul VW se contură treptat, cu motorul deja pornit.

Întinse mâna înmănuşată şi deschise portiera de pe partea pasagerului. Fu nevoie de câteva încercări în ger, dar vechea uşă metalică se deschise până la urmă cu un scârţâit, şi Leni îşi aruncă rucsacul şi cutia de sandvişuri pe podea şi urcă pe scaunul de vinilin jupuit.

Tata urcă la volan şi porni ştergătoarele. Radioul porni, asurzitor de tare. Era emisiunea de dimineaţă a

postului Peninsula Pipeline. Mesaje pentru oamenii care trăiau în pustietate, fără telefon ori serviciu poştal. „… şi pentru Maurice Lavoux din McCarthy, mama îţi transmite să îţi suni fratele, pentru că nu se simte bine…”

Tot drumul spre şcoală, tata tăcu. Leni era atât de adânc cufundată în propriile gânduri, încât fu surprinsă când el vorbi.

— Am ajuns.

Ea ridică privirea şi văzu şcoala în faţa ei. Ştergătoarele făceau imaginea clădirii să îi pară un evantai neclar şi apoi să dispară iar.

— Lenora?

Ea nu voia să se uite la el. Voia să fie puternică, să îi dea de înţeles că era supărată, să fie asta ca o sabie pe care s-o poată mânui, dar pe urmă el îi rosti numele din nou, cu multă căinţă.

Ea întoarse capul.

Tatăl era răsucit, astfel încât avea spatele lipit de portieră. În ninsoarea şi negura de afară, arăta plin de viaţă: părul lui negru, ochii negri, mustaţa neagră şi deasă şi barba.

— Sunt bolnav, Roşcato. Ştii asta. Psihiatrii numesc asta reacţie dură la stres. Doar o denumire, dar amintirile şi coşmarurile mele sunt reale. Nu pot să-mi scot din cap nişte rahaturi absolut groaznice, şi asta mă înnebuneşte. Mai ales acum, când suntem atât de strâmtaraţi cu banii.

— Băutura nu ajută, spuse Leni, încrucişându-şi braţele.

— Nu, nu ajută. Nici vremea asta. Îmi pare rău. Îmi pare al dracului de rău. N-am să mai beau. N-o să se mai întâmple niciodată. Jur pe dragostea pe care v-o port ţie şi mamei tale.

— Serios?

— Am să mă străduiesc mai mult, Roşcato. Promit. O iubesc pe maică-ta ca… Vocea i se reduse la o şoaptă.

Ea e heroina mea. Ştii asta.

Leni ştia că nu era un lucru bun, nu era o chestie *normală* în relaţia dintre părinţi, să compari dragostea cu un drog care-ţi putea ruina corpul şi prăji creierul, lăsându-te pradă morţii. Dar ei îşi spuneau asta tot timpul. O spuneau aşa cum Ali McGraw spunea în *Poveste de iubire* că dragostea înseamnă să nu trebuiască niciodată să spui că-ţi pare rău, ca şi cum ar fi fost un adevăr evanghelic.

Ea ar fi vrut ca regretul, ruşinea şi tristeţea lui să fi fost de ajuns pentru ea. Ar fi vrut să o creadă pe mama ei aşa cum o făcuse mereu. Ar fi vrut să creadă că seara trecută fusese un fel de anomalie care nu se mai repeta.

El întinse mâna şi îi atinse obrazul rece.

— Ştii cât de mult te iubesc.

— Da, spuse ea.

— N-o să se mai repete.

Ea trebuia să-l creadă, să creadă în el. Ce ar fi fost lumea ei fără asta? Încuviinţă din cap şi coborî din microbuz. Înaintă cu greu prin zăpadă, urcă scările şi intră în şcoala încălzită.

Fu întâmpinată de linişte.

Nimeni nu vorbea.

Elevii erau în băncile lor, iar doamna Rhodes era la tablă, scriind *al Doilea Război Mondial. Alaska a fost singurul stat invadat de japonezi.* Scrijelitul cretei pe tablă era singurul sunet din sală. Niciunul dintre copii nu vorbea, nu chicotea şi nu se înghiontea cu colegul de bancă.

Matthew şedea în banca lui.

Leni îşi agăţă puloverul de lână în cuier, lângă canadiana cuiva, şi îşi scutură zăpada de pe cizme. Nimeni nu se întoarse să se uite la ea.

Îşi puse deoparte cutia de sandvişuri şi se duse spre banca ei, unde se aşeză lângă Matthew.

— Bună! spuse ea.

El îi adresă un zâmbet absent, fără să o privească

în ochi.

— Bună!

Doamna Rhodes se întoarse cu faţa către elevi. Privirea i se opri la Matthew şi i se îmblânzi. Îşi drese glasul.

— Bun. Axle, Matthew şi Leni, deschideţi cartea de istorie a statului la pagina 172. În dimineaţa de 6 iunie 1942, cinci sute de soldaţi japonezi au invadat insula Kiska, din lanţul Aleutian. Este singura bătălie din acel război purtată pe teritoriul american. Mulţi oameni au uitat, dar…

Leni vru să îl ia de mână pe Matthew pe sub bancă, să simtă căldura atingerii unui prieten, dar dacă el şi-ar fi tras mâna? Ce-ar fi spus ea atunci?

Ea nu se putea plânge că familia ei se dovedise a fi fragilă şi că nu se mai simţea în siguranţă acasă, nu după cele prin care trecuse el.

Ea ar fi putut mărturisi asta înainte, poate, când viaţa păruse altfel pentru amândoi, dar nu acum, când el era atât de devastat că nici nu se ţinea bine pe picioare.

Îi veni să-i spună *O să fie mai bine*, dar văzu lacrimile din ochii lui şi închise gura. Niciunul din ei nu avea nevoie de platitudini acum.

Amândoi aveau nevoie de ajutor.

*

În ianuarie, vremea se înrăutăţi. Gerul şi întunericul izolară familia Allbright şi mai mult. Alimentarea sobei deveni prioritatea numărul unu, o sarcină permanentă. Ei trebuiau să taie, să care şi să depoziteze cantităţi mari de lemne în fiecare zi, doar pentru a supravieţui. Ca şi cum toate astea nu ar fi fost destul de stresante, în nopţile rele – cele bântuite de coşmaruri –, tata le trezea în puterea nopţii pentru a-şi face şi desface rucsacurile pentru situaţii de urgenţă, pentru a le verifica nivelul de pregătire, pentru a-şi dezasambla puştile şi a le reasambla.

Zi de zi, soarele apunea înainte de ora cinci seara şi

nu răsărea înainte de ora zece dimineaţa: şase ore de lumină diurnă şi şaisprezece de întuneric. În cabană, în paharele din hârtie cu răsaduri nu crescuseră lăstari noi. Tata petrecea ore întregi aplecat peste staţia de emisie-recepţie, discutând cu Earl Nebunul şi cu Clyde, dar tot mai multă lume era izolată. Totul era dificil – adusul apei, tăiatul lemnelor, hrănirea animalelor, mersul la şcoală.

Dar cea mai rea dintre toate era golirea rapidă a pivniţei. Nu mai aveau legume, nici cartofi, nici ceapă, nici morcovi. Provizia de peşte era aproape pe sfârşite şi mai era o singură pulpă de karibu agăţată în magazie. Cum nu mâncau aproape nimic altceva decât proteine, ştiau că nici carne nu vor mai avea curând.

Părinţii ei se certau tot timpul pe tema lipsei banilor şi a proviziilor. Furia tatei – abia ţinută în frâu de la înmormântare – lua treptat amploare din nou. Leni o simţea dezvoltându-se, acaparând tot mai mult spaţiu. Ea şi mama se mişcau cu precauţie, încercând să nu-l zgândăre niciodată.

Azi, Leni se trezi în întuneric, mâncă micul dejun şi se îmbrăcă pentru şcoală pe întuneric şi intră în sala de clasă pe întuneric. Soarele palid nu apăru decât pe la ora zece, dar când apăru, trimiţând nişte raze galbene de lumină fragilă în clasa luminată de felinare şi de soba cu lemne, toţi cei prezenţi ridicară privirea.

— E o zi însorită! Meteorologul a avut dreptate! spuse doamna Rhodes de la locul ei din faţa clasei. Leni era deja de suficientă vreme în Alaska pentru a şti că o zi de ianuarie, însorită, cu cer albastru, era demnă de toată atenţia. Cred că ar trebui să ieşim din clasă, să ne umplem plămânii cu niţel aer proaspăt şi să stăm puţin cu feţele la soare. Să alungăm pânzele de păianjen ale iernii. Am programat o excursie!

Axle mormăi. El ura orice şi tot ce avea legătură cu şcoala. Privi prin părul lui negru pe care nu-l spăla niciodată şi care arăta ca un cuib de şobolani.

— Of, haideee… n-am putea doar să plecăm mai

devreme acasă? Aş putea să merg la pescuit la copcă.

Doamna Rhodes îl ignoră pe adolescentul cu păr slinos.

— Cei mai mari dintre voi – Matthew, Axle şi Leni – să-i ajute pe cei mici să se îmbrace şi să-şi ia rucsacurile.

— Eu nu ajut, spuse Axle pe un ton fără inflexiuni. Să facă porumbeii ăia doi totul.

Chipul lui Leni se aprinse la auzul acestui comentariu. Nu se uită la Matthew.

— În regulă. N-are a face, spuse doamna Rhodes. Tu poţi pleca acasă.

Nu trebui să-i mai spună a doua oară. Axle îşi luă canadiana şi ieşi din clasă valvârtej.

Leni se ridică de la locul ei şi se duse să le ajute pe Marthe şi pe Agnes să se îmbrace. Nimeni altcineva nu mai venise azi la şcoală; drumul de la Bear Cove era probabil foarte dificil.

Se întoarse şi îl văzu pe Matthew stând lângă banca lui, cu umerii căzuţi, cu părul murdar căzut peste ochi. Se duse la el, întinse mâna şi îi atinse mâneca bluzei din flanel.

— Vrei să-ţi aduc haina?

El încercă să zâmbească.

— Da. Mersi.

Luă canadiana de camuflaj a lui Matthew şi i-o aduse.

— Gata toată lumea? Să mergem, spuse doamna Rhodes. Îi conduse pe elevi afară din clasă, în lumina strălucitoare a zilei. Traversară oraşul şi coborâră în port, unde era tras la mal un hidroavion Beaver.

Avionul avea tabla îndoită şi necesita o vopsea proaspătă. Se bălăngănea, scârţâia şi trăgea de parâme la fiecare nou val. Când se apropiară, uşa se deschise, şi un bărbat slab cu barbă albă, stufoasă sări din el pe doc. Avea pe cap o şapcă ponosită şi în picioare nişte cizme neasortate. Le zâmbi atât de larg, că ochii i se transformară în două fante.

— Copii, el este Dieter Manse, din Homer. A fost cândva pilot Pan Am. Urcaţi în avion, spuse doamna Rhodes. Mulţam, omule, i se adresă apoi lui Dieter. Apreciez gestul. Aruncă o privire îngrijorată înapoi la Matthew. Trebuie să ne limpezim un pic minţile.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Cu plăcere, Tica.

În viaţa ei de dinainte, Leni nu ar fi putut crede că bărbatul acela fusese căpitan la Pan Am. Dar aici, mulţi oameni fuseseră ceva în lumea din care venise ea şi deveniseră altceva în Alaska. Marge Grăsana fusese procuror într-un mare oraş, iar acum făcea duş la spălătoria cu autoservire şi vindea gumă, iar Natalie îşi părăsise cariera de profesor universitar de economie pentru a deveni căpitan al propriei bărci de pescuit. Alaska era plină de oameni surprinzători – precum femeia care trăia într-un autobuz de şcoală defect, la Anchor Point, şi făcea chiromanţie. Umbla zvonul că fusese cândva poliţist în New York. Acum se plimba cu un papagal pe umăr. Fiecare om de aici avea două poveşti: viaţa de dinainte şi viaţa de acum. Dacă doreai să te rogi la un zeu bizar, să trăieşti într-un autobuz de şcoală sau să te însori cu o gâscă, niciun locuitor al Alaskăi nu avea să arunce cu noroi în tine. Nu-i păsa nimănui dacă aveai o maşină veche parcată în faţa prispei, ca să nu mai vorbim de vreun frigider ruginit. Aici puteai trăi orice viaţă ţi-ai fi putut imagina.

Leni urcă în avion, ferindu-şi capul, îndoindu-se de la mijloc. Înăuntru, se aşeză în mijlocul rândului şi îşi prinse centura de siguranţă. Doamna Rhodes se aşeză lângă ea. Matthew trecu agale pe lângă ele, cu capul plecat, fără să le privească în ochi.

— Tom spune că nu prea vorbeşte, o abordă doamna Rhodes pe Leni, aplecându-se mai aproape de ea.

— Nu ştiu ce îi trebuie, spuse Leni, întorcându-se şi uitându-se la Matthew, care îşi ocupa locul şi îşi prindea

strâns centura de siguranţă.

— Un prieten, spuse doamna Rhodes, dar era un răspuns stupid.

Genul de chestii pe care le spun adulţii. Evident. Dar ce ar fi trebuit să *spună* acel prieten?

Pilotul urcă la bord şi îşi prinse şi el centura, îşi puse căştile şi porni motorul. Leni le auzi pe Marthe şi pe Agnes chicotind pe locurile lor de lângă ea.

Motorul hidroavionului bâzâi, metalul din jurul ei începând să zdrăngăne. Valurile plesneau flotoarele.

Pilotul spunea ceva despre pernele scaunelor şi ce e de făcut în caz de amerizare neprevăzută.

— Stai aşa. Asta înseamnă prăbuşire. Spune ceva despre ce să facem dacă ne prăbuşim, spuse ea, simţind că o cuprinde panica.

— O să fie bine, spuse doamna Rhodes. Nu poţi locui în Alaska şi să-ţi fie frică de avioane mici. Aşa ne deplasăm noi aici.

Leni ştia că era adevărat. Cu atât de puţine zone din stat accesibile pe uscat, ambarcaţiunile şi avioanele erau importante aici. Iarna, imensitatea Alaskăi era conectată prin râuri şi lacuri îngheţate. Vara, toate acele ape repezi le separa şi le izola. Avioanele de mici dimensiuni le erau de folos oamenilor pentru deplasare. Dar ea nu mai urcase într-un avion până acum, şi i se părea ceva deosebit de nesigur, pe care nu te puteai bizui. Îşi încleştă degetele pe cotiere şi se ţinu strâns. Încercă să-şi alunge frica din minte când avionul trecu huruind de dig, clămpănind puternic, şi se ridică în aer. Avionul se clătină ameţitor, apoi se stabiliză. Leni nu deschise ochii. Dacă ar fi făcut-o, ştia că ar fi văzut lucruri care ar fi speriat-o: buloane care stăteau să iasă, geamuri care puteau plesni, munţi de care se puteau izbi. Îşi aminti de avionul acela care căzuse în Anzii Crodilieri, cu câţiva ani în urmă. Supravieţuitorii deveniseră *canibali.*

O dureau degetele. Aşa de strâns se ţinea.

— Deschide ochii, spuse doamna Rhodes. Ai încredere în mine.

Deschise ochii şi îşi dădu de pe faţă buclele care îi săltau.

Prin cercul de plexiglas, lumea era un loc nemaivăzut până atunci. Albastră, neagră, albă, purpurie. Din această perspectivă de ansamblu, istoria geografică a Alaskăi se trezea la viaţă pentru ea; vizualiză naşterea ei violentă – vulcani precum munţii Redoubt şi Augustine erupând; piscuri de munţi ţâşnind din ocean, erodaţi apoi de gheţarii stâncoşi albaştri; fiorduri sculptate de râuri de gheaţă plutitoare. Văzu oraşul Homer, înghesuit pe o fâşie de uscat între faleze înalte din lut, câmpuri acoperite de zăpadă şi promontoriul ţintind către golf. Gheţarii formaseră tot acest peisaj, croindu-şi drum, sfărâmând totul în calea lor, săpând golfuri adânci, lăsând munţi de-o parte şi de alta.

Culorile erau spectaculoase, abundente. Peste golful albastru, munţii Kenai se înălţau parcă desprinşi dintr-o poveste, piscuri zimţate ca lama unui fierăstrău se înălţau mult spre albastrul cerului. Din loc în loc, gheţarii de pe pantele lor abrupte erau de un albastru pal, ca al ouălor de măcăleandu.

Muntele se extindea, înghiţea orizontul. Culmi albe, crestate, străbătute de crevase negre şi gheţari turcoaz.

— Uau! făcu Leni, lipindu-se de hublou.

Zburară foarte aproape de piscurile munţilor.

Şi apoi coborâră, plutind la joasă altitudine deasupra unui golfuleţ. Zăpada se aşternuse ca un pled peste tot, în petice sclipitoare pe plajă, un amestec de gheaţă şi mocirlă lângă apă. Hidroavionul se aplecă şi se înclină, apoi se ridică iar şi zbură peste o pădurice de copaci albi. Leni văzu un bou moscat uriaş îndreptându-se spre golf.

Erau deasupra unui golfuleţ, coborând în viteză.

Leni îşi încleştă din nou mâinile pe cotiere, închise

ochii, pregătită.

Amerizară cu o bufnitură puternică, valurile lovind pontoanele. Pilotul opri motorul, sări cu un plescăit din avion în apa rece ca gheaţa, trase hidroavionul mai sus pe mal şi îl legă de un buştean căzut. De jur-împrejurul gleznelor lui plutea noroi.

Leni coborî din avion cu grijă (nimic nu era mai periculos aici decât să te uzi iarna), merse pe lângă flotor şi sări pe plaja noroioasă. Matthew era chiar în spatele ei.

Doamna Rhodes îi adună pe cei câţiva elevi pe ţărmul îngheţat.

— În regulă, copii. Cei mici merg cu mine pe jos până pe creastă. Matthew, tu şi Leni exploraţi singuri locul. Distracţie plăcută!

Leni privi împrejur. Frumuseţea acestui loc, măreţia lui erau copleşitoare. Domnea aici o pace profundă şi statornică; nu se auzeau voci umane, nici zgomot de paşi, nici râsete sau huruit de motoare.

Natura vorbea mai tare aici, respiraţia valurilor peste stânci, plesnetul apei lovindu-se de burta avionului, lătratul îndepărtat al leilor de mare îngrămădiţi pe o stâncă, înconjuraţi de pescăruşii guralivi.

Apa de dincolo de ţărmul îngheţat era de un turcoaz uluitor, culoarea pe care şi-o imagina Leni când se gândea la Marea Caraibilor, cu un contur de zăpadă pe linia ţărmului decorat cu stânci negre uriaşe înveşmântate în alb. Piscuri învelite în zăpadă îşi făceau loc, impunătoare, în peisaj. Sus de tot, Leni văzu puncte sidefii presărate pe pantele imposibil de abrupte – capre sălbatice. Băgă mâna în buzunar după ultima, preţioasă rolă de film.

Abia aştepta să facă nişte fotografii, dar trebuia să economisească judicios filmul.

De unde să înceapă? Stâncile glazurate cu gheaţă de pe ţărm, care arătau ca nişte perle? Frunzele îngheţate de ferigă ce creşteau dintr-un buştean negru

înconjurat de zăpadă? Apa turcoaz? Se întoarse spre Matthew, dădu să spună ceva, dar el dispăruse.

Se întoarse, simţi apa îngheţată clipocind peste cizmele ei şi îl văzu pe Matthew departe pe plajă, singur, cu braţele încrucişate. Se dezbrăcase de canadiană; era la doar câţiva centimetri de valurile care scăldau plaja. Faţa îi era acoperită de păr.

Păşi pleoscăind prin apă către el şi întinse mâna.

— Matthew, trebuie să te îmbraci. E frig…

El se feri de atingerea ei, se dădu înapoi împleticit.

— Pleacă de-aici, spuse al sever. Nu vreau să vezi…

— Matthew?

Ea îl prinse de braţ, forţându-l s-o privească. Avea ochii injectaţi de plâns.

El o îmbrânci. Leni se dezechilibră, se împiedică de un lemn adus de ape şi căzu.

Totul se petrecu atât de rapid, că i se tăie respiraţia. Rămase întinsă acolo, peste pietrele îngheţate, apa rece înaintând spre ea, uitându-se la el. Un junghi de durere îi seceră cotul.

— Dumnezeule! spuse el. Eşti bine? N-am vrut să fac asta.

Leni se ridică în picioare, fără să-şi ia ochii de la el. „N-am vrut să fac asta”. Aceleaşi cuvinte pe care le auzise rostite de tatăl ei.

— Ceva nu-i în regulă cu mine, spuse Matthew cu o voce tremurândă. Tata mă învinovăţeşte, şi eu nu pot să dorm deloc, iar fără mama, e aşa linişte în casă, şi mie îmi vine să urlu.

Leni nu ştia cum să reacţioneze.

— Am coşmaruri… cu mama. Îi văd chipul, sub gheaţă… ţipând… Eu nu ştiu ce să fac. Nu am vrut să ştii asta.

— De ce?

— Vreau să mă placi. Uneori, tu eşti… singurul lucru… Of, la naiba… las-o baltă. Scutură din cap şi începu din nou să plângă. Sunt un ratat.

— Ba nu. Ai doar nevoie de ajutor, spuse ea. Cine n-ar avea? După… toate prin câte ai trecut.

— Mătuşa mea din Fairbanks vrea să merg să stau la ea. Zice că ar trebui să joc hochei, să învăţ să pilotez avionul şi să merg la un psiholog. Aş fi cu Aly. Doar că…

Se uită la Leni.

— Deci, pleci la Fairbanks, spuse ea încet.

El oftă adânc. Ea se gândi că poate fusese deja decisă plecarea lui, şi el aşteptase tot acest timp să-i spună.

— O să-mi fie dor de tine.

El pleca. De tot.

Acest gând o făcu să simtă un junghi de tristeţe răspândindu-i-se în tot pieptul. Îi va fi foarte dor de el. Dar el avea nevoie de ajutor. Ştia de la tatăl ei ce puteau face coşmarurile dintr-un om, tristeţea şi lipsa de somn, ce combinaţie toxică putea fi aceasta. Ce fel de prieten ar fi fost ea dacă i-ar fi păsat mai mult de ea decât de el?

„O să-mi fie dor de tine”, vru să-i spună şi ea lui, dar ce rost avea? Cuvintele erau inutile.

*

După plecarea lui Matthew, ianuarie deveni şi mai sumbru. Şi mai rece.

— Leni, aşezi tu masa pentru cină, te rog? spuse mama într-o seară deosebit de rece, cu viscol năprasnic, când vântul încerca insistent să pătrundă în cabană, iar zăpada se rotea în vârtejuri ameţitoare.

Ea prăjea nişte carne din conservă într-o tigaie de fontă, presând-o cu o spatulă. Două felii de carne pentru trei oameni erau tot ce aveau.

Leni lăsă deoparte manualul de sociologie şi merse în bucătărie, cu ochii la tata. Acesta se plimba de la un capăt la altul al peretelui din fund, frământându-şi mâinile, strângând şi deschizând pumnii, gârbovit, bombănind de unul singur. Avea braţele subţiri ca nişte beţe, stomacul concav pe sub bluza de corp termoizolantă pătată.

Se lovi tare peste frunte cu podul palmei, bombănind ceva ininteligibil.

Leni ocoli masa şi intră în micuţa bucătărie. O privi pe mama îngrijorată.

— Ce-ai spus? întrebă tata, ivindu-se brusc în spatele lui Leni.

Mama presă cu spatula felia de carne. O bulă de grăsime pocni, stropindu-i încheietura mâinii.

— Au! Fir-ar al dracului!

— Voi două vorbiţi despre mine? întrebă tata.

Leni îl luă tandru de braţ pe tata şi îl conduse la masă.

— Mama ta vorbea despre mine, nu-i aşa? Ce-a spus? A zis ceva de Tom?

Leni trase un scaun şi îl ajută pe tata să se aşeze.

— Vorbea despre cină, tată. Atât.

Fata vru să plece. El o prinse de mână şi o trase atât de tare spre el, că Leni se dezechilibră.

— *Tu* mă iubeşti, da?

Lui Leni nu-i plăcu tonul.

— Te iubim şi eu, şi mama.

Mama apăru ca la un semn şi puse pe masă farfurioara cu carne alături de un castron emailat cu fasole caramelizată cu zahăr brun, după reţeta Thelmei.

Mama se aplecă şi îl sărută pe tata pe obraz, apoi îi mângâie faţa.

Această mângâiere îl calmă. Oftă şi încercă să zâmbească.

— Miroase bine.

Leni se aşeză pe scaunul ei şi începu să servească.

Mama se aşeză în faţa lui Leni şi începu să împingă de colo colo boabele de fasole din farfurie, uitându-se la tata. El mormăi ceva în şoaptă.

— Trebuie să mănânci ceva, Ernt.

— Nu pot să mănânc porcăria asta.

Îşi împinse într-o parte farfuria, care căzu pe podea şi se sparse. Sări în picioare, plecă valvârtej de la masă,

îşi smulse canadiana din cuierul de pe perete şi deschise larg uşa.

— N-am pic de *linişte,* fir-ar al dracului, spuse, ieşind din cabană şi trântind uşa.

Câteva clipe mai târziu, auziră microbuzul pornind şi îndepărtându-se.

Leni privi peste masă.

— Mănâncă, spuse mama şi se aplecă să culeagă farfuria şi paharul căzute.

După cină, spălară şi şterseră împreună vasele şi le puseră la locul lor pe poliţele de deasupra hiatului.

— Vrei să joci Yams? întrebă în cele din urmă Leni.

Întrebarea el fu la fel de lipsită de entuziasm precum aprobarea tristă din cap a mamei sale.

Se aşezară la masa de pocher şi jucară atât cât reuşiră să se prefacă.

Leni ştia că aşteptau amândouă să audă huruitul motorului microbuzului VW în curte. Îngrijorate. Întrebându-se ce era mai rău: prezenţa lui sau absenţa lui.

— Unde crezi c-o fi? întrebă Leni după ce trecuseră parcă ore întregi.

— La Earl Nebunul, dacă a reuşit să ajungă până acolo. Sau la cârciumă, dacă drumul a fost prea rău.

— Bea, spuse Leni.

— Bea.

— Poate c-ar trebui…

— Nu, spuse mama. Mergi la culcare mai bine, da?

Se lăsă pe spate în scaun şi îşi aprinse una dintre preţioasele ei ţigări.

Leni adună zarurile, formularele de scor şi păhărelul brun-gălbui din înlocuitor de piele şi le puse pe toate înapoi în cutia roşie.

Urcă pe scara podului şi se băgă în sacul ei de dormit fără ca măcar să se mai sinchisească să se spele pe dinţi. Jos, îşi auzi mama mergând prin casă.

Leni se întoarse într-o parte ca să-şi ia hârtie şi

ceva de scris. De la plecarea lui Matthew, îi scrisese câteva scrisori, pe care Marge Grăsana le pusese la poştă pentru ea. Matthew îi răspunsese spiritual, prin mesaje scurte, despre noua echipă de hochei şi despre cum era într-o şcoală care chiar avea echipă de sport. Scrisul lui era atât de urât că ea abia îl putea descifra. Aştepta nerăbdătoare fiecare scrisoare, pe care o deschidea numaidecât. O recitea pe fiecare iar şi iar, ca un detectiv, căutând indicii şi semne de emoţie. Nici ea, nici Matthew nu ştiau precis ce să-şi spună, cum să folosească instrumente atât de impersonale precum cuvintele pentru a crea o punte între vieţile lor separate, dar continuau să scrie. Ea nu ştia încă ce simţea el faţă de el însuşi, despre mutare sau despre pierderea mamei, dar ştia că băiatul se gândea la ea. Asta era mai mult decât suficient pentru început.

Dragă Matthew,

Azi am învăţat la şcoală mai multe despre Febra Aurului din Klondike. Doamna Rhodes a vorbit chiar şi despre bunica ta, dând-o drept exemplu de femeie care a pornit spre nord fără nimic şi a găsit…

Leni auzi un ţipăt.

Ieşi precipitat din sacul de dormit şi aproape alunecă pe scară.

— E ceva afară, spuse mama, ieşind din dormitor cu o lanternă aprinsă, în lumina căreia chipul ei era răvăşit şi palid.

Se auzi un lup urlând. Urletul se undui prin întuneric.

Aproape.

Un alt lup răspunse.

Caprele începură să zbiere, un strigăt tânguitor, de groază, care părea uman.

Leni înşfacă puşca din rastel şi merse să deschidă uşa.

— Nu! strigă mama, trăgând-o înapoi. Nu putem ieşi. Ne-ar putea ataca.

Traseră perdelele în lături şi deschiseră fereastra. Frigul le izbi.

O rază de lună lumina curtea, slabă şi străvezie, dar destul cât să poată vedea frânturi de mişcare. Lumină pe blană argintie, ochi galbeni, colţi. Lupi mişcându-se în haită către ograda caprelor.

— Plecaţi de-acolo! ţipă Leni. Duse puşca la ochi şi ţinti ceva, o mişcare, apoi trase.

Focul de armă făcu un pocnet asurzitor. Un lup scheună, chelălăi.

Leni trase din nou şi din nou, auzind gloanţele lovindu-se de copaci, ţiuind în metal.

Zbieretele şi behăitul caprelor continuară.

*

Linişte.

Leni deschise ochii şi constată că era întinsă pe sofa, cu mama lângă ea.

Focul se stinsese.

Tremurând, dădu la o parte maldărul de pături de lână şi blană şi reaprinse focul.

— Mamă, trezeşte-te, spuse Leni. Erau amândouă îmbrăcate cu mai multe straturi de haine, dar când în sfârşit adormiseră, fuseseră atât de istovite, că uitaseră de foc. Trebuie să verificăm afară.

Mama se ridică în capul oaselor.

— O să ieşim când se luminează.

Leni aruncă un ochi la ceas. Şase dimineaţa.

Câteva ore mai târziu, când zorii îşi revărsară în sfârşit peste pământ lumina leneşă, nesigură, Leni îşi încălţă cizmele albe termoizolante, luă puşca din rastelul de lângă uşă şi o încărcă. Închisul magaziei cartuşelor făcu un pocnet asurzitor.

— Eu nu vreau să ies, spuse mama. Şi nici tu nu ieşi singură, curajoaso.

Cu un zâmbet palid, îşi încălţă cizmele şi îşi puse pe ea canadiana, trăgându-şi pe cap gluga tivită cu blană, încărcă o a doua puşcă şi veni lângă Leni.

Leni deschise uşa şi ieşi pe prispa acoperită de zăpadă, ţinând puşca în faţă.

Lumea era o nemărginită întindere albă. Ningea. Înăbuşit. Niciun sunet.

Traversară prispa şi coborâră treptele.

Leni simţi mirosul morţii înainte să dea cu ochii de ea.

Sângele brăzda zăpada lângă staulul distrus al caprelor. Stâlpii şi porţile fuseseră smulse şi trântite la pământ. Erau fecale peste tot, în grămăjoare negre, amestecate cu sânge coagulat şi măruntaie. Urme de sânge duceau spre pădure.

Distrus. Totul. Îngrăditurile, coteţul găinilor. Toate animalele dispăruseră, nu mai rămăsese nici măcar vreo ciozvârtă din ele.

Rămaseră holbându-se la ruine, până când mama rupse tăcerea.

— Nu putem rămâne afară. Mirosul de sânge va atrage prădătorii.

Capitolul 11

În şosea, mergând pe jos şi ţinându-se de mână cu mama ei, Leni se simţea ca un astronaut deplasându-se pe un teren alb ostil. Nu se auzea altceva decât propria respiraţie şi zgomotul paşilor. Încercă să-şi convingă mama să se oprească fie la domeniul lui Walker, fie la Marge Grăsana, dar mama nu o ascultă. Nu voia să accepte ceea ce se petrecuse.

În oraş, totul era încremenit. Aleea pietonală din scânduri era o fâşie de gheaţă acoperită cu zăpadă. De streşinile clădirilor atârnau ţurţuri, iar zăpada acoperea orice suprafaţă. În port, nenumăratele valuri înspumate bălăngăneau bărcile de pescuit dintr-o parte în alta, smucindu-se de parâme.

Cârciuma The Kicking Moose era deja – sau încă – deschisă. Se zărea lumină prin ferestrele chihlimbarii. Câteva vehicule erau parcate în faţă – camionete, sănii motorizate –, nu multe.

Leni o înghionti cu cotul pe mama, arătând cu capul înspre microbuzul VW parcat lângă cârciumă.

Niciuna nu se clinti.

— Nu se va bucura să ne vadă, spuse mama.

Puţin spus, gândi Leni.

— Poate-ar trebui să mergem acasă, spuse mama, tremurând.

Peste drum, se deschise uşa magazinului universal, şi Leni auzi clinchetul îndepărtat al clopoţelului.

Tom Walker ieşi din magazin, cărând o cutie mare cu provizii. Le văzu şi se opri.

Leni era dureros de conştientă de cum arătau ea şi mama, stând acolo în zăpadă până la genunchi, cu feţele înroşite de frig, cu fesurile albe, îngheţate. Nimeni nu mergea pe jos pe o astfel de vreme. Domnul Walker îşi puse cutia cu provizii în spatele camionetei, împingând-o lângă cabină. Marge Grăsana ieşi din magazin după el. Leni îi văzu pe cei doi privindu-se, încruntaţi, apoi îndreptându-se spre Leni şi mama ei.

— Bună, Cora! spuse domnul Walker. Fetelor, aţi ieşit la plimbare pe o vreme cam rea.

Un fior de frig o făcu pe mama să tremure; dinţii îi clănţăneau.

— Ne-au călcat lupii azi-noapte. N-nu ştiu câţi. Au o-omorât toate caprele şi găinile şi au d-distrus staulul şi c-coteţul.

— Ernt a reuşit să omoare vreunul? Aveţi nevoie de ajutor la jupuit? Blănurile valorează…

— N-nu, spuse mama. Era întuneric. Eu am venit aici… să fac comandă de alte găini. Se uită la Marge Grăsana. Data viitoare când te duci la Homer, Marge. Şi nişte orez şi fasole, dar… am rămas fără bani. Poate pot spăla rufe. Sau să ţes. Mă pricep cu acul şi aţa.

Leni văzu cum se crispă chipul lui Marge Grăsana; auzi înjurătura pe care o murmură în barbă.

— V-a lăsat singure, şi lupii v-au atacat gospodăria. Aţi fi putut muri.

— Am scăpat. N-am ieşit, spuse mama.

— El unde-i? întrebă domnul Walker imediat.

— N-nu ştim, minţi mama.

— La cârciumă, spuse Marge Grăsana. Uite-i microbuzul.

— Tom, nu, spuse mama, dar era prea târziu.

Domnul Walker se îndepărta deja cu paşi mari pe strada liniştită, paşii lui spulberând zăpada.

Femeile – şi Leni – se grăbiră în urma lui, alunecând şi dezechilibrându-se în graba cu care mergeau.

— Tom, nu, te rog, spuse mama.

El dădu de perete uşa cârciumii. Leni simţi imediat mirosul de lână udă, de corpuri nespălate, de câine plouat şi de lemn ars.

Erau cel puţin cinci bărbaţi înăuntru, fără a-l pune la socoteală pe barmanul cocoşat şi ştirb. Era hărmălaie; bătăi de pumni în mesele improvizate din butoaie de whisky, un radio pe baterii care urla „Bad, Bad Leroy Brown”, bărbaţi vorbind toţi în acelaşi timp.

— Da, da, da, spunea Earl Nebunul, cu ochi sticloşi. Primul lucru pe care-o să-l facă, o să ne ia băncile.

— Şi pământul, spuse Clyde, nedesluşit.

— Ernt Allbright, rahat cu ochi ce eşti! şuieră printre dinţi domnul Walker.

Tata se întoarse, bălăbănindu-se. Îşi mută privirea de la domnul Walker la mama.

— Ce dracului?

Domnul Walker se năpusti înainte, trântind scaunele din calea lui. Earl Nebunul se dădu degrabă din calea lui.

— O haită de lupi ţi-a atacat gospodăria noaptea trecută, Allbright. Lupi, repetă el.

Tata se uită la mama.

— Lupi?

— Ai să-ţi omori familia, spuse domnul Walker.

— Uite care-i treaba…

— Nu. Uite *tu* care-i treaba, spuse domnul Walker. Nu eşti primul habarnist care vine aici fără să ştie de nici unele. Nu eşti nici măcar cel mai prost, nici pe departe. Dar un bărbat care nu are grijă de nevasta lui…

— Tu nu ai niciun drept să vorbeşti despre siguranţa unei femei, nu crezi, Tom? replică tata.

Domnul Walker îl prinse pe tata de ureche şi îl trase aşa de tare, că tata începu să se vaite ca o muiere. Îl târî din barul împuţit afară, în stradă.

— Ar trebui să-ţi trag o mamă de bătaie, să mă ţii minte, spuse domnul Walker cu voce aspră.

— Tom, imploră mama. *Te rog.* Nu înrăutăţi lucrurile.

*

Domnul Walker se opri. Se întoarse. O văzu pe mama stând acolo îngrozită, în pragul lacrimilor, şi Leni îl văzu revenindu-şi din accesul de furie. Nu mai văzuse niciodată un bărbat făcând asta.

Se linişti, se încruntă, apoi murmură ceva şi îl trase pe tata la microbuz. Deschise portiera şi îl ridică pe tata atât de uşor de parcă ar fi fost un copil, aruncându-l pe scaunul din dreapta şoferului.

— Eşti o ruşine.

Trânti portiera şi apoi se duse la mama.

— O să fiţi bine? îl auzi Leni întrebând-o.

Mama răspunse în şoaptă ceva ce Leni nu putu înţelege, dar i se păru că îl auzi pe domnul Walker şoptind „Omoară-l” şi o văzu pe mama scuturând din cap.

Domnul Walker îi atinse uşor braţul, doar pentru o secundă, dar Leni observă gestul.

Mama îi zâmbi ezitant.

— Urcă-te în maşină, Leni, spuse mama, fără a-şi lua privirea de la domnul Walker.

Leni făcu ce i se spuse.

Mama urcă la volan şi porni microbuzul.

Tot drumul spre casă, Leni văzu furia clocotind în tatăl ei, o văzu după felul în care nările i se umflau din

când în când, după felul în care îşi frământa mâinile, o auzi în cuvintele nerostite.

El era un bărbat care vorbea, mai ales în ultima vreme, mai ales iarna; avea întotdeauna ceva de zis. Acum îşi ţinea buzele strânse.

Asta o făcu pe Leni să se simtă ca şi cum ar fi fost un colac de funie înfăşurată în jurul unui ţăruş zgâlţâit de vânt, smucit, iar funia opunea rezistenţă trosnind, alunecând. Dacă funia nu era perfect legată, s-ar fi desfăcut, ar fi fost smulsă şi poate că furia vântului ar fi scos ţăruşul din locul lui.

Tata avea încă o pată roz, intensă, pe ureche, ca o arsură, în locul unde îl prinsese domnul Walker ca să-l târască afară din cârciumă, umilindu-l.

Leni nu văzuse niciodată pe cineva tratându-i astfel tatăl şi ştia că urmau consecinţe cumplite.

Microbuzul se opri brusc în faţa cabanei, derapând uşor în lateral pe zăpadă.

Mama opri motorul şi se aşternu liniştea, devenind tot mai apăsătoare fără uruitul motorului care să o acopere câtuşi de puţin.

Leni şi mama coborâră repede din microbuz, lăsându-l pe tata pe locul lui, singur.

Apropiindu-se de cabană, văzură din nou daunele provocate de lupi. Zăpada acoperise totul, depunându-se în nămeţi pe stâlpi şi scânduri. Plasa de sârmă ieşea în ghemotoace încâlcite. O uşă era pe jumătate ieşită. Ici şi colo, mai ales în şanţurile din zăpada din jurul copacilor, dar şi pe câteva porţiuni de lemn, era sânge transformat în zăpadă rozalie şi în cheaguri îngheţate. Se puteau vedea şi câteva pene colorate.

Mama o luă pe Leni de mână şi traversară curtea împreună, intrând în cabană. Trânti uşa în urma lor.

— O să te bată, spuse Leni.

— Tatăl tău este un bărbat orgolios. Să fie astfel umilit…

Câteva secunde mai târziu, uşa se dădu de perete.

Tata stătea în prag, cu ochii scânteindu-i de alcool şi furie.

Traversă camera în mai puţin timp decât îi trebui lui Leni să inspire. O înşfacă pe mama de păr şi o lovi atât de tare cu pumnul în maxilar, că femeia se izbi de perete şi se prăvăli pe podea.

Leni ţipă şi se repezi la el, cu mâinile încleştate.

— Leni, nu! ţipă mama.

Tata o apucă pe Leni de umeri şi o zgudui violent. Îşi înfipse o mână în părul ei şi o târî după el, picioarele ei împiedicându-se de preş, apoi o aruncă afară, în frig.

Trânti uşa.

Leni se repezi la uşă, izbindu-se în ea cu trupul până o părăsiră puterile. Se prăvăli în genunchi sub mica streaşină.

Înăuntru, auzi un trosnet, ceva spărgându-se, un ţipăt. Vru să fugă după ajutor, dar asta ar fi înrăutăţit situaţia, nimic mai mult. Nu aveau ce ajutor să primească.

Leni închise ochii şi se rugă la Dumnezeul despre care nu o învăţase nimeni niciodată nimic.

Auzi uşa descuindu-se. Cât timp trecuse oare?

Leni nu ştia.

Se ridică nesigură pe picioare, îngheţată, şi intră în cabană.

Arăta ca un front de luptă. Un scaun rupt, cioburi împrăştiate pe toată podeaua, stropi de sânge pe sofa.

Mama arăta încă şi mai rău.

Pentru prima oară, Leni îşi zise în sinea ei: „Ar putea-o omorî”.

„Omorî”.

Trebuiau să plece de acolo. Acum.

*

Leni se apropie precaută de mama ei, temându-se că femeia era pe punctul să clacheze.

— Unde-i tata?

— A leşinat. În pat. A vrut… să mă pedepsească…

Mama îşi feri privirea, ruşinată. Ar trebui să mergi la culcare.

Leni se duse la cuierul de lângă uşă şi luă canadiana şi cizmele mamei.

— Poftim, îmbracă-te gros.

— De ce?

— Fă-o.

Leni se mişcă încet prin cabană, strecurându-se prin perdeaua de mărgele. Inima îi lovea ca un ciocan coşul pieptului când se uită împrejur, căutând ceva.

Cheile. Poşeta mamei. Poşeta în care nu mai era nicio leţcaie.

Le luă şi dădu să plece, dar se opri şi se întoarse.

Se uită la tatăl ei, întins pe pat cu faţa în jos, gol, cu fundul acoperit cu o pătură. Cicatrici de arsuri îi încreţeau pielea umerilor şi a braţelor, căpătând o nuanţă violacee în penumbră. Perna era mânjită de sânge.

Îl lăsă acolo şi se întoarse în camera de zi, unde mama stătea singură, fumând, arătând de parcă ar fi fost snopită în bătaie cu o bâtă.

— Să mergem, spuse Leni, luând-o de mână, trăgând-o uşor, dar insistent.

— Unde mergem? întrebă mama.

Leni deschise uşa, o împinse uşor pe mama, apoi se aplecă după una din genţile pentru situaţii de urgenţă, nelipsită de lângă uşă, o odă tăcută a celui mai sumbru scenariu posibil, un indiciu subtil al faptului că oamenii isteţi erau mereu pregătiţi.

Leni puse geanta pe umăr, se aplecă înainte ca să înfrunte vântul şi ninsoarea şi merse după mama ei către microbuz.

— Urcă, spuse ea calm.

Mama urcă la volan şi băgă cheia în contact, rotind-o.

— Unde mergem? întrebă mama din nou, în timp ce microbuzul se încălzea.

Leni aruncă geanta cea mare pe bancheta din spate.

— Plecăm, mamă.

— Poftim?

Leni urcă în dreapta şoferului.

— Îl părăsim pe tata înainte să te omoare.

— Ah. Aşa. Nu. Mama scutură din cap. Nu ar face niciodată asta. Mă iubeşte.

— Cred că ţi-a spart nasul.

Mama rămase aşa o clipă, cu privirea în pământ. Apoi, tură încet motorul microbuzului şi coti către alee. Farurile luminau ieşirea.

Mama începu să plângă în felul ei tăcut, ca şi cum ar fi crezut că Leni nu-şi dădea seama. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în pădure, continuă să privească în oglinda retrovizoare, ştergându-şi lacrimile. Când ajunseră la şoseaua principală, o rafală puternică de vânt lovi microbuzul. Mama apăsă cu grijă acceleraţia, încercând să menţină microbuzul drept pe drumul acoperit de zăpadă.

Trecură de poarta lui Walker şi îşi continuară drumul.

La următoarea curbă, o rafală de vânt lovi microbuzul aşa de puternic, că derapară în lateral. O cracă ruptă lovi parbrizul, se prinse o clipă în ştergător, fu azvârlită în sus şi în jos înainte să zboare, dând la iveală un bou moscat uriaş care traversa drumul la o curbă.

Leni ţipă ca să avertizeze, dar ştiu că era prea târziu. Aveau două opţiuni: fie să lovească animalul, fie să vireze foarte strâns, iar să lovească un animal de asemenea dimensiuni ar fi însemnat distrugerea microbuzului.

Mama roti volanul şi luă piciorul de pe acceleraţie.

Microbuzul, care nu se comporta niciodată grozav pe zăpadă, intră într-o piruetă lungă, lentă.

Leni văzu boul moscat când alunecară pe lângă el:

capul lui uriaş, cu nările umflate, la doar câţiva centimetri de geamul ei.

— Ţine-te bine! ţipă mama.

Loviră un troian de zăpadă şi se răsturnară; microbuzul se roti şi ieşi de pe şosea, aterizând cu un scrâşnet metalic.

Leni văzu totul fragmentat – copacii cu susul în jos, o pantă înzăpezită, crăci rupte.

Se lovi cu capul de geam.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, primul lucru pe care îl observă fu liniştea. Apoi durerea de cap şi gustul de sânge din gură. Mama era îngrămădită lângă ea; ajunseseră amândouă pe scaunul din dreapta.

— Leni? Eşti bine?

— Cred… cred că da.

Auzi un fâsâit – vreo defecţiune la motor – şi scârţâitul tânguios al metalului aşezându-se.

— Microbuzul e căzut pe o parte, spuse mama. Cred că suntem pe teren sigur, dar nu e exclus să mai cădem.

Un alt mod de-a muri în Alaska.

— Crezi c-o să ne găsească cineva?

— Nu-i nimeni afară pe o vreme ca asta.

— Şi chiar dac-ar fi, nu ne-ar vedea.

Mişcându-se cu grijă, Leni pipăi după rucsacul greu, zornăitor, îl găsi şi scotoci prin el după o lanternă frontală. Şi-o fixă pe cap şi o aprinse. Lumina era prea galbenă, stranie. Mama arăta înspăimântător, cu faţa învineţită, albă ca ceara; parcă se topea.

Atunci văzu Leni sângele din poala mamei şi braţul ei rupt. Un os ieşea prin mâneca sfâşiată.

— Mamă! Braţul tău. Braţul tău! Oh, Dumnezeule…

— Respiră. Uită-te la el. Uită-te bine. E un os rupt. Şi nu-i primul meu os rupt.

Leni încercă să-şi potolească panica. Inspiră adânc, o înăbuşi.

— Ce facem?

Mama trase fermoarul rucsacului şi începu să scoată din el mănuşi şi măşti de neopren cu mâna sănătoasă.

Leni nu-şi putea lua ochii de la osul rupt, de la sângele care îmbiba mâneca mamei.

— Bun. Mai întâi trebuie să îmi bandajezi braţul ca să opreşti sângerarea. Ai învăţat cum să faci asta. Mai ştii? Rupe poalele cămăşii tale.

— Nu pot.

— Lenora, spuse mama cu severitate. Rupe-ţi cămaşa.

Mâinile lui Leni tremurau când îşi scoase cuţitul de la brâu şi îl folosi ca să sfâşie pânza. Când obţinu o fâşie lungă de flanel, o scoase cu grijă într-o parte.

— Deasupra rupturii. Leagă cât poţi de strâns.

Leni fixă pânza în jurul bicepsului mamei, auzind geamătul de durere scos de mama când strânse.

— Eşti bine?

— Mai strâns.

Leni strânse cât de tare putu şi făcu un nod.

Mama eliberă un suspin tremurat şi se aşeză din nou la volan.

— Uite ce trebuie să facem. Eu am să sparg geamul meu. Tu ai să te caţări peste mine şi ai să ieşi.

— D-dar…

— Fără niciun dar, Leni. Vreau să fii puternică acum. Bine? *Trebuie.* Eu nu pot ieşi, şi dacă stăm amândouă aici, o să murim îngheţate. Trebuie să te duci după ajutor. Eu nu pot ieşi din maşină cu braţul rupt.

— Nu pot.

— Ba poţi, Leni. Mama strânse cu mâna însângerată bandajul de pe braţul ei. Am nevoie să poţi.

— Ai să îngheţi cât o să fiu eu plecată, spuse ea.

— Sunt mai rezistentă decât par, ai uitat? Mulţumită fobiei de Armaghedon a tatălui tău, avem o geantă pentru situaţii de urgenţă. O pătură de supravieţuire, hrană şi apă. Îi aruncă un zâmbet şters.

Am să fiu bine. Du-te după ajutor. Bine?

— Bine. Se încuraja în sinea ei, dar îi tremura tot corpul. Îşi puse mănuşile şi masca de neopren pe faţă şi îşi trase fermoarul canadienei.

Mama scoase de sub scaunul ei un ciocănel de spart gemul în caz de urgenţă.

— Ferma Walker e cel mai aproape. Sunt mai puţin de patru sute de metri de aici. Du-te acolo. Poţi?

— Da.

Microbuzul mai scoase un scârţâit înăbuşit.

— Te iubesc, fetiţa mea.

Leni se abţinu să nu plângă.

— Ţine-ţi respiraţia. Ia-o-n *sus.*

Mama lovi geamul cu ciocănelul, tare, rapid.

Sticla se crăpă ca o pânză de păianjen, se îndoi. Preţ de o secundă rămase întreg, apoi se sparse cu un trosnet. Zăpada năvăli în microbuz, acoperindu-le.

Frigul era paralizant.

Leni se cocoţă peste mama ei, ferindu-i braţul fracturat, auzind-o gemând de durere, simţind mâna zdravănă a mamei ieşind prin zăpadă ca să o împingă.

Leni ieşi clătinându-se pe geam.

O cracă o plesni peste faţă. Nu se opri, se târî pe laterala microbuzului până ajunse pe costişa dealului pe care se rostogolise vehiculul, dând la iveală, de sub pătura de omăt, noroi, crăci şi rădăcini expuse.

Se avântă înainte, se balansă ca să pună piciorul mai sus şi urcă panta dealului.

I se păru o veşnicie. Se prinse cu mâinile, se agăţă de orice găsi în calea ei, se târî tot mai sus, respirând anevoie, inhalând zăpadă. Dar, până la urmă, reuşi. Se aruncă peste margine şi aterizâ cu faţa în zăpadă, pe şosea. Gâfâind, se ridică în patru labe, apoi în picioare.

Vizibilitate redusă. Îşi puse pe cap lanterna, care arunca o rază subţire de lumină precum tăişul unei lame. Vântul era atât de aprig, că abia se ţinea pe picioare. Copacii tremurau peste tot împrejurul ei, îndoindu-se şi

trosnind. Zburau crengi pe lângă ea, zgâriind pământul crăpat. Una o lovi puternic într-o parte, aproape doborând-o.

Lumina era ancora ei salvatoare aici. Începu să o doară în piept din cauza aerului rece pe care îl inspira, i se puse un junghi în coastă.

Sudoarea i se prelingea pe spinare şi îşi simţea palmele lipicioase în mănuşi.

Nu-şi amintea cât timp înaintase cu greu prin viscol, încercând să nu se oprească, să nu plângă, să nu urle, când văzu poarta argintie în faţă şi craniul de bovină de deasupra, acoperit cu o căciulă de zăpadă.

Leni deschise poarta cu mare efort, strigând „Ajutor!” Ştia prea bine că fuga putea fi greşeala numărul doi. Aşa că înaintă cu greu prin zăpada până la genunchi. Pădurea din partea dreaptă făcea ca locul respectiv să fie oarecum ferit de viforniţă.

Îi luă cel puţin cincisprezece minute ca să ajungă la casa familiei Walker. Apropiindu-se, văzu lumină la ferestre, simţind că o podidesc lacrimile – lacrimi care îngheţau în colţurile ochilor, provocându-i usturimi şi întunecându-i vederea.

Vântul se opri brusc; se aşternu deodată o linişte aproape deplină, întreruptă doar de respiraţia ei şuierătoare şi de mugetul îndepărtat al valurilor pe malul îngheţat.

Păşi împleticit pe lângă mormanele de gunoaie, vehiculele vechi şi stupii de albine, toate acoperite de zăpadă. La apropierea ei, vitele începură să ţipe, lovindu-şi coarnele în timp ce se înghesuiau unele într-altele, de teamă că ea ar fi putut fi un prădător. Caprele behăiau.

Leni urcă treptele acoperite de gheaţă şi bătu la uşă.

Domnul Walker deschise imediat. Când o văzu pe Leni, se schimbă la faţă.

— Doamne! O trase în casă, prin uşa căptuşită cu haine, căciuli, cizme, ducând-o lângă sobă.

Îi clănţăneau dinţii aşa de tare, că îi era teamă să nu-şi muşte limba dacă ar fi încercat să vorbească, dar nu avea încotro.

— Ne-ne-ne-am răsturnat eu mi-mi-microbuzul. M-mama e blocată.

— Unde?

Acum nu-şi mai putea stăvili lacrimile, nici tremuratul.

— La c-curba de dinainte de mă-magazinul lui Marge Grăsana.

Domnul Walker încuviinţă din cap.

— În regulă.

O lăsă acolo, tremurând ca varga, doar până reveni echipat pentru a ieşi în viscol, cărând un sac mare de plasă pe umăr.

Se duse la staţia de emisie-recepţie şi căută o frecvenţă disponibilă. Se auzi un sunet plin de paraziţi, apoi un ţiuit ascuţit.

— Marge Grăsana, vorbi el în microfonul de mână. Tom Walker aici. Accident de maşină lângă casa mea, pe şoseaua principală. Necesită ajutor. Am plecat într-acolo. Terminat. Ridică degetul mare de pe buton. Paraziţi din nou. Apoi repetă mesajul şi puse microfonul la loc. Să mergem!

Auzise oare şi tata mesajul? Asculta, sau tot leşinat zăcea?

Leni se uită îngrijorată afară, aproape aşteptându-se să-l vadă apărând acolo.

Domnul Walker luă de pe sofa o pătură de lână cu dungi roşii, galbene şi albe şi o puse pe umerii lui Leni.

— Are braţul rupt. Sângerează.

Domnul Walker încuviinţă din cap. Luă mâna înmănuşată a lui Leni într-a lui şi o trase afară din încăperea călduroasă înapoi în ger.

În garaj, camionul lui mare porni numaidecât. Porni căldura, învăluind cabina şi făcând-o pe Leni să tremure şi mai tare. Nu se putu opri din tremurat cât timp

înaintară pe alee şi cotiră pe şoseaua principală, unde vântul bătea în parbriz şi şuiera prin fiecare crăpătură din şasiul metalic.

Tom luă piciorul de pe acceleraţie; camionul încetini, hurui, se tângui.

— Acolo! spuse ea, indicând în direcţia în care ieşiseră de pe şosea. Domnul Walker trase pe marginea şoselei tocmai când în faţa lor se zări lumina unor faruri.

Leni recunoscu vehiculul lui Marge Grăsana.

— Rămâi aici, spuse domnul Walker.

— Nu!

— *Rămâi* aici.

Îşi luă sacul de plasă şi coborî din camion, trântind portiera.

În lumina farurilor, Leni îl văzu pe domnul Walker întâlnindu-se cu Marge Grăsana în mijlocul şoselei. El îşi lăsă sacul jos şi scoase din el un colac de funie.

Leni se lipi de geam, respiraţia ei înceţoşând vederea. Şterse degrabă geamul.

Domnul Walker legă un capăt al sforii în jurul unui copac, şi pe celălalt în jurul mijlocului său, cu un nod învăţat din bătrâni.

Îi făcu semn cu mâna lui Marge, apoi coborî peste taluz şi dispăru.

Leni deschise portiera, luptându-se cu vântul, orbită de ninsoare, şi traversă şoseaua.

Marge Grăsana stătea la marginea taluzului.

Leni se uită peste margine, văzu copacii rupţi şi conturul neclar al microbuzului. Lumină cu lanterna în jos, dar aceasta nu îi oferea destulă lumină. Auzi trosnet de metal, o bufnitură şi ţipătul unei femei.

Apoi… domnul Walker reapăru în raza slabă de lumină, cu mama legată într-o parte de el.

Marge Grăsana prinse funia cu mâinile înmănuşate şi îi trase pe amândoi sus, încetul cu încetul, până când domnul Walker reveni pe şosea şi se prăbuşi, cu mama ghemuită lângă el, inconştientă, ţinută de strânsoarea

domnului Walker.

— E rău, strigă domnul Walker în vânt. O duc cu barca la spitalul din Homer.

— Şi eu? ţipă Leni.

Adulţii păreau să fi uitat de prezenţa ei acolo.

Domnul Walker îi aruncă lui Leni o privire plină de compasiune, pe care ea o cunoştea atât de bine.

— Tu vii cu mine.

*

În sala de aşteptare a micului spital era linişte.

Tom Walker stătea lângă Leni, cu canadiana voluminoasă în poală. Se opriseră mai întâi la Walker Cove, unde domnul Walker o cărase în braţe pe mama până la doc şi o aşezase cu grijă pe bancheta din barca lui de aluminiu. Înaintaseră cu mare viteză de-a lungul ţărmului stâncos până la Homer.

La spital, domnul Walker o duse pe mama în braţe până la recepţie. Leni alergă pe lângă el, atingând glezna mamei, încheietura mâinii, atât cât putea ajunge la ea.

O băştinaşă cu două cozi împletite, lungi, şedea la recepţie, ţăcănind la o maşină de scris.

Două surori medicale apărură în câteva clipe şi o preluară pe mama.

— Şi acum? întrebă Leni.

— Acum aşteptăm.

Stătură acolo, fără să vorbească; fiecare respiraţie era un adevărat efort pentru Leni. Multe lucruri o îngrijorau: rana mamei, pierderea mamei, apariţia tatei („Nu te gândi la asta, la cât de furios va fi… la ce va face când îşi va da seama că am plecat”) şi viitorul. Cum mai puteau pleca acum?

— Vrei ceva de băut?

Leni era aşa de cufundată în genunea propriei frici încât îi luă o secundă să realizeze că domnul Walker vorbea cu ea.

Ridică privirea, cu ochii împăienjeniţi.

— Ar ajuta?

— Nu.

Domnul Walker îi luă mâna într-a lui. Ea fu destul de surprinsă de contactul neaşteptat şi aproape îşi trase mâna, dar se simţea în acelaşi timp bine, aşa că îl ţinu şi ea de mână. Nu putu să nu se întrebe cât de diferită ar fi fost viaţa dacă Tom Walker ar fi fost tatăl ei.

— Ce face Matthew? întrebă ea.

— Mai bine, Leni. Fratele lui Genny o să-l înveţe să piloteze. Matthew merge la un psihoterapeut. Adoră scrisorile tale. Mersi că ţii legătura cu el.

Şi ea adora scrisorile lui. Uneori, simţea că veştile de la Matthew erau cel mai frumos lucru din viaţa ei.

— Mi-e dor de el.

— Da. Şi mie.

— Se va întoarce?

— Nu ştiu. Acolo are aşa de multe. Copii de vârsta lui, cinematografe, echipe sportive. Plus că îl cunosc pe Mattie, odată ce se va urca la manşa unui avion pentru prima oară, se va îndrăgosti. E un copil care adoră aventura.

— Mi-a spus că vrea să fie pilot.

— Da. Îmi doresc să-l fi ascultat puţin mai bine, spuse domnul Walker suspinând. Vreau doar să fie fericit.

Un doctor intră în sala de aşteptare şi veni la ei. Era un bărbat îndesat, cu un piept bombat care se lupta parcă să se elibereze din strânsoarea halatului albastru. Avea aceeaşi privire aspră, de băutor înrăit, pe care o aveau mulţi dintre bărbaţii care trăiau în pustietate, dar avea părul tuns scurt şi, cu excepţia unei mustăţi stufoase spicate cu alb, era proaspăt bărbierit.

— Eu sunt dr. Irving. Tu trebuie să fii Leni, spuse el, scoţându-şi boneta de chirurg.

Leni încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Cum e mama?

— O să fie bine. Are braţul în ghips acum, aşa că va trebui s-o ia mai uşor în următoarele aproximativ şase

săptămâni, dar nu ar trebui să existe consecinţe pe termen lung. Se uită la Leni. Ai salvat-o, domnişoară. Mama ta a ţinut să-ţi spun asta.

— Putem s-o vedem? întrebă Leni.

— Desigur. Urmaţi-mă.

Leni şi domnul Walker îl urmară pe dr. Irving prin holul alb până la uşa unui salon pe care scria RECUPERARE. El deschise uşa.

Mama era într-un separeu înconjurat de o perdea albă din pânză. Stătea în fund pe un pat îngust, îmbrăcată într-un halat de spital; avea în poală o pătură electrică. Braţul stâng era îndoit la nouăzeci de grade şi fixat într-o carcasă de ghips alb. Nasul ei nu arăta prea bine, iar la ochi avea echimoze.

— Leni, spuse ea, lăsându-şi capul puţin pe dreapta, pe teancul de perne din spatele ei. Avea privirea obosită, lipsită de concentrare din pricină că fusese sedată. Ţi-am zis că sunt puternică, spuse ea. Nici vocea nu părea a ei. Of, fetiţa mea, nu plânge.

Leni nu se putu abţine. Văzându-şi mama astfel, după ce trecuse printr-un accident, nu se putu gândi decât la fragilitatea ei şi la faptul că riscase să o piardă. Asta o duse brusc cu gândul la Matthew şi la felul în care putea lovi moartea: fulgerător şi fără să-ţi dea de veste.

Îl auzi pe doctor luându-şi rămas-bun şi ieşind din încăpere.

Domnul Walker se duse la patul mamei.

— Îl părăseai, nu-i aşa? Ce alt motiv ai fi putut avea să fii pe drum pe o astfel de vreme?

— Nu.

Mama scutură din cap.

— Te-aş putea ajuta, spuse el. Noi te-am putea ajuta. Cu toţii. Marge Grăsana a fost procuror. Eu aş putea anunţa poliţia, să dau declaraţie că te-a bătut. Pentru că te bate, nu-i aşa? Nu ţi-ai rupt nasul în accident, nu-i aşa?

— Poliţia nu poate face nimic, spuse mama. Cunosc

sistemul. Tatăl meu e avocat.

— L-ar băga la închisoare.

— Pentru cât timp? O zi? Două? Ar veni înapoi după mine. Sau după tine. Sau după Leni. Crezi c-aş putea trăi ştiind că risc viaţa altora? Şi… de fapt…

Leni auzi cuvintele nerostite ale mamei: Îl iubesc.

Domnul Walker se uită la mama, care era numai vânătăi şi bandaje, de nici nu mai semăna cu ea însăşi.

— Nu trebuie decât să ceri ajutorul, spuse el încet. Eu sunt dispus să te ajut, Cora. Sunt sigur că ştii că eu…

— Tu nu mă cunoşti, Tom. Dacă m-ai cunoaşte…

Leni văzu ochii mamei scăldaţi în lacrimi.

— E ceva în neregulă cu mine, continuă ea să vorbească tărăgănat. Uneori, se simte ca o forţă, alteori, ca o slăbiciune, dar nu ştiu cum să încetez să-l mai iubesc.

— Cora!

Leni auzi vocea tatălui ei şi o văzu pe mama cum se face mică în pernele din spatele ei.

Domnul Walker se îndepărtă de pat.

Tata îl ignoră complet pe domnul Walker şi trecu pe lângă el.

— Of, Dumnezeule, Cora? Eşti bine?

Mama păru că se topeşte în faţa lui.

— Am făcut accident cu microbuzul.

— Ce făceai afară pe aşa o vreme? întrebă el, deşi ştia.

Leni citi asta în ochii lui. Avea o zgârietură adâncă pe obraz.

Domnul Walker se apropie de uşă mergând cu spatele, un bărbat solid încercând să se facă nevăzut. Îi aruncă lui Leni o privire tristă, plină de înţeles, şi ieşi din salon, închizând uşa încet după el.

— Ne trebuie mâncare, spuse mama. Am vrut să-ţi pregătesc o ci-cină specială.

Tata îşi puse mâna bătătorită de muncă pe obrazul ei plin de vânătăi şi tumefiat, ca şi cum atingerea lui i-ar

fi adus vindecarea.

— Iartă-mă, iubito. Dacă nu mă omori tu, am să mă omor singur.

— Nu spune asta, zise mama. Să nu mai spui asta niciodată. Ştii că te iubesc. Doar pe tine.

— Iartă-mă, spuse el. Se întoarse. Şi tu, Roşcato. Iartă un bărbat prost care e cu creierii varză uneori, dar care te iubeşte. Şi care se va îndrepta.

— Te iubesc, spuse mama, iar acum plângea şi ea, aşa că Leni înţelese realitatea lumii ei, adevărul pe care Alaska, cu toată splendoarea sălbăticiei sale, îl scosese la iveală.

Erau prinşi în capcana mediului în care trăiau şi a banilor, dar mai ales a iubirii bolnave, demente, care îi lega pe părinţii ei.

Mama nu avea să-l părăsească niciodată pe tata. Nu conta că reuşise să ia un rucsac, să fugă la microbuz şi să plece. Avea să se întoarcă mereu, pentru că îl iubea. Sau avea nevoie de el. Sau se temea de el. Cine mai ştia cu adevărat?

Leni nu putea pricepe toate resorturile iubirii dintre părinţii ei. Era destul de mare pentru a vedea turbulenţele de la suprafaţă, dar prea mică pentru a cunoaşte lucrurile în profunzime.

Mama nu-l putea părăsi niciodată pe tata, iar Leni nu avea să o părăsească niciodată pe mama. Iar tata nu putea să le redea vreodată libertatea. În această cumplită, toxică legătură care era familia lor, nu exista nicio cale de scăpare pentru niciunul dintre ei.

*

În noaptea aceea, o externară pe mama şi o duseră acasă.

Tata o ţinea pe mama de parcă ar fi fost un bibelou, foarte grijuliu, atent la confortul ei. Asta o umplu pe Leni de o furie neputincioasă.

Pe urmă însă, observă lacrimi în ochii tatei, iar furia i se domoli şi se transformă în ceva ce semăna cu

iertarea. Nu ştia cum să reprime sau să schimbe vreuna din aceste emoţii; dragostea ei pentru el era toată pervertită de ură. Simţea în aceste clipe cum iubirea şi ura îşi disputau supremaţia în inima ei.

El o instală pe mama în pat şi ieşi imediat să spargă lemne. Nu erau niciodată destul de multe lemne, iar Leni ştia că efortul fizic îl ajuta oarecum. Ea rămase aşezată lângă patul mamei cât de mult putu, ţinând-o pe mama de mâna rece. Îi treceau prin minte atâtea întrebări, dar ştia că vorbele de ocară doar ar fi făcut-o pe mama să plângă, aşa că Leni tăcu.

A doua zi de dimineaţă, Leni cobora scara, când o auzi pe mama plângând.

Leni intră în dormitorul mamei şi o găsi şezând în pat (practic, o saltea aşezată direct pe podea), cu spatele sprijinit de peretele de buşteni, cu faţa tumefiată, cu ambii ochi negri-violeţi, cu nasul deplasat puţin în stânga faţă de poziţia normală.

— Nu plânge, spuse Leni.

— Probabil că ai o părere foarte proastă despre mine, spuse mama, atingându-şi cu grijă buza crăpată. L-am provocat, nu-i aşa? Am spus ce nu trebuia. Precis.

Leni nu ştia ce să spună. Mama se culpabiliza oarecum, susţinând că dacă ar fi vorbit mai puţin, dacă l-ar fi susţinut mai mult sau dacă ar fi fost mai amabilă, tata nu ar fi explodat? Lui Leni, asta i se părea o nedreptate flagrantă. Uneori, el îşi ieşea din pepeni, alteori nu, atât şi nimic mai mult. I se părea greşit ca mama să ia vina asupra ei. Periculos, chiar.

— Îl iubesc, spuse mama, uitându-se la braţul în ghips. Nu ştiu cum să mă opresc. Dar trebuie să mă gândesc şi la tine. Of, Dumnezeule… Nu ştiu de ce sunt aşa. De ce îl las să mă trateze astfel. Pur şi simplu nu pot uita cine era înainte de război. Mă tot gândesc că se va întoarce, că va fi bărbatul cu care m-am măritat.

— N-ai să-l părăseşti niciodată, spuse Leni încet.

Se străduia că vorbele ei să nu sune ca o acuzaţie.

— Tu chiar ai vrea asta? Am crezut că iubeşti Alaska, spuse mama.

— Pe tine te iubesc mai mult. Şi… mi-e frică, spuse Leni.

— De data asta a fost rău, recunosc, dar s-a speriat şi el. Serios. N-o să se mai întâmple. Mi-a promis.

Leni oftă. Cu ce era diferită încrederea de nezdruncinat a mamei în tata de teama lui de Armaghedon? Adulţii ăştia se uitau pur şi simplu la lume şi vedeau ce voiau ei să vadă, gândeau ce voiau ei să gândească? Oare dovezile şi experienţa nu contau deloc?

Mama reuşi să zâmbească.

— Vrei să jucăm cărţi?

Prin urmare, aşa se proceda, treceai mai departe ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Se vor comporta normal, până data viitoare.

Leni dădu aprobator din cap. Scoase cărţile de joc din cutia din lemn de trandafir în care erau lucrurile preferate ale mamei şi se aşează pe podea, lângă saltea.

— Sunt atât de norocoasă că te am, Leni! spuse mama, încercând să-şi aranjeze cărţile într-o mână.

— Suntem o echipă, spuse Leni.

— Ca două picături de apă.

— Identice.

Cuvintele pe care şi le adresau de fiecare dată una alteia; cuvinte care păreau lipsite de substanţă acum. Poate chiar triste.

Erau la jumătatea primei runde de joc, când Leni auzi un vehicul apropiindu-se. Aruncă pe pat cărţile şi fugi la fereastră.

— E Marge Grăsana, strigă ea către mama. Şi domnul Walker.

— La dracu’! spuse mama. Ajută-mă să mă îmbrac.

Leni fugi înapoi în dormitorul mamei şi o ajută să-şi dezbrace pijamaua din flanel şi să se îmbrace într-o pereche de blugi spălăciţi şi un hanorac lăbărţat cu glugă şi cu mâneci destul de largi pentru a încăpea şi

ghipsul. Leni îi pieptănă părul mamei şi apoi o ajută să iasă în camera de zi şi să se instaleze pe canapeaua ponosită.

Uşa cabanei se deschise. Zăpada intră cu un val de aer geros şi se împrăştie pe podeaua din placaj.

Marge Grăsana arăta ca un urs grizzly în canadiana ei uriaşă de blană, cu cizme mukluk în picioare şi cu ditamai căciula de jder, ce părea făcută de mână. Nişte cercei din corn de cerb atârnau de lobii lăsaţi ai urechilor. Îşi scutură zăpada de pe tălpi şi dădu să spună ceva. Apoi văzu faţa plină de vânătăi a mamei şi murmură:

— Nenorocitu' dracului! Ar trebui să-i trag o chelfăneală de să mă ţină minte.

Domnul Walker veni lângă ea.

— Bună, spuse mama, fără să-l privească în ochi. Nu se ridică în picioare; poate că nu era destul de puternică. Doriţi nişte…

Tata intră furtunos şi trânti uşa.

— Le aduc eu cafea, Cora. Tu stai acolo.

Tensiunea dintre adulţi era insuportabilă. Ce se petrecea aici? Ceva se întâmpla, asta era sigur.

Marge Grăsana îl înşfăcă de braţ pe domnul Walker – o strânsoare fermă, ca de menghină – şi îl conduse la un scaun de lângă sobă.

— Aşază-te, spuse ea, împingându-l pe scaun, pentru că el nu se mişcă destul de repede.

Leni luă un taburet de lângă masa de pocher şi îl aduse în camera de zi pentru Marge Grăsana.

— Chestia asta minusculă? întrebă Marge Grăsana. Fundul meu o să arate ca o ciupercă înfiptă-ntr-o scobitoare.

Cu toate astea, se aşeză. Îşi puse mâinile cărnoase în şolduri şi se uită la mama.

— E mai rău decât arată, spuse mama cu o voce aspră. Am avut un accident de maşină, în caz c-ai uitat.

— Mda. Ştiu, spuse Marge Grăsana.

Tata intră în camera de zi cu două căni cu pete albastre pline cu cafea. Aburul se ridica din ele, înmiresmând aerul. Le întinse musafirilor câte o cană.

— Aşa, spuse el stânjenit. N-am mai avut oaspeţi iarna de ceva vreme.

— Stai jos, Ernt, spuse Marge Grăsana.

— Eu nu…

— Stai jos sau te aşez eu cu forţa, spuse Marge Grăsana.

Mama icni.

Tata se aşeză pe canapea, lângă mama.

— Nu aşa se vorbeşte cu un bărbat în casa lui.

— N-ai vrea să mă apuc eu să spun ce înseamnă un bărbat adevărat, Ernt Allbright. Îmi ţin firea, dar s-ar putea să nu mai reuşesc prea mult. Şi n-ai vrea să vezi ditamai dihania de femeie năpustindu-se asupra ta. Crede-mă. Aşa că ţine-şi clonţul şi ascultă. Se uită la mama. Ascultaţi-mă amândoi.

Leni simţi cum aerul din cameră dispare. O tăcere îngheţată, apăsătoare se aşternu peste ei.

Marge Grăsana se uită la mama.

— Bineînţeles că ştii că sunt din D.C. şi că am fost avocat. Procuror în capitală. Am purtat costume de firmă şi tocuri înalte. Tot tacâmul. Mi-a plăcut mult. Şi am iubit-o pe sora mea, care s-a măritat cu bărbatul visurilor ei. Doar că el s-a dovedit a avea niscaiva probleme. Nişte capricii. Omului îi cam plăcea să tragă la măsea şi să o folosească pe soră-mea mai mică pe post de sac de box. M-am făcut luntre şi punte ca s-o conving să-l părăsească, dar ea a refuzat. Poate că îi era teamă, poate că îl iubea, poate că era şi ea la fel de bolnavă ca el. Nu ştiu. Ştiu doar că atunci când am chemat poliţia a fost mai rău pentru ea şi m-a rugat să n-o mai fac. M-am retras. Cea mai mare greşeală a vieţii mele. El a atacat-o cu un ciocan. Marge Grăsana tresări. A trebuit să o ţinem într-un sicriu închis la înmormântare. Asta îi făcuse nenorocitul. El a declarat că luase ciocanul de la

ea ca să se apere. Legea nu e favorabilă femeilor molestate. Individul e liber şi-n ziua de azi. Ca pasărea cerului. Eu am venit aici ca să fug de toate astea. Se uită la Ernt. Şi dau aici peste tine.

Tata dădu să se ridice.

— Eu nu m-aş ridica dac-aş fi în locul tău, interveni domnul Walker.

Tata se aşeză încet la loc. Neliniştea îi licărea în ochi, se vedea după cum îşi frământa mâinile. Bătea în podea cu piciorul încălţat în cizmă. Habar nu aveau ei cât avea s-o coste pe mama această mică adunare. Imediat după plecarea lor, el avea să explodeze.

— Voi aveţi poate intenţii bune, spuse Leni. Dar…

— Nu, spuse domnul Walker cu voce blândă. Nu tu trebuie să rezolvi asta, Leni. Tu eşti un copil. Ascultă doar.

— Am discutat cu Tommy despre asta, spuse Marge Grăsana. Despre situaţia voastră. Avem câteva soluţii, dar sincer, Ernt, preferata noastră ar fi să te târâm afară şi să-ţi facem felul.

Tata scoase un scurt hohot de râs, apoi tăcu. Căscă ochii când îşi dădu seama că cei doi nu glumeau.

— Asta-i, de fapt, alegerea mea, spuse domnul Walker. Marge Grăsana are alt plan.

— Ernt, ai să-ţi strângi catrafusele şi ai să pleci în North Slope, reluă Marge Grăsana. Se angajează bărbaţi ca tine la conductă – e un fel de Sodoma şi Gomora acolo – şi e nevoie de mecanici. Ai să faci o căruţă de bani, de care ai nevoie, şi ai să fii plecat până la primăvară.

— Nu-mi pot lăsa familia singură până la primăvară, spuse tata.

— Cât de grijuliu eşti! mormăi domnul Walker.

— Tu crezi că am să ţi-o las pur şi simplu ţie? spuse tata.

— Ajunge, băieţi! spuse Marge Grăsana. Vă puteţi scoate spadele mai târziu; deocamdată, Ernt pleacă, şi eu mă mut aici. Am să stau eu cu fetele tale toată iarna,

Ernt. Am să le apăr eu de tot şi de toţi. Te poţi întoarce la primăvară. Până atunci, poate vei înţelege ce ai şi îţi vei trata soţia aşa cum se cuvine.

— Nu mă poţi obliga să plec, spuse tata.

— Asta nu-i reacţia corectă, spuse Marge Grăsana. Uite cum stă treaba, Ernt. Alaska scoate ce e mai bun şi mai rău dintr-un om. Poate că dac-ai fi rămas Dincolo, n-ai fi devenit niciodată cine eşti acum. Ştiu despre Vietnam, şi mi se rupe inima când mă gândesc prin ce-aţi trecut voi, soldaţii. Dar nu poţi face faţă întunericului, nu-i aşa? N-ai de ce să-ţi fie ruşine. Mulţi nu pot. Acceptă şi fă ce e mai bine pentru familia ta. Le iubeşti pe Cora şi pe Leni, nu-i aşa?

Expresia tatei se schimbă când se uită la mama. Expresia chipului i se îmblânzi; pentru o clipă, Leni îşi văzu tatăl, pe cel adevărat, pe bărbatul care ar fi fost dacă războiul nu l-ar fi distrus. Bărbatul de Dinainte.

— Le iubesc, spuse el.

— Perfect. Le iubeşti îndeajuns de mult pentru a pleca şi a câştiga bani pentru ele, spuse ea. Du-te, împachetează-ţi catrafusele şi ia-o din loc. Ne revedem când s-o schimba vremea.

1978

Capitolul 12

La şaptesprezece ani, Leni conducea prin ninsoare sania motorizată cu multă dibăcie şi siguranţă. Era singură, doar ea şi imensitatea iernii. Urmând lumina farurilor în întunericul de dinaintea zorilor, coti pe vechiul drum spre mină. După mai puţin de doi kilometri, drumul deveni o potecă şerpuită, care urca şi cobora. Sania de plastic legată în spate sărea pe zăpadă, goală acum, dar ea spera să care curând în ea vreun vânat. Dacă tatăl ei avusese dreptate în privinţa vreunui lucru, acesta era: Leni învăţase să vâneze.

Zbură ca gândul peste terasamente, în jurul copacilor şi peste râuri îngheţate, săltând uneori în aer, deasupra saniei, derapând necontrolat, chiuind chiar de

bucurie sau de spaimă, ori şi de una, şi de alta. Era absolut în elementul ei în natură.

Pe măsură ce urca, pomii deveneau tot mai rari şi mai plăpânzi. Ea începu să vadă stânci şi aflorimente acoperite de zăpadă.

Nu se opri: sus, jos, spulberând nămeţi, ocolind buşteni inerţi, înclinându-se pe o parte. Era nevoie de multă concentrare, astfel că nu putea gândi sau simţi altceva.

Pe un deal, sania derapă spre stânga, pierzând aderenţa. Reduse viteza, încetini. Se opri.

Respirând gâfâit prin fanta măştii de neopren, Leni privi împrejur. Piscuri albe ascuţite, gheţari albi-albăstrui, granit negru.

Coborî de pe sanie, tremurând. Ţinând piept vântului, îşi dezlegă raniţa şi îţi prinse de tălpi rachetele de zăpadă, apoi împinse sania la adăpostul restrâns al unui copac mare şi o acoperi cu prelata. Doar până în acel punct putu ajunge cu vehiculul respectiv.

Cerul de deasupra ei se lumina treptat. Lumina zilei lua proporţii cu fiecare respiraţie.

Poteca ducea în sus, îngustându-se. Leni văzu prima grămadă de căcăreze îngheţate de oaie după vreo cinci sute de metri şi se luă după urmele de copite, urcând pe deal.

Îşi scoase binoclul şi scrută peisajul alb din jurul ei.

Acolo. O oaie Dall, crem, cu nişte imense coarne curbate, păşind de-a lungul unei terase înalte, cu copitele ei, plină de graţie, pe terenul aspru, îngheţat.

Leni se mişcă atent, se strecură de-a lungul crestei înguste şi urcă apoi printre copaci. Acolo, găsi din nou urme şi se luă după ele către râul îngheţat.

Fecale proaspete.

Oaia traversase râul pe acolo, crăpând gheaţa, păşind prin apă. Bucăţi mari de gheaţă se iţeau din râu, bălăbănindu-se, ţinute în loc de gheaţa groasă dimprejur.

Un arbore bătrân era prăvălit peste gheaţă, cu

crăcile îngheţate răşchirate, apa clipocind în câteva ochiuri de-a lungul lui.

Zăpada se învolbura peste gheaţă, adunându-se de o parte a buşteanului, zburând vânturată în mici vârtejuri pe partea cealaltă. Ici şi colo, vântul măturase toată zăpada, lăsând petice lucioase, crăpate, de gheaţă albastră-argintie. Ea ştia că era periculos să traverseze pe aici, dar oriunde altundeva ar fi pierdut ore întregi. Şi cine ştia dacă exista pe undeva vreun loc sigur de trecere? Doar nu bătuse atâta drum numai ca să renunţe.

Leni îşi strânse mai bine raniţa şi îşi legă de ea puşca de vânătoare; îşi scoase rachetele de zăpadă şi le legă şi pe ele de raniţă.

Se uită la buştean, care avea vreo şaizeci de centimetri în diametru, cu scoarţa cojită, îngheţat, îmbrăcat în zăpadă şi gheaţă, inspiră adânc şi se urcă pe el în patru labe.

Lumea se îngustă la dimensiunile buşteanului şi se lăţi la dimensiunile râului. Scoarţa dură, îngheţată îi înghiontea genunchii. Trosnetul gheţii semăna cu nişte focuri de armă pocnind în jurul ei.

Se uită la capătul buşteanului.

Acolo. Malul opus. Numai la asta trebuia să se gândească. Nu la trosnetul gheţii şi nici la apa cumplit de rece care curgea pe dedesubt. Şi nicidecum la posibilitatea de a cădea în ea.

Se târî în patru labe, centimetru cu centimetru, vântul o şfichiuia, zăpada o împroşca.

Gheaţa crăpă. Puternic. Zgomotos. Buşteanul se scufundă, străpungând gheaţa în faţa ei. Apa ieşi la suprafaţă, peste gheaţă, sclipind în lumina încă firavă.

Buşteanul scoase un trosnet puternic şi se scufundă şi mai adânc, lovind ceva.

Leni se ridică încet în picioare, îşi regăsi echilibrul, întinse braţele în lateral. Buşteanul părea că respiră sub ea.

Gheaţa trosni din nou. Ca un răget de data asta.

O mai despărţeau de mai aproape doi metri. Se gândi la mama lui Matthew, al cărei trup fusese găsit la kilometri distanţă de locul unde căzuse prin gheaţă, sfârtecat de animale. Nu-ţi doreai să cazi prin gheaţă. Nu se putea şti unde avea să-ţi fie găsit trupul; apa curgea peste tot în Alaska, scotea la iveală lucruri care ar fi trebuit să rămână ascunse.

Înaintă puţin câte puţin. Când se apropie de malul celălalt, făcu un salt înainte, bătând din braţe şi picioare de parcă şi-ar fi putut lua zborul, apoi se prăbuşi peste pietrele acoperite de zăpadă de pe cealaltă parte.

Sânge.

Îl gustă, se simţi cald şi metalic în gură, îl simţi cum se prelinge pe obrazul rece sloi.

Începu deodată să dârdâie, conştientă că hainele îi erau umede, fie de la sudoare, fie de la stropii de apă de pe manşete sau din cizme, nici nu mai ştia. Mănuşile erau ude, la fel şi cizmele, dar toată îmbrăcămintea era impermeabilă.

Se ridică încet în picioare şi evalua daunele. Avea o zgârietură superficială pe frunte şi îşi muşcase limba. Manşetele mânecilor de la canadiană erau ude şi i se păru că îi pătrunsese nişte apă pe grumaz în jos. Nimic serios.

Îşi aranjă bine raniţa şi îşi repoziţionă puşca şi porni din nou la drum, îndepărtându-se de râu, fără a-l pierde însă din ochi. Se luă după urme şi fecale, tot mai sus, pe stâncile ieşite în afară. La acea înălţime, domnea o tăcere mormântală. Totul era înceţoşat de ninsoare şi de respiraţia ei.

Apoi un sunet. Trosnetul unei crăci, pocnet de copite alunecând pe stânci. Simţi mirosul de mosc al prăzii. Se pitulă între doi copaci şi îşi ridică puşca.

Privi prin vizor, găsi ţapul şi îl luă în cătare.

Respiră uniform.

Aşteptă.

Ţapul nu scoase niciun sunet. *O lovitură perfectă,*

exact la ţintă. Fără suferinţă. Ţapul căzu grămadă în genunchi, alunecă în jos pe suprafaţa stâncii şi se opinti într-un morman de zăpadă.

Leni ajunse cu greu prin zăpadă la animalul răpus. Vru să eviscereze animalul pe loc şi să pună carnea în raniţă cât mai rapid cu putinţă. Practic, vânase ilegal – sezonul de vânătoare de oi era toamna –, dar unui congelator gol nu-i păsa de reguli. Presupuse că animalul cântărea în jur de la cincizeci de kilograme, eviscerat. Avea să fie un drum lung până la sanie, cu toată acea greutate în spinare.

*

Leni manevră sania motorizată pe aleea lungă, albă către cabană. Acceleră uşor, deplasându-se încet, atentă la fiecare pantă şi viraj.

În ultimii patru ani, se sălbăticise la fel cum se sălbăticea totul în Alaska. Părul îi crescuse aproape până la brâu (nu vedea niciun motiv pentru care l-ar fi tuns) şi căpătase o nuanţă intensă de roşu-mahon. Faţa ei bucălată de fetiţă se alungise, pistruii îi dispăruseră, tenul îi rămăsese alb ca laptele, evidenţiindu-i turcoazul ochilor.

Luna următoare, tatăl ei se întorcea la cabană. În ultimii patru ani, tata respectase regulile impuse de Tom Walker şi de Marge Grăsana. În silă şi cu o atitudine ostilă, urmase „recomandările” femeii. An de an, după Ziua Recunoştinţei (de obicei, exact atunci când coşmarurile lui începeau să se înteţească şi când el începea să vorbească singur şi să devină violent), pleca în North Slope ca să lucreze la conductă. Câştiga bani frumoşi, pe care îi trimitea acasă săptămânal. Bani pe care ele îi foloseau pentru a-şi îmbunătăţi viaţa. Aveau acum capre şi găini, o barcă uşoară din aluminiu pentru pescuit şi o grădină căreia îi mergea foarte bine într-o seră. Microbuzul VW fusese dat la schimb pentru o camionetă bunicică. Un pustnic bătrân locuia acum în microbuz, undeva în pădure, pe lângă McCarthy.

Tata nu se schimbase, era în continuare dificil să trăieşti în preajma lui, era schimbător şi cu toane. Îl ura pe domnul Walker cu o energie de-a dreptul periculoasă, iar cea mai mică dezamăgire (sau consumul de alcool în cârdăşie cu Earl Nebunul) reuşea să îl stârnească, dar nu era prost. Ştia că Tom Walker şi Marge Grăsana erau cu ochii pe el.

Mama continua să spună: „E mai bine, nu crezi?" Iar Leni chiar credea asta uneori. Sau poate că se adaptaseră acum la mediul în care trăiau, asemenea cocoşilor polari care deveneau albi iarna.

În luna întunecată de dinaintea plecării la conductă şi la sfârşiturile de săptămână din timpul iernii, când venea acasă în vizită, Leni şi mama studiau toanele tatei ca nişte cercetători, observând cele mai mici semne care le-ar fi arătat că nivelul de anxietate sporea. Leni învăţă cum să dezamorseze mânia tatălui ei, când putea şi cum să nu-i stea în cale, când nu putea. Dacă intervenea – şi învăţase asta pe pielea ei –, nu făcea decât să înrăutăţească situaţia pentru mama sa.

Leni parcă în curtea albă, observând camionul mare al lui Tom Walker oprit lângă tractorul lui Marge Grăsana.

Trase sania motorizată între coteţul găinilor şi cabană şi se dădu jos, cizmele afundându-i-se în zăpada murdară, tare. Aici, vremea se schimba rapid: se încălzea. Era sfârşitul lui martie. Curând, ţurţurii aveau să se topească. Începea răpăitul constant al streşinilor care curgeau, iar dezgheţul de pe înălţimi avea să pornească şuvoaie la vale, transformându-le curtea într-o mare de noroi.

Dezlegă carcasa eviscerată de pe sania roşie din plastic, pe care o trăsese cu sania motorizată. Puse pe umăr carnea însângerată băgată într-un sac alb, trecu pe lângă îngrăditura padocul animalelor – care stârniră o hărmălaie de nedescris, simţindu-i prezenţa urcă treptele acum stabile ale prispei şi intră în cabană.

Căldura şi lumina o învăluiră imediat. Aburul respiraţiei, pe care îl văzuse cu doar o secundă înainte, dispăru. Auzi zumzetul generatorului, care alimenta luminile. Mica sobă neagră – aceeaşi dintotdeauna – dogorea.

Muzica se auzea tare dintr-un mare radio portabil de pe noua masă din sufragerie. O melodie disco a formaţiei Bee Gees. Mirosea a pâine proaspăt coaptă şi a friptură la cuptor.

Îţi puteai da seama întotdeauna când tata era plecat. Totul era mai uşor şi mai relaxat în lipsa lui.

Marge Grăsana şi domnul Walker şedeau la masa mare dreptunghiulară pe care o făcuse tata vara trecută şi jucau cărţi.

— Bună, Leni. Vezi tu să nu trişeze ăştia doi, strigă mama din pragul bucătăriei, care fusese reproiectată treptat de-a lungul anilor – fusese instalat în ea un cuptor cu gaz, dar şi un frigider. Domnul Walker pusese faianţă pe blatul de lucru şi montase o chiuvetă mai bună. Tot nu aveau apă curentă şi nici baie în cabană. Marge Grăsana construise o poliţă pentru vasele cumpărate de la Armata Salvării din Homer.

— Ba trişează, să ştii, spuse Leni, zâmbind.

— Eu nu, spuse Marge Grăsana, băgând în gură o bucată de cârnat de ren. Nu trebuie să trişez ca să-i bat pe ăştia doi. Vino-ncoa', Leni. Dă-mi şi mie o recompensă pentru efort.

Domnul Walker se ridică de la masă râzând, scaunul scrâşnind pe podeaua din placaj.

— Se pare că cineva i-a venit de hac unei oi.

Scoase o folie mare de plastic alb de sub chiuvetă şi o întinse pe podea.

Leni trânti povara pe plastic şi îngenunche alături.

— Aşa e, spuse ea. Sus, la Porter Ridge.

Deschise sacul şi scoase carcasa eviscerată.

Domnul Walker ascuţi un cuţit *ulu* şi i-l dădu.

Leni începu să tranşeze pulpa în bucăţi pentru a fi

gătite pe foc sau la cuptor, îndepărtând de pe carne membranele sidefii aţoase. Cândva, păruse bizar să tranşeze carne în casă, pe o bucată de plastic. Dar nu mai era cazul. Asta era viaţa în lunile de iarnă.

Mama ieşi din bucătărie, zâmbind. Din câte se pare, mama zâmbea tot timpul iarna. Înflorise în Alaska, la fel ca Leni. Ca o ironie, se simţeau amândouă mai în siguranţă iarna, când lumea părea redusă la dimensiunile cele mai mici şi se dovedea foarte periculoasă. Tata fiind plecat, puteau respira în voie. Aveau acum aceeaşi înălţime, ea şi Leni. Dieta bogată în proteine le făcuse pe amândouă suple şi mlădioase ca nişte balerine.

Mama se aşeză la masă şi spuse:

— Vă curăţ de puncte de data asta. Am vrut doar să văd cum jucaţi.

— De toate punctele? întrebă domnul Walker. Sau doar de câteva, ca de obicei?

Mama râse.

— O să-ţi iasă pe nas vorbele-astea, Tom.

Începu să împartă cărţile.

Leni se prefăcea uneori şi iarna, aşa cum făcea vara. Acum, de exemplu, se prefăcea că nu observă cum se priveau mama şi domnul Walker, câtă grijă aveau să nu se atingă vreodată cu adevărat. Cum îi rostea mama uneori numele cu un oftat.

Unele lucruri erau periculoase; ştiau cu toţii asta.

Leni îşi văzu de treabă. Se concentră aşa de mult la tranşatul cărnii, că auzi în ultima clipă zgomot de motor. Văzu apoi lumini de faruri pătrunzând pe fereastră, luminând puternic cabana.

După câteva clipe, uşa cabanei se deschise.

Intră tata. Purta o şapcă spălăcită şi zdrenţuită, bine îndesată pe frunte. Barba şi mustaţa foarte lungi îi erau neîngrijite. După luni de zile la conductă, avea o privire dură, aspră, de bărbat care bea prea mult şi mânca prea puţin. Vremea aspră din Alaska îi brăzdase

tenul, care avea acum aspect de piele netăbăcită.

Mama ţâşni în picioare, devenind brusc neliniştită.

— Ernt! Ai venit mai devreme! Ar fi trebuit să-mi spui că vii.

— Mda, spuse el, uitându-se la domnul Walker. Văd de ce-ai fi vrut să ştii.

— E doar un joc de cărţi ca-ntre vecini, spuse domnul Walker, ridicându-se în picioare. Dar o să vă lăsăm singuri. Trecu pe lângă tata (care nu se clinti un centimetru, obligându-l pe domnul Walker să îl ocolească), îşi luă canadiana din cuierul de lângă uşă şi se îmbrăcă. Mulţam fain, fetelor.

După ce plecă, mama rămase cu privirea la tata, palidă, cu gura întredeschisă. Avea o expresie îngrijorată, neliniştită.

Marge Grăsana se ridică şi ea în picioare.

— Nu-mi pot aduna lucrurile prea repede, aşa că o să rămân aici peste noapte, dacă nu ţi-e cu supărare. Sunt sigură că nu.

Tata nu o privi deloc pe Marge Grăsana. Avea ochi doar pentru mama.

— Departe de mine gândul de a-i spune unei zdrahoance ce să facă.

Marge Grăsana râse şi plecă de la masă. Se trânti pe sofaua cumpărată de tata de la un hotel din Anchorage, care dăduse faliment, şi îşi ridică picioarele în papuci pe noua măsuţă de cafea.

Mama se duse la tata, îl cuprinse în braţe şi îl trase mai aproape.

— Bună, şopti ea şi îl sărută pe gât. Mi-a fost dor de tine.

— M-au concediat. Javrele dracului!

— Oh, nu! făcu mama. Ce s-a-ntâmplat? De ce?

— O jigodie de mincinos a spus că beau în timpul serviciului. Şi şeful meu e o jigodie. N-a fost vina mea.

— Bietul Ernt, spuse mama. Toate ţi se întâmplă numai ţie.

El atinse faţa mamei, îi ridică bărbia şi o sărută agresiv.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! spuse el cu buzele lipite de ale ei.

Ea gemu la atingerea lui şi îşi lipi trupul de al lui.

Se îndreptară spre dormitor, trecură prin perdeaua de mărgele zornăitoare, nemaibăgând parcă de seamă că mai era cineva în cabană. Leni îi auzi trântindu-se pe pat, auzi arcurile vechi scârţâind, le auzi respiraţiile accelerând.

Fata se aşeză pe călcâie. Dumnezeule mare! Nu putea în ruptul capului să înţeleagă relaţia părinţilor ei. Îi era jenă; iubirea aceea de nezdruncinat, pe care o nutreau şi ea, şi mama pentru tata îi dădea un sentiment neplăcut, trist. Ceva nu era în regulă cu ele; ştia bine asta. Înţelegea asta din felul în care Marge Grăsana o privea uneori pe mama.

— Asta nu-i normal, copilă, spuse Marge Grăsana.

— Ce mai e normal?

— Cine dracu’ mai ştie? Pete Smintitul e cea mai fericită persoană căsătorită pe care o cunosc.

— Păi, Matilda nu-i o gâscă oarecare. Ţi-e foame?

Marge Grăsana se bătu cu palma peste burdihanul ei mare.

— Mai întrebi. Tocana mamei tale e preferata mea.

— Hai că pun în farfurii. Dumnezeu ştie că ăia doi nu mai ies din dormitor mult timp.

Leni împachetă carnea tranşată, apoi se spălă pe mâini cu apă din găleata de lângă chiuvetă. În bucătărie, dădu volumul radioului cât de tare putu, dar tot nu fu suficient pentru a acoperi reuniunea din dormitor.

*

Primăvara în Alaska. Anotimpul topirii zăpezilor, al transformării, al sunetelor, când lumina soarelui revenea timid, strălucind peste peticele de zăpadă murdară. Lumea se dezmorţea din frig, scoţând sunete asemenea uriaşelor angrenaje puse în mişcare. Blocuri de gheaţă

mari cât casa se desprindeau, pluteau pe râuri în jos, zdrobind totul în cale. Pomii gemeau şi se prăbuşeau pe măsură ce terenul ud, instabil, se mişca sub ei. Zăpada se transforma în zloată şi apoi în apă ce se strângea în fiecare groapă şi adâncitură din pământ.

Lucrurile pierdute în zăpadă erau din nou găsite: o pălărie luată de vânt, un colac de funie; doze de bere aruncate în bancurile de zăpadă pluteau pe suprafaţa înnămolită a şoselei. Ace negre de pin zăceau în băltoace noroioase, crăci rupte de furtună pluteau pe apa ce şiroia la vale din fiecare ungher al pământului. Caprele stăteau până la genunchi în noroi cleios. Nici tot fânul din lume nu-l puteau absorbi.

Apa umplea şanţurile din jurul copacilor şi curgea de-a lungul drumurilor, formând băltoace pretutindeni, amintindu-le tuturor că această regiune a Alaskăi era practic o pădure tropicală. Oriunde te-ai fi aflat, puteai auzi gheaţa trosnind şi apa revărsându-se de pe crengile copacilor şi de pe streşini, pe marginile drumurilor, adunându-se în pâraie în fiece şănţuleţ săpat în solul suprasaturat.

Animalele ieşeau din vizuine. Elanii cutreierau străzile oraşului. Nimeni nu se grăbea nicăieri. Raţele sălbatice se întoarseră în cârduri gălăgioase şi se instalară pe valurile din golf. Urşii ieşiră din bârlogurile de prin munţi şi o porniră la vale în căutarea hranei. Natura îşi lucea propria curăţenie de primăvară, debarasându-se de gheaţă, ger şi promoroacă, eliberând ferestrele ca să lase soarele să pătrundă.

În această splendidă seară senină, sub văzduhul azuriu, Leni îşi încălţă cizmele de cauciuc şi ieşi să hrănească animalele. Aveau acum şapte capre, treisprezece găini şi patru raţe. Pleoscăind prin noroiul până la glezne, pe lângă urmele de roţi pline cu apă, auzi voci. Se întoarse către direcţia de unde venea zgomotul, dinspre golful care constituia legătura familiei lor cu lumea. Deşi erau de câţiva ani acolo, proprietatea lor se

încăpăţâna să rămână sălbatică. Leni trebuia să fie cu băgare de seamă chiar şi în propria curte, dar într-o zi ca aceasta, la flux, când apa acoperea ţărmul presărat cu scoici, încă i se tăia respiraţia.

Acum văzu nişte caiace pe apă, o adevărată flotă de ambarcaţiuni viu colorate plutind pe apă.

Turişti. Care nu ştiau probabil cât de repede se schimbă lucrurile în Alaska. Apa de sub ei era liniştită, dar micul goli se umplea şi se golea de două ori pe zi în maree rapide, tumultuoase, care îi puteau arunca pe uscat sau îneca pe cei imprudenţi înainte să conştientizeze pericolul.

Mama veni lângă Leni. Aceasta simţi amestecul familiar de fum de ţigară, săpun de trandafiri şi cremă de mâini cu lavandă care avea să-i amintească toată viaţa de mama ei, care o cuprinse pe Leni cu un braţ pe după umeri şi o înghionti ştrengăreşte cu şoldul.

Priviră caiacele intrând în golf, hohotele de râs ale turiştilor răsunând peste ape. Leni se întrebă cum era oare viaţa lor, a acelor copii de Dincolo, care veneau aici în vacanţă, care urcau pe munţi cu rucsacurile în spinare, care visau să trăiască „la ţară” şi care se întorceau apoi la casele lor din suburbii şi la vieţile lor diferite.

În spatele lor, camioneta roşie se trezi la viaţă.

— Trebuie să mergem, fetelor, strigă tata.

Mama o luă pe Leni de mână. Porniră spre tata.

— N-ar trebui să mergem la întrunire, spuse Leni când ajunseră la el.

Tata o privi. De când veniseră în Alaska, tata îmbătrânise, slăbise şi se asprise. Avea riduri fine în jurul ochilor şi obrajii supţi încreţiţi.

— De ce?

— O să te enervezi.

— Crezi că mie mi-e frică de un Walker? Mă crezi vreun laş?

— Tată…

— Asta e şi comunitatea noastră. Nimeni nu iubeşte Kaneq-ul mai mult ca mine. Dacă Walker vrea să se poarte ca un mare mahăr şi convoacă o întrunire, atunci mergem şi noi. Urcă în maşină.

Se înghesuiră în vechea camionetă.

Oraşul Kaneq era diferit decât atunci când se mutaseră ei aici, iar tatăl ei ura fiecare schimbare survenită. Ura că acum exista un feribot pentru pasageri, care aducea aici turişti din Homer. Ura că trebuia să încetineşti pentru ei, deoarece mergeau pe mijlocul străzii şi hoinăreau cu ochii holbaţi, arătând cu degetul după fiecare acvilă sau şoim ori pescăruş. Ura că noua afacere cu chartere pentru pescuit apărută în oraş înflorea, şi uneori nu era niciun loc liber la restaurant. Ura oamenii care veneau în vizită – gură-cască, îi numea el –, dar şi mai mult îi ura pe cei veniţi din afară care se mutaseră aici, îşi construiseră case lângă oraş, îşi înconjuraseră parcelele cu garduri şi îşi făcuseră garaje.

În această seară caldă, câţiva turişti îndrăzneţi se plimbau pe şoseaua principală, făcând fotografii şi vorbind destul de tare ca să asmuţă câinii legaţi de-a lungul străzii. Se adunară în faţa nou-nouţului Snackle Shop (de unde se puteau cumpăra gustări şi scule de pescuit).

Pe o plăcuţă de pe Kicking Moose Saloon scria: ŞEDINŢA ORAŞULUI DUMINICĂ SEARA. 7 P.M.

— Unde naiba suntem? În Seattle? murmură tata.

— Ultima noastră şedinţă a fost acum şapte ani, spuse mama. Când Tom Walker a donat cheresteaua pentru reparaţiile la docul provizoriu.

— Şi crezi că eu nu ştiu asta? spuse el, trăgând maşina într-un loc de parcare. Crezi că am nevoie să-mi spui tu asta? E greu să uiţi cum a venit Tom Walker ca un mare mahăr, să ne fluture pe sub nas banii lui. Parcă în faţa cârciumii arse Kicking Moose Saloon. Uşa barului era larg deschisă, ca o invitaţie înăuntru.

Leni intră cu părinţii ei în cârciumă.

În ciuda atâtor schimbări petrecute în oraş, acest loc era singurul care rămăsese neschimbat. Nimeni din Kaneq nu se sinchisea de pereţii înnegriţi sau de mirosul de ars atâta vreme cât băutura curgea.

Locul era deja aglomerat. Bărbaţi şi femei (mai ales bărbaţi) în cămăşi din flanel stăteau lipiţi de bar. Câţiva câini jigăriţi stăteau făcuţi covrig sub scaunele de bar, fără să încurce pe nimeni. Vorbeau cu toţii în acelaşi timp, iar pe fundal se auzea muzică. Un câine urla odată cu muzica, după care a fost redus la tăcere de un bocanc.

Earl Nebunul îi văzu şi le făcu cu mâna.

Tata încuviinţă din cap şi se îndreptă spre bar.

Moş Jim era barman, aşa cum era de zeci de ani. Ştirb, cu ochi urduroşi şi cu câteva fire în barbă, se mişca încet îndărătul barului, dar era prietenos. Toată lumea ştia că Moş Jim le dădea băutură pe datorie sau că primea la schimb carne de elan. Se zvonea că aşa stăteau lucrurile la Moose încă de pe vremea când tatăl lui Tom Walker construise cârciuma, în 1942.

— Whisky, dublu, strigă tata la Jim. Şi o bere Rainier pentru madam. Trânti pe masă un teanc de bancnote, făcut ghemotoc, din banii câştigaţi la conductă.

Luă tăria şi berea pentru mama şi merse într-un colţ unde Earl Nebunul, Thelma, Ted şi Clyde plus restul clanului Harlan trăseseră mai multe scaune de plastic pe care le grupaseră în jurul unei mese improvizate dintr-un butoi răsturnat.

Thelma îi zâmbi mamei şi trase un scaun alb de plastic lângă ea. Mama se aşeză, şi cele două femei îşi apropiară numaidecât capetele, începând să discute. În ultimii câţiva ani, deveniseră bune prietene. Leni observase, de-a lungul anilor, că Thelma era la fel ca majoritatea femeilor din Alaska dăruite cu curajul de a locui în pustietate – tenace, puternice şi cinstite până la Dumnezeu. Dar n-ai fi vrut să te pui cu ea.

— Bună, Leni, spuse Moppet, zâmbind cu gura

plină de nişte dinţi crescuţi în toate direcţiile. Purta un pulover prea mare şi pantaloni prea scurţi, lăsând la vedere cel puţin zece centimetri din tibiile subţiri ca nişte grisine, deasupra şosetelor de lână căzute şi a bocancilor până la glezne.

Leni zâmbi la fetiţa de opt ani.

— Bună, Mop.

— Axle a fost acasă ieri. Aproape că l-am nimerit cu o săgeată, spuse ea zâmbind ştrengăreşte. Mamă, ce s-a mai ofticat!

Leni îşi reţinu cu greu zâmbetul.

— Ai fotografii noi să-mi arăţi?

— Sigur. Le aduc data viitoare când venim pe la voi.

Leni se sprijini de peretele ars. Moppet veni mai aproape de ea.

Un clopoţel se auzi sunând la bar.

Conversaţia din jurul barului se domoli, dar nu încetă. Poate că întâlnirile cetăţenilor sunt un obicei convenţional ieşit din tipare, dar nu ai putea să reduci vreodată cu adevărat la tăcere o încăpere plină de locuitori din Alaska.

Tom Walker îşi ocupă locul în spatele barului, zâmbind.

— Salut, vecini! Mulţumesc că aţi venit. Văd o mulţime de vechi prieteni aici şi foarte multe chipuri noi. Îi salut şi le spun bun-venit noilor noştri vecini. Pentru cei dintre voi care nu mă cunosc, eu sunt Tom Walker. Tatăl meu, Eckhart Walker, a venit în Alaska înainte ca mulţi dintre voi să se nască. A venit să caute aur, dar şi-a găsit adevărata comoară în pământul de aici, din Kaneq. El şi mama au achiziţionat şase sute de pogoane şi au devenit proprietari.

— A început, spuse tata morocănos, dându-şi băutura pe gât. Acum o s-ascultăm povestea cu prietenul lui guvernatorul şi cum mergeau ei la pescuit de crabi când erau copii. Dumnezeule mare…

— Trei generaţii din familia mea au locuit pe

acelaşi pământ. Locul ăsta nu-i doar teritoriul pe care locuim, ne reprezintă pe noi. Dar vremurile se schimbă. Ştiţi despre ce vorbesc. Chipurile noi sunt dovada schimbărilor. Alaska este ultima frontieră. Oamenii sunt dornici să ne vadă statul înainte să se schimbe şi mai mult.

— Şi ce? strigă cineva.

— Turiştii invadează malurile râului Kenai în sezonul somonului, navighează pe apele noastre în caiace, se îmbarcă pe feriboturi şi ancorează la noi cu gloata. Navele de croazieră vor începe să aducă aici mii de oameni, nu sute. Ştiu că afacerea cu chartere a lui Ted s-a dublat în ultimii doi ani şi că nu poţi găsi un loc în restaurant vara. Lumea zice că feribotul pentru pasageri, care face legătura între noi, Seldovia şi Homer, ar putea fi plin în fiecare zi.

— Noi am venit aici ca să scăpăm de toate astea, strigă tata.

— De ce ne spui toate astea, Tommy? strigă Marge Grăsana dintr-un colţ.

— Mă bucur că ai întrebat, Marge, spuse domnul Walker. Am decis, în sfârşit, să investesc nişte bani în The Moose, să repar cârciumioara asta bătrână. Ar fi timpul să avem şi noi un bar care să nu ne înnegrească palmele şi turul pantalonilor.

Cineva scoase un chiot aprobator.

Tata se ridică în picioare.

— Tu crezi că noi avem nevoie de un bar orăşenizat, că trebuie să fim *ospitalieri* cu idioţii care vin aici în sandale şi cu aparate foto atârnate de gât?

Oamenii se întoarseră să se uite la tata.

— Nu cred că niţică vopsea şi nişte gheaţă îndărătul barului ne-ar strica, spuse domnul Walker inflexibil.

Mulţimea se puse pe râs.

— Noi am venit aici ca să fugim de Dincolo şi de lumea aia nebună. Eu zic să ne opunem ideii de *renovare*

a cârciumii ăsteia a domnului Mare Mahăr. Habarniştii ăştia să se ducă să bea la Salty Dawg, dacă vor.

— Eu nu construiesc un pod către continent, pentru numele lui Dumnezeu! reluă domnul Walker. Tata a ridicat acest oraş, să nu uităm asta. Eu lucram în cârciuma asta când tu te jucai cu lopăţica în nisip Dincolo. Locul ăsta-i al meu. Făcu o pauză. Tot locul ăsta. Ai uitat? Şi acum, că mă gândesc mai bine, n-ar fi rău dac-aş repara şi vechea pensiune. Oamenii trebuie să doarmă undeva. La naiba, am s-o numesc Geneva. Ei i-ar plăcea asta.

Îl lua peste picior pe tata; Leni văzu asta în ochii domnului Walker. Tensiunile dintre cei doi bărbaţi erau omniprezente. Încercau, ce-i drept, să se ocolească la mare distanţă, dar duşmănia nu dispărea niciodată. Doar că acum, domnul Walker era cel care nu se dădea la o parte.

— Voi chiar credeţi rahaturile astea? Tata se întoarse către Earl Nebunul. Ce urmează? Un cazinou? O roată mare?

Earl Nebunul se încruntă şi se ridică în picioare.

— Ia stai niţel, Tom…

— Sunt doar zece camere, Earl, spuse domnul Walker. A găzduit oaspeţi acum o sută de ani, când comercianţii ruşi de blănuri şi misionarii umblau pe străzile astea. Mama mea a făcut vitraliile din holul de la intrare. Pensiunea face parte din istoria noastră, şi acum e toată acoperită cu scânduri ca o văduvă în straie cernite. Am s-o fac să strălucească din nou. Se opri şi se uită direct la tata. Nimeni nu mă poate împiedica să fac oraşul ăsta să progreseze.

— Doar pen’ că eşti bogat nu înseamnă că ne poţi batjocori pe toţi cum vrei tu! ţipă tata.

— Ernt, interveni Thelma. Cred că faci din ţânţar armăsar.

Ernt o săgetă pe Thelma cu privirea.

— Nu vrem să fim încălecaţi de o gloată de turişti.

Ne opunem vehement. Nu, fi-ar al dracului să fie…

Domnul Walker sună din clopoţelul de deasupra barului.

— Băutura e din partea casei, anunţă el zâmbind.

Se stârni imediat rumoare; oamenii începură să aplaude şi să ovaţioneze, înghesuindu-se la bar.

— Nu-l lăsaţi să vă cumpere pe câteva pahare de băutură! strigă tata. Ideea asta a lui e proastă. Dacă am vrea să locuim într-un oraş, am fi altundeva acum, fi-ar al dracului să fie. Şi dacă nu se opreşte aici?

Nimeni nu asculta. Până şi Earl Nebunul se îndrepta spre bar pentru băutura gratis.

— Nu ai ştiut niciodată când să taci, Ernt, spuse Marge Grăsana, apropiindu-se de el. Purta o haină din piele de căprioară până la genunchi, brodată manual, cu mărgele, peste un pantalon lejer din flanel băgat în cizme mukluk. Pe tine te obligă cineva să ai autorizaţie că repari motoarele bărcilor din port? Nu. Nu te obligă nimeni. Dacă Tom vrea să transforme locul ăsta în Casa de vis a lui Barbie, niciunul dintre noi n-o să se opună. *De-aia* suntem aici. Să facă fiecare ce-l taie capul. Nu să facem toţi ce vrei tu.

— Am fost batjocorit de-alde ăştia ca el toată viaţa mea.

— Mda. Păi, poate că el face mai multe parale decât tine, spuse Marge Grăsana.

— Mai tacă-ţi fleanca aia grasă! se răsti tata. Haide, Leni.

O apucă pe mama de braţ şi o trase prin mulţime.

— Allbright!

Leni auzi vocea puternică a domnului Walker în spatele lor.

Ajuns aproape de uşă, tata se opri şi se întoarse. O trase pe mama lângă el. Ea se dezechilibră, mai să cadă.

Domnul Walker veni înspre tata, şi mulţimea odată cu el, umăr la umăr, cu băuturile în mâini. Domnul Walker părea relaxat, asta până când te uitai în ochii lui

şi observai cum strânge buzele uitându-se la mama. Era furios.

— Haide, Allbright. Nu da bir cu fugiţii. Fii un bun vecin, spuse domnul Walker. Se pot face bani frumoşi, omule, plus că schimbarea e ceva natural. Inevitabil.

— N-am să te las să ne schimbi oraşul, spuse tata. Nu-mi pasă de banii tăi.

— Ba ai să mă laşi, spuse domnul Walker. N-ai de ales. Aşa că las-o baltă şi acceptă înfrângerea într-un mod elegant. Bea ceva.

Elegant?

Oare domnul Walker nu aflase asta până acum?

Tata nu era genul de om care să renunţe.

Capitolul 13

A doua zi, tata se agită, fumă şi înjură schimbările periculoase şi viitorul. La prânz, se aşează la staţia de emisie-recepţie şi convocă o întâlnire pe terenul familiei Harlan.

Leni avu toată ziua un sentiment de nelinişte, un gol în stomac. Orele abia se târau, implacabil însă. După ce mâncară, tata plecă la întâlnire.

Acum aşteptau cu toţii nerăbdători să înceapă şedinţa. Din cabane şi de prin magazii fuseseră scoase scaune şi împrăştiate la întâmplare pe terenul noroios din faţa prispei lui Earl Nebunul.

Thelma şedea pe un scaun alb din plastic, cu Moppet stând incomod în braţele ei, fata fiind deja prea mare pentru a mai fi ţinută în braţe. Ted stătea în picioare lângă nevasta lui, fumând. Mama şedea lângă Thelma, pe un scaun din lemn cu un singur braţ, iar Leni era lângă ea, pe un scaun pliant metalic, care se afundase în nămol. Clyde şi Donna stăteau în picioare ca două santinele, de o parte şi de alta a lui Marthe şi a lui Agnes, care ciopleau amândouă ţepuşe de lemn.

Toţi ochii erau aţintiţi la tata, care stătea în picioare pe prispă, alături de Earl Nebunul. Nu aveau nicio sticlă de whisky prin preajmă, dar Leni îşi putu da

seama că deja băuseră.

Ploua mohorât. Totul era cenuşiu – văzduhul, ploaia, copacii pierduţi într-o negură, de asemenea, cenuşie. Câinii lătrau şi smuceau de lanţurile lor ruginite. Câţiva erau cocoţaţi pe micile lor coteţe şi priveau la cele ce se petrecea în mijlocul curţii.

Tata se uită la mulţimea adunată în faţa lui, cea mai restrânsă de până atunci. În ultimii ani, tinerii părăsiseră tărâmul strămoşesc în căutarea unor vieţi noi. Unii pescuiau în marea Bering, alţii erau pădurari în parcul naţional. Cu un an în urmă, Axle lăsase gravidă o băştinaşă şi trăia acum undeva într-o colonie de băştinaşi Yupik.

— Ştim cu toţii de ce ne-am adunat aici, spuse tata. Părul lui lung era ciufulit şi murdar, iar barba, deasă şi neîngrijită. Pielea lui avea paloarea iernii. Aproape tot capul îi era acoperit cu un batic, care îi împiedica părul să îi intre în ochi. Îl bătu pe Earl Nebunul pe umărul schilod. Omul ăsta a văzut viitorul cu mult înaintea oricăruia dintre noi. A ştiut cumva că guvernul nostru ne va dezamăgi, că lăcomia şi infracţiunile vor distruge tot ce iubim noi la America. El a venit aici – v-a adus pe toţi aici – ca să ducă o viaţă mai bună, mai simplă, înapoi la origini. A vrut să-şi vâneze hrana şi să-şi protejeze familia, şi să stea departe de tot rahatul de la oraşe. Tata făcu o pauză, se uită la oamenii adunaţi dinaintea lui. Totul a mers bine. Până acum.

— Zi-le, Ernt, interveni Earl Nebunul, aplecându-se în faţă, după un urcior ascuns sub scaunul lui, căruia îi scoase dopul.

— Tom Walker este o jigodie bogată, arogantă, continuă tata. Am cunoscut cu toţii astfel de indivizi. El n-a fost în Vietnam. Tipii ca ei au avut un milion de metode ca să se sustragă de la înrolare. Spre deosebire de mine şi de Bo, şi de prietenii noştri, care ne-am apărat patria. Dar, hei, eu pot trece şi peste asta. Pot trece peste atitudinea lui superioară şi peste banii pe care mi-i

flutură pe sub nas. Pot trece peste faptul că se dă la nevastă-mea. Coborî treptele şubrede ale prispei şi păşi cu un pleoscăit în apa mocirloasă strânsă lângă treapta de jos. Dar *nu* am să-l las să distrugă oraşul Kaneq şi modul nostru de viaţă. Asta-i *casa* noastră. Vrem să rămână sălbatică şi liberă.

— Omul repară birtul, Ernt, nu construieşte un centru de conferinţe, interveni Thelma.

La auzul vocii ei ridicate, Moppet se ridică şi plecă să se joace cu Marthe şi Agnes.

— Şi un hotel, adăugă Earl Nebunul. Să nu uităm asta, coniţă.

Thelma se uită la tatăl ei.

— Haide, tată. Faceţi din ţânţar armăsar. Aici nu avem străzi, nu avem servicii, nu avem electricitate. Toate lamentările astea n-au nicio noimă. Lăsaţi-o baltă.

— Eu nu vreau să mă lamentez, spuse tata. Eu vreau *să fac* ceva, şi Dumnezeu mi-e martor c-am să fac. Cine-i cu mine?

— La dracu', aşa e, spuse Earl Nebunul, împleticindu-i-se limba.

— O să crească preţul băuturii, se plânse Clyde. O să vedeţi voi.

— Eu n-am venit în pustietate ca să am un *hotel* lângă casă, spuse tata.

Earl Nebunul bombăni ceva şi luă o duşcă sănătoasă din urcior.

Leni îi privi pe bărbaţi adunându-se în jurul tatei, bătându-l fiecare pe spate, de parcă ar fi spus ceva de netăgăduit.

În câteva clipe, femeile plecară să stea singure în mijlocul curţii pline de noroi.

— Ernt e cam nervos din cauză c-o să se facă mici reparaţii la cârciumă, spuse Thelma, uitându-se la bărbaţi. Îi putea vedea cum acumulează furie justificată, răbufnind din când în când, trecându-şi urciorul de la unul la altul. Am crezut c-o să renunţe.

Mama îşi aprinse o ţigară.

— El nu renunţă niciodată la nimic.

— Ştiu că voi două nu prea aveţi influenţă asupra lui, spuse Thelma, privind când la mama, când la Leni. Dar ar putea declanşa o adevărată revoluţie aici. Tom Walker o avea el cel mai nou camion şi cel mai bun teren de pe insulă, dar şi-ar da şi cămaşa de pe el dacă ai nevoie. Anul trecut, când Mop a fost aşa bolnavă, Tom a aflat de la Marge Grăsana şi a venit la noi fără să-l cheme nimeni şi a dus-o pe Mop cu avionul la Kenai.

— Ştiu, spuse mama încet.

— Bărbatul tău o să scindeze oraşul ăsta dacă nu suntem cu băgare de seamă.

Mama zâmbi trist. Leni înţelese. Puteai să fii în preajma tatei la fel de atent precum e chimistul cu nitroglicerina. Nu ajuta la nimic. Mai devreme sau mai târziu, tot exploda.

*

Părinţii lui Leni se îmbătară din nou atât de rău, că trebui să-i ducă ea cu maşina acasă. Întorşi la cabană, parcă şi o ajută pe mama să ajungă în dormitorul ei, unde femeia se prăbuşi pe pat, râzând, cu mâinile întinse spre tata.

Leni urcă în patul ei, o saltea pe care o recuperaseră din gunoi şi pe care o curăţaseră cu clor, şi se întinse sub păturile din blană de jder, încercând să adoarmă.

Dar incidentul de la cârciumă şi întrunirea de la familia Harlan nu-i dădeau pace. Ceva o tulburase foarte rău, deşi nu putea preciza exact ce anume. Poate doar sentimentul dezechilibrului tatălui ei, care nu era o noutate, dar se amplificase.

Schimbare. Uşoară, dar evidentă.

Tatăl ei era furios. Poate furios. Dar de ce?

Pentru că fusese concediat de la conductă? Pentru că îi văzuse pe mama şi pe Tom Walker împreună în martie, îl văzuse pe domnul Walker şezând la masa lor?

Pesemne că era ceva mai mult decât părea la prima vedere. Cum de era posibil să-l enerveze atât de rău câteva chestiuni din oraş? Doar era bine ştiut că îi plăcea să bea whisky la Kicking Moose mai mult decât oricăruia dintre ceilalţi bărbaţi.

Se întoarse ca să ajungă la cutia de lângă pat, cea în care erau scrisorile de la Matthew din ultimii ani. Trecuse mai puţin de o lună de când nu mai primise veşti de la el. Memorase fiecare scrisoare şi o putea alege pe oricare la întâmplare. Unele fraze nu-i dădeau pace niciodată. „Sunt mai bine… M-am gândit la tine seara trecută, când am ieşit să mănânc în oraş; era un copil cu un aparat foto Polaroid uriaş… Am înscris primul meu gol ieri, mi-aş fi dorit să fii aici…"; preferatele ei erau chestii de genul: „Mi-e dor de tine, Leni". Sau: „Ştiu că sună aiurea, dar te-am visat. Tu mă visezi vreodată?"

În seara asta însă, nu dorea să se gândească la el, la cât de departe era sau la cât de singură se simţea ea fără el şi prietenia lui. În toţi anii de când era plecat, nu se mai mutaseră alţi copii în Kaneq. Ea învăţase să iubească Alaska, dar multă vreme şi-o petrecea în singurătate. În zilele urâte – precum cea de azi –, nu voia să citească scrisorile lui şi să se întrebe dacă avea să se întoarcă vreodată, şi se temea că, dacă i-ar fi scris, i-ar fi mărturisit din greşeală adevăratele gânduri care o măcinau. „Mi-e teamă", ar fi fost tentată să spună. „Sunt singură".

În schimb, deschise cartea pe care o citea acum – *Pasărea spin* – şi se adânci în povestea unei iubiri interzise de pe un tărâm aspru şi neospitalier.

Era trecut bine de miezul nopţii, şi ea citea încă în momentul în care auzi zornăit de mărgele. Se aşteptă să audă clănţănitul uşii sobei deschizându-se şi închizându-se, dar nu auzi decât paşi umblând pe podeaua din lemn. Se strecură afară din pat şi se duse tiptil pe marginea podului, uitându-se jos.

Îi luă câteva clipe pentru a se obişnui cu

întunericul, străpuns doar de focul din sobă.

Tata era îmbrăcat tot în negru, cu o şapcă de baseball Alaska Aces îndesată pe frunte. Căra o geantă voluminoasă cu scule care zăngăneau când el se mişca.

Deschise uşa de la intrare şi ieşi în beznă.

Leni coborî scara podului şi se duse uşurel la fereastră, ca să se uite afară. Curtea noroioasă era luminată de luna plină; ici şi colo, petice îndărătnice de zăpadă murdară luceau în lumină. Erau grămezi de gunoaie peste tot: cutii de la unelte de pescuit şi echipamente pentru camping, cutii metalice şi tot felul de acareturi inutile ruginite, o poartă ruptă, încă o bicicletă pe care tata nu ajunsese niciodată să o repare, un maldăr de cauciucuri sparte.

Tata aruncă geanta cu scule în remorca camionetei, apoi se îndreptă anevoie spre şopronul din placaj unde ţineau uneltele.

O clipă mai târziu, reveni cu un topor pe umăr.

Se urcă în camionetă şi plecă.

*

A doua zi dimineaţă, tata era bine dispus. Părul lui negru, pletos era prins în vârful capului într-un coc bizar de samurai, care alunecase într-o parte şi arăta ca o ureche de căţeluş. Barba lui neagră, deasă era plină de rumeguş, la fel şi mustaţa.

— Iat-o şi pe somnoroasa noastră. Ai citit până târziu aseară?

— Mda, spuse Leni, privindu-l stânjenită.

El o trase într-o îmbrăţişare şi începu să danseze cu ea până când nu se mai putu abţine şi începu să zâmbească.

Îngrijorarea care o măcinase după noaptea trecută dispăru treptat.

Ce uşurare! Şi încă în prima sâmbătă din aprilie; una dintre zilele ei preferate din tot anul.

Sărbătoarea somonului. În acea zi, oraşul urma să se adune pentru a sărbători începutul sezonului

somonului. Serbările începuseră sub un alt nume, iniţiate de tribul băştinaşilor care locuise cândva pe acele meleaguri; pe atunci, ei se adunau ca să se roage pentru un sezon de pescuit rodnic. Acum însă, era doar o petrecere orăşenească. În această zi anume, neplăcerile nopţii trecute aveau să fie date uitării.

Puţin după ora două, după ce terminară toate treburile gospodăreşti, Leni îşi încărcă braţele cu recipiente cu mâncare şi ieşi cu părinţii ei din cabană. Văzduhul se întindea senin cât vedeai cu ochii; plaja de pietre părea fluorescentă în lumina soarelui, cu cochiliile de scoici sparte presărate precum petice de dantelă preţioasă.

Încărcară în remorca maşinii mâncare, pături, o geantă plină cu echipament de ploaie şi haine de rezervă (vremea era capricioasă în această perioadă a anului). Apoi se înghesuiră pe bancheta din habitaclu, şi tata porni.

În oraş, parcară lângă pod şi merseră pe jos până la magazinul universal.

— Ce mama naibii? spuse mama după ce cotiră.

Şoseaua principală era aglomerată, dar nu atât cât ar fi trebuit să fie. Era de aşteptat să fie bărbaţi adunaţi în jurul grătarelor, irigând burgeri din carne de elan, cârnaţi de căprioară şi midii proaspete, depănând care mai de care poveşti pescăreşti şi bând bere. Femeile ar fi trebuit să fie la restaurant, agitându-se pe lângă mesele lungi încărcate de mâncare – sandvişuri cu peşte, platouri cu crabi, găleţi cu midii la aburi, ciubere de mâncare de fasole.

În schimb, jumătate din locuitorii oraşului stăteau pe aleea de scânduri de pe marginea apei, iar cealaltă, în faţa cârciumii. Părea că se împărţiseră în două echipe adverse care se pregăteau de răfuială.

Apoi Leni văzu cârciuma.

Toate ferestrele erau sparte, uşa fusese făcută ţăndări, doar nişte aşchii ascuţite din lemn mai atârnau

în balamalele de alamă, iar pereţii arşi erau acoperiţi cu mesaje scrise cu un spray alb de graffiti. ACESTA ESTE UN AVERTISMENT. JOS LABELE. JAVRĂ AROGANTĂ. FĂRĂ PROGRES.

Tom Walker stătea în faţa cârciumii devastate, cu Marge Grăsana şi Nathalie în stânga şi cu doamna Rhodes şi cu soţul acesteia, în dreapta. Leni îi recunoscu pe ceilalţi oameni care stăteau alături de el: majoritatea comercianţilor, a pescarilor şi a furnizorilor din oraş. Aceştia erau oamenii care veniseră în Alaska *pentru* ceva.

Peste drum, pe aleea din scânduri, stăteau cei din pustietate; surghiuniţii, singuraticii. Cetăţeni care trăiau în codru, fără căi de acces către proprietăţile lor decât pe apă sau pe calea aerului, şi care veniseră aici ca să fugă de ceva – creditori, guvern, legi, pensie alimentară, viaţă modernă. Asemenea tatălui ei, aceştia doreau ca Alaska să rămână complet sălbatică pe vecie. Dacă ar fi fost după ei, aici nu ar fi fost niciodată electricitate, turişti, telefoane, străzi pavate sau toalete la care să tragi apa.

Tata înaintă cu pas hotărât. Leni şi mama se grăbiră ca să nu rămână în urmă.

Tom Walker porni în întâmpinarea tatei, către mijlocul străzii. Aruncă o doză de spray cu vopsea la picioarele tatei. Aceasta zăngăni în mizerie, rostogolindu-se într-o parte.

— Crezi că nu ştiu că tu ai fost? Crezi că nu ştie toată lumea că tu ai fost, nemernic nebun ce eşti?

Tata zâmbi.

— S-a-ntâmplat ceva azi-noapte, Tom? Vandalism? Ce păcat!

Leni observă cât de puternic arăta domnul Walker pe lângă tatăl ei, cât de ferm. Leni nu şi-l putea imagina pe Tom Walker mergând vreodată împleticit din cauza băuturii, vorbind de unul singur sau trezindu-se urlând şi plângând.

— Eşti mai rău decât un laş, Allbright. Eşti un prost. Să te furişezi aşa, pe întuneric, ca să spargi ferestre şi să scrii cu vopsea pe nişte pereţi pe care oricum am să-i dărâm.

— El n-ar face asta, Tom, spuse mama, având grijă să nu ridice privirea din pământ. Ştia prea bine că nu trebuia să îl privească direct pe Tom, mai ales într-o astfel de situaţie. A fost acasă noaptea trecută.

Domnul Walker făcu un pas în faţă.

— Ascultă-mă cu atenţie, Ernt. Am să trec cu vederea ce-ai făcut, am s-o consider o greşeală. Dar progresul vine în Kaneq. Dacă de-acum încolo mai faci ceva – *orice* – ca să-mi tulburi afacerile, n-am să mai convoc o întrunire a oraşului. N-am să chem poliţia. Am să vin după tine *eu.*

— Nu mă sperii, băi, bogătanule.

De data asta, domnul Walker zâmbi.

— Cum am spus. Prost.

Domnul Walker se întoarse din nou cu faţa către cei adunaţi acolo, mulţi venind mai aproape ca să audă disputa.

— Suntem cu toţii prieteni aici. Vecini. Nişte cuvinte, acolo, scrise cu vopsea pe lemn nu înseamnă nimic. Să înceapă petrecerea.

Oamenii reacţionară imediat, regrupându-se. Femeile se duseră la mesele cu mâncare, în vreme ce bărbaţii dădură foc la grătare. La capătul străzii, formaţia începu să cânte.

Vino-ncoa, Sally, să te cuprind în braţe...

Tata o luă pe mama de mână şi porni cu ea pe stradă, dând din cap în ritmul muzicii.

Leni fu lăsată singură, o fată prinsă între două facţiuni.

Simţi schisma creată în oraş, disensiunile care se puteau transforma cu uşurinţă într-o luptă pentru sufletul oraşului care ar fi trebuit să fie Kaneq.

Asta ar fi putut degenera.

Leni ştia ce făcuse tatăl ei, şi actul de vandalism scotea la iveală o nouă faţetă a furiei lui. O îngrozea faptul că el făcuse o chestie de genul ăsta, publică. Din clipa în care domnul Walker şi Marge Grăsana îl trimiseseră pe tata la conductă, pe timpul iernii, tata fusese vigilent. Nu o lovea niciodată pe mama peste faţă sau în locuri în care vânătăile ar fi fost vizibile. Se străduise mult – din răsputeri – să îşi controleze mânia. Păstra o distanţă apreciabilă faţă de domnul Walker.

Dar toate astea încetaseră, din câte se părea.

Leni nu observă că Tom Walker venise lângă ea decât atunci când bărbatul vorbi.

— Pari speriată, spuse domnul Walker.

— Chestia asta între tine şi tatăl meu ar putea produce o ruptură în Kaneq, spuse ea. Ştii asta, nu?

— Crede-mă, Leni. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Leni se uită la domnul Walker.

— Te înşeli, spuse ea.

*

— Îţi faci prea multe griji, îi spuse Marge Grăsana lui Leni, a doua zi, când Leni veni la lucru.

Muncea de un an de zile, cu program redus, la magazinul universal, unde aranja marfa pe rafturi, ştergea praful, înregistra promoţiile în casa de marcat veche de când lumea. Câştiga destui bani pentru a-şi procura multe filme foto şi cărţi. Tata se opusese, desigur, dar de data asta, mama îl înfruntase, spunându-i că o fată de şaptesprezece ani are nevoie de un loc de muncă după şcoală.

— Actul ăla de vandalism e un lucru rău, spuse Leni, uitându-se pe fereastră în josul străzii, la cârciuma distrusă.

— Ehe, bărbaţii sunt proşti. Ai face bine să bagi asta la cap. Uită-te la boii moscaţi. Se izbesc cap în cap cu toată viteza. La fel şi oile Dall. O să fie mult zgomot pentru nimic.

Leni nu era de acord. Vedea cu ce se soldase actul

de vandalism al tatălui ei, efectele lui asupra oamenilor din jurul ei. Câteva cuvinte scrise cu vopsea deveniseră adevărate gloanţe înfipte în inima unui oraş. Deşi petrecerea din seara precedentă de pe şoseaua principală se desfăşurase ca de obicei, lumea petrecând până când zorii îşi făcură, în sfârşit, apariţia, ea văzuse cum orăşenii se împărţiseră în două tabere, una care credea în schimbare şi în progres şi alta care nu credea. Când petrecerea se încheiase, în cele din urmă, fiecare plecase în treaba lui.

Fiecare în treaba lui. Într-un loc unde oamenii erau obişnuiţi să facă totul împreună.

*

Duminică seară, Leni şi părinţii ei merseră la gospodăria Harlan la un grătar. După grătar, făcură, ca de obicei, un mare foc de tabără în noroi şi se adunară roată în jurul lui, discutând şi bând pe măsură ce întunericul se lăsa peste ei, transformându-i în nişte siluete violete.

De acolo de unde stătea, pe prispa Thelmei, unde recitea ultima scrisoare de la Matthew la lumina lanternei, Leni îi putea vedea pe adulţii adunaţi lângă foc. Un urcior, care de acolo arăta ca o viespe neagră, se plimba de la unul la altul. Auzea vocile bărbaţilor peste pocnetele şi sfârâitul flăcărilor, o zarvă tot mai incandescentă.

— … să se facă stăpân peste oraşul nostru…

— … pungaş arogant, se crede stăpânul nostru…

— … pe urmă ne aduce electricitate şi televiziune… o să facă aici Las Vegas…

Nişte faruri străpunseră întunericul. Câinii începură să latre şi să urle ca apucaţii în curte când o camionetă mare, albă înaintă cu huruit de motor şi parcă împroşcând cu noroi.

Domnul Walker coborî din camioneta lui scumpă, noua achiziţie, şi înaintă hotărât spre foc, foarte degajat, ca şi cum s-ar fi aflat pe proprietatea lui.

Ho-pa.

Leni împături scrisoarea, o îndesă în buzunar şi coborî în noroi.

Chipul tatei era portocaliu în lumina flăcărilor. Fesul îi alunecase de pe cap şi stătea acum pleoştit pe claia de păr de după urechea stângă.

— Se pare că cineva s-a rătăcit, spuse el cu o voce de om cherchelit. N-ai ce căuta aici, Walker.

— Zise habarnistul, replică domnul Walker.

Zâmbetul atenua oarecum insulta. Sau poate o accentua; Leni nu era sigură.

— Sunt aici de patru ani, spuse tata, printre dinţi.

— Aha, aşa de mult? spuse domnul Walker, încrucişându-şi la piept braţele vânjoase. Am cizme care au străbătut mai mult teren din Alaska decât tine.

— Uite ce-i, băi…

— Uşurel, băiete, îl domoli domnul Walker, zâmbind, deşi zâmbetul acela nu se oglindea şi în privirea lui. Eu n-am venit să vorbesc cu tine. Am venit să vorbesc cu ei. Ridică bărbia ca să arate înspre Clyde, Donna, Thelma şi Ted. Îi ştiu pe oamenii ăştia de-o viaţă. La naiba, pe Clyde eu l-am învăţat să vâneze raţe, mai ştii, Clyde? Iar Thelma mi-a ars o scatoalcă pentru că-mi luasem nasul la purtare, pe vremea când eram copii. Eu am venit să vorbesc cu prietenii mei.

Tata păru stânjenit. Iritat.

Domnul Walker îi zâmbi Thelmei, care îi răspunse cu acelaşi gest.

— Primele beri le-am băut împreună, mai ştii? The Moose e locul *nostru.* Al nostru. La naiba, Donna, voi aţi făcut nunta acolo.

Donna se uită la bărbatul ei, zâmbind ezitant.

— Uite care-i treaba. A venit timpul să reparăm bătrâna cârciumioară. Meritǎm un loc unde să ne putem aduna ca să vorbim şi să ne distrăm fără să mirosim a lemn ars şi să plecăm plini de funingine. Va fi nevoie însă de multă trudă. Domnul Walker făcu o pauză, plimbându-

şi privirea de la unul la altul. Şi de multe braţe de muncă. Aş putea angaja oameni din Homer, să le dau patru dolari pe oră, ca să reconstruiască locul, dar prefer să păstrez banii aici, în oraş, unde sunt prietenii şi vecinii mei. Ştim cu toţii ce bine e să avem niscaiva mărunţiş prin buzunare când vine iarna.

— Patru dolari pe oră? E mult, spuse Ted, aruncându-i Thelmei o privire.

— Vreau să fiu mai mult decât cinstit, spuse domnul Walker.

— Ha! făcu tata. Încearcă să vă manipuleze. Să vă cumpere. Nu-l ascultaţi. Noi ştim ce e bine pentru oraş. Şi nu-i vorba de banii lui.

Thelma îi aruncă tatei o privire iritată.

— Cât o să dureze slujba asta, Tom?

El ridică din umeri.

— Ar trebui să terminăm înainte de schimbarea vremii, Thelma.

— Şi de câţi muncitori ai nevoie?

— Cât de mulţi.

Thelma se dădu înapoi, se întoarse către Ted şi îi şopti ceva.

— Earl? spuse tata. Doar n-ai să-l laşi să facă asta?

Chipul palid, scofâlcit al lui Earl Nebunul se ridică încet. Arăta ca un măr stafidit.

— Pe-aci nu prea-s locuri de muncă, Ernt.

Leni văzu efectul pe care acele câteva cuvinte îl avu asupra tatălui ei.

— Eu vreau un loc de muncă, spuse Clyde.

Domnul Walker zâmbi triumfător. Leni observă privirea lui săgetându-l pe tata, ţintuindu-l.

— Perfect. Altcineva?

Când Clyde păşi în faţă, tata scoase un sunet ca de cauciuc care se dezumflă, o prinse pe mama de braţ şi o trase după el prin curte. Leni trebui să o ia la fugă prin noroi ca să-i ajungă din urmă. Se urcară cu toţii în camionetă.

Tata apăsă pedala de acceleraţie prea tare, astfel încât cauciucurile se învârtiră în gol în noroi înainte să capete aderenţă. Dădu cu spatele, derapând, întoarse şi ieşi ca din puşcă pe porţile deschise.

Mama o prinse pe Leni de mână. Ştiau prea bine amândouă că trebuiau să tacă mâlc când el începu să bombăne singur, lovind tare cu palma în volan pentru a-şi marca gândurile.

„Ai dracului idioţi… să-l lase să câştige… ai dracului, bogătanii ăştia se cred stăpânii lumii”.

La cabană, opri cu o frână bruscă şi parcă.

Leni şi mama rămaseră nemişcate, temându-se să şi respire prea zgomotos.

El nu se mişcă; rămase cu privirea aţintită înainte, prin parbrizul împroşcat de noroi şi gâze, la afumătoarea din umbră şi la şirul de copaci negri de dincolo de aceasta. Cerul avea nuanţe intense brun-violacee, presărat cu stele.

— Plecaţi! spuse el, scrâşnind din dinţi. Trebuie să gândesc.

Leni deschise portiera şi aproape se rostogoli împreună cu mama ei din maşină, în graba lor de a se face nevăzute. Păşiră anevoie prin noroi, mână în mână, urcară treptele prispei şi deschiseră uşa, trântind-o în urma lor, dorindu-şi s-o fi putut fereca. Dar într-un acces de furie, tata ar fi putut da foc casei ca să ajungă la mama.

Leni se duse la fereastră, dădu perdelele la o parte şi privi afară.

Camioneta era acolo, pufăind în noapte, luminile puternice ale farurilor despicând întunericul.

Îi putea vedea silueta; vorbea singur.

— El a făcut-o, spuse Leni, rămânând la fereastră. A vandalizat cârciuma.

— Nu. A fost acasă. Cu mine în pat. Plus că n-ar face aşa ceva.

O parte din ea ar fi vrut să nu-i spună mamei, să o

scutească de suferinţă, dar adevărul îi pârjolea sufletul lui Leni. Doar rostindu-l cu voce tare putea stinge acest foc. Ea şi mama ei erau o echipă. Unită, între ele nu existau secrete.

— După ce-ai adormit, s-a urcat în camionetă şi a plecat în oraş. L-am văzut plecând, cu un topor.

Mama aprinse o ţigară. Expiră prelung.

— Am crezut, pentru o clipă…

Leni înţelese. Speranţa. O lumină strălucitoare, o ispită pentru cei naivi. Ştia cât de seducătoare putea fi şi cât de periculoasă.

— Ce facem?

— Să facem? Era deja supărat că şi-a pierdut slujba la conductă, şi acum, chestia asta cu cârciuma – cu Tom – l-ar putea împinge pe marginea prăpastiei.

Leni simţi frica şi ruşinea mamei.

— Va trebui să fim foarte precaute. Chestia asta ar putea exploda.

Capitolul 14

Aprilie în Fairbanks era o lună capricioasă. Anul acesta, un frig nespecific anotimpului puse stăpânire pe oraş. Ninse, păsările se ţinură la distanţă, râurile rămaseră îngheţate. Chiar şi vechii locuitori începură să se plângă, deşi trăiau de zeci de ani în acest oraş considerat cel mai rece din America.

Matthew plecă de la patinoar după antrenament, cu crosa de hochei pe umăr. Ştia că arăta ca orice băiat de şaptesprezece ani, în echipament de hochei îmbibat de sudoare şi cu bocanci în picioare, dar aparenţele puteau fi înşelătoare. Ştia asta, şi ştiau şi ei asta, copiii cu care era coleg de şcoală de câţiva ani. Oh, erau destul de prietenoşi (nimeni nu judeca pe nimeni într-un loc atât de îndepărtat de civilizaţie; puteai fi oricine doreai să fii), dar se ţineau la distanţă. Zvonurile despre „căderea nervoasă” suferită se răspândiseră cu o mai mare repeziciune decât focul pe insula Kenai. Până să intre în clasa a noua, se ştia deja despre el. Copiii de liceu, chiar

şi în cele mai izolate locuri din Alaska, aveau un soi de spirit de turmă. Simţeau când apărea un element slab printre ei.

Chiciura, o negură cenuşie deasă, presărată cu particule minuscule, îngheţate de substanţe poluante, transforma Fairbanksul într-o aşezare eterică, unde nimic nu avea cu adevărat consistenţă, niciun contur clar.

Clădirile mici, de două etaje, de peste drum păreau că se sprijină una pe alta, lăsate pradă uitării în ceţuri. Asemenea multor clădiri din oraş, păreau nişte edificii provizorii, zidite în grabă.

În întuneric, oamenii arătau ca nişte desene în cărbune, doar linii şi umbre, cei fără adăpost ghemuiţi în uşile cădirilor, beţivii care ieşeau uneori împleticindu-se din cârciumi, târziu în noapte, şi mureau îngheţaţi. Cei pe care Matthew îi vedea acum urmau să nu supravieţuiască toţi zilei sau săptămânii respective, ca să nu mai vorbim de frigul acesta neaşteptat, care se abătuse peste un oraş unde iarna se instala în luna septembrie, şi noaptea era stăpâna pământului timp de optsprezece ore.

Pe când se îndrepta spre camioneta lui, se înnoptă. Pur şi simplu, cât ai bate din palme. Luminile stradale erau singura sursă de lumină – nişte puncte ici şi colo –, în afară de şerpuirea ocazională a luminilor farurilor. Purta o canadiană; pe sub ea, tricoul de hochei, bluză de corp lungă, pantaloni de hochey şi cizme mukluk. Nu era atât de frig, cel puţin după standardele din Fairbanks. Puţin sub punctul de îngheţ. Nu se obosi să-şi pună mănuşile.

Porni destul de repede camioneta, la acest moment din an; nu era ca în miezul iernii, când îţi lăsai camioneta cu motorul pornit cât timp stăteai în magazin la cumpărături, pentru că termometrul cobora până la minus douăzeci şi cinci de grade.

Se urcă în camioneta mare, cu două uşi, a unchiului

său şi traversă cu viteză mică oraşul, fiind permanent atent la animale, la maşini care derapau sau la copiii care se jucau în locuri nepotrivite.

Un Dodge tamponat trase în faţa lui. Avea pe lunetă un abţibild pe care scria ATENŢIE. ÎN CAZ DE RĂPIRE, MAŞINA ASTA NU ARE ŞOFER.

Existau multe astfel de abţibilduri în acea zonă din mijlocul sălbăticiei Alaskăi, departe de destinaţiile turistice de pe coastă sau de frumuseţile impresionante din Denali. Alaska era plină de extremişti. Oameni care credeau în lucruri deplasate, se rugau la zei numai de ei ştiuţi şi îşi umpleau beciurile în egală măsură cu arme şi biblii. Dacă voiai să locuieşti undeva unde nu-ţi spunea nimeni ce să faci şi nu-i păsa nimănui dacă parcai o basculantă în curte sau aveai un frigider pe prispă, Alaska era locul potrivit. Mătuşa lui spunea că romantismul aventurii era cel ce îi atrăgea pe atâţia indivizi. Matthew nu stătuse să mediteze prea mult la asta (de fapt, nu îşi irosea prea multă energie ca să se gândească la astfel de chestii), dar ştia că pe măsură ce te îndepărtai mai mult de civilizaţie lucrurile deveneau tot mai ciudate. Majoritatea oamenilor petreceau în Fairbanks o iarnă întunecată, sumbră, care ţinea opt luni, după care fugeau cât îi ţineau picioarele. Cei câţiva care rămâneau – inadaptabili, aventurieri, romantici, singuratici – rareori mai plecau.

Îi luă aproape cincisprezece minute până intră pe drumul spre fermă şi încă cinci minute ca să ajungă la casa care era căminul lui de cinci ani. În urmă cu douăzeci de ani, când familia mamei lui îşi ridicase o gospodărie aici, terenul acela fusese izolat; de-a lungul anilor, oraşul se tot extinsese, ajungând până acolo. Poate că Fairbanks era în mijlocul pustietăţii, la mai puţin de o sută nouăzeci de kilometri de Cercul Polar, dar era al doilea cel mai mare oraş din stat şi continua să se dezvolte cu rapiditate datorită conductei de petrol care trecea pe acolo.

Înaintă pe aleea lungă, sinuoasă, ascunsă printre copaci, şi parcă în garajul/atelier imens, placat cu scândură, între ATV-ul unchiului Rick şi sania lui motorizată.

În interiorul casei, pereţii erau din cherestea neşlefuită, care părea denivelată în jocul de lumini şi umbre. Mătuşa şi unchiul lui îşi tot propuseseră să îi acopere cu rigips, dar nu o făcuseră niciodată. Bucătăria era mărginită de un blat din lemn şlefuit, în formă de L, aşezat deasupra unor dulapuri verzi provenite dintr-o casă abandonată din Anchorage, una dintre acele case „de vis" construite de locuitorii de la şes, care nu putuseră să reziste primei ierni petrecute acolo. Un bar cu trei taburete înalte separau bucătăria de camera de zi. Dincolo de bar era camera de zi, un spaţiu larg din elemente modulare (completată cu rezemătoare mobile pentru picioare) şi două fotolii extensibile foarte uzate, aşezate cu faţa la o fereastră ce dădea spre râu. Peste tot erau rafturi de cărţi, pline până la refuz; felinare şi lanterne decorau aproape fiecare suprafaţă, utile atunci când cădea curentul, ceea ce se întâmpla adesea, din pricina numeroşilor arbori uriaşi împrejur şi a vremii rele. Casa era dotată cu electricitate şi cu apă curentă, chiar şi cu televizor, dar nu existau toalete cu rezervor de apă. La drept vorbind, nici unui Walker nu-i păsa. Fuseseră cu toţii crescuţi cu private în curte şi erau fericiţi să trăiască astfel. Oamenii din sud habar n-aveau ce curată putea fi o privată dacă aveai grijă de ea.

— Salutare! spuse Aly de pe canapea.

Îşi făcea temele, din câte se părea.

Matthew îşi lăsă geanta cu echipamentul lângă uşă şi îşi sprijini crosa de hochei în holul rece de la intrare – un coridor plin de haine şi cizme, ce separa exteriorul de interior. Îşi agăţă haina într-un cârlig şi îşi scoase cizmele din picioare. Era atât de înalt acum – un metru nouăzeci –, că trebuia să se aplece când intra pe uşă.

— Salutare!

Se trânti pe sofa lângă ea.

— Miroşi a capră, spuse ea, închizând manualul.

— O capră care-a înscris două goluri.

Se lăsă pe spate, îşi sprijini capul pe spătarul sofalei şi rămase cu privirea la grinzile solide din lemn care traversau tavanul. Nu ştia de ce, dar se simţea agitat, puţin neliniştit. Bătea din picior şi îşi mişca degetele pe braţul uzat al canapelei ca pe claviatura unui pian.

Aly se uită la el. Ca de obicei, se fardase prost, ca şi cum îşi pierduse răbdarea în timp ce făcea asta. Părul ei blond era prins la spate într-o coadă de cal neglijentă, ce atârna puţin spre stânga. Băiatul n-ar fi putut spune dacă o prinsese intenţionat aşa. Era frumoasă, avea acea frumuseţe naturală, necizelată a fetelor din Alaska, care te-ai fi aşteptat mai degrabă să meargă la vânătoare la sfârşit de săptămână decât la cumpărături în mall sau la cinema.

— Iar faci asta, spuse el.

— Ce?

— Te holbezi la mine. Ca şi cum ai crede c-o să explodez, sau mai ştiu eu ce.

— Ba nu, spuse ea, încercând să zâmbească. Doar că… ştii tu. Ai o zi proastă?

Matthew închise ochii, oftând. Sora lui mai mare fusese salvarea lui; nu încăpea nicio îndoială. Când se mutase aici, incapabil să facă faţă tristeţii şi bântuit de coşmaruri cumplite, Aly fusese echilibrul lui, vocea care reuşise să ajungă la el. Cu toate astea, durase mult timp. În primele trei luni, aproape că nu vorbise deloc. Psihoterapeutul la care mersese nu fusese de niciun ajutor. El fusese convins, de la prima şedinţă, că un străin nu l-ar fi putut ajuta, mai ales unul care îi vorbea de parcă ar fi fost un copil.

Aly fusese cea care îl salvase. Ea nu renunţase niciodată, nu încetase niciodată să îl întrebe cum se simţea. Când el găsise în sfârşit cuvintele pentru a se

exprima, tristeţea lui de dovedise a fi infinită, terifiantă.

Şi acum se ruşina de felul în care plânsese.

Sora lui îl ţinuse în braţe când plânsese, îl legănase aşa cum ar fi făcut-o mama lor. De-a lungul anilor, cei doi creaseră un vocabular al durerii sufleteşti, învăţaseră cum să vorbească despre pierderea lor. El şi Aly purtaseră lungi discuţii despre durerea lor până epuizaseră subiectul. Petrecuseră, de asemenea, ore întregi în tăcere, stând unul lângă altul pe malul râului, pescuind la muscă şi bătând cu piciorul potecile sălbatice din munţii Alaska. Cu timpul, tristeţea lui se transformase în furie şi apoi în mâhnire, iar acum, în sfârşit, se statornicise într-o tristeţe persistentă, care sălăşluia doar într-o parte din fiinţa lui, nu în toată fiinţa lui. În ultima vreme, începuseră să discute despre viitor şi nu despre trecut.

Schimbarea aceea era uriaşă, şi ei ştiau asta. Aly se detaşase prin preocupările şcolare, refugiindu-se în sala de cursuri pentru a uita de realitatea dură a vieţii ei de fată orfană de mamă, şi rămăsese acolo, în Fairbanks, pentru a-i fi alături lui Matthew. Înainte de moartea mamei, Aly avusese visuri măreţe: să se mute la New York sau la Chicago, undeva unde să existe transport urban, săli de teatru şi de operă. Dar, ca şi în cazul lui Matthew, pierderea suferită o schimbase complet, şi în esenţă, şi în aparenţă. Acum ştia cât de mult conta familia şi cât de important era să le fii alături oamenilor pe care îi iubeai. În ultima vreme, cocheta cu gândul de a se muta înapoi acasă, cu tata, şi, eventual, să muncească alături de el. Matthew ştia că prezenţa lui acolo o ţinea în loc pe sora lui. Lucrurile ar fi putut continua aşa la nesfârşit, dacă el ar fi permis asta, şi o parte din el chiar dorea să facă asta.

Dar avea aproape optsprezece ani acum. Dacă nu şi-ar fi luat inima-n dinţi ca să îşi ia zborul din cuib, ea ar fi rămas alături de el pe vecie.

— Vreau să termin anul şcolar în Kaneq, spuse el,

rupând tăcerea. Intui întrebarea pe care sora lui nu o rostise cu voce tare şi îi răspunse: Nu mă pot ascunde aici la infinit, spuse el.

Aly păru speriată. Îşi văzuse fratele în cele mai grele perioade ale vieţii lui, şi el ştia că era îngrozită la gândul de a cădea într-o nouă depresie.

— Dar îţi place să joci hochei şi eşti foarte bun.

— Sezonul se încheie în două săptămâni. Şi facultatea începe în septembrie.

— Leni.

Matthew nu fu surprins de perspicacitatea ei. Cei doi fraţi discutaseră despre orice, inclusiv despre Leni şi despre cât de mult însemnau scrisorile ei pentru Matthew.

— Dacă pleacă la facultate cine ştie pe unde? Vreau s-o văd. S-ar putea să nu mai am altă şansă.

— Sigur eşti pregătit? Oriîncotro îţi vei întoarce privirea, o vei vedea pe mama.

Şi iat-o. Marea întrebare. Adevărul era că el nu ştia dacă ar fi putut face faţă tuturor aspectelor – întoarcerea la Kaneq, revederea râului care îi înghiţise mama, revederea durerii tatălui în cele mai mici detalii, de aproape –, dar un lucru ştia sigur. Scrisorile lui Leni contaseră pentru el. Poate că fuseseră un colac de salvare la fel de important precum fusese prezenţa lui Aly. În ciuda distanţei dintre ei şi a vieţilor diferite pe care le duceau, scrisorile lui Leni şi fotografiile trimise de ea îi aminteau mereu de cel care fusese odinioară.

— O văd pe mama peste tot *aici.* Tu nu?

Aly încuviinţă lent din cap.

— Jur că o văd cu colţul ochiului tot timpul. Nopţile, vorbesc cu ea.

El dădu aprobator din cap. I se întâmpla uneori, dimineaţa, când se trezea, ca o fracţiune de secundă să creadă că lumea era în regulă, că el era un copil obişnuit într-o casă obişnuită şi că mama lui îl va chema curând jos, la micul dejun. Liniştea din astfel de dimineţi era

cumplită.

— Vrei să vin cu tine?

Da, ar fi vrut. Ar fi vrut-o alături de el, să-l ţină de mână, să-l sprijine.

— Nu. Tu termini şcoala abia în iunie, spuse el, auzindu-şi tremurai din voce şi ştiind că şi ea îl percepea. În plus, cred că trebuie să fac asta singur.

— Ştii că tata te iubeşte. Ar fi încântat să te aibă din nou acasă.

Matthew ştia asta. Ştia, de asemenea, că iubirea aceasta era foarte fragilă. El şi tata nu prea reuşiseră să comunice în ultimii ani. Durerea şi sentimentele de vinovăţie le afectaseră relaţia.

Aly întinse mâna spre el şi îi luă mâna într-a ei.

El aşteptă ca fata să vorbească, dar ea rămase tăcută. Ştiau amândoi de ce: nu era nimic de zis. Uneori, trebuia să te întorci cu faţa spre trecut ca să poţi merge mai departe. Ei cunoşteau acest adevăr, deşi erau atât de tineri. Dar mai exista un adevăr, unul de care ei se feriseră, unul de care încercaseră să se protejeze reciproc. Uneori, era dureros să priveşti trecutul.

Poate că suferinţa lui Matthew nu se vindecase complet în tot acest timp, pândind în întuneric, în frig. Poate că în Kaneq, tot acel progres pe care îl făcuse avea să se năruie, iar el avea să se prăbuşească din nou.

— Eşti mai puternic acum, spuse Aly.

— Presupun că vom afla.

*

Două săptămâni mai târziu, Matthew zbură cu hidroavionul unchiului peste Otter Point, se înclină spre dreapta, coborî şi atinse suprafaţa plană a apei albastre de dedesubt. Opri motorul şi pluti spre arcada mare din lemn argintat pe care scria GOLFULEŢUL WALKER.

Tatăl lui aştepta în picioare la capătul docului, cu braţele pe lângă corp.

Matthew sări de pe ponton pe doc şi legă bine hidroavionul. Rămase astfel, aplecat, cu spatele la tatăl

lui, ceva mai mult decât ar fi fost nevoie, adunându-şi puterile de care avea nevoie pentru a fi cu adevărat aici.

În cele din urmă, se îndreptă şi se întoarse.

Tatăl lui era lângă el acum; îl prinse pe Matthew într-o îmbrăţişare strânsă, care aproape că îl lăsă fără aer pe Matthew. Tata îi dădu în sfârşit drumul, se uită la el, şi dragostea păru să îşi facă simţită prezenţa în jurul lor, plină de amintiri şi regrete, poate, tristă întrucâtva, dar incontestabil, dragoste.

Tata părea mai bătrân, pielea fiindu-i mai ridată. Zâmbi în felul lui specific, aşa cum făcea totul în viaţă, din toată inima, fără explicaţii, fără regrete, fără precauţii. Îl cunoşteai pe Tom Walker dintr-o privire, pentru că el te primea în sufletul lui. Ştiai într-o clipită că era un bărbat sincer, cu propriul set de reguli de viaţă, fără să conteze altceva pentru el. Râdea mai cu poftă decât oricare alt bărbat pe care îl cunoscuse vreodată Matthew, iar fiul lui îl văzuse plângând o singură dată. În ziua aceea, pe gheaţă.

— Eşti chiar mai înalt decât te-am văzut ultima oară.

— Sunt ca Hulk. Plesnesc hainele pe mine.

Tatăl îi luă valiza lui Matthew şi îl conduse pe doc, trecând pe lângă barca de pescuit care se smucea în frânghiile cu care era ancorată; păsările marine cârâiau deasupra, valurile loveau pilonii. Fu întâmpinat de mirosul de iarbă de mare încinsă de soare şi bătută de valuri.

În capătul scărilor, Matthew văzu pentru prima oară de când plecase casa mare din buşteni, cu faţadă înaltă, în pantă şi terasa înconjurătoare. O lumină îmbietoare stăruia asupra ghivecelor atârnate de streşini, încă pline de muşcatele moarte de anul trecut.

Ghivecele mamei.

Se opri ca să-şi tragă sufletul.

Se simţea din nou un băieţandru de paisprezece ani, adâncit în propria suferinţă.

Tata o luă înainte.

Matthew se strădui să se mişte. Trecu pe lângă masa de picnic înnegrită de vreme şi urcă treptele din lemn către uşa mov de la intrare. Lângă ea atârna un semn metalic în formă de balenă, pe care scria WHALECOME![3] (Acesta fusese un dar de la Matthew; o distra mereu pe mama.)

Îl podidiră lacrimile. Le şterse repede, jenat de slăbiciunea lui în faţa tatălui atât de stoic, şi intră.

Casa arăta la fel ca întotdeauna. Mobilă restaurată, antică îngrămădită în camera de zi, o veche masă de picnic acoperită cu pânză de un galben aprins, cu o vază cu flori albastre în centru. O colecţie de lumânări stătea ca un sat medieval în jurul florilor. Peste tot era vizibilă amprenta mamei lui. Aproape că o putea auzi.

Interiorul casei, pereţi din buşteni cu scoarţă neagră, ferestre îndeajuns de mari pentru a vedea priveliştea de afară, două canapele din piele brună, un pian adus de bunica de Dincolo. Se duse la fereastră, de uită afară, văzu golful şi docul prin geamul ce îi reflecta propria imagine.

Îl simţi pe tatăl lui venind în spate.

— Bine-ai venit acasă!

Acasă. Cuvântul acesta avea o sumedenie de sensuri. Un loc. O emoţie. Amintiri.

— Mi-a luat-o cu mult înainte, spuse el, auzindu-şi vocea tremurândă.

Auzi cum tatăl lui trase adânc aer în piept. Urma să îl întrerupă oare pe Matthew, să pună capăt acestei conversaţii pe care nu îndrăzniseră niciodată să o poarte?

După o pauză extrem de scurtă, tata puse o mână grea pe umărul lui Matthew.

— Nimeni n-o putea opri pe mama ta, spuse el încet. N-a fost vina ta.

---

3 Joc de cuvinte între urarea *Welcome* - Bine aţi venit - şi *Whalecome* - *whale* = balenă (în limba engleză).

Matthew nu ştiu cum să reacţioneze. Erau atâtea de spus, dar ei nu vorbeau niciodată despre nimic. Cum puteai începe o conversaţie în felul ăsta?

Tata îl strânse tare în braţe pe Matthew.

— Mă bucur nespus că te-ai întors.

— Da, spuse Matthew, cu glas răguşit. Şi eu.

*

Mijlocul lui aprilie. Zorile scăldau pământul cu mult înainte de ora şapte dimineaţa. Când Leni deschise ochii, deşi era încă întuneric, simţi optimismul care se instala odată cu schimbarea anotimpului. Ca locuitor al Alaskăi, putea simţi naşterea luminii, o putea vedea în transformarea nuanţelor din natura înconjurătoare. Aducea cu ea un sentiment de speranţă, de trezire la viaţă, de bunăstare. Sentimentul că *el* va fi mai bine.

Dar nimic din toate astea nu era adevărat primăvara aceasta. Nici măcar după întoarcerea luminii solare, tatăl ei nu îşi reveni. Rămase furios şi încrâncenat. Tot mai invidios pe Tom Walker.

Leni avea un sentiment cumplit, tot mai acut, că ceva rău urma să se întâmple.

Se luptă toată ziua la şcoală cu o durere de cap. Pedalând pe bicicletă pe drumul de întoarcere acasă, o apucă o durere de stomac, încercă să se convingă că motivul era menstruaţia, dar ştia că nu era aşa. Era din pricina stresului. A îngrijorării. Ea şi mama trecuseră din nou în starea de alertă. Se priveau constant în ochi, mergeau cu grijă, încercau să fie invizibile.

Leni străbătu pe bicicletă, ca un expert, drumul accidentat, având grijă să rămână pe ridicătura dintre două şleauri adânci de cauciucuri.

În curtea cabanei – o întindere de noroi şi apă şiroind –, observă absenţa camionetei roşii, ceea ce însemna că tata plecase fie la vânătoare, fie în vizită la familia Harlan.

Îşi sprijini bicicleta de peretele cabanei şi se apucă de treburile gospodăreşti: hrăni animalele, verifică să

vadă dacă au apă, strânse rufele uscate de pe sârmă şi le puse în coşul de răchită. Sprijini coşul de rufe de şold, când auzi sunetul ascuţit al unui motor de barcă şi se uită spre apă, ducându-şi mâna streaşină la ochi. Flux.

O barcă uşoară din aluminiu intră în golful lor. Păcănitul ritmic al motorului era singurul zgomot din toată regiunea. Leni puse coşul de rufe pe prispă şi se îndreptă spre scara ce ducea la plajă, pe care o consolidaseră de-a lungul timpului. Aproape toate scândurile erau noi; doar ici şi colo se mai putea vedea griul şters al vechilor trepte. Coborî scara în zigzag, cu cizmele ei înnămolite.

Barca înaintă, prora ei ascuţită spintecând valurile. Era condusă de un bărbat, care manevră barca înainte şi o urcă pe ţărm.

Matthew.

Opri motorul şi coborî în apa până la glezne, ţinând funia albă, zdrenţuită a bărcii.

Leni îşi atinse părul, ruşinată. În dimineaţa aceea, nu se sinchisise să îl împletească ori să-l perie. Şi purta exact aceleaşi haine pe care le purtase la şcoală atât azi, cât şi cu o zi înainte. Cămaşa ei din flanel mirosea a fum de lemne.

Oh, Doamne!

Matthew trase barca pe plajă, dădu drumul funiei şi veni spre ea. Ea îşi imaginase an după an această scenă; în fanteziile ei, ştia de fiecare dată exact ce să spună. În închipuirile ei, începeau pur şi simplu să vorbească, reluând firul prieteniei lor ca şi cum el nici nu ar fi fost plecat vreodată.

Dar în mintea ei, el era Matthew, copilul de paisprezece ani, care îi arătase ouă de broaşte şi pui de acvile, băiatul care îi scrisese săptămână de săptămână: „Dragă Leni, este greu la şcoala asta. Nu cred că mă place cineva…” şi căruia ea îi scrisese la rândul ei: „Eu ştiu prea bine cum e să fii nou la o şcoală. E cumplit. Să-ţi vând câteva ponturi…”

Acest… bărbat era altcineva, o persoană pe care nu o cunoştea, înalt, cu păr lung, blond, incredibil de chipeş. Ce i-ar fi putut spune ea acestui Matthew?

El băgă mâna în rucsac şi scoase exemplarul ros, jerpelit şi îngălbenit al romanului *Stăpânul inelelor,* pe care Leni i-l trimisese la cea de-a cincisprezecea aniversare. Ea îşi amintea dedicaţia pe care o scrisese în interior: „Prieteni pe vecie, ca Sam şi Frodo”.

O altă fată scrisese asta. Una care nu ştia sumbrul adevăr al familiei sale toxice.

— Ca Sam şi Frodo, spuse el.

— Sam şi Frodo, repetă Leni după el.

Leni ştia că era o nebunie, dar i se părea că purtau o conversaţie fără să spună nimic concret, vorbind despre cărţi şi prietenii durabile şi despre înfruntarea vicisitudinilor vieţii. Poate că nu vorbeau deloc despre Sam şi Frodo, poate că vorbeau despre ei înşişi şi despre cum se maturizaseră, oarecum, rămânând în acelaşi timp copii.

El scoase din rucsac o cutioară împachetată şi i-o întinse.

— Pentru tine.

— Un cadou. Nu e ziua mea.

Leni observă că îi tremurau mâinile în timp ce rupea hârtia. Înăuntru, găsi un aparat de fotografiat Canon Canonet greu, negru, în husă din piele. Se uită la Matthew nedumerită.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el.

— Şi mie de tine, spuse ea încet, conştientă, în timp ce rostea cuvintele, că lucrurile se schimbaseră.

Nu mai aveau paisprezece ani. Iar ceea ce era şi mai important, tatăl ei se schimbase. Prietenia cu fiul lui Tom Walker nu avea să fie de bun augur.

Ceea ce o îngrijora era faptul că nu îi păsa.

*

A doua zi la şcoală, Leni abia dacă fu în stare să se concentreze. Se tot uita într-o parte, la Matthew, ca şi

cum ar fi vrut să se asigure că era cu adevărat acolo. Doamna Rhodes fusese nevoită să strige la Leni de câteva ori, ca să-i atragă atenţia.

După ore, ieşiră împreună din clădirea şcolii, lipiţi unul de altul, în lumina soarelui, coborâră treptele din lemn şi păşiră pe pământul noroios.

— Am să mă întorc după ATV, spuse el când ea îşi luă bicicleta de la locul ei de lângă gardul de plasă, ce fusese instalat în urmă cu doi ani, după ce o scroafa şi puii ei veniseră până în uşa şcolii, căutând hrană. Te conduc acasă. Dacă se poate.

Leni încuviinţă din cap. Parcă îi pierise graiul. Nu-i adresase niciun cuvinţel toată ziua; se temea să nu se facă de râs. Nu mai erau copii, iar ea habar nu avea cum să comunice cu un băiat de vârsta ei, mai ales cu unul a cărui părere despre ea conta foarte mult.

Se agăţă strâns de mânerele din plastic ale ghidonului şi porni pe lângă bicicleta ei recuperată din gunoi, care troncănea pe drumul pietruit. Vorbi puţin despre slujba ei de la magazinul universal, doar pentru a rupe tăcerea.

Era conştientă de efectul fizic pe care el îl avea asupra ei într-un fel pe care nu îl experimentase până atunci. Înălţimea lui, lăţimea umerilor, pasul sigur, relaxat. Respiraţia îi mirosea a gumă de mestecat mentolată, iar pielea şi părul aveau un parfum complex de şampon şi săpun cumpărate din magazin. Era atrasă de el, simţea o conexiune ciudată cu el, de genul celei dintre pradă şi prădător, un fel de legătură periculoasă a ciclului vieţii, pe care nu o înţelegea.

Ieşiră de pe Alpine Street şi porniră spre oraş.

— Oraşul s-a schimbat, asta-i clar, spuse Matthew.

În faţa cârciumii, el se opri, îşi duse mâna streaşină la ochi, citi grafitti-urile de pe faţada de lemn ars.

— Presupun că unii se împotrivesc schimbării.

— Aşa se pare.

El se uită la ea.

— Tata mi-a spus că tatăl tău a vandalizat cârciuma.

Leni se uită la el, simţind cum i se strânge stomacul de ruşine. Vru să îl mintă, dar nu putu. Nici nu reuşi să rostească cu voce tare vorbele care ar fi făcut-o să pară neloială. Oamenii presupuneau că tatăl ei vandalizase salonul; doar ea şi mama ei ştiau asta sigur.

Matthew se puse din nou în mişcare. Uşurată că trecuseră de dovada furiei tatălui ei, Leni îşi potrivi ritmul paşilor cu al lui. Când ajunseră la magazinul universal, Marge Grăsana ieşi strigând bucuroasă, cu braţele ei vânjoase larg deschise. Îl îmbrăţişă pe Matthew, apoi îl bătu pe spate. Când se dădu înapoi, se uită la amândoi.

— Aveţi grijă, voi doi. Lucrurile sunt cam încordate între taţii voştri.

Leni plecă. Matthew veni după ea.

Ea vru să zâmbească, dar cârciuma vandalizată şi avertismentul lui Marge Grăsana stricaseră toată ziua. Marge Grăsana avea dreptate. Leni se juca acum cu focul. Tatăl ei ar fi putut apărea cu camioneta, pe strada aceea, în orice clipă. Nu ar fi fost bine pentru el să o vadă mergând spre casă alături de Matthew Walker.

— Leni?

Îşi dădu seama că Matthew alergase ca să o ajungă din urmă.

— Scuze.

— Scuze pentru ce?

Leni nu ştiu ce să răspundă; se scuza pentru lucruri despre care el nu avea habar, pentru un viitor în care ea probabil îl trăgea pe el şi care sigur avea să fie unul plin de amărăciune. În schimb, spuse ceva banal despre ultima carte pe care o citise; tot restul drumului până acasă, vorbiră despre tot felul de generalităţi – vremea, filmele pe care le văzuse el în Fairbanks, ultimele momeli pentru somonul Chinook.

Părea că timpul stătuse în loc, deşi ei merseseră

împreună aproape o oră, când Leni văzu poarta din fier cu un craniu de bovină deasupra. Domnul Walker stătea lângă un excavator galben uriaş, parcat lângă poarta ce marca intrarea pe terenul lui.

Leni se opri.

— Ce face tatăl tău?

— Curăţă nişte parcele pe care se vor construi barăci. Şi pune o arcadă peste alee, ca să ştie oaspeţii cum să ne găsească. O să se numească Parcul de aventuri Walker Cove. Sau ceva de genul.

— Un parc pentru turişti? Chiar aici?

Leni simţi privirea lui Matthew pe chipul ei, puternică precum o atingere.

— Exact. Ies bani din asta.

Domnul Walker se apropie de ei, dându-şi şapca jos de pe cap, lăsând la vedere o fâşie de piele albă de-a curmezişul frunţii, scărpinându-se în părul jilav.

— Tatălui meu n-o să-i placă bolta aia, spuse Leni când el ajunse la ei.

— Multe nu-i plac tatălui tău, spuse domnul Walker zâmbind, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu o bandană strânsă în palmă. Iar prietenia ta cu Matthew al meu va fi în fruntea listei. Ştii asta, nu?

— Da, spuse Leni.

— Să mergem, Leni, o îndemnă Matthew.

O luă de cot şi se îndepărtară de tatăl lui, cu bicicleta zdroncănind pe lângă ei. Când ajunseră la aleea spre cabana lui Leni, ea se opri, privind la drumul umbrit de copaci.

— Ar trebui să pleci acum, spuse ea, retrăgându-se.

— Vreau să te conduc acasă.

— Nu, spuse ea.

— Tatăl tău?

Ea şi-ar fi dorit să se caşte pământul şi să o înghită. Încuviinţă din cap.

— N-ar vrea să fim prieteni.

— Mai dă-l naibii, spuse Matthew. Nu ne poate

impune să nu fim prieteni. Nimeni nu poate. Tata mi-a povestit despre conflictul stupid dintre ei. Cui îi pasă? Ce treabă avem noi cu asta?

— Dar…

— Mă placi, Leni? Vrei să fim prieteni?

Ea încuviinţă din cap. Momentul părea solemn. Serios. Se încheia un pact.

— Iar eu te plac pe tine. Deci, asta este. Suntem prieteni. Nu se poate opune nimeni.

Leni ştia cât de naiv era el, cât se înşela. Matthew nu avea nici cea mai vagă idee ce înseamnă nişte părinţi furioşi, iraţionali, violenţa fizică şi genul de furie care începea cu acte de vandalism şi putea degenera în lucruri greu de imaginat.

— Tatăl meu e imprevizibil, spuse Leni.

Era singurul lucru echivoc pe care îl putu rosti.

— Ce înseamnă asta?

— Ţi-ar putea face rău dac-ar afla că ne plăcem.

— I-aş putea face faţă tatălui tău.

Leni simţi că e pe punctul să izbucnească într-un râs isteric. Imaginea lui Matthew „făcându-i faţă” tatălui ei era greu de conceput.

Ar fi trebuit să plece în acel moment, să-i spună lui Matthew că nu puteau fi prieteni.

— Leni?

Privirea din ochii lui o nimici. O privise oare altcineva *vreodată* în acest fel? Simţi un fel de fior, poate de dor, de uşurare sau chiar de dorinţă trupească. Nu ştia. Ştia doar că nu putea întoarce spatele, nu după atâţia ani de singurătate, deşi simţea primejdia pândind.

— Tata nu trebuie să afle că suntem prieteni. Niciodată. Deloc.

— Sigur, spuse Matthew, dar ea vedea că el nu înţelege.

Poate că ştia ce înseamnă durerea, pierderea şi suferinţa; umbra acestor emoţii negative i se citea în privire. Dar nu ştia ce înseamnă spaima. Considera,

poate, avertismentul ei plin de dramatism.

— Vorbesc serios, Matthew. Nu trebuie să afle niciodată.

Capitolul 15

Leni visă că ploua. Stătea pe malul unui râu, udă leoarcă. Ploaia îi lipea părul de cap şi îi înceţoşa privirea.

Râul se umflă, scoase un sunet puternic, un trosnet răsunător, şi rupse brusc malurile. Bucăţi de gheaţă mari cât casa se desprinseră de uscat, pornind în aval, măturând totul în cale – copaci, bărci, case.

Trebuie să traversezi.

Leni nu ştia dacă auzise aievea cuvintele sau dacă nu cumva chiar ea le rostise. Ştia doar că trebuia să traverseze râul înainte ca gheaţa să o ia şi apa să îi năvălească în plămâni.

Dar nu avea pe unde traversa.

Talazuri sloi de reci se ondulau şi izbeau pereţii, pământul se rupea şi se prăbuşea, iar copacii se prăvăleau la pământ. Cineva ţipă.

Ea. Râul o lovi ca o lopată în cap şi o trânti într-o parte.

Începu să dea din mâini şi din picioare, ţipă, simţi cum cade şi tot cade.

Aici, strigă o voce.

Matthew.

El o putea salva. Ea icni, încercă să se agaţe şi să iasă la suprafaţă, dar ceva o apucase de picior şi o trăgea în jos, tot mai jos, până când nu mai putu respira. Se făcu beznă.

Leni se trezi tresărind şi văzu că era în siguranţă în camera ei, cu teancul ei de cărţi şi cu caietele de notiţe pline de fotografii înşirate pe lângă perete, şi cu cutia plină cu scrisorile de la Matthew lângă ea.

Un vis urât.

Se ştergea deja din memorie. Ceva cu un râu, se gândi ea. O apă ieşită din matcă. Încă un mod de a muri în Alaska.

Se îmbrăcă de şcoală într-o salopetă de blugi şi o cămaşă cadrilată din flanel. Îşi prinse părul la spate şi îl împleti într-o coadă lejeră. Fără oglinzi în casă (tata le spărsese pe toate de-a lungul anilor), nu putu vedea cum arăta. Leni se obişnuise să se admire în cioburi de sticlă. În imagini fragmentate. Nu îi păsase deloc până la întoarcerea lui Matthew.

La parter, puse teancul de manuale pe masa din bucătărie şi se aşeză. Mama îi puse în faţă o farfurie cu cârnaţi de căprioară, biscuiţi săraţi şi sos de friptură, alături de un castron plin cu afine culese de ele toamna trecută de pe falezele nisipoase de dincolo de golful Kachemak.

În timp ce Leni îşi mânca micul dejun, mama rămase lângă ea, privind-o.

— Ai cărat apă o oră aseară ca să faci baie. Şi ţi-ai împletit părul. Arată frumos, apropo.

— Se numeşte igienă de bază, mamă.

— Am auzit că s-a întors Matthew Walker.

Leni ar fi trebuit să ştie că mama va pune lucrurile cap la cap. Uneori, din cauza tatei şi a întregii situaţii, uita cât de isteaţă şi de receptivă era mama.

Leni nu se opri din mâncat, având grijă să evite contactul vizual. Ştia ce putea spune mama despre asta, aşa că nu avea de gând să îi povestească. Alaska era un teritoriu vast; existau multe locuri în care să ascunzi ceva atât de mic precum o prietenie.

— Păcat că tatăl tău îl urăşte pe tatăl lui atât de tare. Şi păcat că tatăl tău are o problemă de caracter.

— Aşa se numeşte?

Leni simţi privirea mamei ca pe aceea a unei acvile urmărind în valuri o sclipire argintie. Era pentru prima oară când Leni îi ascundea ceva mamei sale şi nu se simţea în largul ei.

— Ai aproape optsprezece ani. O femeie tânără. Iar tu şi Matthew v-aţi scris probabil sute de scrisori în toţi aceşti ani.

— Şi ce legătură are asta cu toate celelalte?

— Hormonii sunt ca o combustie. Dacă apeşi butonul potrivit, ai explodat.

— Ce?

— Vorbesc despre iubire, Lenora. Despre pasiune.

— Iubire? Doamne, Dumnezeule! Nu ştiu de ce vorbeşti despre aşa ceva. N-ai pentru ce să-ţi faci griji, mamă.

— Bun. Fii isteaţă, fetiţa mea. Nu face aceeaşi greşeală pe care-am făcut-o eu.

Leni ridică în sfârşit privirea.

— Ce greşeală? Tata? Sau eu? Vrei să…

Uşa se deschise, şi tata intră în casă. Îşi spălase părul în dimineaţa aceasta şi îşi pusese haine cât de cât curate, nişte pantaloni maro din bumbac gros şi un tricou. Împinse uşa care se închise în spatele lui.

— Ceva miroase bine, Cora, spuse el. ’Neaţa, Roşcato! Ai dormit bine?

— Sigur că da, tată, spuse ea.

El o sărută pe creştet.

— Eşti gata de şcoală? Te duc eu cu maşina.

— Pot merge cu bicicleta.

— Nu pot să-mi scot şi eu una din cele două fete grozave la plimbare, într-o zi cu soare?

— Ba da, spuse ea.

Îşi luă cărţile şi cutia cu sandvişuri (tot cea cu Winnie the Pooh; îi plăcea mult acum) şi se ridică în picioare.

— Ai grijă la şcoală, spuse mama.

Leni nu privi înapoi. Ieşi după tatăl ei, merse la camionetă şi urcă.

El introduse o casetă cu opt melodii în casetofonul stereo şi dădu sonorul mai tare. „Lyin’s Eyes” răsună din boxe. Începu să fredoneze în paralel, tot mai tare.

— Cântă cu mine, îi spuse lui Leni când ieşi în şoseaua principală şi acceleră spre oraş.

Deodată, frână brusc.

— *Nenorocitul* dracului!

Leni fu aruncată în faţă.

— *Nenorocitul* dracului, repetă tata din nou.

Domnul Walker stătea sub arcada din bârne neprelucrate, pe care o ridicase peste aleea lui. Pe bârna de deasupra erau cioplite de mână cuvintele PARCUL DE AVENTURI WALKER COVE.

Tata parcă şi coborî din camionetă, traversând strada accidentată, fără ca măcar să încerce să evite gropile pline de noroi.

Domnul Walker îl văzu venind şi se opri din lucru; îşi fixă la centură ciocanul, care atârna acum ca o armă.

Leni se aplecă în faţă şi privi atentă prin parbrizul plin de mizerie şi de gâze zdrobite.

Tata ţipa la domnul Walker, care zâmbea cu braţele încrucişate la piept.

Lui Leni cei doi îi creau imaginea un căţeluş Jack Russell smucind agresiv de lesă, scheunând la un rottweiler.

Tata continuă să ţipe în timp ce domnul Walker îi întoarse spatele şi se duse spre arcadă, reapucându-se de lucru.

Tata rămase pe loc un minut. În cele din urmă, se întoarse la camionetă, urcă şi trânti portiera. Băgă în viteză şi apăsă acceleraţia.

— Cineva trebuie să-l pună la punct pe nenorocitul ăla. Am cunoscut tipi ca el în Vietnam. Ofiţeri căcăcioşi, laşi, care i-au omorât pe alţii mai buni ca ei şi au primit şi medalii pentru asta.

Leni ştia că trebuia să tacă. Pe tot drumul spre şcoală, tata continuă să bombăne în barbă. „Nenorocit arogant, se crede mare şi tare…” Fata ştia că el avea să se ducă în sat, ca să mai găsească oameni care să îi cânte în strună. Sau poate că datul din gură nu mai era de ajuns.

Se opri la şcoală.

— Plec cu feribotul la Homer azi. Te iau de la

muncă la cinci.

— Bine.

Leni îşi luă cărţile şi cutia cu sandvişuri şi coborî din camionetă. Pe drumul spre intrarea în şcoală nu privi înapoi, iar tata nu claxonă în semn de rămas-bun. Demară în trombă, astfel încât cauciucurile aruncară pietricele în toate direcţiile.

Intră în clasă şi văzu că toţi ceilalţi erau deja la locurile lor. Doamna Rhodes era la tablă şi scria. *Pentametrul iambic în opera lui Shakespeare.*

Matthew se întoarse pe scaun ca să se uite la ea. Zâmbetul lui era precum atracţia gravitaţională dintr-unul din romanele ştiinţifico-fantastice citite de ea; se duse spre el şi se aşeză.

Băiatul nu-şi luă ochii de la ea. Oare aşa se uitase cândva şi tata la mama? Ea aşa credea. Uneori. Asta îi dădea o stare de nelinişte, un oarecare sentiment de frică.

El rupse o foaie din caiet şi scrise un bileţel, pe care i-l dădu lui Leni. Scria: *Vrei să chiuleşti de la muncă după ore? Am putea face ceva.*

„Spune nu”, îşi zise ea. Dar altceva rosti cu voce tare.

— Tata vine să mă ia la cinci.

— Deci, da.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Da.

— Mişto.

Restul zilei, Leni se simţi agitată şi plină de energie. Abia dacă putu sta locului şi răspunse cu dificultate la întrebările despre *Hamlet.* Citi totuşi cu voce tare pasajul ei, făcu comentarii şi încercă să nu lase să se vadă cât de ciudat se simţea.

După ore, fu prima care se ridică de pe scaun. Ieşi ca din puşcă din şcoală şi alergă până la magazinul universal, intră pe uşa îngustă şi strigă după Marge Grăsana.

Femeia scotea hârtie igienică dintr-o cutie. Asemenea tuturor mărfurilor, şi pe aceasta o cumpărase din Soldatna, îi pusese preţ şi o punea acum pe raft la vânzare.

— Ce s-a-ntâmplat, copilă?

— Nu pot lucra azi.

— Oh. Bine.

— Nu vrei să ştii de ce?

Marge Grăsana zâmbi, se îndreptă şi îşi puse o palmă pe şale, ca şi cum ar fi durut-o pentru că se aplecase.

— Nu.

Clopoţelul sună din nou. Matthew intră în magazin.

— Cum spuneam, continuă Marge Grăsana. Nu vreau să ştiu. Se întoarse cu spatele la Leni şi la Matthew şi se îndepărtă pe culoarul aglomerat, dispărând în spatele unui teanc de capcane pentru crabi.

— Să mergem, spuse Matthew. Vino cu mine.

Ieşiră din magazin şi trecură în grabă pe lângă muncitorii de la Kicking Moose Saloon, după care urcară dealul de lângă biserica ortodoxă rusă. Acolo nu îi putea vedea nimeni.

Urcară până în punctul unde dădură peste un luminiş, unde apele albastre ale golfului Kachemak se întindeau în faţa lor. Cel puţin douăsprezece mici ambarcaţiuni erau în larg.

Matthew luă cuţitul mare, cu lamă zimţată, din teaca de la cingătoare şi tăie câteva ramuri din tufişul verde. Le puse pe jos, creând o boltă verde parfumată.

— Poftim. Aşază-te.

Leni se aşeză; ramurile verzi se simţeau elastice sub ea, moi.

El se aşeză lângă Leni, îşi încrucişă braţele ca să-şi sprijine capul în mâini şi se lăsă pe spate.

— Priveşte în sus.

Ea făcu întocmai.

— Nu, întinde-te.

Leni îi urmă sfatul. Deasupra lor, nori albi pluteau pe cerul de un albastru pal.

— Vezi pudelul?

Fata văzu norul pufos de forma unui pudel proaspăt tuns.

— Ăla de-acolo seamănă c-un vas de piraţi.

Ea privi mişcarea lentă a norilor pe cer, care îşi schimbau formele, prefăcându-se în tot felul de obiecte noi dinaintea ochilor ei. Îşi dori ca lucrurile să se fi putut schimba la fel de uşor şi pentru oameni.

— Cum a fost în Fairbanks?

— Aglomerat. Pentru mine, în orice caz. Presupun că mie îmi plac locurile pustii şi liniştite. Şi a fost urât. Plin de muncitori de la conductă care beau mult şi se încăierau. Dar mătuşa şi unchiul meu au fost grozavi, şi a fost nemaipomenit să fiu cu Aly. Şi-a făcut multe griji pentru mine.

— Şi eu.

— Da. Ştiu. Voiam să spun că-mi pare rău, zise el.

— Pentru ce?

— Pentru ziua aia cu excursia, când te-am împins… Am crezut… încercam să fac faţă situaţiei… adică nu reuşeam, dar credeam că reuşesc.

— Am înţeles, spuse ea.

— Cum ai putut?

— Tata are coşmaruri din război. Îl înnebunesc uneori.

— Am văzut-o. Pe mama. Sub gheaţă, plutind pe sub picioarele mele. Avea părul răsfirat. Căuta disperată un loc pe unde să iasă. Pe urmă a dispărut. Expiră. Ea îl simţi cum se depărtează, cum pleacă într-un tărâm al amintirilor sumbre, periculoase. Apoi îl simţi întorcându-se. Nu ştiu dacă mi-aş fi revenit fără sora mea şi… fără scrisorile tale. Ştiu că sună ciudat, dar e adevărat.

Auzindu-i cuvintele, Leni simţi că se crapă pământul sub ea (exact ca în visul ei). Acum ştia lucruri pe care nu le ştiuse la paisprezece ani – despre gheaţă,

pierdere, până şi despre frică. Nu-şi putea imagina pierzându-şi mama, în niciun fel, dar aşa ceva, s-o vezi plutind pe sub gheaţă, incapabilă să se salveze…

Întoarse capul, privi profilul lui Matthew, linia precisă a nasului său, umbra unei bărbi blonde rase, arcuirea buzelor. Văzu mica cicatrice care-i întrerupea sprânceana şi aluniţa brună ce se întrevedea la rădăcina părului.

— Eşti norocos să ai o soră ca Alyeska.

— Da. Cândva îşi dorea să lucreze pentru *Vogue,* sau ceva în genul ăsta. Acum vrea să se întoarcă acasă şi să lucreze cu tata. Vor construi un parc de aventuri pe proprietate. În felul ăsta, încă o generaţie Walker va putea trăi în acelaşi loc.

Ideea aceasta îi smulse un hohot de râs.

— Ţie nu-ţi place asta?

— Ba da, răspunse el încet. Vreau să-mi învăţ copiii lucrurile pe care eu le-am învăţat de la tata.

Leni se retrase de lângă el auzind asta. Acesta era ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea. Îşi aţinti din nou ochii către cer. Pudelul de mai devreme devenise o navetă spaţială.

— Am citit o carte foarte mişto, *Sfârşitul copilăriei,* despre ultimul om pe pământ. Mă întreb cum ar fi. Sau cum ar fi să fii clarvăzător…

Când o luă de mână, ea nu se retrase. Să-l ţină de mână – să-l atingă – părea cel mai firesc lucru din lume.

*

Leni pricepu repede că intrase în bucluc. Se gândea tot timpul la Matthew. La şcoală, începuse să îi studieze fiecare mişcare; îl urmărea ca un animal de pradă, încercând să deceleze intenţiile acţiunilor lui. Mâna lui o atingea uneori pe a ei pe sub bancă, sau îi atingea umărul când trecea pe lângă ea, în clasă. Ea nu ştia dacă acele scurte contacte erau intenţionate sau dacă aveau vreo semnificaţie, dar corpul ei reacţiona instinctiv la fiecare atingere fugară. La un moment dat,

chiar se ridicase de pe scaunul ei şi îşi împinsese umărul în palma lui precum o mâţă care caută dezmierdare. Nu fusese un gest raţional, se întâmplase pur şi simplu. Iar uneori, când el îi vorbea, ei i se părea că băiatul se uita fix la buzele ei la fel cum ea se uita la ale lui. Deveni conştientă de faptul că îi studia în taină chipul, memorându-i fiecare trăsătură şi expresie, ca şi cum ea ar fi fost un explorator, iar el, descoperirea ei.

Se gândea neîncetat doar la el. La şcoală, când ar fi trebuit să citească, şi acasă, când ar fi trebuit să muncească. Nici nu mai ştia de câte ori trebuise mama să ridice vocea pentru a-i capta atenţia.

Ar fi putut discuta cu mama ei despre această nelinişte tulburătoare pe care o simţea, despre visele pline atingeri şi sărutări care o trezeau răvăşită, chinuită de o dorinţă pe care nu o putea identifica, dar tata era din ce în ce mai rău, iar cabana părea încărcată de energie negativă. Mama nu mai avea nevoie de o grijă în plus, aşa că Leni ţinea pentru sine senzaţiile acestea bizare, inexplicabile, încercând să le înţeleagă de una singură.

Acum, Leni, mama ei şi Thelma erau afară la masa din inox din curtea familiei Harlan, eviscerând peşte şi tăind carnea fâşii. Urmau să pună fâşiile de peşte la marinat pentru câteva zile, apoi să le ţină în afumătoare timp cel puţin treizeci şi şase de ore.

Ted repara un coteţ de câine, în vreme ce Clyde meşterea la o piele de vacă, pregătind-o să fie transformată în frânghii din piele netăbăcită. În stânga, Agnes, acum în vârstă de treisprezece ani, exersa aruncatul stelelor ascuţite argintii în trunchiul copacilor. *Poc-poc-poc.* Marthe cioplea un băţ pentru o praştie. Donna era la sârma de rufe, întinzând cearşafuri. Tata şi Earl Nebunul plecaseră la Homer.

Thelma aruncă o găleată de apă cu săpun peste masă, maţele de peşte alunecând pe pământul noroios, unde câinii începură să se bată pe ele.

Aşezată pe un scaun din plastic, cu Moppet pe jos, lângă ea, povestind despre un cuib de pasăre pe care îl descoperise, Leni încerca să repare o capcană pentru crabi.

Se resimţea o stare de nelinişte în gospodărie acum. De când domnul Walker apăruse acolo şi le reamintise celor din familia Harlan că el făcea parte din viaţa lor de multă vreme – şi le oferise slujbe bine plătite –, Leni observase felul în care adulţii se priveau între ei.

Se produsese o ruptură. Nu doar în oraş, dar şi aici, în gospodăria Harlan. Leni nu era mereu sigură care în ce tabără era, dar adulţii ştiau prea bine. Era destul de convinsă că tata nu mai vorbise din acea seară cu Thelma sau cu Ted.

Un claxon răsună atât de strident, că Leni tresări. Scăpă capcana pentru crabi direct pe gleznă. Cu un vaiet, o aruncă cu piciorul cât colo.

Camioneta tatei intră în curte şi parcă lângă magazia de scule.

Ambele portiere se deschiseră în acelaşi timp; tata şi Earl Nebunul coborâră din maşină.

Tata luă din spate o cutie mare de carton şi o ridică în braţe. Cutia troncănea şi zornăia în braţele lui. Se duse la movila de lângă stupi şi privi către oameni. Earl Nebunul urcă şi el şi i se alătură. Bătrânul arăta obosit, sau mai obosit ca de obicei. Îi căzuse aproape tot părul în ultimul an, iar ridurile de pe frunte arătau de parcă ar fi fost anume săpate acolo. Fire de păr alb îi răsăriseră peste tot pe faţă.

— Adunaţi-vă aici, spuse Earl Nebunul, gesticulând.

Thelma îşi şterse mâinile de pantalonii murdari şi i se alătură soţului ei.

Leni se apropie de mama.

— Par beţi, spuse ea.

Mama încuviinţă din cap şi îşi aprinse o ţigară. Se duseră şi ele în faţă şi se opriră lângă Thelma.

Stând pe movilă, mai sus de ei, ca un mare preot,

tata le zâmbi tuturor celor adunaţi dinaintea lui.

Leni recunoscu zâmbetul acela care sugera că îi venise o Idee genială, îl văzuse de multe ori. Un început; lui îi plăcea la nebunie acest zâmbet.

Tata puse o mână pe umărul lui Earl Nebunul, strângându-l cu înţeles.

— Earl, aici de faţă, ne-a primit pe mine şi familia mea în acest loc sigur, minunat, creat de voi. Aproape că simţim că facem parte din familia Harlan. Atât de primitori aţi fost cu toţii. Ştiu cât de mult înseamnă pentru Cora prietenia Thelmei. Sincer, nu am simţit niciodată că aparţinem vreunui loc până acum. Puse jos cutia care zornăi şi o împinse într-o parte cu vârful bont al cizmei de cauciuc. Bo a vrut să primesc eu cabana lui. De ce? Ca să aduc acestei familii cunoştinţele mele. El a vrut aici pe cineva în care să poată avea încredere că îi va proteja familia. Aşa cum ştiţi cu toţii, eu am luat în serios această responsabilitate. Fiecare dintre voi este un trăgător de elită. Ştiţi, de asemenea, să mânuiţi arcul şi săgeata. Rucsacurile voastre pentru situaţii de urgenţă sunt pregătite pentru plecare în orice clipă. Noi suntem pregătiţi pentru legea marţială, pentru un război nuclear sau pentru vreo pandemie. Sau aşa am crezut eu.

Leni o văzu pe Thelma încruntându-se.

— Ce vrei să zici? întrebă Clyde, lăsându-şi braţele musculoase pe lângă corp.

— Săptămâna trecută, un inamic a pătruns pe aceste porţi ca la el acasă. Nimeni nu l-a oprit. Nimic nu l-a oprit. A intrat aici şi s-a folosit de cuvinte – şi momeli – ca să ne învrăjbească. Ştiţi că aşa e. Simţiţi şi voi tensiunea. Şi totul, din cauza lui Tom Walker.

Thelma murmură:

— Ţin-te bine.

— Ernt, spuse Ted. E doar un loc de muncă. Avem nevoie de bani.

Tata ridică mâinile, zâmbind.

(Leni cunoştea acel zâmbet; nu era un semn de

fericire.)

— Eu nu acuz pe nimeni. Înţeleg. Eu doar scot în evidenţă un pericol pe care voi l-aţi ignorat. Când o plesni buboiul, vecinii noştri vor avea cu toţii poveşti lacrimogene de spus. Vor vrea ce avem noi, iar voi veţi vrea să le dăm. Îi cunoaşteţi de multă vreme. Înţeleg. Aşa că eu sunt aici ca să vă protejez şi de voi înşivă.

— Bo ar fi vrut asta, spuse Earl Nebunul. Rulă o ţigară şi o aprinse, trăgând un fum aşa de lung, că Leni crezu că o să leşine pe loc. Zi-le, adăugă Earl Nebunul, expirând în sfârşit.

Tata se lăsă pe vine, deschise capacul cutiei de carton şi băgă mâna înăuntru. Se ridică apoi din nou în picioare, ţinând o scândură de lemn în care fuseseră bătute sute de cuie, unul lângă altul, ca să se obţină ceea ce părea să semene cu o armă. În cealaltă mână, ţinea o grenadă.

— Nimeni nu va mai intra pur şi simplu în această curte. Mai întâi, vom construi un zid şi vom pune sârmă ghimpată deasupra. Apoi vom săpa un şanţ în jurul perimetrului, pe acolo pe unde atacatorii ar putea intra. Îl vom umple cu astfel de scânduri cu cuie, cioburi de sticlă, ţepuşe. Orice ne trece prin cap.

Thelma se puse pe râs.

— Asta nu-i de râs, coniţă, se stropşi Earl Nebunul.

— Grenada se pune într-un borcan închis ermetic, continuă tata, umflându-se în pene. Se scoate cuiul, se pune grenada în borcan şi se închide capacul. Dup-aia îngropăm borcanul. Când cineva calcă pe el, borcanul se sparge, şi bum.

Nimeni nu vorbi. Rămaseră tăcuţi, acolo, auzindu-se în fundal doar lătratul câinilor.

Earl Nebunul îl bătu pe tata pe spate.

— Excelentă idee, Ernt! Dată dracului.

— Nu, spuse Thelma. Şi apoi: Nu. *Nu.*

Din pricina vocii stridente a lui Earl, Thelma avu nevoie de o clipă pentru a se face auzită. Îşi croi drum

până în faţă, apoi mai înaintă un pas până fu singură, ca un vârf de lance.

— Nu, repetă ea încă o dată.

— Nu? făcu tatăl ei, gura lui strâmbă arcuindu-se în sus.

— E dus cu pluta, tată, spuse Thelma. Avem copii aici. Şi, hai să fim cinstiţi, cam mulţi beţivani. Nu putem planta capcane cu explozibil mascat în jurul gospodăriei *noastre.* Foarte probabil, unul dintre noi va muri.

— Securitatea nu-i treaba ta, Thelma, spuse tata. E a mea.

— Nu, Ernt. Treaba mea este ca familia mea să fie în siguranţă. Eu mă ocup de proviziile de alimente şi de filtrarea apei. Eu o învăţ pe fiica mea abilităţi utile în viaţă, cum ar fi să tragă cu arma, să vâneze, să pună capcane. Ba chiar sunt de acord ca tu şi tata să staţi şi să vă văicăriţi despre războiul nuclear şi pandemii, dar n-am de gând să-mi fac griji în fiecare zi a vieţii mele că am putea omorî din greşeală pe cineva fără motiv.

— Ai terminat cu văicăreala? spuse tata cu voce gravă.

Toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp, pe un ton certăreţ. Leni simţi cum ruptura dintre ei se adânceşte, agravându-se; se separară în două tabere. Cei care voiau să fie o familie (majoritatea) versus cei care voiau să poată omorî pe oricine s-ar fi apropiat (tata, Earl Nebunul şi Clyde).

— Avem copii aici, spuse Thelma. Nu trebuie să uitaţi asta. Nu putem avea bombe sau capcane ascunse.

— Dar ei ar putea intra aici în voie, cu mitraliere, spuse tata, căutând susţinerea celor din jur. Ne-ar putea omorî ca să ia ce avem noi.

— Ar putea, mamă? Ar putea? o auzi Leni pe Moppet vorbind.

Cearta izbucni din nou. Adulţii se aliară, se puseră faţă în faţă, cu vocile ridicate, congestionaţi la faţă.

— Ajunge! strigă în cele din urmă Earl Nebunul,

ridicând în aer mâinile lui scheletice. Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva în familia mea. Şi da, avem şi copii printre noi. Se întoarse spre tata. Îmi pare rău, Ernt. Tre' să fiu de partea Thelmei.

Tata făcu un pas înapoi, depărtându-se de bătrân.

— Sigur, Earl, spuse el încordat, cum spui tu, bătrâne.

Cearta încetă numaidecât între membrii familiei Harlan. Leni văzu cum redevin o familie, acordându-şi iertare unul altuia, cum încep să discute despre alte lucruri. Leni se întrebă dacă măcar vreunul dintre ei observă cum se retrase tatăl ei, cum îi privea, cum îşi strânse buzele, furios.

Capitolul 16

În luna mai, fluierarii de râu reveniră cu miile, zburând pe deasupra în stoluri cu bătăi iuţi de aripi, atingând scurt apa golfului înainte să-şi continue călătoria spre nord. Luna asta se întorceau atât de multe păsări în Alaska, încât văzduhul era neîncetat brăzdat de zborul păsărilor, iar aerul era plin de triluri, croncăniturі şi cârâieli.

De obicei, în acest moment al anului, Leni stătea întinsă în pat, ascultând sunetele, identificând păsările după cântecul lor, marcând trecerea anotimpului prin migraţia lor, aşteptând nerăbdătoare vara.

Anul acesta însă lucrurile stăteau altfel.

Mai avea două săptămâni de şcoală.

— Eşti cumplit de tăcută, spuse tata când intră cu camioneta în parcarea şcolii. Parcă lângă camioneta lui Matthew.

— N-am nimic, spuse ea, ducând mâna la mânerul portierei.

— E vorba de securitate, nu-i aşa?

Leni se întoarse către el.

— Ce?

— Tu şi mama ta aţi fost cam abătute de la ultima vizită la familia Harlan. Ştiu că vă e frică.

Leni îl privi doar, neştiind ce să-i răspundă. Tatăl ei fusese extrem de ţâfnos după eşecul de la gospodăria Harlan.

— Thelma e o optimistă. Una de-aia naivă. Bineînţeles că nu vrea să privească adevărul în faţă. Pentru că e urât. Dar dacă te uiţi în altă parte, nu rezolvi problema. Trebuie să fim pregătiţi pentru ce-i mai rău. Mai bine mor decât să permit să vi se întâmple ceva ţie şi mamei tale. Ştii asta, nu? Ştii cât de mult vă iubesc pe amândouă? Îi ciufuli părul. Nu te îngrijora, Roşcato. Am eu grijă de voi.

Fata coborî din camionetă şi trânti portiera, apoi îşi luă bicicleta din remorcă. Îşi aranjă cureaua rucsacului pe umăr, îşi sprijini bicicleta de gard şi porni spre şcoală.

Tata claxonă şi plecă.

— Pssst! Leni.

Ea privi într-o parte.

Matthew stătea ascuns printre copacii de peste drum de şcoală, îi făcu semn lui Leni să vină la el.

Ea aşteptă să dispară camioneta tatălui ei după colţ, apoi se grăbi la Matthew.

— Care-i treaba?

— Hai să chiulim azi şi să mergem cu *Tusty* la Homer.

— Să chiulim? Homer?

— Haide! O să ne distrăm.

Leni avea o mie de motive să refuze. Ştia, de asemenea, că în acea zi mareea era în retragere, iar tatăl ei avea să fie ocupat toată ziua cu culesul de scoici.

— N-o să fim prinşi, şi chiar dacă, ce mare scofală! Suntem în ultimul an. E mai. Dincolo, elevii din ultimul an chiulesc tot timpul, nu-i aşa?

Leni nu credea că era o idee bună, o considera chiar periculoasă, dar nu-l putea refuza pe Matthew.

Auzi sunetul grav, melancolic al sirenei feribotului apropiindu-se de doc.

Matthew o luă pe Leni de mână şi, imediat după

aceea, ieşiră amândoi în fugă din parcarea şcolii, urcară dealul, trecură de vechea biserică şi urcară pe feribotul din port.

Leni stătea pe punte, ţinându-se de balustradă, când feribotul se desprinse de ţărm.

Toată vara, devotata *Tustamena* făcea înconjurul Alaskăi – pescari, aventurieri, muncitori, turişti, chiar şi echipe sportive de liceu. Carena era plină de maşini şi provizii: echipamente de construcţii, tractoare, excavatoare, grinzi din oţel. Pentru cei câţiva turişti cutezători, care foloseau această ambarcaţiune ca pe un mijloc mai rudimentar de a ajunge la destinaţii îndepărtate, călătoria cu feribotul era o modalitate plăcută de a-şi petrece ziua. Pentru localnici, aceasta era pur şi simplu modalitatea de a ajunge la oraş.

Leni călătorise cu acest feribot de sute de ori, dar nu avusese niciodată sentimentul de libertate de acum. Sau speranţa de acum. Ca şi cum acest bătrân vas ar fi putut-o duce direct într-un viitor cu totul şi cu totul nou.

Vântul îi răvăşea părul. Pescăruşii şi păsările de pe ţărm ţipau deasupra, rotindu-se şi plonjând, planând pe curenţii de aer. Suprafaţa apei era netedă şi verde, brăzdată de doar câteva dâre lăsate de motor.

Matthew veni în spatele ei, o cuprinse cu un braţ, şi cu celălalt se prinse e balustradă. Ea se lipi de el, lăsându-şi corpul încălzit de al lui.

— Nu pot să cred că facem asta, spuse ea.

Se simţea acum ca o adolescentă obişnuită. În acest moment, semănau cel mai mult cu copiii aceia care mergeau la film sâmbăta seara şi apoi ieşeau la un suc.

— Am intrat la universitatea din Anchorage, spuse Matthew. Am să joc hochei pentru echipa lor.

Leni se întoarse. Cum el se ţinea încă de balustradă, ea era acum în braţele lui. Părul îi flutura peste faţă.

— Vino cu mine, spuse el.

Ideea aceea era ca o floare splendidă; înflori şi apoi

muri în mâna ei. Viaţa era diferită pentru Matthew. El era talentat şi bogat. Domnul Walker dorea ca fiul lui să meargă la facultate.

— Nu ne putem permite. Şi ai mei oricum au nevoie de mine la munca în gospodărie.

— Există burse.

— Nu pot pleca, spuse ea încet.

— Ştiu că tatăl tău e ciudat, dar de ce nu poţi pleca?

— Nu de el e vorba, spuse Leni. Pe mama nu o pot părăsi. Are nevoie de mine.

— E om în toată firea.

Leni nu putu rosti cuvintele care ar fi explicat întreaga situaţie.

El nu ar fi înţeles niciodată de ce Leni credea uneori despre ea că era singurul lucru care o ţinea în viaţă pe mama ei.

Matthew o trase în braţe şi o ţinu strâns. Fata se întrebă dacă el îi simţea trupul tremurând.

— Dumnezeule, Len! şopti el în părul ei.

Ce însemnase rostirea numelui ei prescurtat? Că îl revendica într-un fel ca pe un lucru nou care îi aparţinea?

— Aş merge dacă aş putea, spuse ea.

După aceea, tăcură. Ea se gândi cât de diferite erau lumile lor, şi asta îi arăta vastitatea lumii de Dincolo; erau doar doi copii între atâtea alte milioane de copii.

Când feribotul ancoră în Homer, coborâră pe ţărm într-un şir de oameni. Ţinându-se de mână, se pierdură în mulţimea de turişti cu chipuri vesele şi localnici îmbrăcaţi în culori terne. Mâncară halibut cu cartofi prăjiţi pe terasa restaurantului de la marginea limbii de uscat Homer Spit, aruncând din cartofii săraţi uleioşi păsărilor care dădeau târcoale. Matthew îi cumpără lui Leni un album pentru fotografii de la un magazin de suvenire care vindea podoabe de Crăciun de inspiraţie

locală şi tricouri inscripţionate cu chestii de genul: UNDE ŢI-E ELANUL? sau CRAB DE FOAME.

Purtară lungi discuţii. Despre lucruri nesemnificative. Frumuseţea Alaskăi, nebunia mareei, aglomeraţia de maşini şi de oameni de pe acea limbă de pământ.

Leni făcu o fotografie cu Matthew în faţa restaurantului Salty Dawg Saloon. În urmă cu o sută de ani, aici fuseseră poşta şi alimentara pentru acest loc îndepărtat, pe care până şi locuitorii Alaskăi îl numesc Capătul Pământului. Acum, bătrâna cârciumioară era un spaţiu întunecos, întortocheat, unde localnicii se înghesuiau cu turiştii şi unde pereţii erau decoraţi cu diverse obiecte ale celor care îi trecuseră pragul. Matthew scrise: LENI ŞI MATTHEW pe o bancnotă de un dolar pe care o fixă cu o piuneză în perete, unde se pierdu imediat printre miile de bancnote şi petice de hârtie din jur.

Aceasta fu unica, cea mai frumoasă zi din viaţa lui Leni. Atât de frumoasă, încât atunci când se încheie şi urcară pe un hidrotaxi, aşezaţi pe o banchetă de la pupă, îndreptându-se spre Kaneq, ea fu copleşită de tristeţe. Pe *Tusty* şi în oraş, fuseseră doi copii într-o mulţime. Acum, erau doar ei, căpitanul hidrotaxiului şi întindere de apă cât vedeai cu ochii.

— Îmi doresc să nu trebuiască să ne întoarcem, spuse ea.

El o cuprinse cu braţul şi o trase mai aproape. Barca sălta şi cobora pe valuri, dezechilibrându-i.

— Hai să fugim în lume, propuse el, spre amuzamentul ei. Nu, vorbesc serios. Parcă şi văd cum colindăm lumea, cu rucsacurile în spate, prin America Centrală, escaladând Machu Picchu. Ne vom opri după ce vom fi văzut tot. Eu voi fi pilot de avion sau paramedic. Tu vei fi fotograf. Ne vom întoarce aici, unde ne e locul, ne vom căsători şi vom avea copii care n-o să ne-asculte.

Leni ştia că el doar glumea, visând cu ochii deschişi, dar cuvintele lui aprinseră o dorinţă adâncă în ea; una de a cărei existenţă nici nu ştia. Trebui să se forţeze să zâmbească, să îi facă jocul, ca şi cum asta nu ar fi lovit-o direct în inimă.

— Aşa, deci, eu sunt fotograf? Îmi place ideea. Cred c-o să mă fardez şi-o să port tocuri înalte când o să primesc Pulitzerul. Poate voi comanda un Martini. Cât despre copii, nu ştiu ce să zic.

— Copii. Absolut. Eu vreau o fetiţă cu păr roşcat. Am s-o învăţ să sară pe pietre şi să pescuiască somon.

Leni nu răspunse. Era o conversaţie atât de absurdă. Cum de putea să-i frângă inima? El ar fi trebuit să ştie că nu avea rost să nutrească visuri atât de măreţe şi să dea glas acelor năzuinţe. El îşi pierduse mama, iar ea avea un tată periculos. Familiile şi viitorul amândurora erau fragile.

Hidrotaxiul încetini şi alunecă într-o parte până la doc. Matthew sări pe doc şi legă o parâmă în jurul unui ţăruş metalic. Leni urcă şi ea pe doc, iar băiatul aruncă parâma înapoi la bord.

— Am ajuns acasă, spuse el.

Leni se uită la clădirile cocoţate deasupra apei pe piloni înnămoliţi, plini de scoici.

Acasă.

Înapoi la viaţa reală.

A doua zi după-amiază, la muncă, Leni făcu greşeală după greşeală. Puse preţul greşit pe cutiile de cuie de trei penny şi le aşeză în locul greşit, apoi rămase contemplându-şi greşeala şi întrebându-se în sinea ei: „Aş putea merge oare la facultate?” Era oare posibil?

— Du-te acasă, spuse Marge Grăsana, venind în spatele ei. Mintea ţi-e plecată cu sorcova azi.

— N-am nimic, spuse Leni.

— Ba da. Ai. O privi pe Leni cu subînţeles. V-am văzut pe tine şi pe Matthew prin oraş ieri. Te joci cu focul, copilă.

— Ce-ce vrei să zici?

— Ştii prea bine ce vreau să zic. Vrei să vorbim despre asta?

— Nu-i nimic de vorbit.

— Tu crezi că eu m-am născut ieri? Ai grijă, atât îţi zic.

Leni nici măcar nu răspunse. Nu-şi găsea cuvintele, şi nici raţionamentul logic. Plecă de la magazin, îşi luă bicicleta şi se îndreptă spre casă. În ogradă, hrăni animalele, aduse apă de la izvorul săpat în urmă cu câţiva ani şi deschise uşa cabanei. Avea mintea atât de răvăşită de gânduri şi emoţii, că ajunse în bucătărie la mama ei ca prin vis.

Mama frământa un aluat de pâine. Ridică privirea când uşa se trânti, ridicând mâinile pline de făină din aluat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— De ce mă-ntrebi asta? tresări Leni, deşi ştia prea bine motivul.

Îi venea să plângă – deşi nu era sigură *de ce.* Ştia doar că Matthew îi dăduse lumea peste cap. Îi schimbase felul de a percepe lucrurile, îi deschisese mintea. Deodată, se trezi că nu se mai gândea la altceva decât că se încheia şcoala, iar el pleca la facultate fără ea.

— Leni? Mama îşi şterse mâinile de făină cu o cârpă pe care o aruncă deoparte. Arăţi tare abătută.

Înainte ca Leni să poată răspunde, auzi un vehicul afară. Văzu o camionetă albă, strălucitoare intrând în curte.

Camioneta Walker.

— Oh, nu!

Leni fugi la uşă şi o deschise larg.

Matthew coborî din camionetă, în curtea lor.

Leni traversă prispa şi coborî în fugă treptele.

— N-ar fi trebuit să vii aici.

— Ai fost atât de tăcută la şcoală azi şi pe urmă ai fugit la muncă. Am crezut… Am greşit cu ceva?

Leni era fericită să îl vadă, dar şi speriată că se afla acolo. I se păru că nu făcea decât să îl respingă, cu toate că ardea de dorinţă să îi răspundă afirmativ.

Tata apăru din spatele cabanei, cu un topor în mână. Era aprins la faţă de efort şi lac de sudoare. Îl văzu pe Matthew şi se opri brusc.

— Nu eşti bine-venit pe această proprietate, Matthew Walker. Dacă tu şi taică-tu vreţi să vă poluaţi proprietatea, se pare că eu nu vă pot împiedica, dar nu vă apropiaţi de pământul meu, şi tu stai departe de fiica mea. Ai înţeles? Voi, ăştia din familia Walker, sunteţi o pacoste pentru oraşul nostru, cu cârciuma voastră renovată, şi hotelul vostru, şi idioţenia aia de parc de aventuri. O să ruinaţi Kaneq-ul. O să faceţi din el un afurisit de Disneyland.

Matthew se încruntă.

— Aţi spus cumva Disneyland?

— Pleacă dracului de-aici până nu cred că eşti vreun infractor şi te împuşc.

— Plec.

Matthew nu părea deloc speriat, dar asta era imposibil. Era un copil ameninţat de un bărbat în toată firea, cu un topor în mână.

Văzându-l că pleacă, Leni simţi o durere mai mare decât crezuse că e posibil. Îi întoarse spatele tatei şi intră în casă, unde rămase cu privirea în gol, cuprinsă de dor; în inima ei nu mai încăpea loc de altceva.

Mama intră o clipă mai târziu. Traversă camera cu braţele deschise.

— Of, fetiţa mea! spuse ea.

Leni izbucni în lacrimi. Mama o strânse mai tare în braţe, îi mângâie părul, apoi o conduse la canapea, unde se aşezară amândouă.

— Eşti atrasă de el. Cum ai putea să nu fii? E superb. Iar tu ai fost atât de singură în toţi anii ăştia.

Ce bine că mama spunea lucrurile acestea cu voce tare!

Leni *chiar* se simţise singură mult timp.

— Înţeleg, spuse mama.

Erau de ajutor acele câteva cuvinte, reamintindu-i lui Leni că pe vastul teritoriu al Alaskăi, cabana aceasta era un univers în sine. Iar mama ei înţelegea.

— Dar e periculos. Înţelegi, nu-i aşa?

— Da, spuse Leni. Înţeleg.

*

Pentru prima oară, Leni înţelese toate cărţile pe care le citise despre inimi frânte şi iubire neîmpărtăşită. Resimţea suferinţa fizic. Felul în care îi era dor de Matthew era ca o maladie.

Când se trezi, a doua zi dimineaţă, după o noapte agitată, simţea că are nisip în ochi. O lumină puternică pătrundea prin lucarnă, destul de strălucitoare ca să trebuiască să îşi ferească ochii cu mâna. Se îmbrăcă în hainele din ziua precedentă şi coborî din pod. Nu stătu să mănânce micul dejun, ieşi să hrănească animalele, apoi sări pe bicicletă şi plecă. În oraş, o salută, făcându-i cu mâna, pe Marge Grăsana, care era în faţa magazinului universal, spălând vitrinele, pedală pe lângă Pete Smintitul şi intră în parcarea şcolii. Îşi lăsă bicicleta în iarba înaltă de lângă gardul de plasă, îşi strânse rucsacul la piept şi intră în sala de clasă.

Banca lui Matthew era goală.

— Nu-i de mirare, murmură ea. Probabil că mai are puţin şi ajunge la Fairbanks după ce a văzut cât de turbat e taică-miu.

— Bună, Leni! o întâmpină veselă doamna Rhodes. Crezi că poţi preda tu azi? O acvilă rănită are nevoie de ajutor la centrul din Homer. M-am gândit să mă duc eu.

— Sigur. De ce nu?

— Am ştiut eu că mă pot baza pe tine. Moppet are de făcut o împărţire lungă, iar Agnes şi Marthe lucrează la eseurile la istorie; tu şi Matthew ar trebui să citiţi T.S. Eliot azi.

Leni zâmbi forţat când doamna Rhodes ieşi din

clasă. Se uită la ceas, gândindu-se că poate Matthew întârzia, apoi se duse să le ajute pe fete la teme.

Ziua se scurgea agale, Leni se tot uită la ceas, până când se făcu, în sfârşit, ora trei.

— Gata, fetelor. Şcoala s-a terminat.

După ce copiii plecară şi în clasă se aşternu liniştea, Leni îşi strânse lucrurile şi ieşi ultima din şcoală.

Afară, îşi luă bicicleta şi pedală alene pe strada principală, fără a se grăbi să ajungă acasă. Deasupra, un avion survola oraşul în cercuri largi pentru ca pasagerii să poată admira cum se cuvine orăşelul cocoţat pe o promenadă de scânduri de-a lungul malului apei. Mlaştinile de dincolo de oraş erau înflorite, smocurile de iarbă unduindu-se în adierea vântului. Aerul mirosea a praf, a iarbă proaspătă şi a apă murdară. În depărtare, un caiac roşu se deplasa prin vegetaţia deasă către largul mării. Auzi bătăi de ciocane în cârciumă, dar nu se vedea niciun muncitor afară.

Ajunse la pod. În mod normal, într-o zi atât de senină de la începutul anotimpului, locul era înţesat de bărbaţi, femei şi copii, îngrămădiţi unii lângă alţii, cu undiţele în apă, copiii umblând în vârfurile picioarelor şi privind peste margine în apa cristalină a râului de dedesubt.

Acum era doar o persoană acolo.

Matthew.

Opri şi puse un picior jos, celălalt rămânând pe pedală.

— Ce faci?

— Aştept.

— Ce anume?

— Pe tine.

Leni descălecă de pe bicicletă şi merse pe lângă el în direcţia oraşului. Bicicleta zăngănea şi sălta pe pavajul plin de denivelări de pe strada principală. Din când în când, claxonul scotea câte un mic zornăit tremurător.

Leni se uită neliniştită spre cârciumă când trecură

pe acolo, dar nu-l văzu pe Clyde sau pe Ted la muncă. Nu ar fi vrut să-i spună careva tatei că fusese văzută cu Matthew.

Urcară dealul, trecură de biserică şi se ascunseră printre molizi. Leni îşi lăsă bicicleta jos şi îl urmă pe Matthew până la un loc ieşit în afară peste o stâncă neagră.

— Nu am dormit noaptea trecută, spuse Matthew în cele din urmă.

— Nici eu.

— M-am gândit la tine.

Ea ar fi putut spune acelaşi lucru, dar nu îndrăzni.

Matthew o luă de mână şi o conduse la bolta pe care o făcuse la prima lor descindere acolo. Se aşezară şi se sprijiniră de un buştean uscat, acoperit de muşchi. Leni auzi valurile lovindu-se de stâncile de dedesubt. Pământul avea un miros dulceag. Umbra cădea în petice de formă stelată printre razele de soare.

— Am vorbit cu tata seara trecută despre noi. Am fost chiar şi la restaurant ca să o sun pe sora mea.

Noi.

— Şi?

— Tata a spus că mă joc cu focul insistând în relaţia cu tine.

Relaţia cu tine.

— Aly m-a întrebat dacă te-am sărutat. Când i-am spus că nu, ea a zis: „Ce naiba, frăţioare, treci la treabă!” Ea ştie cât de mult te plac. Aşa că pot să te sărut?

Ea încuviinţă din cap imperceptibil, dar fu de ajuns. Buzele lui le atinseră timid pe ale ei. Era ca orice poveste de dragoste despre care citise; acest prim sărut o transformă, îi deschise porţile către o lume pe care nu şi-o imaginase niciodată, un univers mare, luminos, strălucitor, plin de posibilităţi neaşteptate.

Când el se retrase, Leni rămase cu ochii la el.

— Noi. Asta. E periculos.

— Da, presupun. Dar nu contează, nu-i aşa?

— Nu, spuse Leni încet. Ştia că lua o decizie pe care ar fi putut-o regreta, dar părea inevitabilă. Nimic nu contează în afară de noi.

*

„Vino cu mine la facultate, Len. Te rog…

E frumos la Universitatea din Alaska… încă te mai poţi înscrie pentru toamnă. Am putea merge împreună”.

Împreună…

Acasă, îşi lăsă bicicleta şi hrăni animalele, dar era atât de zăpăcită, că scăpă o găleată plină cu grăunţe. Apoi aduse apă de la izvorul din vârful dealului. O oră mai târziu, după ce îşi termină treburile, îşi văzu părinţii coborând pe plajă şi oprindu-se lângă barcă. Plecau la pescuit.

Aveau să lipsească vreo câteva ore.

Ar fi putut să plece cu bicicleta la Matthew acasă, să-l lase să o sărute din nou. Părinţii ei nici măcar nu ar fi ştiut că fusese plecată.

Ce plan stupid! Îl va vedea pe Matthew mâine.

Mâine părea o veşnicie.

Îşi luă bicicleta, sări în şa şi plecă, trecu de canoea pe care tata o culesese dintr-un gunoi cu o săptămână în urmă şi de o bicicletă defectă, ruginită, pe care el nu reuşise să o mai repare. Umbrele de pe alee o învăluiau, o făceau să tremure.

Ieşi în şoseaua principală, din nou la soare, şi pedală cele patru sute de metri până la aleea cu porţi. Ocoli porţile deschise, trecu pe sub arcada vopsită, cu somonul argintiu cioplit în lemn, şi îşi continuă drumul.

„E periculos ce faci”, gândi ea, dar nu reuşi să se convingă să îi pese. Nu se putea gândi decât la Matthew, şi la senzaţia sărutului său, şi la cât de mult îşi dorea să îl sărute din nou.

Aici, drumul nu mai era atât de nămolos. Cineva muncise să niveleze pământul şi să împrăştie pietriş. Era genul de lucru pe care tatăl ei nu l-ar fi făcut niciodată: să niveleze un drum ca să-şi uşureze viaţa.

Se opri brusc, gâfâind, în faţa casei Walker.

Matthew căra un balot mare de fân la ograda animalelor. O văzu, lăsă să-i cadă balotul şi veni la ea. Purta o bluză largă de hochei, pantaloni scurţi şi cizme de cauciuc.

— Len?

Ei îi plăcea mult cum îi rostea el numele, transformând-o astfel într-o persoană pe care doar el o cunoştea.

— Eşti bine?

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea. „Proasto”. Abia se despărţiseră. Aş vrea… avem nevoie de *timp* împreună.

— Am să trec pe la tine să te văd mâine-noapte, spuse el, luând-o în braţe.

Acolo îşi dorea ea să fie.

— Ce-ce vrei să spui?

— Am să vin pe furiş să te văd. O spuse cu atâta convingere, că ea rămase fără grai. Mâine-noapte.

— Nu poţi.

— La miezul nopţii. Strecoară-te afară ca să ne întâlnim.

— E prea periculos.

— Aveţi o privată, corect? Aşa că nu-i mare scofală să ieşi din casă. Ce, ai tăi verifică vreodată podul în toiul nopţii, ca să vadă dacă eşti acolo?

Se putea îmbrăca gros şi ieşi, fără să intre în casă o vreme. Ar fi putut sta o oră împreună, sau chiar mai mult. Singuri.

Dacă spunea nu acum, asta ar fi fost dovada clară că Leni putea duce o viaţă cuminte, având parte de genul de dragoste pe care nimeni nu l-ar fi comparat vreodată cu heroina, şi nu ar mai fi adormit niciodată plângând.

— Te rog? Trebuie să te văd.

— Leni!

Auzi vocea tatălui ei ţipând la ea. Îl împinse pe Matthew, dar era prea târziu. Tatăl ei îi surprinsese

împreună, şi acum venea cu paşi hotărâţi către ei, în timp ce mama fugea în urma lui.

— Ce *dracului* faci aici? întrebă tata.

— Eu… Eu… Nu putu răspunde.

„Proastă proastă proastă”. Nu ar fi trebuit să vină aici.

— Parcă ţi-am spus să nu te mai apropii de Lenora mea, spuse tata. O prinse pe Leni de braţ şi o trase cu putere lângă el.

Leni strânse din dinţi, ca să nu scoată vreun sunet. Nu voia ca Matthew să ştie că tatăl ei îi provocase durere.

— Leni, spuse Matthew, încruntându-se.

— Nu te apropia, spuse ea. Te rog.

— Haide, Leni, zise tatăl ei, trăgând-o după el.

Leni porni împleticindu-se lângă el, izbindu-se de el şi smucindu-se pe terenul denivelat. Dacă se îndepărta prea mult, el o trăgea înapoi cu brutalitate. Mama se grăbi să îi ajungă, mergând pe lângă bicicleta lui Leni.

Ajunşi înapoi în curte, Leni se smuci, eliberându-se, şi aproape căzu, împiedicându-se de iarba noroioasă, cu faţa la tatăl ei.

— N-am făcut nimic greşit, strigă ea.

— Ernt, spuse mama, încercând să adopte un ton rezonabil. Sunt doar prieteni…

Tata se întoarse către mama.

— Deci, tu ştiai de ei?

— Exagerezi, spuse mama cu voce egală. Băiatul e în clasă cu Leni. Atâta tot.

— Tu ai ştiut, îi mai spuse tata încă o dată.

— Nu, interveni Leni, brusc îngrozită.

— Eu am văzut-o plecând, spuse tata. Dar ai văzut-o şi tu plecând, nu-i aşa, Cora? Şi tu ştiai unde se duce.

Mama scutură din cap.

— N-nu. Am crezut că se duce la muncă, poate. Sau să culeagă plante medicinale.

— Mă minţi, spuse el.

— Tată, te rog, e greşeala mea, imploră Leni.

El nu asculta. Avea acea privire sălbatică, disperată.

— Ştii bine că nu trebuie să-mi ascunzi nimic.

O înşfăcă pe mama şi o târî spre cabană.

Leni se duse după ei, încercând să o tragă pe mama sa din strânsoare.

Tata o împinse pe mama înăuntru, şi pe Leni la o parte din calea lui.

Uşa se trânti. Zăvorul căzu cu zgomot, şi ei rămaseră încuiaţi în casă.

Apoi, din spatele uşii, se auziră o izbitură puternică şi un ţipăt înăbuşit.

Leni se repezi la uşă şi începu să bată cu pumnii în ea, ţipând să fie lăsată înăuntru.

Capitolul 17

A doua zi dimineaţă, faţa mamei, pe partea stângă, era tumefiată şi vânătă; un ochi era înnegrit de-a binelea. Şedea singură la masă, cu o cană cu cafea în faţă.

— Ce-a fost în mintea ta? Te-a văzut plecând şi s-a luat după urmele roţilor lăsate în noroi.

Leni se aşeză la masă, ruşinată pentru fapta ei.

— N-am gândit.

— Hormonii. Ţi-am spus că sunt groaznic de periculoşi. Mama se aplecă în faţă. Uite care-i treaba, fetiţa mea. Te afli într-o situaţie primejdioasă. Ştii asta. Sunt sigură că ştii. Trebuie să nu te mai apropii de băiatul ăsta, altminteri, ceva grav se va petrece.

— M-a sărutat.

„Vrea să mă furişez afară din casă şi să mă întâlnesc cu el în noaptea asta”.

Mama rămase mult timp tăcută.

— Într-adevăr, un sărut poate schimba lumea unei fete. Dacă eu nu ştiu asta, atunci cine? Dar tu nu eşti o fată ca oricare alta din suburbii, ai cărei tată e domnul Cleaver. Alegerile au consecinţe, Leni. Şi nu numai pentru tine. Pentru iubitul tău. Pentru mine. Îşi atinse

obrazul umflat, tresărind. Nu trebuie să te mai apropii de el.

*

Întâlneşte-te cu mine. *La miezul nopţii.*

Leni se gândi la asta toată ziua. La şcoală, de fiecare dată când se uita la Matthew, ştia ce gânduri îi treceau lui prin cap.

— Te rog, fură ultimele cuvinte pe care i le adresă el.

Spusese nu, şi vorbise serios, dar când ajunse acasă şi se apucă de lungul şir de treburi gospodăreşti, îşi dădu seama că aştepta cu nerăbdare să apună soarele.

De obicei, nu acorda mare atenţie timpului. În gospodărie, conta imaginea de ansamblu – întunecarea cerului, refluxul, schimbarea culorii blănii iepurelui polar, revenirea păsărilor sau plecarea lor spre sud. În felul acesta se marca aici trecerea timpului, prin schimbarea anotimpurilor, plecarea somonilor şi prima ninsoare. În timpul şcolii, se uita la ceas, dar nepăsător. Nimănui nu-i păsa prea tare dacă ajungeai sau nu la timp la şcoală, în niciun caz iarna, când în unele zile era un frig, că motoarele camioanelor nu porneau, şi nici primăvara sau toamna, când erau atâtea de făcut prin gospodării.

Dar acum, timpul îi acapara atenţia. Jos, în camera de zi, mama şi tata erau îmbrăţişaţi pe canapea, discutând încet. Tata tot atingea faţa tumefiată a mamei, murmurând scuze şi mărturisindu-i cât de mult o iubea.

Abia trecuse de zece şi jumătate, când Leni îl auzi pe tatăl ei spunând:

— Cora, mie mi s-a cam făcut somn.

— Şi mie, veni răspunsul mamei.

Părinţii ei opriră generatorul şi mai băgară încă o dată lemne în foc. Apoi Leni auzi zornăitul perdelei de mărgele date la o parte când cei doi intrară în dormitor.

Apoi linişte.

Ea rămase întinsă în pat, numărând orice putea: respiraţiile, bătăile inimii. Ar fi vrut ca timpul să treacă, deşi trecerea lui o îngrozea.

Îşi imagină diferite scenarii – că mergea să-l întâlnească pe Matthew, că rămânea în pat, că nu era prinsă, că era prinsă.

Îşi repetă întruna că *nu* aştepta miezul nopţii, că nu era atât de proastă şi de nesăbuită ca să se furişeze afară.

Miezul nopţii veni. Auzi ultimul clic scurt al limbii de la ceas.

Auzi chemarea unei păsări prin fereastră, un tril scurt, care nu părea tocmai real.

Matthew.

Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă gros.

Fiecare scârţâit al scării o îngrozi, o făcu să încremenească. Fiecare pas pe podea avu acelaşi efect asupra ei, aşa că îi luă o veşnicie să ajungă la uşă. Încălţă cizmele de cauciuc şi îşi puse pe ea o vestă cu puf.

Ţinându-şi respiraţia, descuie uşa, trase drugul zăvorului şi deschise uşa.

Aerul nopţii îi veni în întâmpinare.

Îl văzu pe Matthew stând pe culmea dealului de deasupra plajei; linia corpului său se prefigura pe fundalul unui cer cu nuanţe rozalii şi violacee.

Leni închise uşa şi alergă la el. El o luă de mână şi împreună o luară la fugă prin curtea acoperită de iarbă umedă, alunecară peste deal şi coborâră scările şubrede către plajă, unde Matthew întinsese o pătură şi pusese pietre mari pe fiecare dintre cele patru colţuri.

Ea se întinse. La fel şi el. Leni simţi căldura trupului lui lângă al ei, şi asta o făcu să se simtă în siguranţă, în ciuda tuturor riscurilor pe care şi le asumau. Nişte copii normali probabil că ar fi vorbit neîncetat, sau ar fi râs. Orice. Poate că ar fi băut bere, ar fi fumat iarbă sau s-ar fi sărutat cu pasiune, dar Leni şi

Matthew ştiau amândoi că ei nu erau nişte copii ca oricare alţii, de la care te-ai fi aşteptat să se furişeze noaptea afară din casă. Nebunia sălbatică a furiei tatălui ei plutea în aerul dintre ei.

Ea auzea marea foşnind lângă ei şi molizii trosnind în murmurul adierii primăvăratice. O lumină ambientală palidă făcea ca totul să strălucească, scoţând în evidenţă cerul nopţii de culoarea lavandei. Matthew îi arătă constelaţii, îi spuse poveştile lor.

Lumea din jurul lor părea diferită, magică, un loc al posibilităţilor infinite, şi nu al primejdiilor ascunse.

El se întoarse pe o parte. Ajunseseră faţă în faţă acum; ea îi putea simţi respiraţia pe faţă, simţea o şuviţă din părul lui atingându-i obrazul.

— Am vorbit cu doamna Rhodes, spuse el. A zis că ai putea totuşi să mergi la Universitatea din Alaska. Gândeşte-te, Len. Am putea fi împreună, departe de toate astea.

— E costisitor.

— Există burse şi împrumuturi cu dobândă mică. Am putea s-o facem. Fără discuţie.

Leni îndrăzni – doar pentru o secundă – să îşi imagineze cum ar fi. O viaţă. Viaţa *ei.*

— M-aş putea înscrie, spuse ea, dar imediat ce îşi auzi visul rostit cu voce tare, se gândi la costul acestuia.

Mama ar fi fost cea care l-ar fi plătit. Cum ar fi putut trăi Leni cu asta?

Dar ar fi trebuit oare să rămână pe vecie în capcana alegerii mamei şi a furiei tatălui?

El îi strecură un colier în jurul gâtului, bâjbâind pe întuneric ca să-l prindă.

— Eu l-am cioplit, spuse el.

Ea îl pipăi, o inimă din os, prinsă pe un lănţişor metalic subţire cât un fir de pânză de păianjen.

— Vino la facultate cu mine, Len, spuse el.

Ea îi atinse faţa, simţi cât de diferită era pielea lui de a ei, mai aspră, cu fire de păr ici şi colo.

El îşi lipi trupul de al ei. Se sărutară; ea îi simţi suflul precipitat.

Leni nu ştiuse până atunci cum era posibil ca iubirea să explodeze, schimbând totul în tine şi în jurul tău. Crezu deodată în Matthew, în posibilitatea relaţiei lor. La fel cum credea în gravitaţie sau în realitatea că pământul este rotund. Era o nebunie. Nebunie. Când el o sărută, ea întrevăzu o lume cu totul şi cu totul nouă, o nouă Leni.

Ea se retrase. Intensitatea acestui nou sentiment era terifiantă. Iubirea adevărată creştea lent, nu-i aşa? Nu putea fi atât de rapidă, ca o coliziune între două planete.

Dorinţă. Cunoştea acel sentiment. *Dorinţă.* Un cuvânt vechi, din lumea lui Jane Eyre, şi la fel de nou pentru Leni precum această secundă.

— Leni! Leni!

Vocea tatălui ei. Strigând.

Leni sări ca arsă. Oh, Doamne!

— Stai aici. Ea se ridică poticnit şi fugi către scări. Urcă în grabă treptele în zigzag, vesta cu puf fluturându-i descheiată, cizmele tropăind pe treptele acoperite cu plasă. Sunt aici, tată, strigă ea, gâfâind şi agitându-şi braţele.

— Slavă Domnului! spuse el. M-am trezit să mă uşurez şi nu ţi-am văzut cizmele.

Cizmele. Ce greşeală făcuse. Un lucru atât de mărunt.

Arătă cu degetul înspre cer. Oare el observase ce greu respira? Îi putea auzi bubuitul inimii?

— Priveşte cerul. E atât de frumos.

— Ah.

Ea rămase lângă el, încercând să se liniştească. El o cuprinse cu braţul pe după umeri. Ea se simţi luată în posesie prin acest gest.

— Vara e magică, nu-i aşa?

Panta acoperită de iarbă a dealului ascundea

vederii plaja, slavă Domnului. Leni nu putea vedea arcul de pietriş şi scoici sfărâmate, nici pătura adusă de Matthew. Nu-l putea vedea nici pe Matthew. Era bine ascuns sub creasta dealului, între cabană şi plajă.

Ea strânse în palmă inimioara de os de la gât, simţindu-i vârful ascuţit cum îi împunge palma.

— Să nu mai faci asta, Roşcato. Ştii bine de ce. Urşii sunt periculoşi în perioada asta a anului. Mai aveam puţin şi-mi luam puşca să vin să te caut.

SCRISOARE DE INTENŢIE

de Lenora Allbright

„E o cale primejdioasă, Frodo, dincolo de uşa casei tale. De vei păşi pe-această cale şi nu vei rezista până la capăt, n-ai de unde şti unde vei putea sfârşi”.

Dacă m-ai cunoaşte, n-ai fi deloc surprins că îmi încep scrisoarea de intenţie pentru facultate cu un citat din Tolkien. Cărţile sunt bornele vieţii mele. Unii oameni au fotografii de familie sau înregistrări video prin care imortalizează trecutul. Eu am cărţi. Personaje. De când mă ştiu, cărţile au fost locul unde m-am simţit în siguranţă. Am citit despre locuri pe care nici nu mi le pot imagina şi m-am lăsat purtată în aventuri către tărâmuri străine pentru a salva fete care nu ştiau că erau de fapt prinţese.

Abia de curând am aflat de ce am avut nevoie de acele lumi îndepărtate.

Tata m-a învăţat să mă tem de lume, şi sunt învăţăminte pe care nu le uiţi niciodată. Am citit despre Patty Hearst şi despre Ucigaşul Zodiac, despre masacrul de la Stadionul Olimpic din München şi despre Charles Manson, şi am ştiut că lumea e un loc terifiant. El mi-a spus asta tot timpul, amintindu-mi că munţii ar putea sări în aer şi nimici oamenii în somn. Guvernele sunt corupte. O gripă poate apărea din senin şi ucide milioane de suflete. O bombă nucleară poate cădea în orice secundă, ştergând orice urmă de viaţă.

Am învăţat să spulber cu arma un cap de om

desenat pe o ţintă de hârtie, în timp ce alerg. Am lângă uşa de la intrare un rucsac pentru situaţii de urgenţă, plin cu provizii pentru supravieţuire. Pot aprinde focul cu cremene şi pot asambla o puşcă legată la ochi. Ştiu cum să reglez o mască de gaze ca să se potrivească perfect. Am crescut pregătindu-mă pentru un război, pentru anarhie ori pentru o tragedie mondială.

Dar nimic din toate acestea nu este adevărat. Sau este adevărat, dar nu adevărul însuşi, adică genul de distincţie pe care o fac adulţii.

Părinţii mei au părăsit statul Washington pe când eu aveam treisprezece ani. Am venit în Alaska şi ne-am clădit o existenţă în sălbăticie. Îmi place. Sincer. Îmi place frumuseţea aspră, rudimentară a Alaskăi. Îmi plac cel mai mult femeile, precum vecina mea, Marge Grăsana, care a fost cândva avocat şi care acum deţine un magazin universal. Îmi place amestecul ei de duritate şi blândeţe. Îmi place cum mama mea, care e fragilă ca o ramură de ferigă, a reuşit totuşi să supravieţuiască aici, într-un climat menit să o distrugă.

Îmi place totul, şi iubesc acest stat care mi-a oferit un loc căruia să-i aparţin, un cămin, dar a venit vremea să-mi părăsesc casa părintească şi să-mi croiesc propriul drum în viaţă, să învăţ despre lumea reală.

De aceea vreau să merg la facultate.

În zilele care urmară acelei nopţi pe plajă, Leni deveni o hoaţă, invizibilă atunci când îşi propunea acest lucru. Era o iluzie pe care o exersase toată viaţa, iar acum, când devenise o hoaţă de timp, asta o ajuta de minune.

Deveni, de asemenea, şi mincinoasă. Fără să clipească, ba chiar cu zâmbetul pe buze, îşi minţea tatăl pentru a fura timpul de care avea nevoie. Un test pe care îl avea de dat devreme – cel puţin o oră –, o excursie care o ţinea la şcoală până mai târziu. Un proiect de cercetare pentru care trebuia să ducă barca la biblioteca din Seldovia. Se întâlnea cu Matthew în pădure, la adăpostul

stivelor din magazinul lui Marge Grăsana sau în fabrica de conserve părăsită. În clasă, se atingeau mereu pe sub bancă. Sărbătoriră ziua lui de naştere împreună, după ore, pe doc, în spatele unei bărci metalice vechi.

Era minunat, palpitant. Ea învăţă lucruri pe care nu le aflase din nicio carte – cum faptul de a te îndrăgosti semăna cu o aventură, cum trupul ei părea să se transforme sub atingerea lui, cum o dureau subsuorile după ce îl ţinea o oră strâns în braţe pe Matthew, cum buzele ei se umflau şi se crăpau de la sărutările lui şi cum barba lui aspră îi putea irita pielea.

Timpul furat deveni motorul capabil să pună în mişcare lumea; la sfârşit de săptămână, când orele fără Matthew păreau interminabile, ea simţea o nevoie aproape insuportabilă să plece de acasă, să fugă la el, să găsească o cale de a fura încă zece minute măcar.

Perspectiva sfârşitului de an şcolar era sumbră. Azi, când Leni se aşează în banca de la şcoală, se uită la Matthew şi aproape că izbucni în plâns.

El întinse mâna peste pupitru şi îi cuprinse mâna într-a lui.

— Eşti bine?

Leni se gândi doar la faptul că erau atât de mici în lumea aceea mare şi primejdioasă, doar nişte copii care doreau să fie îndrăgostiţi.

Doamna Rhodes bătu din palme în faţa clasei, solicitând atenţia elevilor.

— A mai rămas doar o săptămână de şcoală şi m-am gândit că aceasta ar fi o zi potrivită pentru o excursie cu barca şi pentru o drumeţie prin împrejurimi. Aşa că toată lumea să-şi ia hainele şi să mergem.

Doamna Rhodes îşi conduse cârdul de elevi gălăgioşi afară din clasă, prin oraş, până la docuri. Se urcară cu toţii în ambarcaţiunea de aluminiu a doamnei Rhodes.

Ieşiră în golf şi apoi prinseră viteză, săltând peste valuri, apa împroşcând pe margini. Profesoara manevră

barca pe apele fiordului, înconjuraţi din toate părţile de munţi, când pe un canal, când pe altul, până se opriră într-un loc unde nu era nici urmă de case ori de bărci. Aici, apa era turcoaz. Leni zări o scroafa sălbatică şi doi pui pe un ţărm izolat.

Doamna Rhodes trase la un doc dintr-un golfuleţ îngust. Matthew sări pe docul ud şi legă barca.

— Bunicii lui Matthew au luat acest pământ în ’32, explică doamna Rhodes. A fost prima gospodărie a familiei. Cine vrea să vadă grota piraţilor?

Doamna Rhodes îi conduse pe cei mai mici pe plajă, prin nisipul dur, păşind peste bucăţi mari de lemn adus de valuri.

După ce înconjurară cotul golfului şi dispărură, Matthew o luă pe Leni de mână.

— Vino cu mine, spuse el în sfârşit. Am să-ţi arăt ceva tare.

O conduse pe culme, în iarba înaltă până la genunchi, care se termina la o pădurice rară cu arbuşti pitici.

— Şşşşt, făcu el, cu un deget dus la buze.

După aceea, Leni observă fiecare rămurică frântă sub tălpile ei şi auzi fiecare şoaptă a vântului. Din când în când, câte un aeroplan zumzăia pe deasupra. Ajunşi la un perete de verdeaţă, format din tufe imense crescute din toată apa provenită din munţi, el îi arătă o potecă pe care ea nu ar fi văzut-o singură. Se strecurară pe ea şi merseră ghemuiţi în umbra răcoroasă.

O mică rază de lumină îi atrăgea să înainteze. Ochii lui Leni se obişnuiră încetul cu încetul.

În gaura din tufe se deschidea o privelişte: mlaştină, cât vedeai cu ochii. Iarbă înaltă, unduitoare, prin care şerpuia un râu leneş, inert. Munţii erau aproape, ca nişte braţe întinse protector în jurul mlaştinilor.

Leni numără cincisprezece urşi bruni uriaşi în acele mlaştini, clefăind iarbă, dând cu labele după peşti în

apele stătătoare. Erau nişte creaturi măreţe, flocoase – urşi grizzly, cum îi numeau cei mai mulţi –, cu capete imense. Se deplasau bălăbănit, ca şi cum oasele le-ar fi fost ţinute laolaltă cu nişte benzi elastice din cauciuc. Ursoaica mamă îşi ţinea puii lângă ele, departe de masculi.

Leni privi animalele maiestuoase umblând prin vegetaţia înaltă.

— Uau!

Un aeroplan se înclină deasupra, începându-şi coborârea.

— Bunicul m-a adus aici pe când eram copil, şopti Matthew. Mi-aduc aminte că i-am spus că era nebun să îşi facă o gospodărie atât de aproape de urşi, iar el a spus: „E Alaska”, de parcă ăsta ar fi fost singurul răspuns care conta. Bunicii mei se bazau pe câinii lor ca să alunge urşii dacă se apropiau prea mult. Guvernul a creat un refugiu naţional în jurul nostru.

— Fix aici, spuse Leni, râzând.

Se lipi de Matthew. *Fix aici.*

Doamne, cât iubea locul ăsta; iubea ferocitatea sălbatică a Alaskăi, frumuseţea ei măreaţă. Chiar mai mult decât aceste meleaguri, îi iubea pe oamenii aflaţi în deplină consonanţă cu acest tărâm. Nu îşi dăduse seama până în acest moment cât de profundă era dragostea ei pentru Alaska.

— Matthew! Leni!

Se auziră strigaţi de doamna Rhodes.

Se ghemuiră din nou pe poteca dintre tufe şi ieşiră pe plajă. Profesoara era acolo, înconjurată de fetele cele mici. În stânga ei, un hidroavion trăsese pe plajă.

— Grăbiţi-vă! spuse doamna Rhodes, făcându-le semn cu mâna. Marthe, Agnes, urcaţi în avion. Trebuie să ne întoarcem la Kaneq. Earl Nebunul a făcut atac de cord.

*

Earl Nebunul trecu în lumea umbrelor.

Vestea i se păru neverosimilă lui Leni. Cu o zi în urmă, bătrânul trăia bine mersi, plin de energie, trăgând la măsea, depănând fel de fel de povestioare. Gospodăria fusese într-o roboteală continuă, ca un stup de albine harnice: drujbe huruind, oţel modelat în lame pe flacără deschisă, topoare tăind lemne, câini lătrând. Fără el, se cufundă în linişte.

Leni nu îl plânse pe Earl Nebunul. Nu era chiar atât de ipocrită, dar vru totuşi să plângă pentru pierderea pe care o văzu pe chipurile din preajma ei. Pentru Thelma, Ted, Moppet şi Clyde şi pentru restul celor care locuiau în gospodărie; golul lăsat de Earl Nebunul avea să le provoace suferinţă mult timp de-acum înainte.

Acum erau cu toţii în golf, lângă rampa pentru bărci de sub biserica rusă.

Leni stătea în canoea din aluminiu îndoită, recuperată de tatăl ei cu câţiva ani în urmă; mama era în faţa ei. Tata stătea în spatele lui Leni, menţinând barca în echilibru pe apă.

Bărci peste tot în jurul lor pluteau pe apa liniştită în această zi senină. Se adunaseră pentru înmormântare, una făcută după propriul obicei. Era aproape vară; se simţea în căldura soarelui. Sute de gâşte de zăpadă se întorseseră în capătul golfului. Ţărmul, stâncos, gol şi şlefuit de gheaţă toată iarna, găzduia acum toate formele de viaţă. Pe o stâncă din mijlocul apei, un turn verde cu negru din piatră, ce se iţea din adâncuri, lei de mare stăteau claie peste grămadă. Pescăruşii zburau pe deasupra lor în rotocoale albe, leneşe, ţipătul lor semănând cu scheunatul căţeluşilor. Leni văzu pescăruşi în cuiburi şi cormorani plonjând în apă. Foci, cu feţe negre sau argintii de cockeri spanieli, scoteau nasurile din apă alături de vidre care trândăveau pe spate, spărgând scoici cu mişcări iuţi de labe.

Nu departe de acel loc, Matthew şedea într-o barcă lucioasă din aluminiu împreună cu tatăl lui. De fiecare dată când se uita la Leni, ea întorcea privirea, de teamă

să nu-şi dezvăluie sentimentele pentru el într-un loc public.

— Tăticul meu a iubit locul ăsta, spunea Thelma, cuvintele ei legănându-se în ritmul muzicii făcute de vâsla ei în apă. Îi vom simţi lipsa.

Leni o privi pe Thelma vărsând un fir de cenuşă dintr-o cutie de carton. Cenuşa pluti o clipă, împrăştiată într-o pată întunecoasă, apoi se scufundă lent.

Se lăsă linişte.

Aproape tot Kaneq-ul era aici, sau aşa părea. Familia Harlan, Tom şi Matthew Walker, Marge Grăsana, Natalie, Calhoun Malvey şi noua lui soţie, Tica Rhodes şi soţul ei, şi toţi comercianţii. Era chiar şi un grup de băştinaşi, oameni care duceau un stil de viaţă nonconformist şi locuiau retraşi în sălbăticie, încât rareori erau văzuţi. Aveau câţiva dinţi, păr des, lăţos şi obrajii supţi. Câţiva aveau câini în bărci. Pete Smintitul şi Matilda stăteau pe mal, unul lângă altul.

Bărcile se îndreptară una câte una către ţărm şi ancorară. Domnul Walker trase caiacul Thelmei pe plajă şi îl urcă în remorca unei camionete ruginite.

Oamenii se uitară din instinct la domnul Walker, aşteptând să mai spună ceva, să îi adune laolaltă. Se strânseră în jurul lui.

— Ştii ce, Thelma? spuse domnul Walker. Ce-ar fi să veniţi cu toţii la mine acasă? Arunc nişte somon pe foc şi scot o ladă de bere rece. Lui Earl i-ar plăcea să ne luăm rămas-bun de la el în felul ăsta.

— Marele mahăr, oferindu-se să facă pomană pentru un om pe care l-a dispreţuit, spuse tata. N-avem nevoie de mila ta, Tom. O să ne luăm rămas-bun în felul nostru.

Leni nu fu singura care tresări auzind vocea stridentă a tatălui ei. Observă şocul pe chipurile din jurul ei.

— Ernt, spuse mama. Nu acum.

— Acum e momentul perfect. Ne luăm rămas-bun

de la un om care a venit aici pentru că a vrut să ducă o viaţă mai simplă. Ultimul lucru pe care şi l-ar dori de la noi ar fi să sărbătorim stând la băută cu omul care vrea să transforme Kaneq-ul în Los Angeles.

Trupul tatei păru că ia proporţii stând acolo, alimentat de furie şi ură neîmpăcată. Înaintă şi se duse la Thelma, care era devastată de tristeţe, cu părul murdar, cu umerii căzuţi, cu ochii scăldaţi în lacrimi. O strânse de umăr. Ea tresări, parcă speriată.

— Am să iau eu locul lui Earl. Nu trebuie să vă faceţi griji. Am să mă asigur că vom fi pregătiţi pentru orice. Am s-o învăţ pe Moppet…

— Ai s-o înveţi pe fiica mea ce? întrebă Thelma cu voce tremurândă. Aşa cum o înveţi pe nevastă-ta? Tu crezi că noi n-am văzut cum te porţi cu ea?

Mama încremeni, roşind.

— Am terminat-o cu tine, spuse Thelma cu voce mai puternică de data asta. Îi sperii pe copii, mai ales când eşti beat. Tata s-a pus la mintea ta pentru ceea ce ai făcut pentru fratele meu, şi sunt recunoscătoare pentru asta, dar ceva e în neregulă cu tine, sunt sigură de asta. Eu n-am de gând să plantez bombe pe hotarul pământului nostru, pentru numele lui Dumnezeu, şi nici nu e nevoie ca un copil de opt ani să înveţe cum să-şi pună masca de gaze pe figură la ora două noaptea şi să ajungă la poartă cu rucsacul pentru situaţii de urgenţă în spinare. Tatăl meu a făcut lucrurile în felul lui. Eu le voi face altfel. Trase adânc aer în piept. Ochii îi străluceau de lacrimi, dar Leni citi în ei şi uşurare. De când aştepta Thelma să spună toate astea? Şi acum, am să-i duc pe vechii prieteni ai tatălui meu acasă la Tom ca să-i celebrăm viaţa. Îi cunoaştem pe cei din familia Walker de o veşnicie. Am fost cu toţii prieteni, o *comunitate,* înainte să apari tu. Dacă poţi să vii şi să te comporţi civilizat, vino. Dacă vrei doar să bagi zâzanie în oraşul ăsta, du-te acasă.

Leni văzu cum oamenii se îndepărtară de tata. Până

şi locuitorii cei pletoşi din sălbăticie făcură un pas înapoi.

Thelma se uită la mama.

— Vino cu noi, Cora.

— Ce? Dar…

Mama scutură din cap.

— Soţia mea rămâne cu mine, spuse tata.

Nimeni nu se mişcă şi nu vorbi un lung moment. Apoi, încetul cu încetul, membrii familiei Harlan începură să plece.

Tata privi împrejur, văzând cu câtă uşurinţă îl izgoniseră din turmă.

Leni îşi urmări prietenii şi vecinii urcându-se în maşini şi plecând, bărcile hurducăind în remorci sau pe platformele camionetelor. Matthew o privi lung şi cu ochi trişti pe Leni, apoi plecă şi el.

Când rămaseră singuri, doar ei trei, Leni se uită la mama ei, care arăta la fel de îngrijorată şi de speriată pe cât se simţea Leni. Fără doar şi poate, se gândeau ele, întâmplarea aceasta avea să-l scoată din pepeni.

Tata rămase nemişcat, ochii scânteindu-i de ură în timp ce privea strada pustie.

— Ernt, spuse mama.

— Taci! şuieră el. Gândesc.

Apoi, pe tot drumul spre casă, nu scoase o vorbă, ceea ce ar fi trebuit să fie mai bine decât dacă ar fi ţipat, dar nu era. Ţipatul era ca o bombă plasată într-un colţ: o vedeai, urmăreai cum arde fitilul şi ştiai când avea să explodeze, iar tu trebuia să fugi la adăpost. Tăcerea era ca un ucigaş ascuns undeva în casa ta, cu o puşcă, în timp ce tu dormeai.

Ajunşi în cabană, tata începu să se plimbe de colo colo. Bombănea de unul singur, clătina din cap ca şi cum ar fi auzit ceva ce-i displăcea.

Leni şi mama nu-i stăteau în cale.

În cel mai scurt timp, mama puse nişte tocăniţă cu carne de elan pe plită la încălzit, dar mirosul îmbietor nu

reuşi nicidecum să detensioneze atmosfera.

Când mama servi cina, tata se opri brusc şi ridică privirea; lumina din ochii lui era înspăimântătoare. Bombănind ceva despre ingratitudine, nenorociţi şi javre ordinare care se credeau stăpânii lumii, ieşi ca o furtună din casă.

— Ar trebui să-l încuiem afară, spuse Leni.

— Şi să spargă o fereastră sau să dărâme un perete ca să intre?

Afară, auziră pornind o drujbă.

— Am putea fugi, spuse Leni.

Mama îi zâmbi şters.

— Sigur. Cum să nu. El n-o să vină după noi.

Ştiau amândouă că Leni ar fi putut *(ar fi* putut) să scape de acolo şi să aibă o viaţă. Nu şi mama. El ar fi urmărit-o oriunde s-ar fi dus.

Mâncară în tăcere, fiecare uitându-se la uşă cu atenţie, ciulind urechile la orice semn de avertizare asupra pericolului.

Apoi uşa se izbi de perete. Tata apăru în cadrul ei, cu nişte ochi de om nebun, cu părul acoperit de talaş, ţinând o secure în mână.

Mama se ridică clătinându-se în picioare şi se dădu înapoi. El intră, bolborosind, o trase pe mama la el, o scoase afară şi o târî spre alee. Leni fugi după ei. O auzi pe mama vorbindu-i tatei cu vocea ei blajină.

El o trase pe mama lângă doi buşteni jupuiţi, care formau o baricadă gigantică la capătul aleii lor.

— Pot construi un zid. Să pun ţepi deasupra, poate chiar sârmă ghimpată. O să fim în siguranţă aici, înăuntru. Nu avem nevoie de gospodăria lor nenorocită. Să-i ia dracu' pe toţi cei din familia Harlan.

— D-dar Ernt… nu putem trăi…

— Gândeşte-te, spuse el, trăgând-o mai aproape, cu securea atârnându-i într-o mână. Nu mai avem de ce ne teme. Vom fi în siguranţă aici înăuntru. Doar noi. Jigodia aia nenorocită n-are decât să transforme Kaneq-ul în

Detroit. Nouă n-o să ne pese. Eu am să vă protejez, Cora. De ei toţi. Atât de mult vă iubesc.

Leni se holba oripilată la buşteni, imaginându-şi fâşia aceea de teren înconjurată de un zid, izolată de fărâma de civilizaţie care urma să devină Lumea de Afară.

Nimeni nu îl putea împiedica pe tatăl ei să ridice un zid sau să le izoleze acolo; nu exista poliţie care să le apere sau să intervină în caz de urgenţă.

Iar după ce l-ar fi terminat şi ar fi ferecat poarta cu piroane, ar mai fi reuşit Leni – sau mama – să mai iasă vreodată de acolo?

Leni se uită la părinţii ei: două siluete slabe, îmbrăţişate, atingându-se cu buzele şi cu degetele, murmurând despre dragoste, mama încercând să-l menţină pe tata calm, tata încercând să o ţină pe mama lângă el. Aveau să fie mereu aşa cum fuseseră dintotdeauna, nimic nu avea să se schimbe.

În naivitatea tinereţii, părinţii ei păruseră două prezenţe falnice, omnipotente şi atotştiutoare. Dar nu erau aşa; erau doar doi oameni distruşi.

Ea îi putea părăsi. Se putea elibera şi pleca pe drumul ei. Era înfricoşător, dar nu putea fi mai rău decât dacă rămânea, martoră la această relaţie toxică pe care o aveau, permiţând ca lumea lor să devină lumea ei până când nu ar mai fi rămas nimic din ea, până când ar fi devenit mică şi neînsemnată.

Capitolul 18

La zece seara, după funeraliile lui Earl Nebunul, cerul de peste golfuleţul Walker era ca un văl albastru-închis, tivit cu nuanţe de lavandă. Focul de tabără făcut pe înserat se stinsese; lemnele se transformaseră în cenuşă şi căzuseră unele peste altele.

Un reflux extrem făcuse ca marea să se retragă mult, lăsând la lumină o brazdă lată de noroi, o oglindă cenuşie, lucioasă, ce reflecta culoarea cerului şi munţii acoperiţi de zăpadă care se înălţau pe celălalt ţărm.

Mormane de midii cu cochilii lucioase erau prinse de pilonii expuşi; barca de aluminiu stătea înclinată în noroi, cu parâma legată de o geamandură.

Se vorbise ore în şir. Poveşti despre Earl Nebunul, depănate cu voci şovăitoare. Unele îi făcuseră să râdă. Majoritatea îi făcuseră să se cufunde în tăcere şi să evoce amintiri. Earl Nebunul nu fusese mereu bărbatul pus pe ceartă şi mânios care devenise la bătrâneţe. Suferinţa pierderii fiului îl răvăşise. Cândva, fusese cel mai bun prieten al Bunelului Eckhart. Alaska era neîndurătoare cu oamenii, mai ales când îmbătrâneau.

Acum, linişte. Se auzea doar pocnetul rar al focului, bufnitura unei bucăţi de lemn ars, plesnetul talazului.

Matthew stătea pe unul din şezlongurile lor vechi de plajă, cu picioarele întinse şi gleznele încrucişate, urmărind o acvilă tânără ciugulind dintr-un leş de somon pe plajă.

Mai rămăseseră doar trei oameni. Tata, Marge Grăsana şi Matthew.

— Ai de gând să vorbeşti despre asta, Tom? spuse Marge Grăsana după o tăcere atât de lungă, încât Matthew fu sigur că aveau să stingă focul şi să se îndrepte spre scările de pe plajă. Thelma aproape că l-a alungat pe Ernt de pe teritoriul lor.

— Mda, spuse tata.

Lui Matthew nu-i plăcu felul în care tata o privi pe Marge Grăsana. Se citea îngrijorare în ochii lui.

— Despre ce vorbiţi voi doi? întrebă Matthew.

— Ernt Allbright este un om mânios, spuse tata. Ştim cu toţii că el a vandalizat cârciuma. Thelma a spus în seara asta că a încercat să îi convingă pe cei din familia Harlan să planteze bombe ca să îi „protejeze” în caz de război.

— Da. E nebun ca Earl Nebunul, dar…

— Earl Nebunul era inofensiv, spuse Marge Grăsana. Ernt nu va suporta bine surghiunul. O să-l înfurie. Când se înfurie, devine mârşav, şi când devine

mârşav, le face rău oamenilor.

— Oamenilor? spuse Matthew, simţind cum îl trece un fior rece. Vrei să spui lui Leni? O să-i facă rău lui Leni?

Matthew nu aşteptă răspunsul lor. Urcă scările în fugă până în curte, de unde îşi luă bicicleta şi încălecă pe ea. Pedalând din greu pe pământul ud şi spongios, ajunse la şoseaua principală în mai puţin de zece minute.

La aleea gospodăriei Allbright, puse o frână atât de bruscă încât bicicleta aproape că alunecă de sub el. Doi buşteni jupuiţi baricadau intrarea îngustă spre proprietate. Erau de culoarea cărnii de somon, proaspăt tăiaţi, rozalii, punctaţi ici şi colo de mici porţiuni de scoarţă.

Ce naiba?

Matthew privi împrejur, nu văzu mişcare, nu auzi nimic. Pedală pe lângă buşteni şi îşi continuă drumul, mai încet acum, cu inima bubuindu-i în piept; îngrijorarea puse stăpânire pe el.

La capătul aleii, descălecă şi îşi culcă bicicleta la pământ. O cercetare precaută a proprietăţii Allbright nu dădu la iveală semne de agitaţie. Camioneta lui Ernt era parcată în faţa cabanei.

Matthew înaintă tiptil, tresărind de fiecare dată când vreo rămurică îi trosnea sub tălpi sau când călca pe ceva – o doză de bere, o meliţă pierdută de cineva prin curte – ce nu putea vedea pe întuneric. Caprele scoaseră un behăit. Găinile începură să cotcodăcească, dând alarma.

Era gata să mai facă un pas, când auzi un sunet.

Uşa cabanei deschizându-se.

Se aruncă în iarba înaltă şi rămase nemişcat.

Paşi pe prispă. Scârţâit.

Speriat ca să se mişte şi chiar mai speriat ca să stea neclintit, înălţă capul şi privi peste firul ierbii.

Leni stătea la marginea prispei, înfăşurată într-o pătură de lână cu dungi roşii, albe şi galbene. Ţinea un

sul de hârtie igienică în mână; se vedea alb în lumina lunii.

— Leni, şopti el.

Ea privi înspre el, îl văzu. Îngrijorată, privi înapoi spre cabană, apoi fugi la el.

Matthew se ridică, o trase în braţe şi o strânse tare.

— Eşti bine?

— Ridică un zid, spuse Leni, privind înapoi.

— De-asta sunt buştenii ăia din şosea?

Leni încuviinţă din cap.

— Mi-e frică, Matthew.

Matthew dădu să spună: „O să fie bine”, dar auzi zăvorul uşii tras.

— Du-te, şopti Leni, împingându-l.

Băiatul se aruncă în perdeaua de copaci exact când uşa se deschise. Îl văzu pe Ernt Allbright ieşind pe prispă, îmbrăcat într-un tricou jerpelit şi în pantaloni scurţi lălăi.

— Leni? strigă el.

Leni făcu semn cu mâna.

— Sunt aici, tată. Am scăpat hârtia igienică.

Privi disperată înspre Matthew. Era ascuns după copaci. Ea porni spre privată şi dispăru înăuntru. Ernt o aşteptă pe prispă şi intră cu ea în casă după ce termină. Zăvorul uşii se încuie cu un clic în urma lor.

Matthew îşi luă bicicleta şi porni spre casă cu toată viteza. Îi găsi pe Marge Grăsana şi pe tatăl lui împreună în curte, lângă camioneta lui Marge.

— C-construieşte un zid, spuse Matthew, gâfâind.

Sări de pe bicicletă şi o lăsă să cadă în iarbă, lângă afumătoare.

— Cum adică? întrebă tata.

— Ernt. Ştii că terenul lor începe cu o porţiune îngustă, după care se deschide către apă? A jupuit doi buşteni şi i-a pus de-a curmezişul aleii de acces. Leni zice că vrea să ridice un zid.

— Dumnezeule! spuse tata. Se izolează de restul

lumii.

*

Leni fu trezită de sunetul ascuţit al drujbei şi de pocnetul ocazional al unei securi despicând lemn. Tata se trezise foarte devreme, tot weekendul, trudind la ridicarea zidului.

Singura veste bună era că fata supravieţuise sfârşitului de săptămână, şi acum era din nou luni, zi de şcoală.

Matthew.

Bucuria alungă sentimentul apăsător, deznădăjduit al pierderii adus de acest sfârşit de săptămână. Se îmbrăcă de şcoală şi coborî scara.

În cabană era linişte.

Mama ieşi din dormitorul ei îmbrăcată cu o maletă şi nişte blugi lăbărţaţi.

— ’Neaţa.

Leni se duse la mama ei.

— Trebuie să facem ceva înainte să termine zidul.

— N-o să-l ridice. A fost doar scos din minţi. O să-şi vină în fire.

— Pe asta ai de gând să te bazezi?

Leni văzu pentru prima oară cât de îmbătrânită arăta mama ei, cât de sfârşită şi de înfrântă. Lumina din ochi i se stinsese complet, nu mai era dispusă să zâmbească.

— Îţi aduc o cafea.

Înainte ca Leni să ajungă în bucătărie, o bubuitură zgudui uşa cabanei. Aproape simultan, uşa se deschise larg.

— Sal’tare, casă!

Marge Grăsana intră. Zeci de brăţări îi zornăiau la încheietura mâinii cărnoase, iar în urechi i se bălăbăneau doi cercei ca nişte momeli pentru peşti, scânteind în lumină. Părul îi creştea din nou. Îl pieptănase cu cărare pe mijloc şi îl prinsese în două cozi ca nişte pampoane, care se legănau la fiecare mişcare a ei.

Tata se strecură înăuntru prin spatele femeii de culoare şi îşi puse mâinile în şoldurile osoase.

— Am zis că nu poţi intra, fir-ar a dracului de treabă.

Marge Grăsana zâmbi şi îi întinse mamei o sticluţă cu o loţiune. I-o puse ferm în mâini şi închise mâinile ei mari peste mâinile mici ale mamei.

— Thelma a făcut-o din lavandă adunată din curtea ei. S-a gândit c-o să-ţi placă mult.

Leni observă însemnătatea acestui mic gest pentru mama ei.

— Nu avem nevoie de mila voastră, spuse tata. Ea miroase foarte bine şi fără să se dea cu porcăria aia.

— Prietenele îşi fac daruri între ele, Ernt. Iar Cora e prietena mea. De aceea sunt aici, de fapt. M-am gândit să beau o cafea cu vecinii mei.

— L-Leni, îi aduci tu o cană cu cafea lui Marge? spuse mama. Şi, eventual, şi o felie din checul cu merişoare.

Tata îşi încrucişă braţele, rămânând cu spatele la uşă.

Marge Grăsana o conduse pe mama la canapea, o ajută să se aşeze, apoi se aşeză lângă ea. Perna se lăsă sub greutatea femeii.

— De fapt, am vrut să vorbesc cu tine despre diareea mea.

— Sfinte Hristoase! făcu tata.

— A fost cruntă. Mă întrebam dacă n-ai cumva prin casă vreun leac, ceva. Dumnezeule mare, am avut nişte crampe cumplite!

Tata bombăni o înjurătură şi ieşi din cabană, trântind uşa.

Marge Grăsana zâmbi.

— E-atât de simplu să-i prosteşti pe bărbaţii ăştia. Aşadar, acum am rămas singure.

Leni le aduse cafeaua şi apoi se aşeză în vechiul fotoliu achiziţionat de la un magazin de vechituri din

Soldatna, cu un an în urmă.

Marge Grăsana o privi când pe Cora, când pe Leni şi apoi din nou pe Cora. Leni era sigură că nu rata niciun detaliu.

— Nu cred că Ernt a fost încântat de decizia Thelmei luată la înmormântarea lui Earl.

— Oh. Aia, spuse mama.

— Am văzut stâlpii instalaţi la şoseaua principală. Se pare că ridică un zid în jurul proprietăţii voastre.

Mama scutură din cap.

— Ba nu.

— Ştii ce fac zidurile? întrebă Marge Grăsana. Ascund ce se petrece în spatele lor. Îi prind pe oameni înăuntru ca într-o capcană. Îşi puse cana pe măsuţa de cafea şi se aplecă spre mama. Va pune lacăt acelei porţi, iar cheia va fi la el. Cum vei mai scăpa?

— N-n-o să facă asta, spuse mama.

— Zău? spuse Marge Grăsana. Aşa a spus şi sora mea ultima oară când am vorbit cu ea. Aş da orice să pot da timpul înapoi şi să schimb ce s-a întâmplat. În cele din urmă l-a părăsit, dar a fost prea târziu.

— L-a părăsit, spuse mama încet. De data asta, nu privi în altă parte. Asta i-a adus moartea. Astfel de bărbaţi… te caută fără încetare până te găsesc.

— Noi te putem proteja, spuse Marge Grăsana.

— Noi?

— Eu şi Tom Walker. Familia Harlan. Tica. Toţi cei din Kaneq. Sunteţi de-ale noastre, Cora, şi tu, şi Leni. El este un intrus. Ai încredere în noi. Lasă-ne să te ajutăm.

Leni se gândi la asta de-adevăratelea, serios; l-ar fi putut părăsi.

Asta ar fi însemnat să plece din Kaneq, probabil şi din Alaska.

Să-l părăsească pe Matthew.

Şi pe urmă? Ar fi trebuit să fugă mereu, să se ascundă, să-şi schimbe numele? Cum funcţiona asta? Mama nu avea bani, nu avea carduri de credit. Nici

măcar nu avea un permis de conducere valabil. Niciuna din ele nu avea. În acte, oare ea şi mama existau cu adevărat?

Şi dacă el tot le găsea?

— Nu pot, spuse mama în cele din urmă, iar Leni le consideră cele mai triste şi mai patetice cuvinte din câte auzise vreodată.

Marge Grăsana rămase holbându-se la mama mult timp; dezamăgirea i se citea în fiecare trăsătură a feţei.

— Bine. Lucrurile astea necesită timp. Noi suntem aici. Te vom ajuta. Nu trebuie decât să spui. Nu-mi pasă dacă asta se întâmplă în miez de noapte, în ianuarie. Vii la mine, bine? Nu-mi pasă ce-ai făcut tu sau ce-a făcut el. Vii la mine, şi eu am să te ajut.

Leni nu se putu abţine. Ocoli măsuţa de cafea şi se aruncă în braţele lui Marge Grăsana. Trupul masiv al femeii o învălui în liniştea lui, o făcu să se simtă în siguranţă.

— Haide, spuse Marge Grăsana. La şcoală cu tine. Mai ai puţin şi-ai absolvit.

Leni îşi luă rucsacul şi şi-l puse pe umăr. După ce o îmbrăţişa strâns pe mama sa şi îi şopti cuvintele: „Trebuie să vorbim despre asta”, Leni ieşi cu Marge Grăsana din casă. La jumătatea drumului către camionetă, apăru tata cu un bidon de douăzeci de litri de benzină în mână.

— Pleci aşa repede? întrebă el.

— Doar o cafea, Ernt. O las eu pe Leni la şcoală. Mă duc la magazin.

El lăsă jos bidonul de plastic din mână.

— Nu.

Marge Grăsana se încruntă.

— Nu, ce?

— Nu mai părăseşte nimeni locul ăsta fără mine. Nu-i nimic acolo, afară, pentru noi.

— Mai are cinci zile până la absolvire. Bineînţeles că va termina şcoala.

— S-o crezi tu, grăsano, spuse tata. Am nevoie de ea în gospodărie. Cinci zile nu înseamnă nimic. O să-i dea afurisita aia de hârtie.

— Vrei să intri în războiul ăsta? Marge Grăsana veni spre el, zornăind din brăţări. Dacă domnişoara asta lipseşte o singură zi de la şcoală, am să fac apel la autorităţi şi am să te dau pe mâna lor, Ernt Allbright. Să nu crezi nici măcar o secundă că n-am s-o fac. Poţi să fii descreierat şi mârşav cât pofteşti, dar n-ai s-o împiedici pe frumuseţea asta de fată să-şi termine şcoala. Ai priceput?

— Statului n-o să-i pese.

— O, ba da. Crede-mă. Vrei să le explic autorităţilor ce se petrece aici, Ernt?

— Ce mare rahat ştii tu?

— Ai grijă că am o gură cât o şură. Vrei să mă provoci?

— N-ai decât. Du-o la şcoală dacă înseamnă aşa mult pentru tine. Se uită la Leni. Vin să te iau la trei. Nu mă face să aştept.

Leni încuviinţă din cap şi urcă în vechea camionetă cu scaune jerpelite. Porniră pe aleea accidentată şi trecură de stâlpii din buşteni jupuiţi proaspăt montaţi. Pe şoseaua principală, învăluite într-un nor de praf, Leni îşi dădu seama că plângea.

Se simţi brusc copleşită. Miza era prea mare. Dacă mama fugea, şi tata chiar o găsea şi o omora?

Marge Grăsana trase în faţa şcolii şi parcă.

— Nu e drept că trebuie să te confrunţi cu aşa ceva. Dar viaţa nu e dreaptă, copilă. Presupun că ştii asta. Ai putea suna la poliţie.

Leni se întoarse.

— Şi dacă mama moare din cauza mea? Cum o să fie viaţa mea după aceea?

Marge Grăsana încuviinţă din cap.

— Vii la mine dacă ai nevoie de ajutor. Da? Promiţi?

— Sigur, spuse Leni fără vlagă.

Marge Grăsana se aplecă spre Leni, deschise cu un scârţâit capacul torpedoului şi scoase un plic gros.

— Am ceva pentru tine.

Leni era obişnuită cu darurile lui Marge Grăsana. O acadea, un roman, o agrafă colorată. Marge Grăsana îi punea adesea câte ceva în palmă la sfârşitul unei zile de muncă.

Leni se uită la plic. Era de la Universitatea din Alaska. Destinatarul era Lenora Allbright, via Marge Birdsall, magazinul universal din Kaneq.

Îi tremurau mâinile când deschise plicul şi citi primul rând. „Suntem încântaţi să vă oferim…”

Leni se uită la Marge Grăsana.

— Am reuşit.

— Felicitări, Leni!

Leni se simţea amorţită. Fusese *acceptată.*

La facultate.

— Şi acum? întrebă Leni.

— Te duci, spuse Marge Grăsana. Am vorbit cu Tom. O să plătească el şcolarizarea. Eu şi Tica îţi cumpărăm manualele, iar Thelma îţi dă bani de cheltuială. Eşti de-a noastră, şi noi te susţinem. N-ai nicio scuză, copilă. Pleci din locul ăsta în secunda în care poţi. Fugi ca dracul de tămâie, şi nu privi înapoi. Dar Leni…

— Da?

— Fii cu ochii-n patru până-n ziua în care pleci.

*

În ultima zi de şcoală, Leni crezu că o să-i explodeze inima. Ar fi căzut cu faţa în ţărână şi ar fi îngroşat statisticile Alaskăi. Fata care a murit din dragoste.

Perspectiva verii, a acelor lungi zile toride petrecute muncind de la răsărit până la asfinţit o înnebunea. Cum putea rezista până în septembrie fără să-l vadă pe Matthew?

— Nu prea o să ne vedem, spuse ea, simţind că i se

face rău. Vom munci amândoi tot timpul. Ştii cum e vara.

De acum încolo, viaţa însemna trudă.

Vara. Anotimpul migraţiei somonului şi al grădinilor care necesitau permanent îngrijire, al fructelor de pădure coapte pe dealuri, al conservelor de fructe, legume şi peşte, al somonului care trebuia tăiat fâşii, marinat şi afumat, al reparaţiilor care trebuiau făcute cât timp soarele strălucea.

— O să ne furişăm, spuse el.

Leni nu se putea imagina asumându-şi acest risc acum. Interdicţia familiei Harlan rupsese ultimul fir al controlului deţinut de tatăl ei. El dobora copaci şi jupuia buşteni zilnic, se trezea în miez de noapte şi umbla prin casă. Bombănea întruna şi bocănea fără încetare în zidul ăla al lui.

— Mergem împreună la facultate în septembrie, spuse Matthew (pentru că el ştia cum să viseze şi să creadă).

— Da, spuse ea, dorindu-şi asta mai mult decât orice altceva. Vom fi nişte copii normali din Anchorage.

Asta îşi spuneau tot timpul.

Leni merse alături de el până la uşă şi murmură un rămas-bun pentru doamna Rhodes, care o strânse tare în braţe şi îi spuse:

— Nu uita de petrecerea de absolvire din seara asta, de la cârciumă. Tu şi Mattie sunteţi invitaţii de onoare.

— Mulţumesc, doamnă Rhodes.

Afară, părinţii lui Leni o aşteptau cu o pancartă pe care scria FELICITĂRI PENTRU ABSOLVIRE! Ea se opri brusc.

Leni simţi mâna lui Matthew pe spatele ei. Era aproape sigură că o împinsese. Ea înaintă, străduindu-se să zâmbească.

— Hei, bună! spuse ea când părinţii se repeziră spre ea. Nu trebuia să faceţi asta.

Mama îi zâmbi larg.

— Glumeşti? Ai absolvit prima din clasă.

— O clasă cu doi elevi.

Tata o cuprinse cu un braţ şi o trase mai aproape.

— Eu n-am fost niciodată primul la nimic, Roşcato. Sunt mândru de tine. Şi acum poţi să uiţi de şcoala asta nenorocită. *Sayonara*, porcărie!

Urcară în camionetă şi plecară. Deasupra, un aeroplan zbura jos, scoţând un pârâit înfundat.

— Turişti. Tata rosti cuvântul ca pe o înjurătură, tare ca să-l audă oamenii. Apoi zâmbi. Mama a făcut prăjitura ta preferată şi *akutaq*[4] de căpşuni.

Leni încuviinţă din cap, prea deprimată pentru un zâmbet prefăcut.

Deasupra cârciumii pe jumătate terminate stătea atârnat un banner pe care scria: FELICITĂRI, LENI ŞI MATTHEW!!! PETRECERE DE ABSOLVIRE VINERI SEARĂ! 9 P.M. PRIMA BĂUTURĂ GRATIS!

— Leni, fetiţa mea? Arăţi tristă de parcă ţi s-au înecat corăbiile.

— Vreau să merg la petrecerea de absolvire de la cârciumă, spuse Leni.

Mama se aplecă în faţă ca să se uite la tata.

— Ernt?

— Vrei să te duc în nenorocita aia de cârciumă a lui Tom Walker şi să-i văd pe toţi ăia care distrug oraşul ăsta? spuse tata.

— Pentru Leni, spuse mama.

— Nici gând, madam.

Leni încercă să privească dincolo de mânie şi să-l vadă pe bărbatul acela despre care mama tot spunea că ar fi fost înainte ca Vietnamul să îl schimbe, şi iernile din Alaska să îi dea la iveală tenebrele din adâncul sufletului. Încercă să îşi amintească vremurile când era Roşcata, fetiţa lui, cocoţată pe umerii lui pe Hermosa Beach din California.

---

4 Îngheţată artizanală specifică zonei de vest a Alaskăi şi nordului Canadei.

— Te rog, tată. *Te rog.* Vreau să sărbătoresc absolvirea liceului din oraşul meu. Oraşul în care tu m-ai adus.

Când tata se uită la ea, Leni văzu ceva ce vedea atât de rar în ochii lui: iubire. Şi regret.

— Îmi pare rău, Roşcato. Nu pot face asta. Nici măcar pentru tine.

Capitolul 19

Seară.

Sunetul drujbei. Tăcere.

Leni stătea la fereastră şi privea în curte. Era ora şapte: ora cinei, o pauză în această lungă zi de muncă sezonieră. Tatăl ei urma să intre în casă în orice clipă, aducând cu el tensiune, încordare. Resturile petrecerii de absolvire în trei – prăjitură cu morcov şi *akutaq* de căpşuni – erau încă pe masă.

— Îmi pare rău, spuse mama, venind în spatele ei. Ştiu cât de mult ţi-ai dorit să mergi la petrecere. Sunt sigură că te gândeşti să pleci pe furiş. Eu aşa aş fi făcut la vârsta ta.

Leni luă o lingură cu vârf de *akutaq.* De obicei, îi plăcea. Nu şi astă-seară.

— Mi-am făcut o mie de planuri de evadare.

— Şi?

— Toate se termină la fel: tu, singură într-o cameră, sub o ploaie de pumni încasaţi de la tata.

Mama aprinse o ţigară şi suflă fumul.

— Chestia asta… zidul. Nu renunţă. Va trebui să fim mai precaute.

— Mai precaute? Leni se întoarse către ea. Cântărim fiecare cuvânt pe care-l rostim. Dispărem într-o clipită. Ne prefacem că nu avem nevoie de nimic şi de nimeni în afară de el şi de locul ăsta. Şi nimic din toate astea nu-i de ajuns, mamă. Nu putem face mai mult de atât pentru a-l împiedica s-o ia razna de tot.

Leni constată cât de greu era pentru mama ei să poarte această conversaţie; ar fi vrut să poată face ceea

ce făcuse mereu. Să pretindă că va fi mai bine, că el îşi va reveni, că nu făcuse rău cu intenţie sau că nu se va mai repeta. Să pretindă.

Dar lucrurile stăteau altfel acum.

— Am intrat la Universitatea din Alaska, la Anchorage, mamă.

— Oh, Dumnezeule, e grozav! spuse mama. Un zâmbet îi lumină faţa şi apoi păli. Dar nu ne putem permite…

— Tom Walker, Marge Grăsana, Thelma şi doamna Rhodes plătesc totul.

— Banii nu sunt singura problemă.

— Nu, spuse Leni, fără să se uite în altă parte. Ai dreptate.

— Va trebui să ticluim asta foarte bine, spuse mama. Cu niciun preţ, tata nu trebuie să afle că Tom plăteşte. Niciodată.

— Nu contează. Tata n-o să mă lase să plec. Ştii bine că n-o să mă lase.

— Ba da, o să te lase, spuse mama cu voce mai fermă decât auzise Leni de mulţi ani. Am să-l conving eu.

Leni dădu frâu liber visurilor. Facultate. Matthew. O viaţă nouă.

Da. Vezi să nu.

— Ai să-l convingi tu, spuse ea indiferentă.

— Înţeleg de ce n-ai încredere în mine.

Indignarea lui Leni se mai atenuă.

— Nu despre asta e vorba, mamă. Cum să te las aici singură cu el?

Mama îi zâmbi trist şi obosit.

— Nu mai discutăm despre asta. Gata. Tu eşti puiul. Eu sunt pasărea mamă. Ori îţi iei zborul singură, ori îţi dau eu vânt din cuib. Tu alegi. În orice caz, pleci la facultate cu iubitul tău.

— Tu crezi că-i posibil?

Leni simţi că visul ei se materializează.

— Când încep cursurile?

— Imediat după Ziua Muncii.

Mama încuviinţă din cap.

— În regulă. Va trebui să fii cu băgare de seamă. Isteaţă. Nu risca totul pentru un sărut. Ăsta-i genul de lucru pe care l-aş fi făcut eu. Uite ce-o să facem: Tu o să stai departe de Matthew şi de familia Walker până în septembrie. Eu voi dosi destui bani ca să-ţi cumpăr un bilet de autobuz până la Anchorage. O să umplem rucsacul pentru situaţii de urgenţă cu cele necesare. Apoi, într-o zi, o să aranjez să plecăm toţi trei într-o excursie la Homer. Tu ai să spui că vrei să te duci la toaletă şi ai s-o ştergi. Mai târziu, când tata se va calma, eu am să găsesc un bileţel lăsat de tine, în care scrii că ai plecat la facultate – fără să precizezi unde – şi promiţi să te întorci acasă la vară. O să funcţioneze. Ai să vezi. Dacă suntem precaute, o să funcţioneze.

Să nu-l vadă pe Matthew până în septembrie.

Da. Asta va trebui să facă.

Dar oare chiar o putea face? Dragostea ei pentru Matthew era esenţială, puternică precum mareea. Nimeni nu îi putea pune stavilă.

Îşi aminti filmul acela pe care îl văzuse împreună cu mama, cu mult timp în urmă. *Splendoare în iarbă.* Personajul interpretat de Natalie Wood se îndrăgosteşte la fel, până peste cap, de Warren Beatty, dar îşi pierde iubitul şi sfârşeşte la ospiciu. Când iese, el era însurat, avea un copil, dar îţi puteai da seama că niciunul din ei nu avea să mai iubească la fel pe nimeni niciodată.

Mama, vărsase multe lacrimi.

Leni nu înţelesese atunci. Acum însă înţelegea. Vedea că dragostea poate fi periculoasă şi imposibil de controlat. Vorace. Leni moştenise de la mama ei felul acesta de a iubi. Acum ştia asta.

— Vorbesc serios, Leni, spuse mama îngrijorată. Va trebui să fii isteaţă.

*

În iunie, tata lucră zilnic la zidul lui. La sfârşitul

lunii, stâlpii de susţinere făcuţi din buşteni jupuiţi erau toţi la locul lor; ieşeau din pământ din trei în trei metri, de-a lungul hotarului proprietăţii, un dublu hotar între terenul lor şi şoseaua principală.

Leni încercă să-şi înăbuşe dorul de Matthew, dar nu reuşea. Uneori, când trebuia să muncească, se oprea şi scotea colierul ascuns în buzunarul de la şold şi îl strângea atât de tare în palmă că aproape sângera de la vârful lui ascuţit. Făcu în cap liste cu diverse lucruri pe care dorea să i le spună, purta iar şi iar lungi conversaţii de una singură. Seara, citea romane pe care le găsea în cutia cu DONAŢII a magazinului universal. Unul după altul. *Dorinţa Necuratului, Văpaia şi floarea, Nebunul lunatic,* romane istorice despre femei care trebuiau să lupte pentru dragoste şi care erau, în cele din urmă, salvate de ea.

Cunoştea distincţia dintre realitate şi ficţiune, dar nu putea abandona poveştile ei de dragoste. Îi dădeau sentimentul că femeile îşi puteau controla destinele. Chiar şi într-o lume crudă, tenebroasă, care le împingea pe femei până la limitele extreme ale rezistenţei lor, eroinele acestor romane puteau învinge şi găsi iubirea adevărată. Îi ofereau lui Leni o rază de speranţă, umplându-şi astfel orele pustii ale nopţilor.

În timpul nesfârşitelor ore din zi, muncea: grădinărea, ducea gunoiul la container şi îi dădea foc, cenuşa rezultată folosind-o ca îngrăşământ în grădină, la prepararea săpunului şi ca insecticid pentru răzoarele de legume. Aducea apă, repara capcanele pentru crabi şi descurca plasele de pescuit. Hrănea animalele, aduna ouăle, repara îngrăditurile şi afuma peştele prins.

În tot acest timp, se gândea la Matthew. Numele lui deveni o mantră.

Un singur gând o anima: „Septembrie nu e aşa de departe”.

Veni luna iulie. Leni şi mama erau în continuare blocate în spatele zidului construit de tatăl ei, astfel că

fata începu să-şi piardă simţul realităţii. Ştia că pe 4 Iulie oraşul era în sărbătoare şi îşi dorea cu ardoare să participe şi ea.

Noapte de noapte, săptămână după săptămână, stătea întinsă în pat, mistuită de dorul de Matthew. Iubirea ei pentru el – o adevărată războinică, escaladând munţii, trecând râurile – depăşea graniţele obsesiei.

Spre sfârşitul lui iulie, începu să facă tot felul de scenarii sumbre – el îşi găsea pe altcineva, se îndrăgostea, decidea că Leni era o poveste prea complicată. Tânjea după mângâierea lui, visa la sărutările lui, la vocea lui. Teama i se inculcase în inimă, pervertind-o.

În august, era o epavă. Zidul era aproape gata. Întreg hotarul proprietăţii, de-a lungul şoselei principale, de la o costişă la cealaltă, era un zid de scânduri proaspăt tăiate. Doar o deschidere de trei metri peste aleea de acces le permitea să intre sau să iasă.

Dar zidul abia dacă o interesa pe Leni. Slăbise peste două kilograme şi aproape nu mai dormea. Noapte de noapte se trezea pe la ora trei sau patru şi ieşea pe prispă, gândindu-se: „El e acolo…”

De două ori, îşi încălţase cizmele; o dată, ajunsese până la capătul aleii, după care se întorsese.

Trebuia să se gândească atât la siguranţa mamei, cât şi la cea a lui Matthew.

Nici o lună nu mai rămăsese până la Ziua Muncii.

Trebuia pur şi simplu să aştepte să se vadă cu Matthew la Anchorage, când timpul avea să fie de partea lor.

Aceasta era mişcarea inteligentă. Dar iubirea îi întuneca raţiunea.

Trebuia să-l revadă, să se asigure că el încă o iubea.

Oare când devenise acest sentiment mai mult decât dorinţă? Când se materializase într-un plan?

Trebuie să-l văd.

Să fiu cu el.

N-o face, spunea vechea Leni, fata modelată de violenţa tatei şi de spaima mamei.

Doar o dată, venea răspunsul lui Leni, cea transformată de pasiune.

Doar o dată.

Dar cum?

*

La începutul lui august, în acele zile care durau optsprezece ore, preocuparea primordială era să adune hrană pentru iarnă. Recolta grădinii şi conservele de legume, fructele de pădure culese şi gemul făcut în casă, prada pescuită din ocean, râuri şi golf. Afumară somon, păstrăv şi halibut.

În acea zi, se treziseră devreme şi petrecuseră toată ziua pe râu, la captură de somon. Pescuitul era o treabă serioasă, şi nimeni nu vorbea prea mult. După aceea, aduseră prada acasă şi începură procesul de conservare a cărnii. Încă una dintr-un şir de zile lungi, istovitoare.

Luară, în sfârşit, pauză de masă şi intrară în cabană. Mama aduse o plăcintă cu somon şi fasole verde sotată în grăsime de porc. Îi zâmbi lui Leni, încercând să creeze impresia că totul era în regulă.

— Leni, pariez că abia aşteptţi să înceapă sezonul elanului.

— Da, spuse ea.

Avea vocea tremurată. Nu se mai putea gândi la nimic altceva în afară de Matthew. Dorul de el îi provoca suferinţă fizică.

Tata înfipse furculiţa în crusta fragedă a plăcintei, căutând peşte.

— Cora, plecăm la Sterling vineri. Au o sanie motorizată în ofertă, iar a noastră s-a dus dracului. Şi îmi trebuie şi nişte balamale pentru poartă. Leni, tu va trebui să rămâi aici şi să ai grijă de dobitoace.

Lui Leni aproape că îi căzu furculiţa din mână.

Vorbea serios?

Sterling era la cel puţin o oră şi jumătate de mers cu maşina, şi dacă tata vrea să aducă acasă o sanie motorizată, trebuia să plece cu camioneta, ceea ce însemna transfer cu feribotul, adică o jumătate de oră dus şi altă jumătate întors. Călătoria dus-întors la Sterling avea să dureze toată ziua.

Tata continuă să scormonească prin plăcintă. După ce mâncă tot peştele, începu să caute cartofi, apoi morcovi, şi în final mazăre.

Mama se uită la Leni.

— Eu nu cred că-i o idee bună, Ernt. Hai să plecăm cu toţii. Nu-mi place ideea de a o lăsa pe Leni singură acasă.

Leni simţi apăsarea tăcerii în timp ce tata îşi luă o bucată de pâine în farfurie.

— E incomod să mergem toţi trei înghesuiţi în camionetă atâta drum. O să fie bine.

*

Veni, în sfârşit, ziua de sâmbătă.

— În regulă, Leni, spuse tata cu voce foarte aspră. E vară. Ştii ce-nseamnă asta. Urşi negri. Puştile sunt încărcate. Ţine uşa încuiată dacă stai în casă. Când te duci la apă, fă mult zgomot şi ia cu tine fluierul pentru urşi. Ar trebui să fim acasă pe la cinci, dar dacă întârziem, vreau să intri în casă şi să încui uşile la opt. Nu-mi pasă câtă lumină-i afară. Fără pescuit de pe ţărm. Ne-am înţeles?

— Tată, am aproape optsprezece ani. Ştiu toate astea.

— Da, da. Ţi se pare c-ar fi mult. Îmi şi vine să râd.

— N-am să părăsesc proprietatea şi am să încui uşa, promise Leni.

— Aşa te vreau. Tata luă o cutie plină cu piei îmblănite, pe care urma să le vândă la blănarul din Sterling, şi se îndreptă spre uşă.

După ce ieşi, mama spuse:

— Te rog, Leni. Nu strica totul. Eşti atât de aproape de plecarea la facultate. Doar câteva săptămâni. Oftă. Nu mă asculţi.

— Ba ascult. N-o să fac nimic prostesc, minţi Leni.

Afară se auzi claxonul camionetei.

Leni îşi îmbrăţişă mama şi o împinse practic pe uşă afară. Îi privi plecând. Apoi aşteptă, numărând minutele până la plecarea feribotului.

Exact la patruzeci şi şapte de minute după plecarea lor, sări pe bicicletă şi porni pe aleea denivelată, trecu prin deschizătura din zidul de scânduri şi ieşi în şoseaua principală. Intră pe drumul ce ducea la proprietatea Walker. Se opri brusc în faţa casei din buşteni cu două etaje şi descălecă de pe bicicletă, privind împrejur. Nimeni nu ar fi stat în casă pe o astfel de vreme, ţinând cont că erau atâtea treburi de făcut. Îl văzu pe domnul Walker în stânga, lângă copaci, conducând un buldozer, mutând nişte maldăre de gunoi.

Leni îşi lăsă bicicleta să cadă în iarbă şi se uită la capătul scării cenuşii, late, erodate ce cobora pe plaja de pietriş. Cochilii sparte erau presărate printre alge marine, noroi şi pietre.

Matthew stătea în apa mică la o masă metalică înclinată, filetând somoni mari roşii-argintii, scoţând din ei săculeţi mari cu icre portocalii, pe care le punea cu grijă la uscat. Pescăruşii ţipau deasupra, coborând în picaj şi fâlfâind din aripi, aşteptând resturi. Pe apă, pluteau maţe, împrejurul cizmelor lui Matthew.

— Matthew! strigă Leni la el.

El ridică privirea.

— Părinţii mei sunt pe feribot, se duc la Sterling. Poţi trece pe la mine? Avem toată ziua doar pentru noi.

El lăsă jos cuţitul *ulu.*

— La dracu’! Sunt acolo în treizeci de minute.

Leni se întoarse la bicicletă şi sări pe ea.

Acasă, hrăni animalele şi le puse apă, apoi se agită ca o nebună, încercând să se pregătească pentru prima

întâlnire adevărată. Puse într-un coş merinde pentru un picnic şi se spălă pe dinţi – *din nou* –, se rase pe picioare şi se îmbrăcă într-o frumoasă rochie crem Gunne Sax, dăruită de mama la aniversarea de şaptesprezece ani. Îşi împleti părul lung până la brâu într-o singură coadă groasă cât încheietura mâinii şi o legă cu o fundă. Şosetele gri, din lână, cam uzate, şi bocancii stricau efectul romantic al ţinutei, dar mai bine de atât nu se putea.

Apoi aşteptă. Stătu pe prispă, cu coşul de picnic şi pătura în mână, bătând din picior. În dreapta ei, caprele şi găinile păreau agitate. Le insuflase probabil agitaţia ei. Deasupra, cerul, care ar fi trebuit să fie de un albastru azur, se întunecă. Se strânseră nori, care se întinseră şi acoperiră soarele.

Ai ei erau pe feribot acum, ancorând la Homer; aşa ar fi trebuit. „Dă Doamne să nu se întoarcă după ceva!”

În timp ce se uita fix la aleea de acces, auzi în depărtare huruitul unui motor. O barcă de pescuit. Sunetul acela era la fel de obişnuit vara, prin partea locului, precum bâzâitul ţânţarilor.

Alergă la marginea proprietăţii exact când o barcă de pescuit din aluminiu intră în golful lor. Apropiindu-se de plajă, motorul se opri, şi barca alunecă fără zgomot înainte, trăgând singură pe malul cu pietriş. Matthew era la cârmă, făcând cu mâna.

Ea coborî în grabă scările către plajă.

Matthew sări în apa mică şi veni spre Leni, trăgând barca mai sus pe plajă în urma lui, fermecând-o cu zâmbetul şi cu siguranţa lui, şi cu dragostea din priviri.

Într-o clipită, tensiunea în care trăise luni de zile dispăru. Se simţi frivolă, tânără. Îndrăgostită.

— Avem timp până la cinci, spuse ea.

El o ridică în braţe şi o sărută.

Râzând de *bucuria* pură pe care o simţea, Leni îl luă de mână şi merse cu el pe plajă dincolo de grote, la o limbă de pământ ce ducea la un colţ de teren împădurit

cu vedere către capătul opus al golfului. Stâncile se iţeau din pământ sub picioarele lor, nişte lespezi de piatră sfidătoare. Aici, oceanul se izbea de ţărmul stâncos, împroşcând stropi ce le atingeau pielea asemenea unor sărutări.

Ea întinse pătura şi aşează coşul de picnic.

— Ce-ai adus? întrebă Matthew, aşezându-se.

Leni îngenunche pe pătură.

— Chestii simple. Sandvişuri cu halibut, salată de crab, nişte fasole proaspătă, fursecuri cu zahăr. Se uită la el, zâmbind. Asta-i prima mea întâlnire.

— Şi a mea.

— Am trăit vieţi ciudate, spuse ea.

— Poate că aşa fac toţi, zise el, aşezându-se lângă ea, apoi întinzându-se şi trăgând-o în braţele lui.

Pentru prima oară după multe luni, ea putea respira.

Se sărutară atât de mult, că ea pierdu noţiunea timpului, a fricii, a oricărui alt sentiment; nu mai simţea decât moliciunea limbii lui căutând-o pe a ei şi gustul lui.

El descheie un nasture perlat de la rochia ei, atât cât să-şi strecoare mâna în decolteu. Ea simţi degetele aspre, bătătorite de muncă, alunecându-i pe piele; i se făcu pielea de găină, un fior atât de nou şi de surprinzător. Simţi cum îi atinge sânii, strecurându-şi mâna pe sub ţesătura din bumbac uzată a sutienului ei pentru a-i atinge sfârcul.

Bubuitul unui tunet.

Preţ de o secundă, fu atât de amorţită de plăcere, încât crezu că totul se petrecuse în imaginaţia ei.

Apoi se porni ploaia. Aprigă, iute, torenţială.

Se ridicară în picioare, râzând. Leni luă coşul de picnic şi începură să alerge amândoi de-a lungul plajei sinuoase, până pe malul abrupt de lângă privată.

Nu se opriră decât atunci când ajunseră în cabană, faţă în faţă, ochi în ochi. Leni simţi picăturile de ploaie alunecându-i pe obraji, picurându-i din păr.

— Alaska vara, spuse Matthew.

Leni îl privi, dându-şi seama *acum,* dintr-odată, înfiorată, cât de *mult* îl iubea.

Nu în felul toxic, dependent de afectivitate, disperat, în care mama ei îl iubea pe tata.

Ea avea nevoie de Matthew, dar nu ca să o salveze, să o completeze sau să o reinventeze.

Dragostea ei pentru el era cea mai limpede, cea mai curată, cea mai puternică emoţie pe care o simţise vreodată. Era ca atunci când deschideai ochii sau te maturizai şi îţi dădeai seama că ai avut tot timpul puterea de a iubi astfel. Pentru vecie. Pentru totdeauna. Sau pentru tot timpul pe care îl aveai.

Leni începu să-şi descheie rochia udă. Gulerul dantelat îi alunecă pe umeri, lăsând la vedere bretelele sutienului.

— Leni, eşti sigură…

Ea îi închise gura cu un sărut. Nu fusese niciodată mai sigură de ceva. După ce descheie complet rochia, aceasta îi căzu de pe trup în jurul picioarelor încălţate în bocanci. Păşi ca să iasă din rochie şi o împinse cu piciorul într-o parte.

Dezlegă şireturile bocancilor, îi scoase din picioare şi îi aruncă cât colo. Unul lovi peretele cabanei cu o bufnitură. Rămase doar în sutien.

— Vino, îi spuse lui Matthew şi îl conduse în pod, în dormitorul ei, unde el se dezbrăcă degrabă şi o trase jos, pe salteaua acoperită cu blănuri.

El îi scoase încet sutienul. Mâinile şi gura lui îi explorară trupul până ce fiecare nerv se încordă.

Leni se pierdu în el. Trupul ei căpătase propria existenţă, mişcându-se într-un ritm instinctiv, ancestral, ştiut probabil dintotdeauna, atingând o plăcere atât de intensă, că aproape o durea.

Era o stea; ardea atât de strălucitor, că se dezintegra în milioane de particule, lumina lor pulverizând totul împrejur. În final, căzu din nou pe

pământ, dar era altă fată. Asta o speria şi o bucura în acelaşi timp. Avea oare să mai existe vreodată ceva în viaţa ei care să o schimbe atât de profund? Şi acum, după această experienţă în care îl avusese pe el, cum l-ar fi putut lăsa? Vreodată?

— Te iubesc, spuse el încet.

— Şi eu te iubesc.

Cuvintele păreau prea sărace, prea banale, pentru a exprima toată acea emoţie.

Ea se lipi de el, privind prin lucarnă cum ploaia răpăia în geam. Ştia că avea să ţină minte această zi pentru tot restul vieţii.

— Cum crezi că va fi la facultate? întrebă ea.

— Ca tine şi ca mine. Aşa ca acum, tot timpul. Eşti pregătită să mergi?

La drept vorbind, Leni se temea că, atunci când va sosi momentul să plece, nu-şi va putea părăsi mama. Dar dacă rămânea, dacă abandona acest vis, nu avea să-şi mai revină vreodată. Nu putea privi în ochi un viitor atât de sumbru.

Aici, în braţele lui, cu magia *timpului* care făcea ca totul să fie posibil între ei, ea nu voia să spună nimic. Nu voia ca vorbele să se prefacă în ziduri care să îi despartă.

— Vrei să vorbeşti despre tatăl tău? întrebă el.

Leni avu impulsul de a spune *nu,* să facă ceea ce făcuse mereu: să tăinuiască. Dar ce fel de dragoste ar fi fost aceasta?

— Războiul l-a nenorocit, cred.

— Şi acum te loveşte?

— Nu pe mine. Pe mama.

— Tu şi mama ta trebuie să plecaţi de-aici, Len. I-am auzit pe tata şi pe Marge Grăsana vorbind despre asta. Vor să vă ajute, dar mama ta nu-i lasă.

— Nu e aşa de uşor pe cât crede lumea, spuse Leni.

— Dacă v-ar iubi, nu v-ar face rău.

El făcea lucrurile să pară atât de simple, ca şi cum ar fi fost puse într-o ecuaţie matematică. Dar legătura

dintre durere şi iubire nu era univocă. Era o chestiune complicată.

— Cum e? întrebă ea. Să fii în siguranţă?

El îi mângâie părul.

— Simţi asta acum?

Simţea. Poate pentru prima oară, dar era o nebunie. Ultimul loc în care Leni era în siguranţă era acolo, în braţele unui băiat pe care tatăl ei îl ura.

— Te urăşte, Matthew, şi nici măcar nu te cunoaşte.

— N-am să-l las să-ţi facă rău.

— Hai să vorbim despre altceva.

— Cum ar fi… despre cum mă gândesc la tine tot timpul? Mă înnebuneşte cât de mult mă gândesc la tine.

Matthew o trase lângă el ca să o sărute. Se sărutară o veşnicie, timpul încetinind doar pentru ei. Uneori vorbeau, îşi şopteau secrete sau glumeau, ori nu mai vorbeau deloc şi doar se sărutau. Leni învăţă magia de a cunoaşte pe cineva prin intermediul mângâierilor.

Trupul ei se trezi din nou în braţele lui, dar a doua oară când făcură dragoste fu altfel, din pricina cuvintelor rostite; viaţa reală se strecurase cumva în intimitatea lor.

Leni se temea că asta era tot ce le va rămâne. Doar această zi. Se temea că nu va izbuti niciodată să ajungă la facultate sau că tatăl ei o va ucide pe mama în absenţa ei. Se temea chiar că această dragoste pe care o simţea pentru Matthew nu era reală, sau că era reală, dar fragilă, că poate ea fusese atât de traumatizată de părinţii ei, că nu avea cum să afle ce este cu adevărat iubirea.

— Nu, spuse ea, pentru sine, pentru el, pentru întreg universul. Te iubesc, Matthew.

Era singurul lucru pe care îl ştia sigur.

Capitolul 20

O mână se apăsă pe gura lui Leni; o voce şopti aspru:

— Len, trezeşte-te.

Ea deschise ochii.

— Am adormit. A venit cineva.

Leni icni în palma lui Matthew.

Nu mai ploua. Soarele pătrundea prin lucarnă.

Afară, auzi motorul unei camionete, zăngănitul platformei de metal pe osie, în timp ce maşina înainta prin hârtoape.

— Dumnezeule! spuse Leni.

Sări peste Matthew, înşfacă nişte haine şi se îmbrăcă rapid. Ajunse aproape de scară când auzi uşa deschizându-se.

Tata intră, se opri, se uită în jos.

Stătea pe rochia udă de pe podea.

Fir-ar să fie!

Leni se repezi pe scări, pe care mai mult alunecă decât să le coboare.

Tata se aplecă după rochia umedă şi o ridică. De pe poalele dantelate picura apă.

— M-a… m-a prins vijelia, spuse Leni.

Inima îi bătea atât de puternic, că abia respira. Era ameţită. Se uită împrejur după ceva ce i-ar fi putut da de gol şi văzu bocancii lui Matthew.

Scoase un ţipăt scurt.

Rastelul din stânga tatei era doldora de puşti, poliţa de dedesubt, plină de cutii cu muniţie. Trebuia doar să întindă o mână, şi era înarmat până-n dinţi.

Leni se repezi şi îşi luă rochia udă leoarcă.

Mama se încruntă. Privirea ei o urmări pe cea a lui Leni, oprindu-se la bocanci. Făcu ochii mari. Se uită la Leni şi apoi către pod. Păli.

— De ce te-ai îmbrăcat cu rochia asta bună? întrebă tata.

— F-fetele mai fac chestii din astea nostime, Ernt, spuse mama, venind lângă el, ca să nu poată vedea bocancii.

Tata privi împrejur; pufnea pe nări. Lui Leni îi inspiră imaginea unui animal de pradă pe urmele vânatului.

— Simt un miros ciudat aici.

Leni îşi agăţă rochia într-un cârlig de lângă uşă.

— Este picnicul pe care l-am pregătit pentru noi, spuse Leni. Am… am vrut să vă fac o surpriză.

Tata se duse la masă şi deschise capacul coşului, uitându-se înăuntru.

— Sunt doar două farfurii.

— Mi s-a făcut foame şi am mâncat. Asta e pentru voi doi. M… m-am gândit că o să vă facă plăcere după ce-aţi bătut atâta drum până la Sterling.

Se auzi un scârţâit de sus.

Tata se încruntă şi se uită spre pod. Se duse la scară.

„Stai locului, Matthew”.

Tata atinse scara podului, privi în sus. Se încruntă. Leni îl văzu ridicând un picior şi punându-l pe prima treaptă.

Mama se aplecă, luă bocancii lui Matthew şi îi puse în cutia mare de carton de lângă uşă. Făcu asta dintr-o singură mişcare fără poticneli, apoi veni lângă tata.

— Hai să-i arătăm lui Leni sania motorizată, spuse ea, îndeajuns de tare ca să o audă Matthew. E parcată afară, lângă ţarcul caprelor.

Tata dădu drumul scării podului şi se întoarse spre ele. Avea o privire ciudată în ochi. Bănuia oare ceva?

— Sigur. Haideţi.

Leni veni după tatăl ei la uşă. Când tata deschise uşa, ea se uită în urmă, la pod.

„Pleacă, Matthew”, îşi spuse în gând. „Fugi”.

Mama o ţinu strâns de mână pe Leni când traversară prispa şi coborâră pe iarbă, ca şi cum s-ar fi temut că Leni s-ar fi întors şi ar fi fugit.

În golf, barca din aluminiu a lui Matthew lucea argintie în soare pe plajă. Vijelia neaşteptată spălase peisajul, lăsase totul curat. Lumina scânteia dintr-un milion de picături de apă, pe fire de iarbă şi pe florile de câmp.

Leni spuse ceva repede – nici măcar nu-şi dădu seama ce, orice l-ar fi făcut pe tatăl ei să se uite la ea, şi nu către plajă.

— Uite-o, spuse el când ajunseră la remorca ruginită prinsă de camionetă. Pe ea stătea o sanie motorizată veche, cu scaun jerpelit şi un far lipsă. O să reparăm scaunul cu bandă adezivă, aşa că-i ca nouă.

Lui Leni i se păru că aude uşa cabanei deschizându-se şi prispa scârţâind sub paşi.

— Este *grozavă*! strigă ea. O putem folosi să pescuim la copcă şi să vânăm reni. O să fie minunat să avem două sănii.

Auzi bâzâitul distinct al unui motor pornind şi *scrâşnet* pe nisip.

Tata o împinse pe Leni la o parte.

— Ce-i asta, o barcă în golful nostru?

Jos, barca din aluminiu ţâşnise pe apă, cu prora ridicată mândră, îndepărtându-se în mare viteză.

Leni îşi ţinu respiraţia. Nu încăpea nicio îndoială că era Matthew, părul lui blond, barca lui nouă-nouţă. Oare tata îl va recunoaşte?

— Ai dracului turişti! spuse tata în sfârşit, întorcându-se. Copiii ăia de bogătani se cred stăpâni pe statul ăsta vara. Am să pun semne cu TRECEREA OPRITĂ.

Reuşiseră. Scăpaseră cu bine. „Am reuşit, Matthew!”

— Leni.

Vocea mamei sale. Tăioasă. Părea supărată, sau poate speriată.

Mama şi tata se uitau amândoi la ea.

— Ce? întrebă Leni.

— Tatăl tău vorbeşte cu tine, spuse mama.

Leni zâmbi relaxat.

— Oh! Scuze!

— Presupun că erai cu capul în nori, cum spunea bătrânul meu.

Leni ridică din umeri.

— Mă gândeam şi eu.

— La ce?

Leni auzi schimbarea de ton din vocea lui, şi asta o îngrijoră. Observă cât de atent o privea acum. Poate că, până la urmă, nu scăpaseră. Poate că el ştia… poate că se juca doar cu ea.

— Of, adolescenţii ăştia, spuse mama cu voce tremurândă.

— Eu o întreb pe Leni, nu pe tine, Cora.

— Mă gândeam că ar fi distractiv să mergem undeva, să petrecem ziua împreună. Poate să ne încercăm norocul la Pedersen’s Resort, pe Kenai. Am avut mereu noroc acolo.

— Bună idee. Tata plecă de lângă sania motorizată cea nouă şi se uită pe aleea de acces. Ei bine, vara n-a plecat. Am o groază de muncă.

Le lăsă pe cele două singure, merse la magazia cu scule şi îşi luă drujba. O agăţă de umăr, se îndreptă spre alee şi dispăru între copaci.

Mama şi Leni rămaseră acolo, abia respirând, până auziră drujba huruind.

Mama se întoarse spre Leni şi şopti cu asprime:

— Proastă, proastă, proastă! Ai fi putut fi prinsă.

— Am adormit amândoi.

— Greşelile fatale par banale. Vino, spuse mama, conducând-o în cabană. Stai lângă foc. Am să te pieptăn. Ai părul vraişte. Ai noroc că el nu observă astfel de chestii.

Leni luă un taburet cu trei picioare şi îl duse lângă sobă. Se aşeză pe el, sprijinindu-şi picioarele goale pe treapta de dedesubt, despletindu-şi părul în timp ce aştepta.

Mama scoase un pieptene cu dinţi rari din cana albastră de cafea de pe măsuţa de toaletă improvizată şi începu să îi descâlcească uşor părul lui Leni, lung până la brâu. Apoi îi masă scalpul cu ulei şi îi unse mâinile

aspre cu puţin balsam parfumat, făcut din plante medicinale.

— Crezi c-ai scăpat de data asta şi vei vrea să-l vezi pe Matthew din nou. La asta te gândeai, nu-i aşa?

Bineînţeles că mama ştia.

— Am să fiu mai atentă data viitoare, spuse Leni.

— N-o să mai existe data viitoare, Leni. Mama o luă pe Leni de umeri şi o întoarse pe scaun cu faţa spre ea. Ai să aştepţi până la facultate, aşa cum am vorbit. Vom face cum am plănuit. În septembrie, te vei întâlni cu Matthew în Anchorage şi vă veţi începe viaţa.

— Am să mor dacă nu-l văd.

— Ba nu. N-ai să mori. Te rog, Leni, gândeşte-te la mine, dacă nu la tine.

Leni se jenă de propriul egoism.

— Iartă-mă, mamă. Ai dreptate. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Sexul schimbă totul, spuse mama încet.

*

Câteva zile mai târziu, în timp ce mama şi Leni mâncau terci de ovăz la micul dejun, uşa cabanei se deschise. Tata intră, cu părul lui negru şi cămaşa din flanel pline de talaş.

— Veniţi cu mine. Amândouă. Repede!

Leni ieşi cu părinţii ei din cabană şi porniră spre aleea de acces. Tata mergea repede, cu paşi de uriaş. Mama se poticnea pe lângă el, chinuindu-se să ţină pasul pe pământul moale.

— Doamne, Dumnezeule! o auzi Leni pe mama ei şoptind şi ridică privirea.

Zidul la care tatăl ei muncise toată vara se ridica în faţa lor. Finalizat. Înălţat din scânduri din lemn proaspăt rindeluit, puse una peste alta, se întindea în linie dreaptă, cu rotocoale de sârmă ghimpată deasupra. Arăta desprins din Gulag.

Dar asta nu era partea cea mai proastă. Acum, exista o poartă la capătul aleii; un lanţ greu, lung ţinea

poarta legată. Un lacăt metalic atârna de zalele lanţului. Leni văzu cheia atârnând de un lanţ la gâtul tatei.

Tata o trase pe mama aproape. Zâmbea acum. Se aplecă, şopti ceva în urechea mamei şi sărută mica vânătaie purpurie de la baza gâtului ei.

— Acum suntem doar noi, aici, rupţi de toată lumea aia vicleană, nenorocită spuse el triumfal. Vom fi în siguranţă de acum.

Leni învăţase că teamă nu era odaia strâmtă şi întunecată pe care şi-o imaginase mereu; un spaţiu minuscul, un plafon care te apasă, o podea rece la atingere.

Nu.

Teama era ditamai conacul, un şir de camere legate între ele prin culoare nesfârşite.

După ce poarta a rămas încuiată cu lanţul acela zornăitor, Leni învăţă sentimentul dat de acele încăperi. Noaptea, în patul ei, stătea întinsă în pod şi încerca să nu adoarmă, pentru că somnul aducea cu el coşmaruri. Teama cu care se lupta pe timpul zilei o asedia noaptea. Visa că moare într-o sută de feluri – înecată, căzând printr-o crăpătură în gheaţă, prăvălindu-se de pe un munte, împuşcată în cap.

Metafore, toate. Moartea fiecărui vis nutrit vreodată şi a tuturor celor pe care urma să le nutrească.

Tata stătea numai în preajma lor, vorbind ca şi cum totul era în regulă, bine dispus pentru prima dată după ce fusese alungat de pe teritoriul familiei Harlan. Avea chef de glume, râdea, muncea alături de ele. Noaptea, Leni îşi asculta părinţii vorbind şi făcând dragoste. Mama se pricepea de minune să se prefacă. Leni îşi pierduse acea abilitate din copilărie, de a pretinde că totul era normal.

La un singurul lucru nu înceta să se gândească: „Trebuie să evadăm”.

*

— Trebuie să-l părăsim, spuse Leni sâmbătă

dimineaţă, fix la o săptămână de când el ferecase poarta.

Era pentru prima oară când tata le lăsase singure.

Mama se opri, odihnindu-şi mâinile pe aluatul pe care îl frământa.

— O să mă omoare, şopti ea.

— Mamă, nu pricepi? O să te omoare aici. Mai devreme sau mai târziu. Nu uita că vine iarna. Întunericul. Frigul. Şi noi aici, încuiate în spatele zidului ăstuia. N-o să lucreze la conductă iarna asta. O să fim doar noi cu el, în beznă. Cine îl va împiedica sau ne va sări în ajutor?

Mama se uită agitată la uşă.

— Şi unde să plecăm?

— Marge Grăsana s-a oferit să ne ajute. La fel şi familia Walker.

— Nu Tom. Asta ar înrăutăţi lucrurile.

— Facultatea începe în trei săptămâni şi jumătate, mamă. Trebuie să plec cât mai repede posibil. Vii cu mine?

— Poate c-ar trebui să pleci fără mine.

Leni ştiuse că asta se va întâmpla. Se luptase cu acest gând şi ajunsese în sfârşit la un răspuns.

— Eu trebuie să plec, mamă. Nu pot trăi aşa, dar am nevoie de tine. Mi-e teamă… N-am să te pot părăsi.

— Ca două picături de apă, spuse mama cu tristeţe în glas. Dar ea înţelese. Ele fuseseră mereu împreună. Trebuie să pleci. Vreau să pleci. Nu mi-aş putea-o ierta dacă n-ai pleca. Aşadar, care ţi-e planul?

— Cu prima ocazie ivită, fugim. Poate pleacă la vânătoare şi luăm barca. Oricare-ar fi varianta, ne folosim de ea. Dacă suntem tot aici când va cădea prima frunză, s-a terminat totul.

— Deci, fugim pur şi simplu. Cu nimic.

— Viaţa noastră e suficientă.

Mama îşi abătu privirea în altă parte. După un răstimp foarte îndelungat, reuşi să dea aprobator din cap.

— Am să-ncerc, spuse.

Nu era răspunsul dorit de Leni, dar era cel mai bun pe care avea să-l primească. Se ruga doar ca, atunci când se va ivi ocazia să fugă, mama să vină cu ea.

*

Vremea începu să se schimbe. Ici şi colo, frunzele de un verde aprins începură să capete nuanţe aurii, ruginii, stacojii. Mestecenii, invizibili tot anul, pierduţi printre ceilalţi copaci, ieşiră îndrăzneţi la iveală, cu scoarţa lor albă ca nişte aripi de porumbei şi cu frunzele lor precum milioane de lumânări aprinse.

Cu fiecare frunză ce-şi schimba coloritul, tensiunea lui Leni creştea. Se apropia sfârşitul lui august; era devreme pentru sosirea toamnei, dar aşa era acest ţinut, capricios.

Deşi ea şi mama nu mai discutaseră niciodată despre planul lor de evadare, nu renunţaseră nicicând la el. De fiecare dată când tata ieşea din casă, ele schimbau priviri în care plutea întrebarea: „Acum e momentul?”

În această zi, Leni şi mama ei făceau sirop de afine, când tata intră în casă. Era murdar şi transpirat, cu un strat fin de praf negru depus pe faţa umedă. Pentru prima oară, Leni observă fire albe în barba lui. Avea părul strâns la ceafă într-o coadă neglijentă şi îşi legase pe frunte o bandană. Intră în bucătărie, cu cizmele de cauciuc tropăind pe podeaua din placaj, şi se uită la ceea ce gătea mama pentru cină.

— Iar? spuse el, zgâindu-se la crochetele de somon. Fără legume?

— Le pun la conservat. Am rămas fără făină şi mai avem doar puţin orez. Ţi-am mai spus, zise mama plictisită. Dacă m-ai lăsa să merg în oraş…

— Ar trebui să te duci la Homer, tată. Să aduci provizii pentru iarnă, interveni Leni, sperând ca tonul ei să pară indiferent.

— Nu cred că sunteţi în siguranţă singure aici.

— Datorită zidului suntem în siguranţă, spuse Leni.

— Nu total. La flux, cineva ar putea intra cu barca în golf, spuse tata. Cine ştie ce se poate întâmpla cât sunt plecat? Poate c-ar trebui să mergem cu toţii. Să luăm ce ne trebuie de la jigodia aia din oraş.

Mama se uită la Leni.

„Asta e”, se citi în privirea lui Leni.

Mama scutură din cap. Căscase ochii mari. Leni înţelese temerea mamei; discutaseră să fugă amândouă cât tata ar fi fost plecat, nu să fugă cât tata ar fi fost cu ele. Dar vremea se schimba; nopţile se răceau, ceea ce însemna că se apropia iarna. Cursurile la facultate începeau în mai puţin de o săptămână. Aceasta era şansa lor să fugă. Dacă plănuiau cum trebuia…

— Să mergem, spuse tata. Chiar acum.

Bătu din palme. La auzul sunetului strident, mama tresări.

Leni se uită lung la rucsacul pentru situaţii de urgenţă, plin – întotdeauna – cu toate cele necesare ca să supravieţuiască în sălbăticie. Nu-l putea lua fără să trezească suspiciuni.

Trebuiau să evadeze cu mâinile goale, doar cu hainele de pe ele.

Tata luă o puşcă din rastelul de lângă uşă şi o puse pe umăr.

Era un avertisment oare?

— Să mergem!

Leni se duse la mama, puse o mână pe talia ei subţire, simţind-o cum tremura.

— Haide, mamă, spuse Leni pe un ton fără inflexiuni.

Merseră la uşa cabanei. Leni se opri şi se întoarse să mai privească o dată interiorul cald, plăcut al cabanei. În ciuda întregii dureri, a suferinţei sufleteşti şi a fricii, aceasta constituia singurul cămin adevărat pe care îl avusese vreodată.

Spera să nu îl mai revadă vreodată. Această pierdere o întrista teribil.

În camionetă, aşezată între părinţii ei pe bancheta jerpelită, Leni simţea spaima mamei; emana un miros acid. Leni ar fi vrut s-o liniştească, să-i spună că va fi bine, că vor evada şi se vor muta în Anchorage şi că totul va fi bine, dar stătea acolo pur şi simplu, abia respirând, rezistând, sperând că atunci când avea să vină momentul să fugă îşi vor putea face picioarele să se mişte.

Tata porni motorul camionetei şi o luă spre poartă.

Acolo se opri, coborî, lăsă portiera deschisă şi se duse la poartă, apucând lacătul. Scoase cheia de la gât şi o introduse în butucul lacătului, răsucind-o cu forţă.

— Asta e, îi spuse Leni mamei. În oraş, fugim. Feribotul ancorează în patruzeci de minute. O să găsim o cale de a urca la bord.

— N-o să meargă. O să ne prindă.

— Apoi mergem la Marge Grăsana. Ea o să ne ajute.

— O să rişti şi viaţa ei?

Lacătul uriaş din fier se descuie cu un troncănit. Tata împinse poarta din stânga peste pământul mlăştinos denivelat, apoi deschise şi poarta din dreapta. Şoseaua principală se văzu din nou.

— Am putea avea o singură şansă, spuse mama, muşcându-şi îngrijorată buza de jos. Ar fi bine să fie cea corectă, sau mai aşteptăm.

Leni era conştientă că era un sfat bun, dar nu ştia dacă mai putea aştepta. Acum, că îndrăznise să se gândească cu adevărat la libertate, ideea întoarcerii în captivitate părea de neîndurat.

— Nu putem aştepta, mamă. Frunzele cad. Iarna ar putea veni mai devreme anul ăsta.

Tata urcă în maşină şi trânti portiera. Porniră. După ce trecură de poartă, Leni se răsuci pe scaun, uitându-se printre puştile din rastelul pentru arme. Pe lemnul proaspăt tăiat fusese scris ceva cu litere negre.

NU INTRAŢI. TRECEREA OPRITĂ.

INTRUŞII VOR FI ÎMPUŞCAŢI.

Reţinu că tata nu închisese porţile după ce ieşiră. Cotiră pe şoseaua principală, trecură în viteză prin faţa arcadei de la intrarea pe proprietatea Walker şi lăsară în urmă aleea de acces pe proprietatea lui Marge Birdsall.

Imediat după aerodrom, pe şosea fusese împrăştiat pietriş nou, care trosnea acum sub roţi. În faţă era podul din lemn proaspăt vopsit, unde câţiva oameni îmbrăcaţi în fulgarine colorate stăteau pe lângă balustradă, privind în jos la râu, arătând înspre somonul roşu aprins care înota prin apa limpede în drumul lui spre depunerea icrelor şi spre moarte.

Când trecură în viteză pe lângă ei, împroşcându-i cu fum negru, tata lăsă în jos geamul şi le strigă:

— Plecaţi înapoi în California!

În oraş, pe mijlocul Străzii Principale era instalată o baricadă – o grămadă de capre pentru tăiat lemne, găleţi albe şi conuri portocalii îi ţinea pe turişti la distanţă de buldoexcavatorul ce săpa un şanţ în faţa restaurantului. În spatele baricadei, de-a lungul străzii, se căsca o gaură în pământ, iar noroiul era adunat pe margine.

Tata puse o frână atât de bruscă, de bătrâna camionetă se opri derapând în iarba înaltă de pe marginea străzii. De aici, îl puteau vedea pe cel care manipula buldoexcavatorul: Tom Walker.

Tata parcă în grabă şi opri motorul. Se împinse cu tot corpul în portiera care opunea rezistenţă, sări din camionetă şi trânti portiera în urma lui.

— Stai cu mine, mamă, ţine-mă de mână, spuse Leni exact în clipa în care tata apăru la portiera din dreapta, o deschise, o înşfacă pe mama de încheietura mâinii şi o trase afară.

Mama privi înapoi, disperată. „Pleacă”, spuse ea ferm. Tata o smuci pe mama de mână, făcând-o să se împiedice ca să ţină pasul cu el.

— Fir-ar al naibii! spuse Leni.

Îşi văzu părinţii croindu-şi drum printre cei câţiva turişti aflaţi acolo în acea zi însorită de sfârşit de august,

tata lovind cu coatele mai tare decât ar fi fost necesar pentru a-i îmbrânci pe oameni.

Leni nu rezistă tentaţiei; coborî din camionetă şi se luă după ei. Poate că mai exista o posibilitatea de a o lua pe mama de lângă el. Nu le trebuia mult timp, doar atât cât să dispară. Vor fura o barcă dacă va fi nevoie. Poate că exact de diversiunea aceasta aveau nevoie.

— Walker! urlă tata.

Domnul Walker lăsă jos cupa excavatorului şi îşi scoase şapca de pe fruntea asudată.

— Ernt Allbright, spuse el. Ce surpriză plăcută!

— Ce mama *dracului* faci?

— Sap un şanţ.

— Pentru ce?

— Electricitate pentru oraş. Instalez un generator.

— *Ce*?

Domnul Walker repetă, pronunţând cuvântul *electricitate* răspicat, ca şi cum ar fi vorbit cu cineva care nu pricepe engleză.

— Şi dacă noi *nu vrem* electricitate în Kaneq?

— Am cumpărat servituţi de la toate afacerile din oraş, Ernt. Am plătit în numerar, preciză domnul Walker. De la oameni care vor lumină, frigidere şi căldură iarna. Oh, şi lumină stradală. N-o să fie grozav?

— N-am să te las.

— Şi ce-ai să faci? Ai să scrii din nou cu vopsea? N-aş recomanda. A doua oară, n-am să mai fiu atât de îngăduitor.

Leni veni în spatele mamei, o apucă de mânecă, încercând să o tragă deoparte în timp ce tata se concentra la altceva.

— Leni!

Era vocea lui Matthew. Stătea în faţa cârciumii, cu o cutie mare de carton în braţe.

— Ajută-ne, strigă ea.

Tata o prinse pe Leni de braţ şi o trase spre el.

— Crezi că ai nevoie de ajutor? Pentru ce?

Ea scutură din cap.

— Pentru nimic, murmură ea răguşit. N-am vrut.

Se uită la Matthew, care pusese cutia jos şi venea acum spre ei, coborând de pe trotuar.

— Fă bine şi zi-i flăcăului ăluia să se oprească, altfel, Dumnezeu cu mila…

Tata puse mâna pe cuţitul de la brâu.

— Sunt bine, strigă ea către Matthew, dar era limpede că el nu o crezu. O văzu că plânge. S-stai acolo. Spune-i tatălui tău că suntem bine.

Matthew îi rosti numele. Ea citi pe buzele lui, dar nu auzi.

Tata o strânse mai tare pe Leni de braţ, ca într-o menghină. Le conduse pe Leni şi pe mama înapoi la camionetă, le împinse în cabină şi trânti portiera.

Totul, în mai puţin de două minute. Sosirea în oraş, scena, strigătul disperat după ajutor şi întoarcerea la camionetă.

Tot drumul spre casă, tata bombăni în barbă. Singurele cuvinte pe care Leni le putu desluşi fură *mincinos* şi *Walker*.

Mama o ţinu pe Leni de mână tot timpul cât camioneta le hurducăi pe drumul denivelat, până ajunseră pe proprietatea lor. Leni încercă să găsească o modalitatea de a-şi calma tatăl. Ce o făcuse să strige aşa? Ştia bine că nu trebuia să ceară ajutor.

Iubire şi teamă.

Cele mai distructive forţe de pe pământ. Teama o răscolise, iubirea o făcuse iraţională.

Tata trecu prin porţile deschise, continuând să bombăne. Leni se gândi: Când coboară să închidă porţile, pun mâna pe volan, dau înapoi şi demarez în trombă, dar el lăsă porţile deschise în urma lor.

Deschise. Ar fi putut fugi în miez de noapte…

În luminiş, parcă şi opri motorul, apoi o apucă pe Leni şi o târî după el prin curte, pe scări şi pe prispă. O împinse în casă cu atâta forţă, că fata se împiedică şi

căzu grămadă.

Mama veni în urma lui, păşind precaută, cu un calm exersat pe chip. Cum de reuşea asta, Leni nu ştia.

— Ernt, exagerezi. Te rog. Haide să vorbim despre asta.

Puse o mână pe umărul lui.

— Tu crezi că ai nevoie de ajutor, Cora? spuse el cu o voce ciudat de încordată.

— E tânără. N-a vrut să spună nimic cu asta.

Leni văzu respiraţia lui precipitată, felul în care îi zvâcneau degetele. Deborda de energie, furia îl metamorfoza.

— Minţi, spuse el.

Mama scutură din cap.

— Nu, nu te mint. Nici măcar nu ştiu la ce te referi.

— Tot timpul, numai familia Walker, murmură el.

— Ernt, e o nebunie…

El o lovi atât de tare, că femeia se izbi de perete. Înainte ca mama să se poată ridica în picioare, el se năpusti din nou asupra ei, trăgând-o de păr. Îşi înfipse mâinile în părul ei şi o izbi cu capul de podea.

Leni sări la tatăl ei, suindu-se în cârca lui. Se prinse de el şi îl trase de păr, urlând.

— Dă-i drumul!

El se smuci şi o izbi pe mama cu fruntea de podea.

Leni auzi uşa deschizându-se în spatele ei; câteva secunde mai târziu, fu doborâtă din cârca tatălui. Îl văzu pe Matthew trăgându-l pe tata de pe mama, răsucindu-l şi lovindu-l în maxilar atât de puternic, că tata se dezechilibra şi se prăvăli în genunchi.

Leni fugi la mama ei şi o ajută să se ridice în picioare.

— Trebuie să plecăm. Acum.

— Pleacă tu, spuse mama, uitându-se agitată spre tata, care gemea de durere. Pleacă!

Avea faţa plină de sânge, buza spartă.

— Nu te părăsesc, spuse Leni.

Ochii mamei se umplură de lacrimi, care începură să picure amestecate cu sânge.

— N-o să mă lase niciodată să plec. Pleacă tu. *Pleacă.*

— Nu, spuse Leni. Nu te las.

— Are dreptate, doamnă Allbright, spuse Matthew. Nu puteţi rămâne aici.

Mama oftă.

— Bine. Am să merg la Marge Grăsana. Ea o să mă protejeze, dar Leni, nu vreau să rămâi în preajma mea. Înţelegi? Dacă vine după mine, nu vreau să fii acolo. Se uită la Matthew. Vreau să *dispară* pentru cel puţin douăzeci şi patru de ore. Ascunsă undeva unde el să n-o găsească. De data asta, mă duc la poliţie. Depun plângere.

Matthew încuviinţă din cap solemn.

— N-am să permit să i se întâmple ceva, doamnă Allbright. Promit!

Tata scoase un horcăit, înjură, încercă să se ridice.

Mama ridică rucsacul pentru situaţii de urgenţă al lui Leni şi i-l întinse.

— *Acum,* Leni. Trebuie să fugim.

Ieşiră în goană din cabană, în curtea scăldată în razele strălucitoare ale soarelui, în direcţia camionetei lui Matthew.

— Urcaţi! strigă el, apoi se duse în grabă la camioneta tatei, deschise capota şi meşteri ceva la motor.

În urma lor, uşa cabanei se deschise. Tata ieşi împleticindu-se.

Leni auzi armatul unei puşti.

— Cora, fir-ar al dracului! Tata era pe prispă, sângerând abundent la frunte, orbit de sânge, cu o puşcă în mână. Unde eşti?

— Urcaţi! strigă Matthew, aruncând ceva printre copaci.

Sări la volan şi porni camioneta.

Sub o ploaie de alice şuierând asurzitor, Leni sări pe banchetă, şi mama se ghemui în spatele ei. Matthew băgă în viteză şi demară. Partea din spate a camionetei derapă în iarba înaltă înainte ca roţile să capete aderenţă. Goni pe alee, trecu prin porţile deschise şi coti pe şoseaua principală.

Coti pe aleea proprietăţii lui Marge Grăsana şi merseră până la capătul acesteia, claxonând neîntrerupt.

— Ai grijă de ea şi ţine-o departe de mine, îi spuse mama lui Matthew, care încuviinţă din cap.

Leni se uită la mama. Toată viaţa lor – şi toată iubirea lor – se adună în acea privire.

— N-ai să te-ntorci la el, spuse Leni. Suni la poliţie. Depui plângere. Ne întâlnim în douăzeci şi patru de ore. Pe urmă fugim. Promiţi?

Mama dădu aprobator din cap, o îmbrăţişă strâns şi îi sărută lacrimile de pe obraji.

— Du-te, spuse ea cu glas tăios.

După ce mama coborî din camionetă, iar ei plecară, Leni derulă tot filmul în minte, plângând încet. Fiecare respiraţie îi provoca durere şi trebuia să se lupte cu dorinţa de a se întoarce, de a fi cu mama ei. Greşise oare că o părăsise?

Matthew coti la poarta domeniului Walker şi trecu în viteză pe sub arcada de la intrare.

— Nu putem merge aici! Ne va căuta! spuse Leni. Mama a zis că trebuie să dispărem o zi.

El parcă şi coborî.

— Ştiu. Dar e perioada refluxului. Nu putem folosi bărcile şi nici hidroavionul. Ştiu un singur loc unde putem dispărea. Rămâi aici.

Cinci minute mai târziu, Matthew reveni cu un rucsac pe care îl aruncă în remorcă.

Leni se tot uita în urmă, pe aleea de acces a proprietăţii Walker.

— Nu-ţi face griji. Nu va găsi capul de distribuţie o vreme, o linişti Matthew.

Porniră iar la drum, ieşind pe şoseaua principală şi apoi cotind la stânga, spre munţi.

Curbe. Schimbări de direcţie. Treceri peste râuri. Sus. Tot mai sus.

În cele din urmă, traseră într-o parcare înnămolită şi opriră brusc. Nu mai erau alte vehicule. Pe un semn de la capătul drumului scria:

ZONA SĂLBATICĂ BEAR CLAW

A SE FOLOSI DOAR PENTRU: Drumeţii, campare, căţărări

DISTANŢĂ: 4,5 kilometri dus

DIFICULTATE: Extremă. Ascensiune abruptă

DIFERENŢĂ DE NIVEL: 792 metri

CAMPING: Sawtooth Ridge, lângă pasul marcat Eagle Creek

Matthew o ajută pe Leni să coboare din camionetă. Se ghemui, îi verifică bocancii şi îi legă şireturile.

— Eşti bine?

— Dacă el…

— A scăpat. Marge Grăsana o s-o protejeze. A vrut să fii în siguranţă.

— Ştiu. Să mergem, spuse ea vlăguită.

— Avem mult de mers. Te simţi în stare?

Leni încuviinţă din cap.

Se îndreptară spre potecă, Matthew în faţă, şi Leni după el, străduindu-se să ţină pasul.

Urcară ore în şir, fără să întâlnească pe nimeni. Poteca şerpuia pe lângă o stâncă lucioasă din granit. Sub ei era marea; valurile se izbeau de stânci. Pământul vibra cu fiecare izbitură a talazurilor, sau poate că aşa i se părea lui Leni, pentru că era atât de slăbită acum. Până şi pământul părea instabil.

În cele din urmă, Matthew ajunse la destinaţia vizată: un teren imens acoperit cu iarbă, plin de lupin purpuriu. Piscurile erau albe de zăpadă; dedesubt erau straturi de granit, punctate ici şi colo cu albul caprelor Dall.

El îşi lăsă rucsacul să cadă pe iarbă şi se întoarse cu faţa către Leni. Îi întinse un sandviş cu somon afumat şi o doză de cola caldă; în timp ce ea mânca, el montă un cort pe iarbă.

Mai târziu, un foc trosnea în faţa cortului, iar Matthew se aşează pe iarbă lângă ea. O cuprinse cu un braţ, iar ea se lipi de el.

— Nu trebuie să fii tu singura care o protejează, să ştii, spuse el. O să avem cu toţii grijă de voi. Aşa a fost mereu în Kaneq.

Leni ar fi vrut să fie adevărat. Ar fi vrut să creadă că exista un loc sigur pentru ea şi mama ei, o nouă viaţă pentru ele, un început care nu se ridica din cenuşa violenţei, a sfârşitului teribil. Cel mai mult îşi dorea însă să nu se mai simtă singura persoană responsabilă pentru siguranţa mamei sale.

Se întoarse cu faţa la Matthew, privindu-l cu toată dragostea de care era capabilă.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, spuse el.

Aici, sus, în imensitatea Alaskăi, cuvintele păreau nişte sunete infinitezimale, insignifiante. O sfidare la adresa destinului.

Capitolul 21

Datoria lui era să o protejeze.

Leni era pentru el Steaua Nordului. Ştia că sună prostesc şi romantic, un clişeu de fetişcane, şi că oamenii ar fi de părere că era prea tânăr ca să ştie lucrurile astea, doar că nu era. Când rămâneai fără mamă, te maturizai.

Nu fusese în stare să-şi protejeze mama, să o salveze.

Era mai puternic acum.

O ţinu pe Leni în braţe toată noaptea, o iubi, o simţi cum tresare zguduită de coşmaruri, îi ascultă suspinele. Ştia cum e să ai asemenea coşmaruri cu mama ta.

În cele din urmă, când primele licăriri ale zorilor

pâlpâiră prin pânza de nailon portocalie a cortului, el se desprinse de lângă ea, zâmbind la sunetul înfundat al sforăitului ei. Se îmbrăcă în hainele din ziua precedentă, îşi încălţă bocancii de drumeţie şi ieşi.

Nori cenuşii se deplasau cu repeziciune pe cer, abătându-se asupra potecii. Adierea era abia perceptibilă, dar era sfârşit de august. Frunzele îşi schimbau coloritul peste noapte. Ştiau amândoi ce însemna asta. Schimbările se produceau încă şi mai rapid acolo, sus.

Matthew făcu un foc peste cenuşa din noaptea precedentă. Se aşeză pe o piatră, aplecat în faţă, privind în flăcările jucăuşe. Vântul se înteţi, provocând flăcările.

Acum, stând singur lângă foc, recunoscu în sinea lui că se temea ca nu cumva să fi greşit aducând-o pe Leni aici şi lăsând-o pe Cora în Kaneq. Se temea că se va întoarce şi îl va vedea pe Ernt urcând poteca în grabă, cu o puşcă într-o mână şi cu o sticlă de whisky, în cealaltă.

Cel mai mult se temea pentru Leni, pentru că indiferent de deznodământul întregii situaţii, indiferent dacă ea făcea totul perfect şi scăpa, salvându-şi mama, o parte din inima lui Leni rămânea pe vecie frântă. Nu conta cum îţi pierdeai părintele, nici cât de grozav sau de neisprăvit fusese acel părinte, suferinţa unui copil nu înceta niciodată. Matthew încă îşi jelea mama. Îşi imagina că Leni avea să îşi jelească tatăl pe care şi-l dorea.

Puse pe foc un ibric de campanie pentru cafea, direct pe flacără.

Auzi în spatele lui foşnet. Leni dădu în lături clapele cortului şi ieşi în aerul dimineţii. O picătură de ploaie îi ajunse în ochi în timp ce-şi împletea părul.

— Bună, spuse el, oferindu-i cafea.

Încă o picătură de ploaie căzu pe cutia metalică.

Ea luă cana cu ambele mâini, se aşeză lângă el şi se rezemă de el. O altă picătură de ploaie căzu, pocnind la impactul cu ibricul, sfârâi şi se prefăcu în abur.

— Sincronizare perfectă, spuse Leni. O să ne mureze dintr-o clipă-ntr-alta.

— E o grotă sus, pe Glacier Ridge.

Ea se uită la el.

— Nu pot rămâne aici.

— Dar mama ta a spus…

— Mi-e frică, spuse ea încet.

El percepu grăuntele de incertitudine din vocea ei, înţelese că îi cerea ceva, nu doar îi mărturisea că îi era frică.

Leni nu ştia cum să acţioneze şi se temea să nu dea greş.

— Crezi că ar trebui să mă întorc după ea? întrebă ea.

— Cred că trebuie să le fii alături celor pe care îi iubeşti.

El observă sentimentul de uşurare care o cuprinse. Şi dragostea ei.

— S-ar putea să nu pot merge la facultate. Ştii, nu? Adică, dacă va trebui să ne ascundem, va trebui să plecăm undeva unde el să nu ne caute.

— Am să vin cu tine, spuse el. Oriunde-ai merge.

Ea inspiră adânc, părând atât de fragilă, încât el avu impresia că se va prăbuşi.

— Ştii ce iubesc eu cel mai mult la tine, Matthew?

— Ce?

Ea îngenunche în iarba udă în faţa lui, îi cuprinse chipul în palmele reci şi îl sărută. Avea gust de cafea.

— Totul.

După această declaraţie, cuvintele erau de prisos. Matthew ştia că Leni avea gândurile abătute numai la mama ei, iar ochii i se umplură întruna de lacrimi în timp ce se spăla pe dinţi şi îşi rula sacul de dormit. Şi mai ştia cât de uşurată era că se întorcea.

El o va salva.

O va salva. Va găsi o cale. Se va duce la poliţie, la presă sau la tatăl lui. La naiba, poate chiar la Ernt.

Oamenii agresivi se dovedesc întotdeauna a fi nişte laşi care pot fi siliţi să bată în retragere.

O să funcţioneze.

O să îl separe pe Ernt de Leni şi de Cora, şi ele vor putea începe o viaţă nouă. Leni ar *putea* merge la facultate cu Matthew. Poate nu în Anchorage. Poate nici măcar în Alaska, dar cui îi păsa? El dorea pur şi simplu să fie cu ea.

Undeva în lumea asta, aveau să găsească un nou început.

Mâncară micul dejun, ridicară tabăra şi reuşiră să parcurgă cincisprezece metri din drum când furtuna izbucni cu adevărat. Se aflau într-un loc atât de îngust că trebuiau să meargă unul după altul.

— Nu te-ndepărta, strigă Matthew peste vuietul ploii şi al vântului dezlănţuit.

Jacheta lui făcea un zgomot asemănător cu cel al cărţilor de joc amestecate. Ploaia îi lipi părul de faţă, orbindu-l. Întinse mâna în spate şi prinse mâna lui Leni. Aceasta alunecă.

Ploaia şiroia în pârâiaşe subţiri pe poteca din granit, pietrele devenind alunecoase. În stânga lor, pufuliţa tremura culcată la pământ, ruptă de vânt şi de ploaie.

Poteca se întunecă; se rostogoli pâcla, aruncând totul în beznă. Matthew clipi, încercând să vadă.

Ploaia îi zbicea gluga de nailon. Avea faţa udă, ploaia îi şiroia pe obraji, strecurându-i-se pe sub guler, încărcându-i genele cu stropi mari.

Auzi ceva.

Un ţipăt.

Se întoarse. Leni nu mai era în spatele lui. Făcu cale-ntoarsă, strigându-i numele. O cracă îl izbi peste faţă. Puternic. Apoi o văzu. Era cam la şase metri distanţă, în afara potecii, prea departe în partea dreaptă. O văzu făcând o greşeală. Alunecă şi căzu.

Ţipă, se chinui să-şi ţină echilibrul, încercă să se

redreseze, să se agaţe de ceva, orice.

Nu era nimic.

— Le-ni! urlă el.

Ea căzu.

*

Durere.

Leni se trezi în beznă şi în duhoare, întinsă în noroi, incapabilă să se mişte fără să simtă durere. Auzi picuratul cadenţat al apei. Răpăitul ploii pe pietre. Aerul mirosea îngrozitor, a mortăciuni şi a putregai.

Avea ceva rupt în piept, o coastă, poate; era aproape sigură. Posibil şi braţul stâng. Fie era rupt, fie avea umărul dislocat.

Era întinsă pe rucsacul din spate. Poate că acesta îi salvase viaţa.

Ce ironie!

Îşi dădu jos de pe umeri curelele rucsacului, ignorând durerea atroce, arzătoare, provocată chiar şi de cea mai mică mişcare. Îi luă o veşnicie să se elibereze; când reuşi, rămase întinsă acolo, cu braţele şi picioarele răşchirate, gemând şi chinuită de o senzaţie de greaţă.

„Mişcă-te, Leni!”

Scrâşni din dinţi şi se rostogoli pe o parte, plutind într-un noroi adânc şi lipicios.

Respirând greu, dureros, abţinându-se să nu plângă, îşi înălţă capul şi privi împrejur.

Întuneric.

Mirosea urât aici, jos, a mortăciuni şi a mucegai. Peste tot numai noroi, iar stânca din jur era netedă şi udă. Cât timp zăcuse oare inconştientă?

Se târî încet înainte, ţinându-şi braţul rupt lipit de corp. Îşi croi drum, lent, agonizant, către o rază de lumină care pica pe o placă din granit erodată de timp şi de apă sub forma unei farfurioare.

O durea atât de tare, că îi venea să vomite, dar continuă să înainteze.

Îşi auzi numele strigat.

Se târî pe dala concavă de piatră şi privi în sus. Ploaia o orbi.

Mult deasupra ei, văzu ca prin ceaţă jacheta roşie a lui Matthew.

— Le… nn… ii!

— Sunt aici! încercă ea să strige, dar durerea din piept o împiedică. Îşi flutură braţul sănătos, dar ştia că el n-o putea vedea. Deschiderea din crevasa de deasupra capului ei era subţire, nu mai mare decât o copaie. Prin ea, ploaia cădea torenţial, răpăitul ei devenind un răget zgomotos în grota întunecoasă. Du-te după ajutor! strigă ea cât de tare putu.

Matthew se aplecă peste margine, încercând să ajungă la un copac care se încăpăţâna să crească dintr-o stâncă.

Intenţiona să se ducă după ea.

— *Nu!* strigă ea.

El îşi trecu un picior peste marginea de stâncă, coborî puţin, căutând un punct în care să-şi sprijine piciorul. Se opri, reevaluând toate posibilităţile.

„Aşa. Opreşte-te. E prea periculos”. Leni îşi şterse ochii, încercând să vadă printre şuvoaiele de ploaie.

El găsi un punct de sprijin pentru picior şi coborî peste buza genunii, rămânând suspendat de peretele de stâncă.

Zăbovi acolo îndelung, un X roşu şi albastru pe stânca cenuşie, într-un final, se întinse spre stânga, ajunse la copac şi se prinse de el, testându-i rezistenţa. Ţinându-se de el, se deplasă spre un alt punct de sprijin pentru picior, puţin mai jos.

Leni auzi pietre căzând şi ştiu ce se petrecea; reuşi să vadă întrucâtva mişcarea lentă uluitoare, îngrozitoare.

Copacul se smulse din stâncă.

Matthew se ţinea în continuare de el când căzu.

Rocă, şisturi, noroi, ploaie, iar Matthew se prăbuşi; urletul lui se pierdu în avalanşa de pietre. Se rostogoli la vale, trupul lui rupând crengi, izbindu-se de stâncă,

ricoşând.

Ea îşi duse un braţ la ochi şi întoarse capul când pietrele sfărâmate căzură peste ea, lovind-o; una îi tăie obrazul.

— Matthew. *Matthew!*

Văzu prea târziu ultima piatră prăvălindu-se ca să se mai ferească.

*

Leni este în largul golfului Tutka alături de mama, în canoea recuperată de tata. Mama vorbeşte despre filmul ei preferat, Splendoare în iarbă. *Povestea unei iubiri fragede cu deznodământ tragic. „Waren o iubeşte pe Natalie, e limpede, dar nu e de ajuns”.*

Leni abia dacă ascultă. Nu cuvintele contează. Ci momentul. Ea şi mama trag chiulul, trăiesc o viaţă nouă, ignorând lista de treburi gospodăreşti care le aşteaptă acasă, la cabană.

Mama numeşte asta ziua păsării albastre, doar că pasărea pe care Leni o vede pe cerul limpede precum cristalul este un vultur cu cap alb, cu o anvergură a aripilor de doi metri, planând deasupra lor. Nu departe de aici, pe o stâncă neagră, crestată, focile stau laolaltă, lătrând la vultur. Păsările de pe ţărm cârâie, dar stau deoparte. O lesă roz, mică sclipeşte în cele mai înalte crengi ale unui copac, lângă cuibul imens al unei acvile.

O barcă trece pe lângă canoe, tulburând apa liniştită.

Turiştii fac cu mâna, cu aparatele foto ridicate.

— Zici că n-au văzut o canoe în viaţa lor, spune mama, apoi ia vâsla. Am face bine să mergem acasă.

— Nu vreau să se termine, se tângui Leni.

Zâmbetul mamei e neobişnuit. Ceva nu e în regulă.

— Trebuie să îl ajuţi, fetiţa mea. Să te ajuţi pe tine.

Brusc, canoea se înclină într-o parte atât de mult, că totul *se prăvăleşte în apă – sticle, termosuri, micul rucsac.*

Mama sare peste Leni, ţipând, şi se aruncă în apă,

dispărând.

Canoea se îndreaptă.

Leni se agaţă de margine, priveşte peste ea, strigă. „Mamă!”

O aripioară înotătoare neagră, subţire ca lama unui cuţit, iese din apă şi se înalţă tot mai sus, până când este aproape la fel de înaltă ca Leni. Balenă ucigaşă.

Înotătoarea acoperă soarele, întunecă cerul deodată; totul se cufundă în întuneric.

Leni aude lunecarea orcăi, plesnetul apei din care iese, fornăitul aerului prin orificiile respiratorii. Simte mirosul peştilor putreziţi în respiraţia ei.

Leni deschise ochii, respirând cu dificultate. O durere de cap îi zdrobea craniul, şi în gura avea numai gust de sânge.

Lumea era întunecată şi mirosea pestilenţial. Putred.

Privi în sus. Matthew atârna în crevasa de deasupra ei, prins între cei doi pereţi de stâncă, suspendat, cu picioarele atârnându-i deasupra capului ei, blocat de rucsacul din spinare.

— Matthew? Matthew?

El nu răspunse.

(Probabil nu putea. Poate era mort.)

Ceva îi picură pe faţă. Durerea era atât de violentă, încât vomită şi leşină. Când îşi reveni în simţiri, aproape vomită din nou din cauza mirosului propriei vome împroşcate pe piept.

Gândeşte. Ajută-l. Trăia în Alaska. Putea supravieţui, fir-ar să fie. Era singurul lucru pe care ştia cum să-l facă. Singurul lucru învăţat de la tatăl ei.

— E o crevasă, Matthew. Nu o grotă de urs. Asta-i bine.

Nu avea să apară vreun urs brun, în căutarea vreunui loc de hibernare. Se mişcă centimetru cu centimetru, pipăind pereţii netezi de stâncă. Nicio ieşire.

Se târî înapoi la piatra în formă de farfurie şi se

uită în sus la Matthew.

— Deci, singura cale de ieşire e pe sus.

De pe piciorul lui se prelinse sânge, care picură pe piatra de lângă ea.

Se ridică.

— Tu blochezi singura cale de ieşire, aşa că trebuie să te scot de-acolo. Problema e rucsacul. Lăţimea acestuia îl blocase. Dacă-ţi pot scoate rucsacul, o să cazi.

În regulă.

Cum?

Se mişcă cu grijă. Îşi fixă braţul amorţit în betelia pantalonului. Alunecă sau căzu de pe piatra în formă de farfurie, pleoscăind în noroiul lipicios. O durere ascuţită o înjunghie în piept, făcând-o să icnească. Scotoci prin rucsacul ei şi găsi un cuţit. Îl fixă între dinţi şi se târî până sub picioarele lui Matthew.

Acum nu mai trebuia decât să ajungă la el şi să-l elibereze.

Cum? Nu putea ajunge la picioarele lui.

Caţără-te. Cum? Avea un singur braţ sănătos, şi stânca era netedă şi udă.

Pe pietre.

Găsi nişte pietre mari, plate şi le trase lângă perete, punându-le una peste alta cât putu de bine. Îi luă o veşnicie; era destul de sigură că leşinase de două ori, se trezise şi o luase de la capăt.

După ce termină de stivuit pietrele într-un teanc înalt de aproximativ cincizeci de centimetri, inspiră adânc şi puse piciorul deasupra.

Sub greutatea ei, una dintre pietre alunecă de sub ea.

Trase o căzătură puternică, lovindu-şi braţul accidentat de ceva, şi ţipă.

Făcu patru încercări, căzând de fiecare dată. Nu avea să funcţioneze. Pietrele erau prea alunecoase şi instabile puse unele peste altele.

Bun. Aşadar, nu putea să urce pe teancul de pietre.

Poate că asta ar fi trebuit să fie evident.

Se îndreptă anevoie spre perete şi întinse mâna ca să-i atingă suprafaţa rece, lipicioasă. Se folosi de braţul sănătos ca să pipăie piatra udă, căutând orice protuberanţă, margine, spaţiu. O lumină palidă pătrundea acolo jos, de-o parte şi de alta a lui Matthew. Scotoci prin rucsac, găsi o lanternă frontală şi şi-o puse pe frunte. În lumină, cercetă lespezile stâncii, după diverse găuri şi locuri de sprijinit piciorul.

Pipăi în sus, în laterale, în exterior, găsi un mic punct de sprijin pentru picior şi călcă pe el. Se stabiliză, apoi pipăi după alta.

Căzu rău, rămânând acolo paralizată, respirând greu, cu privirea fixată în sus, către el.

— În regulă. Încearcă din nou.

Cu fiecare încercare, memora o nouă protuberanţă în peretele crevasei. La a şasea încercare, reuşi să ajungă destul de sus cât să se prindă de rucsacul lui Matthew ca să se sprijine. Piciorul lui stâng arăta groaznic – un os îi era ieşit prin carnea sfâşiată, laba piciorului aproape că îi era răsucită în partea opusă.

El atârna inert, cu capul într-o parte, cu chipul aproape de nerecunoscut, mânjit de sânge.

Ea nu-şi putu da seama dacă mai respira.

— Sunt aici, Matthew, rezistă, spuse ea. Am să te eliberez.

Inspiră adânc.

Tăie cu briceagul curelele rucsacului de pe umeri şi din talie. Dură o veşnicie să facă asta cu o singură mână, dar izbuti până la urmă.

Nu se întâmplă nimic.

Tăie toate bretelele, dar el nu se mişcă. Poziţia lui nu se modifică deloc.

Ea trase de piciorul lui sănătos cât putu de tare.

Nimic.

Trase din nou, se dezechilibră şi căzu în noroiul amestecat cu pietre.

— Ce? strigă ea spre deschizătura din stâncă. *Ce?*

Se auzi un obiect metalic lovindu-se cu un clinchet de piatră.

Matthew se prăbuşi, se izbi de perete şi căzu cu o bufnitură lângă Leni. Rucsacul ateriză lângă ea, împroşcând cu noroi în toate părţile.

Leni se târî la Matthew, îi trase capul în poală şi îi şterse sângele de pe faţă cu mâna plină de noroi.

— Matthew? Matthew?

El şuieră, tuşi. Leni aproape că izbucni în lacrimi.

Îşi smulse lanterna de pe cap şi îl târî prin noroi la piatra în formă de farfurie. Acolo, se luptă din răsputeri să îi tragă trupul deasupra.

— Sunt aici, spuse ea, urcându-se lângă el. Nici măcar nu-şi dădu seama că plângea până când nu-şi văzu lacrimile picurând pe chipul lui plin de noroi. Te iubesc, Matthew! spuse Leni. O să fim bine. Tu şi eu. Ai să vezi. O să…

Încercă să nu se oprească din vorbit, îşi dori asta, *trebuia* să facă asta, dar nu se gândea decât că era numai vina ei că el era acolo. Vina ei. El căzuse încercând să o salveze pe ea.

Ea strigă până când începu să o doară gâtul, dar nu era nimeni acolo care să o audă. Nu avea cine să îi ajute. Nici măcar nu ştia cineva că ei erau acolo, cu atât mai puţin că se prăbuşiseră în crevasă.

Ea se prăbuşise.

El încercase să o salveze.

Şi acum erau aici. Răniţi. Sângerând. Îmbrăţişaţi pe piatra aceea plată, rece.

Gândeşte.

Matthew era întins lângă ea, cu faţa însângerată, tumefiată, de nerecunoscut. O fâşie mare de piele se desprinsese de pe faţă şi îi atârna ca o ureche de câine plină de sânge, lăsând la vedere osul rozaliu de dedesubt.

Ploua din nou. Apa se scurgea pe pereţii de stâncă,

transformând noroiul într-un bazin vâscos. Era apă peste tot în jurul lor, învolburându-se în spaţiile din stâncă, stropind, picurând, acumulându-se. În lumina ştearsă ce se prelingea odată cu ploaia, Leni văzu că sângele lui Matthew devenise roz.

Ajută-l. Ajută-ne.

Se târî peste el, coborî de pe piatră şi scotoci prin rucsacul lui după o prelată. Dură mult să o lege cu o singură mână, dar reuşi până la urmă, improvizând un jgheab pentru a strânge apă în două termosuri mari. Când unul se umplu, îl puse pe celălalt în care să strângă apă; după aceea se urcă înapoi pe piatră.

Înclină bărbia lui Matthew, ajutându-l să bea. El înghiţi convulsiv, icni, tuşi. Leni puse termosul deoparte şi se uită la piciorul lui. Arăta ca un colcovan de carne tocată pentru hamburger; o aşchie de os ieşea din el.

Se duse la rucsacuri, din care recuperă orice putu. Trusa de prim ajutor era bine dotată. Găsi în ea soluţie dezinfectantă, tifon, aspirină şi faşe sterile. Îşi scoase cureaua.

— Asta o să cam doară. Ce-ai zice de-o poezie? Ştii că ne plăcea Robert Service, mai ţii minte? Când eram copii, puteam recita poeziile lui bune pe de rost.

Îi înconjură coapsa cu cureaua şi o strânse atât de tare, că el urlă şi se zbătu. Plângând, ştiind cât de tare trebuia să doară, ea mai strânse o dată cureaua, iar el leşină.

Îi turnă soluţie dezinfectantă peste toată rana şi aplică faşe sterile pe care le fixă cu bandă adezivă.

Apoi îl prinse în braţe cât putu de bine, ţinând cont că avea şi ea braţul şi coasta facturate.

Te rog nu muri.

Poate că el n-o putea simţi. Poate că îi era la fel de frig pe cât îi era ei. Erau amândoi uzi leoarcă.

Trebuia să devină cumva conştient că ea era lângă el.

Poeziile. Se aplecă mai aproape, şoptindu-i la

ureche cu voce înceată, răguşită, strângând din dinţi.

— Ai fost vreodată în Nemărginita Pustietate, când luna lucea uluitor de limpede…

*

El aude ceva. Sunete învălmăşite fără noimă, litere împrăştiate într-o baltă, plutind fiecare în legea ei.

Încearcă să se mişte. Nu poate.

Amorţit. Mii de ace în piele.

Durere. Atroce. Capul îi explodează, piciorul îi arde.

Încearcă din nou să se mişte, geme. Nu poate gândi.

Unde e?

Durerea îl cuprinde. Cu totul. Durere. Orb. Singur.

Nu.

Ea.

Ce înseamnă asta?

*

„MatthewMatthewMatthew”.

Aude sunetul ăsta. Înseamnă ceva pentru el, dar ce?

Durerea şterge totul. O durere de cap atât de puternică îl face incapabil să raţioneze. Miros de vomă, mortăciune şi putregai. Îl dor plămânii şi nările. Nu poate respira fără să geamă.

Începe să-şi analizeze durerea. Presiunea sângelui îi bubuie în cap ca un ciocan, îl striveşte ca într-o menghină; piciorul, un amestec tăios, acut de gheaţă şi foc.

— Matthew.

O voce. (A ei.) Ca o rază de soare pe faţă.

— Suntaici. Suntaici.

Fără noimă.

— Ebine. Suntaici. Amsă-ţispunâncăopoveste. PoateSamMcGee.

O *atingere.*

Agonie. I se pare că ţipă.

Dar poate că totul e doar o minciună…

*

Moare. Simte cum viaţa se scurge din el. Până şi durerea a dispărut.

Nimic nu a mai rămas din el, doar un maldăr de carne în frig şi ploaie, urinând pe el, vomitând, ţipând. Uneori, respiraţia i se opreşte pur şi simplu şi el tuşeşte când ciclul respirator se reia.

Mirosul este groaznic. Mortăciune, nămol, putregai, urină, vomă. Gândaci îi mişună pe tot trupul, bâzâindu-i în urechi.

Singurul lucru care îl ţine în viaţă este Ea.

Ea nu se opreşte din vorbit. Cuvinte rimate, cunoscute, care aproape că au noimă. El îi poate auzi respiraţia. Ştie când e trează şi când doarme. Ea îi dă apă, îl ajută să bea.

El sângerează acum, din nas. Simte gustul, simte vâscozitatea lipicioasă a sângelui.

Ochii ei se înceţoşează.

Nu. Greşit.

Plânge.

El încearcă să se agaţe de asta, dar imaginea dispare ca toate celelalte, devine neclară, prea repede ca să o prindă. Pluteşte din nou.

Ea.

TeiubescMatthewnumăpărăsi.

Conştienţa îl părăseşte. El se sforţează să rămână treaz, pierde lupta aceasta şi se cufundă iar în bezna pestilenţială.

Capitolul 22

După două nopţi reci, cumplite, Matthew se mişcă pentru prima oară. Nu se trezi, nu deschise ochii, dar gemu şi scoase acel cumplit sunet, de parcă s-ar fi sufocat.

Un petic trapezoidal de cer albastru plutea deasupra lor. Ploaia se oprise în sfârşit. Leni văzu clar suprafaţa stâncii, toate dâmburile şi crăpăturile de pe ea.

El ardea. Leni îl sili să mai înghită o aspirină şi turnă ultimii stropi de soluţie dezinfectantă peste rana lui; o bandajă cu tifon curat şi bandă adezivă.

Cu toate astea, simţea cum viaţa din el se stingea. Nu îl mai regăsea pe *el* în trupul frânt de lângă ea.

— Nu mă părăsi, Matthew…

Un zbârnâit îndepărtat pătrunse până în întunericul din crevasă, plesnetul elicei unui elicopter.

Se desprinse de Matthew şi se târî prin noroi.

— Suntem aici! strigă ea, tăvălindu-se prin noroi până la deschizătura dintre stânci prin care se vedea cerul.

Se lipi de peretele abrupt de stâncă, fluturându-şi braţul sănătos, ţipând.

— Suntem aici! Aici jos!

Auzi câini lătrând, zvon de voci umane.

Raza de lumină a unei lanterne pătrunse până la ea.

— Lenora Allbright! strigă un bărbat în uniformă maro. Tu eşti?

*

— Te scoatem întâi pe tine, Lenora, anunţă cineva.

Ea nu-i putu vedea faţa în amestecul de lumini şi umbre.

— Nu! Pe Matthew primul. El e… mai grav.

Nu încheie propoziţia, că se trezi legată într-o cuşcă şi trasă în sus pe lângă peretele abrupt de stâncă. Cuşca se lovi de granit, zornăind. Durerea îi ricoşă în piept şi pe toată lungimea braţului.

Cuşca coborî pe pământ cu un zăngănit. Lumina soarelui o orbi. Erau bărbaţi în uniforme peste tot în jur; şi câini lătrând înnebuniţi. Fluiere ţiuind strident.

Închise din nou ochii, simţind cum este transportată pe peticul de iarbă de pe potecă, auzi elicea elicopterului.

— Vreau să-l aştept pe Matthew, strigă ea.

— O să fii bine, domnişoară, spuse cineva în

uniformă, cu faţa prea aproape, cu un nas plat în mijloc, ca o ciupercă. Te transportăm cu elicopterul la spitalul din Anchorage.

— Matthew, spuse ea, înhăţându-l de guler cu mâna sănătoasă, smucindu-l spre ea.

Ea îl văzu schimbându-se la faţă.

— Băiatul? Vine după tine. L-am recuperat şi pe el.

Nu spuse că Matthew va fi bine.

*

Leni deschise ochii încet, văzu o fâşie de lumină deasupra, o linie de un alb strălucitor în tavan. În încăpere persista un miros foarte dulceag; era plină de aranjamente florale şi baloane. Avea coastele bandajate atât de strâns, că o durea când respira, iar braţul rupt era în ghips. Prin fereastra de lângă pat se vedea un cer palid, movuliu.

— Uite-o pe fetiţa mea, spuse mama; avea partea stângă a feţei tumefiată şi fruntea plină de vânătăi negre şi albastre.

Hainele şifonate, murdare stăteau mărturie pentru clipele de îngrijorare prin care trecuse. O sărută pe Leni pe frunte şi îi dădu delicat părul din ochi.

— Eşti bine, spuse Leni, uşurată.

— Eu sunt bine, Leni. Pentru tine ne-am făcut griji.

— Cum ne-au găsit?

— Am căutat peste tot. Am crezut că mor de îngrijorare. Ca toată lumea, de altfel. Până la urmă, Tom şi-a amintit de un loc unde îi plăcea soţiei lui să meargă cu cortul. A pornit într-acolo şi a găsit camioneta. Cei din echipa de salvare au văzut nişte crengi rupte pe Bear Claw Ridge, unde ai căzut. Slavă Domnului!

— Matthew a încercat să mă salveze.

— Ştiu. Le-ai spus asta paramedicilor de cel puţin zece ori.

— Lui cum îi e?

Mama atinse obrazul zgâriat al lui Leni.

— Foarte rău. Nu se ştie dacă trece peste noaptea

asta.

Leni se chinui să se ridice în fund. Fiecare respiraţie şi mişcare îi provocau durere. Avea un ac înfipt în dosul palmei, înfăşurat cu leucoplast, peste o rană purpurie. Ea scoase acul şi îl aruncă cât colo.

— Ce faci? întrebă mama. Ai două coaste rupte.

— Trebuie să-l văd pe Matthew.

— E miezul nopţii.

— Nu-mi pasă. Îşi trecu picioarele goale, pline de vânătăi şi zgârieturi, peste marginea patului şi se ridică. Mama veni mai aproape, oferindu-i sprijin. Împreună, se îndepărtară încet de pat.

La uşă, mama ridică perdeaua şi se uită pe geam, apoi încuviinţă din cap. Se furişară din salon; mama închise uşa încet în urma lor. Leni înaintă încet, în picioarele încălţate doar cu ciorapi, urmându-şi mama pe un coridor, apoi pe altul, până ajunseră într-o zonă puternic luminată, numită Secţia de terapie intensivă.

— Aşteaptă aici, spuse mama. Se duse să verifice saloanele. La ultimul pe dreapta, se întoarse şi îi făcu semn lui Leni să vină.

Pe uşa din spatele mamei sale, Leni văzu scris WALKER, MATTHEW pe un clipboard, într-o folie de plastic transparentă.

— S-ar putea să fii şocată, o avertiză mama. Arată rău.

Leni deschise uşa şi intră.

Erau aparate peste tot, scoţând tot felul de sunete.

Băiatul de pe pat nu putea fi Matthew.

Avea capul ras şi acoperit cu bandaje; fâşii de tifon erau încrucişate pe faţă, pătate de sânge. Un ochi era acoperit cu o ventuză de protecţie; celălalt era închis din cauza umflăturii. Piciorul era ridicat, suspendat, la aproximativ cincizeci de centimetri deasupra patului, cu o curea din piele, şi atât de umflat, că semăna mai degrabă cu trunchiul unui copac decât cu piciorul unui tânăr. Din el nu se vedeau decât degetele mari, vinete,

ieşite din bandaje. Un tub care îi ieşea din gura inertă îl conecta la un aparat care se ridică şi cobora în ritmul respiraţiei lui, umflându-i şi dezumflându-i pieptul. Respira în locul lui.

Leni îi prinse mâna fierbinte, uscată.

El era aici, zbătându-se între viaţă şi moarte din cauza ei, pentru că o iubea.

Ea se aplecă şi şopti;

— Nu mă părăsi, Matthew. Te rog. Te iubesc.

După aceea, nu mai ştiu ce să spună.

Rămase acolo cât putu de mult, sperând ca el să îi poată simţi atingerea, să îi audă respiraţia, să îi înţeleagă vorbele. Trecuseră parcă ore, când mama o trase în cele din urmă de lângă patul lui.

— Fără discuţii, spuse ea ferm, şi o conduse înapoi în camera ei, ajutând-o să se urce în pat.

— Unde e tata? întrebă în sfârşit Leni.

— La închisoare, graţie lui Marge şi lui Tom.

Încercă să zâmbească.

— Bine, spuse Leni şi observă că mama ei tresări.

*

A doua zi dimineaţă, Leni se trezi încet. O fracţiune de secundă fu derutată, cuprinsă de o amnezie binecuvântată, apoi adevărul ieşi cu brutalitate la lumină. O văzu pe mama ghemuită într-un fotoliu lângă uşă.

— Trăieşte? întrebă ea.

— A trecut cu bine peste noaptea asta.

Înainte ca Leni să poată asimila informaţia, se auzi un ciocănit în uşă.

Mama se întoarse când domnul Walker intră. Arăta istovit, la fel de buimăcit şi de derutat cum se simţea Leni.

— Bună, Leni. Îşi scoase şapca de pe cap şi începu să o frământe nervos în mâini. Îi aruncă o privire scurtă mamei, apoi se uită din nou la Leni. O conversaţie mută avu loc între ei, din care Leni era exclusă. Marge

Grăsana, Thelma şi Tica sunt aici. Clyde are grijă de animalele voastre.

— Mulţumesc, spuse mama.

— Ce face Matthew? întrebă Leni, chinuindu-se să se ridice în fund, răsuflând greu din cauza durerii din piept.

— E în comă indusă. Are o problemă la creier, ceva ce se cheamă deformaţie de ţesut moale; există riscul să rămână paralizat. Vor încerca să-l trezească. Să vadă dacă poate respira singur. Ei nu cred că va putea.

— Doctorii cred că va muri când îl vor deconecta de la aparate?

Domnul Walker încuviinţă din cap.

— Cred că el ar vrea să fii acolo.

— Of, Tom, spuse mama. Nu ştiu. E rănită, şi ar fi prea mult pentru ea să fie martoră la aşa ceva.

— Nu mi-e teamă, mamă, spuse Leni şi se dădu jos din pat.

Domnul Walker o luă de braţ, sprijinind-o.

Leni se uită la el.

— Eu sunt motivul pentru care el e în starea asta. A încercat să mă salveze. E vina mea.

— Nu putea face altceva, Leni. Mai ales după ce i s-a întâmplat mamei lui. Îmi cunosc fiul. Chiar dacă ar fi ştiut cât îl va costa asta, tot ar fi încercat să te salveze.

Leni îşi dori ca aceste vorbe să îi aline suferinţa, dar nu avură acest efect asupra ei.

— Te iubeşte, Leni. Mă bucur că a găsit iubirea.

Vorbea deja ca şi când Matthew ar fi murit.

Ea îl lăsă pe domnul Walker să o conducă afară din salon şi pe coridor. O simţi pe mama ei în urma lor; din când în când, întindea mâna şi o atingea uşor pe spate pe Leni.

Intrară în salonul lui Matthew. Sora lui era deja acolo, cu spatele la perete.

— Bună, Len, spuse Alyeska.

Len.

La fel ca fratele ei.

Alyeska o îmbrăţişă pe Leni. Nu se cunoşteau prea bine, dar întâmplările tragice aveau darul de a crea un fel de legătură de familie între ele.

— Ar fi încercat să te salveze cu orice preţ. Aşa e el.

Leni nu fu capabilă să răspundă.

Uşa se deschise, şi în salon intrară trei membri ai personalului spitalului, trăgând după ei echipament medical. Primul era un bărbat în halat alb; în spatele lui erau două asistente în uniforme portocalii.

— Va trebui să staţi acolo, le spuse doctorul lui Leni şi mamei sale. Cu excepţia tatălui. Dumneavoastră veniţi lângă pat.

Leni se duse lângă perete şi se lipi cu spatele de el. Era o distanţă foarte mică între ea şi Alyeska, dar părea mare cât un ocean; de o parte, sora care îl iubea, de cealaltă, fata care fusese pricina prăbuşirii lui. Alyeska o luă pe Leni de mână.

Echipa medicală roi în jurul patului lui Matthew, făcându-şi semne din cap şi vorbind unii cu alţii, luând notiţe, verificând aparatele, înregistrând semnele vitale.

Apoi doctorul spuse:

— În regulă?

Domnul Walker se aplecă şi îi şopti ceva lui Matthew, apoi îi sărută fruntea bandajată, murmurând cuvinte pe care Leni nu le putu auzi. Când se trase înapoi, plângea. Se întoarse către doctor şi încuviinţă din cap.

Tubul din gura lui Matthew fu tras încet.

Se auzi un sunet de alarmă.

— Haide, Mattie. Poţi s-o faci, o auzi Leni pe Alyeska spunând.

Se depărtă de perete şi înaintă, trăgând-o pe Leni după ea.

— Eşti un copil puternic. *Luptă*, spuse domnul Walker.

Alarmă. *Bip. Bip. Bip.*

Asistentele schimbară o privire cu subînţeles.

Leni nu ar fi trebuit să vorbească, dar nimic nu ar fi putut-o opri.

— Nu ne părăsi, Matthew… te rog…

Domnul Walker o privi pe Leni cu nişte ochi chinuiţi de groază şi suferinţă.

Matthew trase aer adânc, insaţiabil, întretăiat.

Alarma se opri.

— Respiră singur, anunţă doctorul.

„A revenit printre noi”, gândi Leni cu o uşurare ameţitoare. „O să fie bine”.

— Slavă Domnului! spuse domnul Walker, oftând.

— Fără speranţe prea mari, spuse doctorul, şi în încăpere se aşternu liniştea. Matthew ar putea să respire singur şi să nu se mai trezească niciodată. Poate rămâne într-o stare vegetativă permanentă. Dacă se trezeşte, s-ar putea să aibă afectat grav creierul. Respiraţia e una. Viaţa e cu totul altceva.

— Nu spuneţi asta, zise Leni prea încet ca să o audă cineva. V-ar putea auzi.

— Va fi bine, murmură Aly. Se va trezi şi va zâmbi, şi va spune că-i e foame. Lui îi e mereu foame. Va dori una dintre cărţile lui.

— E un luptător, adăugă domnul Walker.

Leni nu fu capabilă să rostească niciun cuvânt. Euforia aceea, pe care o simţise când el începuse să respire singur, dispăruse. Era ca atunci când ajungi în vârful unui montagne russe: exista o fracţiune de secundă de extaz pur înainte de a plonja năvalnic în ghearele spaimei.

*

— Azi te externează, spuse mama în timp ce Leni se uita la televizorul suspendat pe peretele din salonul ei de spital.

Radar îi bălmăjea o poveste lui Hawkeye, în serialul *M*A*S*H.* Leni apăsă butonul de oprire. Ani de zile îşi

dorise să se uite la televizor. Acum nu-i mai păsa câtuşi de puţin.

De fapt, nu prea îi mai păsa de nimic în afară de Matthew. Devenise opacă la orice.

— Nu vreau să plec.

— Ştiu, spuse mama, mângâindu-i părul. Dar trebuie să plecăm.

— Unde plecăm?

— Acasă. Dar nu-ţi face griji. Tatăl tău e la închisoare.

Acasă.

În urmă cu patru zile, când fusese cu Matthew în crevasa aceea, tot sperând că vor fi salvaţi înainte ca el să-i moară în braţe, îşi spusese că vor fi bine. Matthew va fi bine, vor pleca împreună la facultate, iar mama va veni la Anchorage împreună cu ei, îşi va lua un apartament, poate se va angaja ca barmaniţă la Chilkoot Charlie's şi va primi bacşişuri grase. În urmă cu două zile, când îi privise pe medici cum scot tubul acela din gura lui Matthew şi îl văzuse cum respiră singur, fusese luminată de o rază de speranţă, care se stinsese odată cu cuvintele „s-ar putea să nu se trezească niciodată".

Acum vedea adevărul.

Se sfârşise cu facultatea pentru ea şi Matthew, nicio şansă de a fi un cuplu normal de îndrăgostiţi.

Nu se mai putea minţi, nu mai putea visa la deznodământuri fericite. Tot ce putea face era să fie alături de Matthew şi să continue să îl iubească.

„Cred că trebuie să le fii alături oamenilor pe care îi iubeşti". Asta spusese el, şi asta avea să facă ea.

— Pot să-l văd pe Matthew înainte să plec?

— Nu. Are o infecţie la picior. Nici pe Tom nu-l lasă să se apropie. Dar o să ne întoarcem cât putem de repede.

— În regulă.

Leni nu simţi nimic când se îmbrăcă să plece acasă. Absolut nimic. Străbătu coridorul alături de mama ei, cu

braţul în ghips lipit de corp, salutându-le din cap pe asistentele care îşi luară rămas-bun de la ea.

Zâmbea oare în semn de mulţumire? Probabil că nu. Până şi gestul acela mărunt era prea mult pentru ea. Suferinţa aceasta se deosebea de orice altă emoţie pe care o trăise până acum; o sufoca, o apăsa. Ştergea orice urmă de culoare din jurul ei.

Îl găsiră pe domnul Walker în sala de aşteptare principală, plimbându-se de colo colo, bând cafea neagră dintr-un pahar de carton. Alyeska stătea într-un fotoliu lângă el, citind o revistă. Când o văzură, încercară amândoi să zâmbească.

— Îmi pare rău, le spuse Leni.

Domnul Walker se apropie. Îi atinse bărbia, forţând-o să ridice privirea.

— Gata cu scuzele, spuse el. Noi, oamenii din Alaska, suntem puternici, corect? Băiatul nostru va trece peste asta. Va supravieţui. Vei vedea.

Dar nu Alaska era cea care aproape îl omorâse? Cum era oare posibil ca un loc atât de viu precum Alaska să fie atât de frumos şi de crud în egală măsură?

Nu. Nu era vina ţinutului în care trăiau. Era vina ei. Leni era cea de-a doua greşeală a lui Matthew.

Alyeska veni lângă tatăl ei.

— Să nu-l abandonezi, Leni. E un copil puternic. A reuşit să treacă peste moartea mamei. Va trece şi peste asta.

— Cum voi şti despre starea lui? întrebă Leni.

— Am să transmit veşti prin radio. *Peninsula Pipeline.* Transmisia de la şapte seara. Să-i asculţi, spuse domnul Walker. O să-l aducem acasă cât de curând. Se va recupera mai bine avându-ne pe noi prin preajmă.

Leni încuviinţă din cap, amorţită.

Mama ieşi cu ea şi o conduse la camionetă. Urcară.

Pe lungul drum spre casă, mama vorbi tot timpul cu nervozitate în glas. Arătă cu degetul la mareea extrem de joasă din Turnagain Arm, şi către maşinile parcate la

Bird Liouse Tavern în miezul zilei, şi la mulţimea de oameni care pescuiau pe Russian River (pescuitul combativ, îl numeau ei, atât de aproape unii de alţii stăteau oamenii). De obicei, lui Leni îi plăcea mult drumul acesta. Se uita pe crestele înalte după acele puncte albe, oile Dall, şi scruta golfuleţul după beluga albă cea lucioasă şi cu aspect straniu, care apărea uneori.

Acum, stătea tăcută pe locul ei, cu mâna sănătoasă în poală.

În Kaneq, coborâră de pe feribot, urcară rampa metalică şi trecură pe lângă vechea biserică rusă.

Leni avu grijă să nu se uite la cârciumă când trecură prin faţa ei. Cu toate astea, observă semnul ÎNCHIS pe uşă şi florile depuse în faţă. În rest, nimic nu se schimbase. Ajunseră până la capătul şoselei, apoi intrară pe porţile deschise ale proprietăţii lor. Acolo, mama parcă în faţa cabanei şi coborî. Ocoli maşina până pe partea lui Leni şi deschise portiera.

Leni alunecă pe o parte, recunoscătoare că mama o ţinea bine când păşiră prin iarba înaltă. Caprele behăiră, adunate laolaltă, înghesuite în poarta de plasă.

În cabană, lumina alburie de august năvălea prin ferestrele murdare, încărcată de fire de praf.

Interiorul era neatins. Niciun pahar spart, nicio lanternă căzută pe podea, niciun scaun răsturnat. Niciun semn al celor petrecute acolo.

Mirosea îmbietor, a friptură la cuptor. Aproape imediat ce Leni simţi mirosul, tata ieşi din dormitor.

Mama scoase un geamăt.

Leni nu avu nicio reacţie; cu siguranţă nu fu surprinsă.

El stătea în faţa lor, cu părul lung prins într-o coadă cârlionţată. Avea faţa vânătă, puţin deformată. Un ochi era negru. Purta aceleaşi haine în care îl văzuse Leni ultima oară, şi pe gât avea pete de sânge uscat.

— Ai-ai ieşit, spuse mama.

— N-ai făcut reclamaţie, răspunse el.

Mama se înroşi la faţă. Nu se uită la Leni.

El veni la mama.

— Pentru că mă iubeşti şi ştii că nimic din tot ce fac nu e cu intenţie. Ştii cât de rău îmi pare. N-o să se mai întâmple, promise el când întinse mâna spre ea.

Leni nu ştia dacă din teamă, din dragoste, din obişnuinţă sau dintr-un amestec toxic al acestor sentimente, mama întinse şi ea mâna. Degetele ei palide se împletiră cu degetele lui murdare şi rămaseră încleştate.

El o trase în braţe şi o strânse cu putere. Când în sfârşit se desprinseră, el se întoarse spre Leni.

— Am auzit c-o să moară. Îmi pare rău.

Îi pare rău.

Atunci Leni simţi ceva, ca o ruptură, o schimbare bruscă, violentă; mintea i se cutremură. Nu-i mai era frică de omul ăsta. Sau dacă îi era, frica era ascunsă prea adânc ca să o mai poată percepe. Nu simţi decât ură.

— Leni? spuse el, încruntându-se. Îmi pare rău. Spune ceva.

Ea observă efectul pe care îl avu asupra lui tăcerea ei, felul în care îi clătină încrederea, şi decise atunci, pe loc: nu va mai vorbi niciodată cu tatăl ei. Mama nu avea decât să se întoarcă şi să rămână prizoniera acelei relaţii bolnave care era familia lor. Leni va rămâne doar atâta timp cât trebuia. Imediat ce Matthew se va însănătoşi, va pleca. Dacă asta era viaţa pe care mama o alegea pentru sine, n-avea decât. Leni avea să plece.

Imediat ce Matthew avea să se întremeze.

— Leni? vorbi mama cu voce nesigură.

Era şi ea nedumerită şi speriată de schimbarea de atitudine a lui Leni.

Fiica lor trecu pe lângă amândoi, urcă stângaci scara către pod şi se băgă în pat.

Dragă Matthew,

Nu am ştiut niciodată cu adevărat cât de împovărătoare este suferinţa sufletească, cum te deformează. Fiecare minut care trece fără veşti de la tine, fără speranţa vreunei veşti de la tine, se simte cât o zi, fiecare zi se simte cât o lună. Vreau să cred că te vei ridica într-o bună zi şi vei spune că eşti lihnit de foame, că îţi vei da picioarele jos din pat, că te vei îmbrăca şi vei veni la mine, că mă vei lua poate la cabana de vânătoare a familiei tale, unde ne vom băga sub blănuri şi ne vom iubi din nou. Acesta e visul cel măreţ. E ciudat, dar nu doare la fel de mult ca visul mai mărunt, acela că vei deschide ochii.

Ştiu că ceea ce ni s-a întâmplat a fost din vina mea. Întâlnirea cu mine ţi-a distrus viaţa. Nu mă poate contrazice nimeni în această privinţă. Eu, cu familia mea ruinată, cu tatăl meu, care a vrut să te omoare pentru că mă iubeşti şi care a bătut-o pe mama doar pentru că ea a ştiut asta.

Ura mea faţă de el este o otravă care îmi arde sufletul. De fiecare dată când mă uit la el ceva în mine se pietrifică. Mă sperie cât de mult îl urăsc. Nu am mai vorbit cu el de când m-am întors.

Lui nu-i place asta, îmi dau seama.

Sincer, nu ştiu cum să gestionez toate aceste emoţii. Sunt furioasă, sunt disperată, sunt tristă într-un fel pe care nu l-am cunoscut până acum.

Nu există alinare pentru sentimentele mele. Ascult radioul în fiecare seară la ora şapte. Aseară, tatăl tău a transmis despre starea ta. Ştiu că ai ieşit din comă şi că nu eşti paralizat şi încerc să mă gândesc că asta e destul de bine, dar nu este. Ştiu că nu poţi merge, că nu poţi vorbi şi că probabil creierul îţi este afectat ireversibil. Asta au spus asistentele.

Nimic nu schimbă ceea ce simt. Te iubesc.

Sunt aici. Aşteptând. Vreau să ştii asta. Am să aştept o veşnicie.

Leni

Leni şedea la prora bărcii pentru pescuit, aplecată peste margine, agitându-şi degetele prin apa rece, privind-o cum se prelinge şi bolboroseşte. Ghipsul de pe celălalt braţ era orbitor de alb în comparaţie cu blugii murdari. Coastele rupte o făceau să fie conştientă de fiecare respiraţie.

Îşi auzea părinţii vorbind încet; mama închidea răcitorul, plin acum cu peşti argintii.

Tata porni motorul, iar prora se înălţă când barca prinse viteză spre casă.

Pe plaja lor, se sui scrâşnind pe pietrişul amestecat cu nisip, scoţând un sunet asemănător sfârâitului cârnaţilor în tigaia încinsă. Leni sări în apa adâncă până la glezne, apucă frânghia scămoşată cu mâna sănătoasă şi trase barca pe uscat. Legă frânghia de un buştean uriaş, fără crengi, care zăcea înclinat pe plajă, şi se întoarse să ia plasa metalică din care curgea apă.

— Mama a prins ceva peşte azi, îi spuse tata lui Leni. Se pare că ea e marele câştigător de azi.

Leni îl ignoră. Îşi puse pe umăr geanta cu ustensile şi urcă scările încet, către curte.

Odată ajunsă acolo, puse ustensilele la locul lor şi se duse la animale să verifice dacă aveau apă. Hrăni caprele şi găinile, aşteptă să schimbe compostul din butoi, apoi începu să aducă apă de la râu.

Dură mai mult cu un singur braţ viguros. Rămase afară cât putu de mult, dar până la urmă trebui să intre în casă.

Mama era în bucătărie, pregătind cina: somon proaspăt prins, prăjit în tigaie, stropit cu unt cu ierburi aromatice, făcut în casă; fasole verde prăjită în untură de elan; o salată de lăptuci şi roşii proaspăt culese.

Leni puse masa şi se aşează.

Tata se aşează în faţa ei. Ea nu ridică privirea, dar auzi pocnetul picioarelor de lemn pe podea şi scârţâitul scaunului sub greutatea lui. Simţi mirosul cunoscut, o combinaţie de sudoare, peşte şi fum de ţigară.

— Mă gândeam să mergem la Bear Cove mâine, să culegem afine. Ştiu cât de mult îţi plac.

Leni nu se uită la el.

Mama veni lângă Leni, cu o tavă de cositor plină cu peşte crocant şi fasole de un verde aprins. Se opri, apoi puse tava în mijlocul mesei, lângă o cutie veche de supă plină cu flori.

— Mâncarea ta preferată, îi spuse ea lui Leni.

— Î-hî, făcu Leni.

— Fir-ar al dracului, Leni! răbufni tatăl ei. Nu pot suferi îmbufnarea asta a ta. Tu ai fugit. Copilul a căzut. Ce-a fost a fost.

Leni îl ignoră.

— Spune ceva.

— Leni, spuse mama. Te rog.

Tata plecă de la masă şi ieşi ca o furtună din casă, trântind uşa în urma lui.

Mama se lăsă pe scaun. Leni vedea cât de obosită era mama ei, cum îi tremurau mâinile.

— Trebuie să încetezi cu asta, Leni. Îl enervează.

— Şi?

— Leni… ai să pleci curând. Acum o să te lase să pleci la facultate. Se simte groaznic pentru ce s-a întâmplat. Îl putem convinge. Poţi pleca. Aşa cum ţi-ai dorit. Nu trebuie decât…

— Nu, spuse ea mai tare decât ar fi intenţionat, şi observă efectul asupra mamei sale, felul cum se trase înapoi speriată.

Ar fi vrut să îi pese că îşi speriase mama, dar nu îi păsa. Mama alesese să rămână captivă în mocirla iubirii toxice a tatălui ei, nu şi Leni. Ea încetase să mai facă asta.

Ştia ce efect avea tăcerea ei asupra tatălui, cum îl mânia. Cu fiecare oră în care ea nu-i vorbea, el devenea mai agitat, mai irascibil. Mai periculos. Nu-i păsa.

— Te iubeşte, spuse mama.

— Ha.

— Aprinzi fitilul unei bombe, ştii asta.

Leni nu-şi putea mărturisi furia în faţa mamei sale, felul în care o măcina permanent, sfâşiindu-i sufletul de fiecare dată când se uita la tatăl ei. Se ridică de la masă şi se duse în pod ca să-i scrie lui Matthew, încercând să nu se gândească la mama ei, rămasă singură jos.

Dragă Matthew,

Încerc să nu-mi pierd speranţa, dar ştii cât de greu mi-a fost mereu în privinţa asta. A speranţei, vreau să zic. Au trecut patru zile de când te-am văzut ultima oară. Mi se pare că a trecut o veşnicie.

Ciudat, acum că speranţa a devenit atât de înşelătoare şi de incertă, îmi dau seama că în toţi acei ani, când eram un copil care îşi spunea că nu credea în speranţă, eu mă hrăneam de fapt cu ea. Mama îmi servea permanent chestii de genul „el se străduieşte”, iar eu le înghiţeam fără să gândesc. Am crezut-o în fiecare zi. Când el îmi zâmbea sau îmi dădea un pulover ori mă întreba ceva, eu îmi ziceam: „Vezi? Îi pasă”. Chiar şi după ce l-am văzut pentru prima oară bătând-o, am continuat să o las să-mi influenţeze lumea.

Acum s-a terminat.

O fi bolnav. L-o fi distrus Vietnamul. Poate toate astea or fi scuzele unui bărbat cu sufletul rătăcit.

Nu mai ştiu ce să zic şi, oricât aş încerca, nu-mi mai poate păsa.

Nu mi-a mai rămas nicio rază de speranţă pentru el. Singura speranţă pe care o pot nutri este pentru tine. Pentru noi.

Sunt tot aici.

Capitolul 23

Stimate Domnule Director al Departamentului Admitere:

Universitatea din Alaska, Anchorage.

Cu regret vă informez că nu voi putea frecventa cursurile universitare în acest semestru.

Sper – deşi am îndoieli – ca până în semestrul

următor situaţia mea să se schimbe.

Voi fi mereu profund recunoscătoare pentru că am fost admisă şi sper ca un alt student norocos să beneficieze de locul meu.

Cu sinceritate,

Lenora Allbright

În septembrie, vânturi reci începură să bată cu putere peste peninsulă. Întunericul îşi începu marşul lent, dar neabătut, peste regiune. În octombrie, toamna din Alaska trecuse. În fiecare seară, la ora şapte, Leni stătea cu urechea lipită de radio, cu volumul dat la maximum, în pocnituri de paraziţi, ascultând vocea domnului Walker, aşteptând veşti despre Matthew. Dar săptămânile treceau, iar situaţia nu se îmbunătăţea.

În noiembrie, precipitaţiile se transformară în ninsoare, uşoară la început, precum puful de gâscă coborând ca într-un dans din văzduhurile albe. Pământul noroios îngheţă, deveni dur ca granitul, alunecos, dar curând, un strat alb acoperi totul, un fel de nou început, un veşmânt frumos ce ascundea urâtul de dedesubt.

Dar Matthew tot nu îşi revenise.

Într-o seară geroasă de după prima furtună aprigă a anotimpului, Leni îşi termină treburile într-o beznă de smoală şi intră în casă. Îşi ignoră părinţii şi se opri în faţa sobei, cu mâinile întinse la căldură, îşi flexă atent degetele mâinii stângi. Îşi simţea braţul încă vlăguit, cumva străin de corp, dar era o uşurare că nu mai avea ghipsul.

Se întoarse şi îşi văzu reflexia în geam. Un chip palid, tras, cu o bărbie ascuţită. Slăbise după accident şi rareori se sinchisea să se îmbăieze. Din pricina suferinţei, apetitul, stomacul, somnul erau date peste cap. Arăta rău. Vlăguită şi istovită. Cu cearcăne.

Se duse la radio la 6.55 fix şi îl porni.

Auzi vocea fermă a domnului Walker prin difuzor. „Pentru Leni Allbright din Kaneq: L-am mutat pe Matthew într-un sanatoriu pentru tratament pe termen

lung din Homer. Îl poţi vizita marţea după-amiaza. Se numeşte Peninsula Rehabilitation Center”.

— Plec să-l văd, spuse Leni.

Tata îşi ascuţea cuţitul *ulu.* Se opri.

— S-o crezi tu.

Leni nu îl privi, nici nu tresări.

— Mamă, spune-i că, dacă vrea să mă oprească, va trebui să mă împuşte.

Leni o auzi pe mama ei trăgând adânc aer în piept.

Secundele se scurgeau. Leni simţi furia şi incertitudinea tatălui ei. Simţi lupta ce se dădea în el. Ar fi vrut să răbufnească, să-şi exercite voinţa, să lovească ceva, dar ea vorbea serios, şi el ştia asta.

Lovi ibricul de cafea, care zbură cât colo, bombăni ceva ce niciuna din ele nu înţelese clar. Apoi înjură, ridică mâinile în aer şi bătu în retragere, totul într-o singură mişcare convulsivă.

— Du-te, spuse tata. Du-te să-l vezi pe băiat, dar termină-ţi treburile mai întâi. Şi tu. Se întoarse către mama şi o înghionti cu degetul arătător în piept. Ea pleacă *singură.* Ai înţeles?

— Am înţeles, spuse mama.

*

Veni, în sfârşit, ziua de marţi.

— Ernt, spuse mama după masa de prânz. Leni trebuie să ajungă în oraş.

— Spune-i să ia sania motorizată veche, nu pe cea nouă. Şi să se întoarcă la cină. Se uită la Leni. Vorbesc serios. Nu mă face să vin după tine.

Smulse capcanele pentru animale din cârligul din perete şi ieşi, trântind uşa.

Mama înaintă, privind nesigură peste umăr. Puse două petice de hârtie împăturite în palma lui Leni.

— Scrisori. Pentru Thelma şi Marge.

Leni luă scrisorile, încuviinţând din cap.

— Să nu faci vreo prostie, Leni. Să te întorci la cină. Porţile alea se pot închide oricând la loc. Sunt

deschise doar pentru că îl mustră conştiinţa pentru ce-a făcut şi încearcă să fie bun.

— De parcă mi-ar păsa.

— Îmi pasă *mie.* Şi ţie ar trebui să-ţi pese *pentru mine.*

Leni simţi imboldul egoismului.

— Mda.

Afară, Leni se înclină ca să ţină piept vântului şi înaintă anevoie prin zăpadă.

După ce termină de hrănit animalele, se urcă în sanie şi demară.

În oraş, opri în faţa intrării pe docul portului şi parcă. Un hidrotaxi o aştepta pe Leni. Îl chemase mama ei prin staţie. Marea era prea agitată pentru a ieşi cu barca în larg.

Leni îşi puse rucsacul pe umăr şi păşi pe rampa îngheţată, alunecoasă a docului.

Căpitanul hidrotaxiului îi făcu semn cu mâna. Leni ştia că nu avea să-i ceară bani pentru cursă. Îi plăcea la nebunie sosul de merişoare al mamei. Făcea în fiecare an douăzeci şi patru de borcane doar pentru el. Trocul era la ordinea zilei printre localnici.

Leni îi dădu un borcan şi urcă la bord. După ce se aşeză pe bancheta din spate şi privi la oraşul cocoţat deasupra noroiului, îşi spuse să nu-şi facă mari speranţe pentru ziua de azi. Cunoştea starea lui Matthew, auzise cuvintele atât de des, că i se întipăriseră în minte. *Traumă craniană.*

Chiar şi aşa, după ce aşternea pe hârtie scrisoarea zilnică adresată lui Matthew, adormea adesea visând că era un fel de Frumoasa din pădurea adormită, un blestem pe care doar sărutul iubirii adevărate l-ar fi putut dezlega. Ea se putea căsători cu el şi spera că iubirea ei îl va aduce în simţiri.

Patruzeci de minute mai târziu, după o traversare zbuciumată a golfului Kachemak, hidrotaxiul trase lângă doc, şi Leni coborî.

În această zi geroasă de iarnă, vălătuci de negură coborâseră pe suprafaţa apei lângă Homer Spit. Doar câţiva localnici erau pe afară pe o asemenea vreme şi niciun turist. Majoritatea afacerilor erau închise pe timpul iernii.

Părăsi strada şi începu să urce în oraşul Homer propriu-zis. I se spusese că, dacă ajungea la casa cu barcă roz în curte şi decorată încă pentru 4 Iulie, mersese prea departe pe Wardell.

Sanatoriul era la marginea oraşului, pe un teren cu multă vegetaţie sălbatică şi cu o parcare pietruită.

Se opri. O acvilă imensă era cocoţată în vârful unui stâlp de telegraf uitându-se la ea, ochii ei galbeni lucind în întuneric.

Forţându-se să se mişte, intră în clădire, vorbi cu recepţionera şi îi urmă instrucţiunile ca să ajungă la camera de la capătul culoarului.

Domnul Walker stătea în picioare lângă pat. La intrarea lui Leni, se întoarse. Nu era în apele lui. Slăbise în aceste luni; puloverul şi blugii atârnau pe el. Îi crescuse barbă, care era pe jumătate cenuşie.

— Bună, Leni.

— Bună, spuse ea, privind înspre pat.

Matthew era legat de pat. Avea o chestie ca o colivie în jurul capului chel. Era *prinsă* de cap cu şuruburi; îi găuriseră craniul. Arăta uscat, sfrijit, bătrân, ca o pasăre fără pene. Îi văzu pentru prima oară chipul, brăzdat de cicatrici ca nişte fermoare. Un pliu de piele îndoită îi trăgea colţul unui ochi în jos. Avea nasul aplatizat.

Zăcea inert, cu ochii deschişi, cu gura flască. Un firicel de salivă i se scurgea pe buza inferioară cărnoasă.

Leni se duse lângă pat, lângă domnul Walker.

— Am crezut că e mai bine.

— Este mai bine. Uneori jur că se uită fix mine.

Leni se aplecă.

— B-bună, Matthew.

Matthew gemu, mugi. Cuvinte care nu erau cuvinte, doar nişte sunete şi mârâituri ca de maimuţă. Leni se trase înapoi. Părea furios.

Domnul Walker îşi puse mâna peste a lui Matthew.

— Este Leni, Matthew. O ştii pe Leni.

Matthew urlă. Fu un sunet sfâşietor care îi aminti lui Leni de un animal prins în capcană. Ochiul lui drept se roti în cap.

— Uaaaa.

— Leni îl privi cu gura căscată. Asta nu era *mai bine.* Băiatul acesta nu era Matthew, o umbră de om care urla şi se tânguia.

— Blaaaa… gemu Matthew, arcuindu-şi trupul.

Urmă un miros groaznic.

Domnul Walker o luă pe Leni de braţ şi o scoase din cameră.

— Susannah, i se adresă Tom asistentei. Îi trebuie un scutec curat.

Leni s-ar fi prăbuşit dacă nu ar fi ţinut-o domnul Walker. O conduse într-o sală de aşteptare cu automate de mâncare şi băutură şi o ajută să se aşeze. El ocupă scaunul de lângă ea.

— Nu te îngrijora în privinţa urletului. Face asta tot timpul. Doctorii spun că e o chestie pur fizică, dar eu cred că e vorba de frustrare. El este acolo înăuntru… undeva. Şi suferă. Mă omoară să îl văd aşa şi să nu-l pot ajuta.

— M-aş putea mărita cu el, ca să îl îngrijesc, spuse Leni.

În visurile ei, îşi imaginase asta, să se mărite cu el, să aibă grijă de el, să îl aducă înapoi prin iubirea ei.

— Ce lucru frumos, Leni! Asta îmi spune că Matthew iubeşte fata potrivită, dar s-ar putea să nu-şi mai revină niciodată, să nu mai poată spune niciodată „Da”.

— Dar oamenii se căsătoresc, oameni care sunt răniţi şi nu pot vorbi şi sunt pe moarte. Nu-i aşa?

— Nu fete de optsprezece ani cu toată viaţa înaintea lor. Ce face mama ta? Am auzit că l-a primit înapoi pe tatăl tău.

— Îl primeşte mereu înapoi. Sunt ca nişte magneţi.

— Ne facem cu toţii griji pentru voi două.

— Mda.

Leni oftă. La ce folosiseră îngrijorările vreodată? Mama era singura care putea schimba situaţia, iar ea refuza să o facă.

În liniştea care urmă acelui comentariu retoric, domnul Walker băgă mâna în buzunar şi scoase un pacheţel subţire înfăşurat în hârtie de ziar. Deasupra scria cu carioca roşie: LA MULŢI ANI, LENI.

— Alyeska a găsit asta în camera lui Mattie. Presupun că îl pregătise pentru tine… înainte de…

— Oh.

Atât putu spune Leni. Cu toate cele petrecute anul acesta, aniversarea ei fusese dată uitării. Luă cadoul şi rămase cu ochii la el.

Asistenta ieşi din camera lui Matthew. Prin uşa deschisă, Leni îl auzi pe Matthew urlând.

— Uaaaa… Na… şer…

— Trauma cranianã… cumplit, copila mea. N-am să te mint. Mi-a părut rău să aud că ai decis să nu pleci la facultate.

Leni băgă cadoul în buzunarul canadienei.

— Cum aş fi putut? Ar fi trebuit să fim împreună.

— El ar fi vrut să te duci. Ştii asta.

— Nu mai ştim ce vrea, nu-i aşa?

Se ridică în picioare şi se întoarse în camera lui Matthew. Băiatul stătea rigid, cu degetele flexate. Şuruburile din craniu şi cicatricile de pe faţă îl făceau să arate ca Frankenstein. Ochiul sănătos privea absent în faţă, nu la ea.

Ea se aplecă şi îi luă mâna. Era flască. Îi sărută palma.

— Te iubesc, spuse.

El nu reacţionă.

— Nu plec nicăieri, promise ea cu voce gravă. Am să fiu mereu aici. Sunt eu, Matthew, şi cobor la tine ca să te salvez. Aşa cum ai făcut şi tu pentru mine. Ai făcut-o, ştii? M-ai salvat. Stau aici, lângă omul pe care îl iubesc. Sper să auzi asta.

Rămase lângă el multe ore. Din când în când, el urla şi se zvârcolea. De două ori, plânse. În cele din urmă, îi cerură lui Leni să plece ca să-i poată face baie lui Matthew.

Abia târziu, după ce se urcă în taxi, în timp ce asculta barca lovindu-se de crestele valurilor, apa împroşcându-i faţa, îşi dădu seama că nu îşi luase la revedere de la domnul Walker. Străbătuse pur şi simplu sanatoriul şi ieşise, trecuse pe lângă un bărbat care stătea în faţa unei cocioabe fixate cu bandă adezivă şi folii din plastic, pe lângă un grup de copii care se jucau cu o minge în curtea unei şcoli, îmbrăcaţi în haine groase de camuflaj, pe lângă o băştinaşă bătrână care plimba doi câini Husky şi o raţă – toţi în lese.

Credea că îl jelise pe Matthew, că îi secaseră lacrimile de atâta plâns, dar vedea acum pustietatea durerii sufleteşti ce se întindea în faţa ei. S-ar fi putut întinde la nesfârşit. Trupul uman era 80% apă; asta însemna că ea era practic formată din lacrimi.

În Kaneq, când coborî din hidrotaxi, începu să ningă. Oraşul scotea un murmur încet, sunetul marelui generator care alimenta noul sistem de iluminat. Ninsoarea părea făină cernută în lumina stâlpilor de iluminat stradal ai domnului Walker. Aproape că nici nu simţi frigul pe drumul spre magazinul universal.

Clopoţelul sună când intră. Era patru şi jumătate după-amiază; practic era încă ziuă, dar noaptea se lăsa cu repeziciune.

Marge Grăsana era îmbrăcată într-o jachetă din piele de căprioară cu franjuri, lungă până la şold, peste nişte pantaloni termoizolanţi. Părul arăta ca nişte aşchii

de pilitură de fier lipite de cap. În unele locuri nu avea păr deloc, acolo unde îşi tunsese cu prea mult zel scalpul brun, probabil pentru că nu avea o oglindă.

— Leni! Ce surpriză plăcută! spuse ea cu o voce stridentă care ar fi făcut păsările să ţâşnească speriate în văzduh. Mi-e dor de cea mai bună angajată a mea din toate timpurile.

Leni citi compasiune în ochii căprui ai femeii. Ar fi vrut să spună: „L-am văzut pe Matthew”, dar spre oroarea ei, izbucni în lacrimi.

Marge Grăsana o conduse la tejghea, o ajută să se aşeze pe o banchetă veche şi îi dădu un şerveţel.

— Tocmai l-am văzut pe Matthew, spuse Leni, ghemuindu-se.

Marge Grăsana se aşează lângă ea. Bancheta se revoltă, scoţând un scârţâit.

— Mda. Am fost în Anchorage săptămâna trecută. E o imagine tristă, îi omoară pe Tom şi pe Aly. Câtă suferinţă poate îndura o familie?

— Eu am crezut că un sanatoriu însemna că îi este mai bine. Am crezut… Suspină. Nu ştiu ce-am crezut.

— E atât cât poate fi de bine, din ce-am înţeles. Bietul copil!

— Încerca să mă salveze.

Marge Grăsana tăcu o clipă. În liniştea aşternută, Leni se întrebă dacă o persoană putea să o salveze vreodată cu adevărat pe alta, sau dacă acesta este genul de lucru pe care fiecare trebuie să îl facă pentru sine.

— Ce face mama ta? Nici acum nu-mi vine să cred că i-a permis lui Ernt să vină înapoi.

— Da. Poliţia nu se bagă dacă ea nu face nimic.

Leni nu ştiu ce altceva să spună. Era convinsă că o persoană ca Marge Grăsana nu putea să înţeleagă de ce o femeie precum Cora stătea cu un bărbat ca Ernt. Ar fi trebuit să fie simplu ca bună ziua: te loveşte, îl părăseşti.

— Eu şi Tom am implorat-o pe mama ta să depună plângere. Presupun că îi e prea frică.

— E ceva mai mult decât frică. Leni fu pe punctul să spună mai mult când simţi o crampă în stomac. Crezu că vomită. Scuze, spuse ea după ce senzaţia de greaţă dispăru. Mă simt groaznic în ultima vreme. Presupun că mi-e rău de atâtea griji şi supărare.

Marge Grăsana stătu acolo mult timp, apoi se ridică în picioare.

— Aşteaptă aici. O lăsă pe Leni pe banchetă, respirând cu grijă. Se duse la rafturi, lovindu-se de una dintre capcanele pentru animale atârnate pe perete.

Leni continuă să revadă în minte scena cu Matthew, auzindu-i urletele, văzându-i ochiul rotindu-i-se în cap. „Are nevoie de un scutec curat”.

Greşeala ei. Totul.

Marge Grăsana se întoarse, cizmele ei de cauciuc scârţâind pe podeaua de rumeguş.

— Mă tem că s-ar putea să ai nevoie de asta. Păstrez întotdeauna unul pe stoc.

Leni se uită la cutioara îngustă din mâna lui Marge.

Şi uite-aşa, din senin, viaţa lui Leni se înrăutăţi.

*

În întunericul nopţii instalate devreme, Leni se îndrepta de la privată spre cabană, sub bolta albastră de catifea spuzită cu stele. Era una dintre acele minunate nopţi senine specifice Alaskăi, care păreau ireale. Lumina lunii cădea pe zăpadă, luminând întreg pământul.

Odată ajunsă în casă, zăvori uşa şi rămase lângă şirul de canadiene, pulovere de lână, impermeabile, cutia cu căciuli şi mănuşi de la picioarele ei. Incapabilă să se mişte, să gândească, să simtă.

Până acum, în această secundă, ar fi spus că albastrul era culoarea ei preferată. (Un gând stupid, dar asta era.) Albastru. Culoarea dimineţii, a amurgului, a gheţarilor de pe râuri, a golfului Kachemak, a ochilor mamei sale.

Acum albastrul era culoare unei vieţi ruinate.

Nu ştia ce să facă. Nu exista vreun răspuns favorabil. Era destul de inteligentă ca să ştie asta.

Şi destul de proastă că ajunsese în situaţia asta.

— Leni?

Auzi vocea mamei, recunoscu tonul îngrijorat, dar nu conta. Leni simţi cum se cască între ele o prăpastie. Aşa venea schimbarea, presupunea ea: în liniştea lucrurilor nerostite şi a adevărurilor nerecunoscute.

— Ce făcea Matthew? întrebă mama.

Se duse la Leni, îi scoase canadiana, o agăţă, apoi o conduse pe Leni la sofa, dar niciuna nu se aşeză.

— E de nerecunoscut, spuse Leni. Nu gândeşte, nu vorbeşte, nu merge. Nici nu s-a uitat la mine, doar a urlat.

— Dar nu e paralizat, totuşi. Asta-i bine, nu?

Aşa crezuse şi Leni. Înainte. Dar la ce folosea că puteai să te mişti dacă nu puteai gândi, vedea sau vorbi? Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi murit. Mai uşor.

Dar viaţa nu era niciodată uşoară, mai ales pentru copii.

— Ştiu că tu crezi că e sfârşitul lumii, dar eşti tânără. Te vei îndrăgosti din nou şi… Ce-i aia din mâna ta?

Leni întinse pumnul, desfăcu degetele şi arătă micul dispozitiv din palma ei.

Mama îl luă şi îl studie.

— Ce-i asta?

— Un test de sarcină, spuse Leni. Albastru înseamnă pozitiv.

Rememoră întreg lanţul de evenimente care o aduseseră în acest punct. O deviere, cât de mică, oriunde, pe tot acest parcurs, şi totul ar fi fost altfel.

— S-a întâmplat probabil în noaptea în care am fugit. Sau înainte? Cum ştii aşa ceva?

— Of, Leni, spuse mama.

Leni avea nevoie acum de Matthew. Avea nevoie de el, omul întreg. Ar fi fost împreună în povestea asta.

Dacă Matthew ar fi fost sănătos, s-ar fi căsătorit şi ar fi avut un copil. Era 1978, pentru numele lui Dumnezeu; poate că nici măcar nu trebuiau să se căsătorească. Ideea era că ar fi putut reuşi. Ar fi fost prea tineri şi facultatea ar fi trebuit să aştepte, dar nu ar fi fost tragedia de acum.

Cum avea să treacă prin asta fără el?

— Nu e ca pe vremea mea, când te trimiteau de acasă la mănăstire de ruşine, şi maicile îţi luau bebeluşul. Ai opţiuni acum. Este legal să…

— Păstrez copilul lui Matthew, spuse Leni.

Abia acum deveni conştientă de decizia luată.

— Nu poţi creşte singură un copil. Aici.

— Vrei să zici cu tata, spuse Leni, aducând cu brutalitate în discuţie acel detaliu care complica şi mai mult situaţia. Ea purta copilul unui membru din familia Walker. Tatăl ei avea să explodeze la aflarea veştii. Nu vreau să-l văd prin preajma acestui copil, conchise Leni.

Mama o luă pe Leni în braţe şi o strânse tare.

— O să găsim o soluţie, spuse mama, mângâindu-i părul.

Leni îşi dădu seama că mama ei plângea, iar asta o făcu să se simtă şi mai prost.

— Ce-i asta? se auzi vocea tunătoare a tatei.

Mama sări înapoi, cu o expresie vinovată pe chip. Obrajii îi luceau de lacrimi, zâmbetul îi era şovăitor.

— Ernt! spuse mama. Te-ai întors.

Leni strecură testul de sarcină în buzunar.

Tatăl ei rămase lângă uşă şi descheie fermoarul combinezonului termoizolant.

— Ce face copilul? Tot legumă?

Leni nu simţise niciodată atâta ură. O împinse pe mama la o parte şi se duse la el, observându-i surprinderea de pe chip când se apropie de el.

— Sunt însărcinată, spuse ea.

Nu văzu când fu lovită. Acum stătea în picioare, privindu-şi tatăl, iar în secunda următoare pumnul lui o

lovi în bărbie atât de puternic, că simţi gustul sângelui. Capul i se înclină violent pe spate, se dezechilibră, se lovi de marginea mesei şi căzu pe podea. Întinsă acolo, îi trecu prin munte un gând straniu: *Ce rapid e!*

— Ernt, nu! ţipă mama.

Tata îşi scoase cureaua şi se năpusti asupra lui Leni.

Ea încercă să se ridice, dar capul îi vâjâia şi era ameţită. Privirea i se întunecă complet.

Prima lovitură cu catarama curelei o lovi peste obraz, spintecându-i pielea. Leni ţipă, încercând să se ferească din calea lui.

El o lovi din nou.

Mama se năpusti asupra tatei, înfigându-şi unghiile în faţa lui. El o împinse la o parte şi se năpusti din nou asupra lui Leni.

O trase în picioare şi o lovi cu dosul palmei peste faţă. Ea auzi un cartilaj plesnind. Îi ţâşni sângele pe nas. Se împletici în spate, protejându-şi instinctiv pântecul când căzu în genunchi.

Se auzi un foc de armă.

Leni auzi pocnetul puternic şi simţi miros de puşcă. Se sparse un geam.

Tata stătea acolo, cu picioarele depărtate, cu mâna dreaptă încă strânsă în pumn. Preţ de o secundă, nu se întâmplă nimic; nimeni nu se mişcă. Apoi tata înaintă spre Leni, clătinându-se pe picioare. Sângele îi ţâşni dintr-o rană din piept, pătându-i cămaşa. Era confuz, surprins.

— Cora? spuse el, întorcându-se să se uite la ea.

Mama era în spatele lui, cu puşca încă îndreptată spre el.

— Nu Leni, spuse ea cu voce fermă. Nu Leni a mea.

Şi mai trase încă un foc de armă.

Capitolul 24

— E mort, spuse Leni.

Nu că ar fi încăput vreo îndoială. Puşca aleasă de

mama ei ar fi putut ucide şi un bou moscat.

Leni îşi dădu seama că stătea în genunchi într-o baltă de sânge. Bucăţele de os şi cartilaj arătau ca nişte viermişori pe fondul roşu al sângelui. Prin geamul spart intra aer geros.

Mama lăsă să-i cadă puşca din mână. Veni spre tata, cu ochi mari şi gura tremurândă. Se scărpină nervoasă pe gât, lăsând dâre roşietice pe pielea palidă.

Leni se ridică rigid în picioare şi merse în bucătărie. Ar fi trebuit să gândească: „Suntem bine, tata s-a dus”, dar nu simţi nimic, nici măcar uşurare.

O durea faţa atât de tare că îi era rău de la stomac. Gustul sângelui o făcu să icnească, şi la fiecare respiraţie, nasul ei scotea un şuierat. Udă o cârpă şi şi-o presă pe faţă, ştergându-şi sângele.

Cum oare îndurase mama durerea asta de atâtea ori?

Clăti cârpa, stoarse apa rozalie de la sângele ei şi o udă din nou, apoi reveni în camera de zi, care mirosea a fum de puşcă, a măruntaie şi a sânge.

Mama îngenunche pe podea. Îl trase pe tata în poală şi îl legăna înainte şi-napoi, plângând. Era sânge peste tot: pe mâinile ei, pe genunchii ei. Se mânjise cu el pe ochi.

— Mamă?

Leni se aplecă şi atinse umărul mamei.

Cora ridică privirea, clipind ca drogată.

— N-am ştiut cum să-l opresc altfel.

— Ce facem? întrebă Leni.

— Du-te şi cheamă poliţia prin staţie, spuse mama cu o voce vlăguită.

Poliţia. În sfârşit. După toţi aceşti ani, obţineau ajutor.

— O să fim bine, mamă. Ai să vezi.

— Ba nu, Leni.

Leni şterse sângele de pe chipul mamei aşa cum făcuse de atâtea ori înainte. Femeia nici măcar nu

tresări.

— Ce vrei să spui?

— O să spună că e crimă.

— Crimă? Dar el ne bătea. Tu mi-ai salvat viaţa.

— L-am împuşcat în spate, Leni. De două ori. Juraţilor şi avocaţilor apărării nu le plac oamenii care împuşcă pe la spate. E-n regulă. Nu-mi pasă. Îşi dădu părul pe spate rămânându-i pe faţă dâre de sânge. Du-te şi spune-i lui Marge Grăsana. Ea e avocat, sau a fost. O să rezolve ea. Mama părea anesteziată; vorbea lent. O să începi o viaţă nouă. Îţi vei creşte copilul aici, în Alaska, printre prietenii noştri. Tom îţi va fi ca un tată. Ştiu asta. Iar Marge Grăsana te adoră. Poate că facultatea rămâne încă o posibilitate. Se uită la Leni. A meritat. Vreau să ştii asta. Aş face-o din nou pentru tine.

— Stai aşa. Vrei să spui că mă *părăseşti*? Că te duci la închisoare?

— Du-te şi adu-o pe Marge Grăsana.

— Nu mergi la închisoare pentru că ai ucis un om despre care ştia toată lumea din oraş că avea un comportament violent.

— Nu-mi pasă. Tu eşti în siguranţă. Asta-i tot ce contează.

— Şi dacă ne descotorosim de el?

Mama clipi.

— Să ne descotorosim de el?

— Putem să pretindem că asta nu s-a petrecut niciodată. Leni se ridică în picioare. *Da.* Acesta era răspunsul. Vor găsi o cale să şteargă orice urmă. Apoi ar fi putut sta acolo, ea şi mama, trăind printre prietenii lor, în acest loc pe care îl vor iubi. Bebeluşul va fi iubit de toţi, şi, când Matthew îşi va reveni în sfârşit, Leni avea să fie acolo, aşteptându-l.

— Nu-i atât de uşor pe cât pare, Leni, spuse mama.

— Suntem în Alaska. Nimic nu este uşor, dar noi suntem puternice, iar dacă tu mergi la închisoare, eu am să rămân singură. Cu un copil de crescut. Nu mă pot

descurca fără tine. Am *nevoie* de tine, mamă.

Mama cumpăni o clipă, apoi spuse:

— Va trebui să ascundem cadavrul, să ne asigurăm să nu vă fi găsit niciodată. Solul e prea îngheţat ca să-l îngropăm.

— Aşa e.

— Dar Leni, spuse ea plat. Tu vorbeşti de o altă crimă.

— Să permit să fii catalogată o criminală? *Asta* ar fi o crimă. Tu crezi că am să încredinţez viaţa ta în mâinile legii? *Legii?* Doar tu mi-ai spus că legea nu protejează femeile abuzate, şi ai avut dreptate. El a scăpat din închisoare în câteva zile. Când te-a protejat pe tine legea vreodată de el? Nu. *Nu.*

— Eşti sigură, Leni? Înseamnă că va trebui să trăieşti cu asta.

— Pot trăi cu asta. Sunt sigură.

Mama rămase o vreme pe gânduri, apoi se trase de sub trupul inert, plin de sânge al tatei. Se duse în dormitor şi ieşi câteva clipe mai târziu îmbrăcată în nişte pantaloni termoizolanţi şi o maletă. Îşi aruncă hainele pline de sânge într-un morman lângă cadavrul tatei.

— Mă întorc cât pot de repede. Nu deschide nimănui altcuiva decât mie.

— Ce vrei să spui?

— Primul pas, scăpăm de cadavru.

— Şi tu crezi că eu am să stau aici în timp ce tu faci asta?

— *Eu* l-am ucis. Ea am să fac asta.

— Şi eu te ajut să scapi de al

— N-avem timp să ne certăm.

— Exact. Leni îşi scoase hainele pline de sânge. Se îmbrăcă cât ai clipi cu pantalonii termoizolanţi şi cu hanoracul, se încălţă cu bocancii şi fu gata de plecare.

— Ia-i capcanele, spuse mama şi ieşi din cabană.

Leni luă capcanele grele din cârligele de pe peretele cabanei şi le cară afară. Mama legase deja sania

din plastic roşie de sania motorizată. Era cea pe care o folosise tata ca să aducă lemne. Putea să care cu ea două răcitoare mari, o grămadă de lemne tăiate şi carcase de elan.

— Pune capcanele pe sanie. Pe urmă du-te şi adu drujba şi burghiul.

Când Leni reveni cu uneltele, mama spuse:

— Eşti pregătită pentru partea a doua? După ce fiica ei dădu aprobator din cap, spuse: Hai să-l aducem.

O jumătate de oră le luă ca să târască trupul neînsufleţit al tatei din cabană, peste prispa înzăpezită, şi încă zece minute, ca să-l urce pe sanie. O dâră de sânge prin zăpadă dădea la iveală traiectoria, dar într-o oră, dat fiind că ninsoarea cădea abundent, avea să dispară. La primăvară, ploile aveau să spele totul. Mama îl acoperi pe tata cu o prelată şi legă fedeleş trupul în prelată cu corzi elastice prinse în nişte capete metalice.

Leni şi mama ei schimbară o privire în care sălăşluia adevărul că această acţiune, această decizie avea să le schimbe pentru totdeauna. Fără să spună ceva, mama îi oferi lui Leni şansa să se răzgândească.

Fata nu cedă. Rămase neclintită în decizia luată. Aveau să scape de cadavru, să cureţe cabana şi să le spună tuturor că el a plecat fără ele, că probabil căzuse prin gheaţă în timp ce vâna sau că s-a rătăcit în ninsoare. Nimeni nu avea să pună întrebări, nimănui nu avea să-i pese. Oricine ştia că existau nenumărate modalităţi în care puteai dispărea aici.

Leni şi mama ei aveau să scape în sfârşit – în sfârşit – de sentimentul de frică.

Mama porni motorul saniei, apoi se aşeză pe scaunul de două persoane şi apucă acceleraţia. Îşi acoperi faţa învineţită, tumefiată cu o mască de neopren şi îşi trase cu grijă casca pe cap. Leni făcu la fel.

— O să fie al dracului de frig, strigă mama peste huruitul motorului. Mergem sus în munte.

Leni urcă pe sanie şi se prinse cu braţele de talia

mamei.

Mama tură motorul şi porniră peste zăpada neatinsă şi prin porţile deschise. Cotiră la dreapta, pe şoseaua principală, şi la stânga, pe drumul ce ducea în sus, spre vechea mină de crom. Se înnoptase deja de-a binelea, viscolea şi era ger. Dâra galbenă a farurilor saniei lumina drumul.

Pe o astfel de vreme, nu trebuiau să-şi facă prea multe griji că le-ar fi văzut cineva. Ascensiunea dură mai bine de două ore. Acolo unde zăpada era adâncă, mama apăsa uşor acceleraţia. Urcară pante, coborâră văi, traversară râuri îngheţate, ocoliră râpe şi stânci abrupte. Mama menţinea sania la viteză foarte mică, întrucât vizibilitatea era redusă. Iar sania nu trebuia să derapeze.

Ajunseră în sfârşit la un mic lac din vârful muntelui, înconjurat de copaci înalţi şi stânci din granit. La un moment dat, ninsoarea se opri şi norii se împrăştiară, dezvăluind un cer nocturn albastru catifelat, învolburat de stele. Răsări luna, ca pentru a privi două femei în mijlocul acelui ocean de zăpadă şi gheaţă sau a le deplânge deciziile. Plină şi strălucitoare, razele ei răsfrânte în zăpadă trimiteau asupra lor o lumină incandescentă, ce se înălţa asemenea unei văpăi în imensitatea albă.

Noaptea se înseninase brusc, astfel că ele erau acum vizibile, două femei pe o sanie motorizată într-o lume cu sclipiri alb-argintii, cărând un cadavru pe o sanie.

Pe malul îngheţat al lacului, mama nu mai pompă benzină, şi sania se opri vibrând. Zumzăitul ca de insectă al motorului era cel mai puternic zgomot din împrejurimi. Acoperea respiraţia şuierătoare a lui Leni prin masca de neopren şi cască.

Era oare lacul complet îngheţat? Nu aveau cum să ştie sigur. Ar fi trebuit să fie, la acea altitudine, totuşi, era încă devreme. Nu era miezul iernii. Zăpada strălucea sub lumina lunii ce cădea pe suprafaţa plată, îngheţată a

lacului.

Leni se prinse mai bine de mama ei.

Femeia răsuci foarte puţin acceleraţia şi înaintă puţin câte puţin. În acest întuneric, păreau nişte astronauţi, deplasându-se către o lume stranie, precum miezul universului, sunetul gheţii crăpând, învăluind totul în jurul lor. În mijlocul lacului, mama opri motorul. Sania motorizată se opri prin alunecare. Mama se dădu jos. Trosnetul gheţii era puternic, persistent, dar nu îi dădea importanţă. Nu avea să crape sub ele.

Mama îşi scoase casca, o agăţă de ghidon, apoi îşi scoase şi masca. Aerul rece îi tăie respiraţia. Leni îşi puse casca pe scaunul de vinilin lipit cu bandă adezivă.

În lumina argintie-albastră a lunii, cristale de gheaţă sclipeau pe suprafaţa zăpezii, ca nişte nestemate.

Linişte.

Doar respiraţiile lor.

Traseră împreună cadavrul tatei de pe sanie. Leni folosi lopata de urgenţă ca să facă un şanţ în zăpadă. Când ajunse la suprafaţa sticloasă a gheţii argintii, lăsă lopata deoparte şi scoase burghiul şi drujba. Mama luă burghiul şi săpă o gaură de douăzeci de centimetri în gheaţă. Apa ieşi la suprafaţă, bolborosind şi agitându-se în jurul discului de gheaţă.

Leni îşi scoase masca şi o băgă în buzunar, apoi porni drujba, al cărei sunet se auzi înfiorător de tare aici. Îndreptă lama în jos, o introduse în gaură şi începu lungul proces anevoios al transformării găurii într-o mare deschizătură pătrată în gheaţă. După ce termină, era leoarcă de sudoare. Mama dădu drumul capcanelor pentru animale lângă gaură. Acestea căzură cu un zăngănit. Apoi se întoarse după tata. Îl apucă bine de mâinile reci, cadaverice şi îl târî cât mai aproape de gaură.

Trupul tatei era rigid şi nemişcat, chipul lui alb, dur parcă cioplit în fildeş.

Pentru prima oară, Leni conştientiză cu adevărat ce

făceau. Lucrul rău pe care îl făcuseră. De acum înainte, trebuiau să trăiască ştiind că erau capabile de toate *astea.* Împuşcatul, căratul unui om mort, acoperirea urmelor unei crime. Deşi o viaţă întreagă acoperiseră faptele tatei, închizând ochii, prefăcându-se, acum era altceva. De data asta, ele erau criminalele, iar secretul pe care Leni trebuia să îl protejeze era al ei.

Unui om bun i-ar fi fost ruşine. Dar ea era furioasă la culme.

De-ar fi plecat cu mulţi ani în urmă, sau dacă ar fi chemat poliţia, dacă ar fi cerut ajutor. Dacă mama ei ar fi făcut ceva, orice, de-a lungul timpului, nu s-ar fi ajuns la această tragedie.

Mama descâlci capcanele şi le deschise fălcile negre. Împinse antebraţul tatei în centrul uneia, care se închise cu trosnet de os rupt. Mama păli, i se făcu rău. Capcanele rupseră ambele picioare ale tatei – *trosc* –, devenind greutăţi.

Luminile nordului apărură deasupra, cascade învolburate de galben, verde, roşu şi violet. Culori imposibile, magice; luminile semănau cu nişte eşarfe de mătase pe întinsul cerului, ghemotoace de galben, verde neon, roz incandescent. Luna electric de strălucitoare părea că asistă la tot acest spectacol.

Leni se uită la tata. Văzu bărbatul care îşi folosise pumnii la mânie, văzu sângele de pe mâinile lui şi grimasa gurii. Dar îl văzu şi pe celălalt bărbat, cel pe care îl plăsmuise din fotografii şi din propria nevoie, cel care le iubise cât de mult putuse, cel distrus de război. Leni se gândi că poate avea să o bântuie. Nu doar el, ci ideea în sine, adevărul trist şi înfiorător că puteai iubi şi urî aceeaşi persoană în acelaşi timp, că puteai avea un profund şi statornic sentiment al pierderii şi al ruşinii pentru propriile slăbiciuni şi, cu toate astea, să te bucuri că acest cumplit lucru fusese înfăptuit.

Mama căzu în genunchi lângă el şi se aplecă mai aproape.

— Noi te-am iubit.

Ridică privirea la Leni, dorind – poate având nevoie – ca Leni să spună acelaşi lucru, să facă ceea ce făcuse mereu. Să fie ca două picături de apă.

Împărtăşeau acum împreună amintirea anilor de ţipete şi de bătăi, de spaimă… şi de zâmbete, de hohote de râs, amintirea vorbelor lui „Sal'tare, Roşcato" şi a felului în care implora iertare.

— Pa, tată, fu tot ce putu spune Leni.

Poate, cu timpul, asta nu avea să rămână ultima ei amintire despre el; poate, cu timpul, avea să îşi amintească sentimentul trăit când îl ţinea de mână sau o suia pe umerii lui, plimbându-se pe The Strand.

Mama îl împinse pe gheaţă, capcanele troncănind, şi apoi prin gaura din gheaţă. Trupul său plonjă în apă, capul lăsându-se greu pe spate.

Faţa îi rămase la suprafaţă, holbându-se la ele, o camee în apa rece întunecată, pielea palidă în lumina lunii, barba şi mustaţa îngheţate. Foarte lent, se scufundă în apă şi dispăru.

A doua zi, nu avea să mai existe nici urmă de el. Gheaţa urma să se închidă la loc cu mult înainte să ajungă cineva aici sus. Trupul lui avea să se congeleze şi să fie târât de greutatea capcanelor pe fundul lacului. Cu timpul, avea să se dezgheţe şi să fie descompus de apă până la os, iar oasele ar fi putut ajunge pe ţărm, dar foarte probabil că prădătorii aveau să le găsească înaintea autorităţilor. Până atunci, oricum, nu va mai face nimeni cercetări. Cinci din o mie de oameni dispăreau în Alaska an de an, se rătăceau. Era un lucru cunoscut. Cădeau în crevase, se rătăceau pe poteci, se înecau când creşteau apele.

Alaska. Nemărginita Pustietate.

— Ştii ce suntem acum? spuse mama.

Leni stătea lângă ea, imaginându-şi cadavrul alb, ţeapăn al tatălui ei tras în jos în beznă. Exact ceea ce ura el cel mai mult.

— Supravieţuitoare, spuse Leni. Nu îşi pierduse simţul ironiei. Asta ar fi vrut tatăl lor să fie.

Supravieţuitoare.

*

Leni nu mai contenea să reia în minte filmul evenimentelor, văzând ultima imagine a chipului tatălui ei înainte ca apele tenebroase să îl înghită. Imaginea aceasta avea să o bântuie tot restul vieţii.

Când ajunseră în sfârşit acasă, epuizate şi îngheţate bocnă, Leni şi mama ei trebuiră să aducă lemne pentru foc. Leni îşi aruncă mănuşile în flăcări. Apoi stătură amândouă în faţa focului, cu mâinile tremurânde întinse spre căldură. Oare câtă vreme?

Cine mai ştia? Pierduseră noţiunea timpului.

Leni privea amorţită în podea. Lângă piciorul ei era o aşchie de os, încă una, pe măsuţa de cafea. Cât era noaptea de lungă, aveau să cureţe casă, şi se temea că, şi dacă ar fi şters tot sângele lui, acesta ar fi ieşit din nou la suprafaţă din lemn, o scenă desprinsă parcă dintr-o poveste de groază. Dar trebuiau să se apuce de treabă.

— Trebuie să facem curat. O să susţinem că a dispărut, zise Leni.

Mama se încruntă, muşcându-şi îngrijorată buza de jos.

— Du-te şi adu-o pe Marge Grăsana. Spune-i ce-am făcut. Mama se uită la Leni. M-auzi? Spune-i ce-am făcut *eu.*

Leni încuviinţă din cap şi o lăsă pe mama să se apuce singură de curăţat locul.

Afară, cădea o ninsoare uşoară, din nou, lumea era mai întunecată, acoperită de nori. Leni ajunse cu greu la sania motorizată şi urcă. Fulgi de nea uşori ca puful de gâscă pluteau în aer, schimbându-şi direcţia în adierea vântului. La proprietatea lui Marge Grăsana, Leni coti la dreapta, se afundă în pădurea deasă şi înaintă pe o potecă şerpuitoare făcută de urme de roţi pe zăpadă.

Ajunse în sfârşit într-un luminiş, mic, oval, mărginit

de copaci înalţi, albi. Casa lui Marge Grăsana era o iurtă din pânză tare şi lemn. Asemenea tuturor gospodarilor, femeia nu arunca nimic, aşa că ograda ei era plină de maldăre de gunoaie troienite de zăpadă.

Leni parcă în faţa casei şi coborî. Ştia că nu mai era nevoie să strige vreun salut. Farul şi sunetul motorului saniei o anunţaseră deja pe Marge de prezenţa ei acolo.

Cum era de aşteptat, un minut mai târziu, uşa casei se deschise. Marge Grăsana ieşi, cu o pătură de lână pe umeri, ca un şal uriaş. Îşi duse o mână streaşină la ochi ca să şi-i ferească de ninsoare.

— Leni? Tu eşti?

— Eu sunt.

— Intră. Intră, spuse Marge Grăsana, făcându-i un semn larg cu mâna.

Leni urcă treptele în grabă şi intră.

Casa era mai mare în interior decât părea de afară, şi imaculată. Felinarele dădeau o lumină alb-gălbuie, iar soba degaja căldură şi trimitea fumul în sus printr-un burlan metalic, ce ieşea printr-o deschizătură atent construită în cupola din pânză a iurtei.

Pereţii erau construiţi din şipci subţiri de lemn, împletite într-un model complicat, cu pânză tare întinsă bine în spatele lor, ca o fustă cu crinolină minuţios lucrată. Tavanul boltit era susţinut de grinzi. Bucătăria era mare, iar dormitorul se afla deasupra, într-un pod din care se vedea în camera de zi. Acum, iarna, era confortabil şi liniştit, dar Leni ştia că vara, ferestrele de pânză erau desprinse din fermoare şi rămâneau doar plasele contra insectelor prin care pătrundea masiv lumina. Vântul lovea pânza cu zgomot.

Marge Grăsana se uită la faţa lovită a lui Leni, la nasul zdrobit, la sângele uscat pe obraji, şi spuse:

— Nenorocitu’ dracului!

O strânse tare în braţe pe Leni şi o ţinu aşa.

— A fost rău în seara asta, reuşi Leni să spună în sfârşit, trăgându-se înapoi.

Tremura. Poate că abia acum resimţea efectul faptelor comise: îl omorâseră, îi rupseseră oasele, îl aruncaseră în apă…

— Şi Cora e…

— El e mort, spuse Leni încet.

— Slavă cerului! spuse Marge Grăsana.

— Mama…

— Nu-mi spune nimic. El unde e?

— Departe.

— Şi Cora?

— Acasă. Ai spus că ne ajuţi. Cred că acum avem nevoie de ajutor, ştii tu, ca să facem curat. Dar nu vreau să ai necazuri.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Du-te acasă. Vin şi eu în zece minute.

Marge Grăsana îşi schimba deja hainele când Leni ieşi din iurtă.

Revenită acasă, o găsi pe mama stând la depărtare de balta de sânge închegat, holbându-se la ea, cu faţa scăldată în lacrimi, rozându-şi unghia ruptă de la degetul mare.

— Mamă? spuse Leni, temându-se aproape să o atingă.

— O să ne-ajute?

Leni nu apucă să răspundă, că văzu o rază de lumină licărind prin fereastră. Abia acum deveni ea conştientă de tristeţea şi regretul care o măcinau pe mama ei.

Marge Grăsana deschise uşa cabanei şi intră. Îmbrăcată într-un combinezon termoizolant, cu căciula ei de jder şi cizme mukluk până la genunchi, privi repede în jur, văzând sângele şi fragmentele de carne şi os.

Se duse la mama şi o atinse uşor pe umăr.

— A atacat-o pe Leni, spuse mama. A trebuit să-l împuşc. Dar… l-am împuşcat pe la spate, Marge. De două ori. El era neînarmat. Ştii ce-nseamnă asta.

Marge Grăsana oftă.

— Mda. Poliţiştilor nu le pasă nici cât negru sub unghie ce face un bărbat sau cât eşti tu de speriată.

— L-am dus departe şi l-am aruncat în lac, dar… tu ştii cum se găsesc lucrurile în Alaska. Primăvara ies la suprafaţă tot felul de chestii.

Marge Grăsana încuviinţă din cap.

— Pe el n-or să-l găsească niciodată, spuse Leni. O să spunem că a fugit.

— Leni, du-te sus şi ia-ţi câteva lucruri. Doar pentru o noapte, spuse Marge Grăsana.

— Pot să ajut la curăţat, spuse Leni.

— Du-te! spuse cu severitate femeia.

Leni urcă în pod. În spatele ei, le auzi pe mama şi pe Marge discutând încet.

Alese cartea de poezii de Robert Service pentru acea noapte. Mai luă albumul foto primit de la Matthew, plin acum cu fotografiile ei preferate. Le îndesă în rucsac, alături de îndrăgitul ei aparat foto şi puse peste ele câteva haine, apoi coborî.

Mama era încălţată cu cizmele de zăpadă ale tatei, păşind prin sângele tatei şi lăsând urme până la uşă. La pervazul ferestrei, puse o mână mânjită de sânge pe geam.

— Ce faci? întrebă Leni.

— Mă asigur că autorităţile află că mama şi tatăl tău au fost aici, răspunse Marge Grăsana.

Mama scoase cizmele tatei şi le puse pe ale lei, cu care mai făcu nişte urme în sânge. Apoi luă una dintre cămăşile ei, o sfâşie şi o aruncă pe podea.

— Aşa o să ştie că asta e scena unei crime, explică Marge Grăsana.

— Dar o să curăţăm, spuse Leni.

— Nu, fetiţa mea. Noi va trebui să dispărem, spuse mama. Acum. În noaptea asta.

— Stai aşa, se opuse Leni. Ce-ai zis? O să spunem că ne-a părăsit. Oamenii o să ne creadă.

Marge Grăsana şi mama schimbară o privire tristă.

— Oamenii dispar în Alaska tot timpul, insistă Leni, ridicând vocea.

— Credeam că ai înţeles, interveni mama. Noi nu mai putem rămâne în Alaska după asta.

— *Ce*?

— Nu putem rămâne, spuse mama. Blând, dar ferm. Marge Grăsana îmi dă dreptate. Chiar dacă am fi putut susţine legitima apărare, acum nu mai putem. Am acoperit urmele crimei.

— Dovada intenţiei, spuse Marge Grăsana. Nu există protecţie pentru femeile abuzate, care îşi omoară soţii. Ştiu asta ca lumina zilei. Aţi putea invoca legitima apărare, şi s-ar putea să ţină. Aţi putea fi achitate – dacă juraţii consideră că apărarea a fost pe măsura atacului –, dar chiar vrei să vă asumaţi acest risc? Legea nu e favorabilă victimelor abuzului domestic.

Mama încuviinţă din cap.

— Marge va lăsa camioneta parcată pe o stradă înfundată, şi cabina mânjită cu sânge. În câteva zile, ne va da dispărute şi va conduce poliţia la cabană. Se va ajunge la concluzia – să sperăm – că el ne-a omorât pe amândouă şi s-a ascuns undeva. Marge şi Tom vor depune mărturie că era violent.

— Mama şi tatăl tău au aceeaşi grupă sangvină, explică Marge Grăsana. Nu există vreun test concludent care să poată identifica al cui sânge este cel de aici. Cel puţin, asta sper.

— Eu vreau să declar că el a fugit, se încăpăţână Leni. Vorbesc serios, mamă. *Te rog.* Matthew e aici.

— Chiar şi aici, în sălbăticie, se va investiga dispariţia unui localnic, Leni, reluă Marge Grăsana. Îţi aduci aminte cum ne-am adunat cu toţii ca s-o căutăm pe Geneva Walker? Primul loc în care vor căuta e cabana. Şi ce-ai să spui despre fereastra spartă prin împuşcare? Îl cunosc pe Curt Ward. E genul de poliţist care face totul ca la carte. Nu-i exclus să aducă şi-un câine sau să cheme vreun anchetator din Anchorage. Indiferent cât de

bine am curăţa, ar putea exista dovezi aici. Un fragment de os uman. Ceva care să ducă la identificarea tatălui tău. Dacă îl găsesc, vă arestează pe amândouă pentru crimă.

Mama se duse la Leni.

— Îmi pare rău, fetiţa mea, dar tu ai vrut asta. Eu am fost dispusă să iau toată vina asupra mea, dar tu nu m-ai lăsat. Acum suntem amândouă în aceeaşi barcă.

Leni simţi asta ca pe o cădere în gol. În naivitatea ei, crezuse că puteau face lucrul acesta cumplit fără să plătească un preţ mai mare decât povara propriului suflet, amintirile şi coşmarurile.

Dar avea să o coste pe Leni tot ce iubea. Matthew. Kaneq. Alaska.

— Leni, nu avem de ales.

— Când am avut vreodată de ales? se întrebă Leni retoric.

Ar fi vrut să urle şi să plângă, ar fi vrut să fie copilul care nu fusese niciodată, dar dacă tinereţea şi familia ei o învăţaseră ceva, asta era cum să supravieţuiască.

Îi dădea dreptate mamei. Nu aveau cum să cureţe sângele acela. Câinii şi poliţia ar fi mirosit crima. Dacă tata avea vreo întâlnire a doua zi, despre care ele nu ştiau, şi cineva suna la poliţie ca să raporteze dispariţia lui înainte ca ele să fie pregătite? Dacă cadavrul lui s-ar desprinde din capcane şi ar pluti către ţărm după dezgheţ, şi un vânător l-ar descoperi?

Ca de obicei, Leni trebui să se gândească la oamenii pe care îi iubea.

Mama încasase toate loviturile ca să o protejeze pe ea şi îl împuşcase pe tata ca să o salveze. N-o putea lăsa singură acum, o fugară; plus că nici nu-şi putea creşte copilul de una singură. Simţi o tristeţe copleşitoare, un sentiment sufocant, ca după un maraton la finalul căruia se pomenise ajunsă în acelaşi loc.

Măcar vor fi împreună, ele două, ca întotdeauna.

Iar bebeluşul va avea o şansă la ceva mai bun.

— În regulă. Se întoarse spre Marge Grăsana. Ce facem?

Petrecură următoarea oră punând la punct ultimele detalii: parcară în port camioneta, al cărei mâner de pe portieră era mânjit cu sânge. Răsturnară mobila, lăsară la vedere o sticlă goală de whisky, iar Marge Grăsana trase două focuri de armă în pereţii din buşteni. Lăsară uşa cabanei deschisă ca să intre animalele şi să mai distrugă alte dovezi.

— Eşti pregătită? întrebă în cele din urmă mama.

Leni vru să spună: „Nu. Nu sunt pregătită. Locul meu e aici”. Dar era prea târziu ca să revină la situaţia dinainte. Încuviinţă din cap posomorâtă.

Marge Grăsana le strânse în braţe pe amândouă, le sărută obrajii scăldaţi de lacrimi şi le ură o viaţă bună.

— Am să vă declar dispărute, îi şopti ea la ureche lui Leni. N-am să scot un cuvânt despre asta. Puteţi avea încredere în mine.

Când Leni şi mama coborâră pentru ultima oară scara în zigzag către plaja lor, pe o ninsoare orbitoare, Leni se simţi de o mie de ani.

Îşi urmă mama pe plaja ninsă, mocirloasă. Din pricina vântului, părul mamei era răvăşit, vocea nu i se mai auzea, rucsacul i se agita în spinare. Leni îşi dădu seama că mama vorbea cu ea, dar nu putea auzi, şi nici nu-i păsa. Păşi pleoscăind prin valurile îngheţate, către barcă, îşi aruncă rucsacul în barcă, se urcă şi se aşeză pe bancheta din lemn. Pe mal, ninsoarea avea să acopere curând orice indiciu al traseului lor; ca şi cum nici nu ar fi trecut vreodată acolo.

Mama sări în barcă. Fără lumini, înaintă încet pe lângă ţărm, ţinând cârma cu mâinile înmănuşate, părul zburându-i în toate direcţiile.

Urmară cotul apei când se iviră primele semne ale zorilor, luminându-le calea.

*

Traseră la docul de tranzit din Homer.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun de la Matthew, spuse Leni.

Mama îi aruncă lui Leni o frânghie.

— Nici gând. Trebuie să plecăm. Nu putem fi văzute azi. Ştii asta.

Leni legă barca.

— N-a fost o-ntrebare.

Mama îşi luă rucsacul şi îl puse în spate. Leni coborî cu grijă din barcă pe docul îngheţat. Frânghiile trosneau.

Mama opri motorul şi coborî din barcă. Rămaseră amândouă în ninsoarea uşoară.

Leni scoase un fular din rucsacul ei şi şi-l înfăşură în jurul gâtului, acoperindu-şi jumătatea inferioară a feţei.

— N-o să mă vadă nimeni, mamă, dar mă duc.

— Să fii la ghişeul de la Glass Lake în patruzeci de minute, spuse mama. Niciun minut mai târziu. Bine?

— O să *zburăm*? Cum?

— Vino, atât îţi zic.

Leni încuviinţă din cap. La drept vorbind, nu-i păsa de detalii. Nu se putea gândi decât la Matthew. Îşi ridică rucsacul şi plecă, mergând cât putea de repede pe docul îngheţat. Nu era nimeni afară să o vadă, la o oră atât de matinală de noiembrie, pe asemenea ger şi ninsoare.

Ajunse la sanatoriu şi domoli pasul. Acolo trebuia să fie precaută. Nu trebuia să fie văzută.

Uşile de sticlă se deschiseră cu un foşnet în faţa ei.

Înăuntru, simţi miros de dezinfectant şi de încă o soluţie cu iz metalic, astringent. La recepţie, o femeie vorbea la telefon. Nici măcar nu ridică privirea când se deschiseră uşile. Leni se strecură înăuntru, gândind: „Fii invizibilă…” Pe coridoare era linişte la acea oră, uşile pacienţilor erau închise. La camera lui Matthew se opri, se linişti şi deschise uşa.

În camera lui era linişte. Întuneric. Aparatele nu

făceau niciun zgomot. Nimic nu îl menţinea în viaţă cu excepţia propriei lui inimi uriaşe.

Îl poziţionaseră astfel încât să poată dormi în fund, cu capul prins în chestia aceea ca o colivie ataşată de o vestă; în felul acesta nu se putea mişca. Faţa lui peticită de cicatrici rozalii părea cusută la maşină. Cum putea trăi astfel, cusut, prins în şuruburi, incapabil să vorbească, să gândească, să atingă sau să fie atins? Şi cum putea ea să-l lase să facă asta singur?

Îşi lăsă rucsacul să cadă pe podea, se apropie de pat şi îi atinse mâna. Pielea lui, cândva aspră de munca la fermă, era acum catifelată ca a unei fete. Îşi aminti de zilele de şcoală, când se ţineau de mână pe sub bancă, dându-şi unul altuia bileţele, crezând că lumea era doar a lor.

— Am fi putut reuşi, Matthew. Am fi putut să ne căsătorim şi să avem un copil prea devreme şi dragostea noastră ar fi fost trainică.

Închise ochii pentru a vizualiza cu ochii minţii această imagine a *lor.* Ar fi putut ajunge la anii senectuţii, doi bătrânei cu păr nins, în haine demodate, şezând pe o prispă sub soarele de la miezul nopţii.

Ar fi putut.

Cuvinte de prisos. Prea târziu.

— Nu-mi pot lăsa mama singură. Iar tu ai familia ta, şi ai Alaska. Vocea i se frânse. Oricum nu ştii cine sunt, nu-i aşa?

Se aplecă mai aproape. Îi strânse mâna într-a ei. Lacrimile ei căzură pe obrazul lui şi rămaseră pe cicatricea roz, umflată, de pe piele.

Sam Gamgee nu l-ar fi părăsit niciodată astfel pe Frodo. Niciun erou nu ar face asta vreodată. Dar cărţile erau doar o reflecţie a vieţii reale, nu viaţa însăşi. Ele nu-ţi povesteau despre băieţi care îşi zdrobeau trupul şi îşi sfârtecau creierul, ajungând în stadiul de legumă. Nici despre mame şi fiice care făceau alegeri cumplite, ireversibile. Nici despre copii care meritau ceva mai bun

decât viaţa răvăşită în care se născuseră.

Îşi puse din nou mâna pe abdomen. Viaţa din interior era micuţă cât un bob de mazăre, prea mică pentru a avea simţăminte; cu toate astea, putea să jure că auzise ecoul unei alte inimi bătând alături de a ei. Atât ştia: trebuia să fie o mamă bună pentru copilul acesta şi trebuia să aibă grijă de mama ei. Punct.

— Ştiu cât de mult ţi-ai dorit copii, spuse Leni încet. Şi acum…

Stai alături de cei pe care îi iubeşti.

Matthew deschise ochii. Unul privea direct în faţă. Celălalt se roti cumplit în orbită. Acel ochi verde era singura părticică din el pe care ea o recunoscu. El se zvârcoli, scoase un geamăt cumplit de durere. Deschise gura, ţipă.

— *Buaaaaa…* Se zbătu, se încovoie, ca şi cum ar fi încercat să se elibereze. Colivia zornăi când atinse tăblia patului. În jurul şuruburilor de la tâmple începu să se colecteze sânge. Se porni o alarmă. *Hermmmm…*

— Nu, spuse ea. Te rog…

Uşa se deschise în spatele ei. O asistentă trecu în viteză pe lângă Leni şi intră în cameră.

Leni se dădu împleticindu-se înapoi, tremurând, şi îşi puse gluga la loc pe cap. Asistenta nu-i văzuse faţa.

El urla în pat, scoţând sunete guturale animalice, zvârcolindu-se. Asistenta îi injectă o substanţă intravenos.

— E în regulă, Matthew. Liniştеşte-te. Tatăl tău o să vină curând.

Leni vru să spună: „Te iubesc”, pentru ultima oară, tare, ca să audă toată lumea, dar nu îndrăzni.

Trebuia să plece, în acel moment, înainte ca asistenta să se întoarcă spre ea.

Dar rămase pironită locului, cu ochii plini de lacrimi, cu mâna încă lipită de pântec. „Am să încerc să fiu o mamă bună şi îi voi povesti bebeluşului despre noi. Despre tine…”

Se aplecă după rucsac, îl luă şi fugi.

Îl lăsă pe Matthew acolo, singur, cu nişte străini.

O decizie pe care ştia că el nu ar fi luat-o niciodată în privinţa ei.

*

Ea.

Ea este aici. Nu-i aşa? *El nu mai ştie ce este real.*

Are cuvinte pe care le ştie, cuvinte pe care le-a adunat ca fiind importante, dar nu le cunoaşte sensul. Comă. Proteză. Coş. Traumă craniană. Sunt acolo, văzute, dar nevăzute, precum nişte imagini dintr-o altă cameră, întrezărite printr-un geam încreţit.

Uneori ştie cine este şi unde se află. Uneori, preţ de câteva secunde, ştie că a fost în comă şi că a ieşit din comă; ştie că nu se poate mişca pentru că este legat de pat. Ştie că nici capul nu şi-l poate mişca, deoarece i-au înfipt nişte şuruburi în craniu şi i l-au băgat într-o colivie. Ştie că stă aşa toată ziua, în fund, un monstru imobilizat într-o proteză, cu piciorul întins în faţa lui, cu durerea care îl macină permanent. Ştie că oamenii plâng când îl văd.

Uneori aude lucruri. Vede forme. Oameni. Voci. Lumină. Încearcă să le capteze, se concentrează, dar totul e vag, incert.

Ea.

Ea este acum aici, nu-i aşa? Cine este ea?

Cea care te aşteaptă.

— Amfipututreuşi, Matthew.

Matthew.

El este Matthew, corect? Ea vorbeşte cu el?

— Nu ştii cine sunt…

El încearcă să se întoarcă, să se elibereze, ca să o poată vedea pe Ea, şi nu tavanul, care parcă se leagănă încolo şi-ncoace deasupra lui.

El urlă după Ea, plânge, încearcă să îşi amintească acele cuvinte de care are nevoie, dar nu găseşte nimic. Îl cuprinde deznădejdea, până şi durerea dispare.

Nu se poate mişca. Este o pâine – nu, ăsta nu e cuvântul corect – legat fedeleş. Imobilizat.

Altcineva acum. Altă voce.

El simte cum pierde totul. Se linişteşte, incapabil să îşi amintească ce s-a petrecut cu doar un minut în urmă.

Ea.

Ce înseamnă asta?

Nu se mai zbate, se uită în sus la femeia în uniformă portocalie, îi ascultă vocea blajină.

Închide ochii. Ultimul lui gând este Ea. Nu pleca, dar el nici măcar nu ştie ce înseamnă.

Aude paşi. Alergând.

Seamănă cu bătăile inimii lui. Aici acum, apoi dispăruţi.

Capitolul 25

Ninsoarea transforma Homerul într-un peisaj vag în culori palide, cu un văzduh spălăcit. Cei câţiva oameni ieşiţi din case fie vedeau lumea prin parbrizele murdare, fie o înfruntau cu capetele plecate şi bărbiile în piept. Nimeni nu era atent la o fată într-o canadiană uriaşă, cu glugă pe cap şi fularul înfăşurat peste jumătate din faţă, coborând anevoie dealul.

Pe Leni o durea faţa îngrozitor, nasul îi zvâcnea, dar această durere nu era cea mai rea cu putinţă. La Airport Road, ninsoarea se mai domoli. Ea coti şi se îndreptă spre aerodrom. La uşă, se opri şi îşi trase gulerul maletei peste buza spartă.

Biroul era mic şi construit din lemn şi tablă ondulată, cu un acoperiş ascuţit. Arăta ca un coteţ de găini supradimensionat. În spatele lui, Leni văzu un avion mic ieşit pe pistă, ambalând motorul. Din inscripţia Glass Lake Aviation lipseau două litere, aşa că acum scria: ASS LAKE AVIATION[5]. Aşa fusese dintotdeauna. Proprietarul spunea că o reparase cândva, şi era de ajuns. Omul bănuia că şcolarii şterpeleau literele ca să se

5 Ass = cur [arg.], idiot [arg.], bou [fig.] (în limba engleză).

amuze.

Interiorul arăta şi el neterminat: o podea făcută din plăci de linoleum autoadezive, diferite, o tejghea din placaj, un mic panou cu broşuri pentru turişti, o toaletă în spatele unei uşi stricate. Lângă uşa din spate era un teanc de cutii – provizii aduse recent sau care urmau să fie expediate curând.

Mama şedea pe un scaun din plastic alb, cu fularul înfăşurat în jurul feţei, lăsând descoperiţi doar ochii, şi cu o căciulă trasă peste părul blond. Leni se aşează lângă ea într-un fotoliu rabatabil foarte înflorat, gherăit de vreo pisică.

În faţa lor, o măsuţă de cafea melaminată era doldora de reviste.

Leni era sleită de cât plânsese, de suferinţa care forma o rană vie în sufletul ei, dar, cu toate astea, simţi lacrimile înţepându-i ochii.

Mama îşi stinse ţigara în doza goală de cola de pe masa din faţa ei. Mucul sfârâi şi scoase fum, care se împrăştie şi dispăru. Se lăsă pe spate, oftând.

— Ce făcea Matthew? întrebă mama.

— La fel.

Leni se rezemă de mama ei, simţind nevoia căldurii trainice a trupului ei. Băgă mâna în buzunar şi dădu peste ceva ascuţit.

Cadoul pe care i-l dăduse domnul Walker din partea lui Matthew. În tăvălugul evenimentelor, uitase complet de el. Îl scoase şi se uită la cadoul mic, subţire, ambalat în hârtie de ziar, pe care Matthew scrisese: LA MULŢI ANI, LENI!

Cea de-a optsprezecea ei aniversare trecuse aproape neobservată anul acesta, dar Matthew făcuse planuri pentru această ocazie. Probabil că se gândise şi cum să o sărbătorească.

Dădu la o parte ziarul şi îl împături cu grijă ca pe ceva de pus la păstrare. (El atinsese hârtia aceea în timp ce se gândise la ea.) Înăuntru, găsi o cutie albă, subţire.

În cutie, o bucată de ziar îngălbenită şi zdrenţuită pe margini, atent împăturită.

Se aflau acolo un articol de ziar şi o veche fotografie alb-negru cu doi fermieri, ţinându-se de mână. Cei doi şedeau pe două scaune din garnituri de mobilier diferite, înconjuraţi de câini de pus la sanie, în faţa unei căbănuţe cu acoperiş acoperit de muşchi. Curtea era plină cu vechituri. Un băiat cu păr blond stătea în praf. Leni recunoscu gospodăria şi prispa: aceştia erau bunicii lui Matthew.

Deasupra, Matthew scrisese: ACEŞTIA AM PUTEA FI NOI.

Pe Leni o înţepau ochii. Duse fotografia la inimă şi se uită la articol.

ALASKA MEA de Lily Walker

4 iulie, 1972

Voi credeţi că ştiţi ce înseamnă sălbăticia. Este un cuvânt pe care l-aţi folosit toată viaţa. Îl folosiţi ca să descrieţi un animal, părul vostru, un copil indisciplinat. În Alaska, înveţi ce înseamnă cu adevărat cuvântul sălbatic.

Eu şi soţul meu, Eckhart, am venit în acest loc separat, un amănunt aparent lipsit de importanţă, dar care, cu certitudine, este foarte important. Fiecare din noi a decis singur, şi asta nu pe vremea când eram tineri, dacă îmi e îngăduit să adaug, că civilizaţia nu ni se potrivea. Era în timpul Marii Depresiuni. Eu locuiam într-o cocioabă împreună cu părinţii şi cei şase fraţi ai mei. Nu aveam niciodată nimic îndeajuns – nici timp, nici bani, nici mâncare, nici iubire.

Ce m-a făcut să mă gândesc la Alaska? Nici măcar acum nu-mi aduc aminte. Aveam treizeci şi cinci de ani, eram nemăritată, sau fată bătrână, cum ni se spunea pe atunci. Sora mea cea mai mică a murit – poate de inimă rea, sau de disperarea care te copleşeşte când îţi vezi copiii suferind –, iar eu am plecat.

Pur şi simplu. Aveam zece dolari în buzunar şi nu

ştiam să fac nimic. Am pornit spre vest. Bineînţeles că am pornit spre vest, cucerită de romantismul vestului. În Seattle, am văzut un anunţ pentru Alaska. Se căutau femei care să spele rufele bărbaţilor de pe terenurile aurifere.

Ce mi-am zis: „Rufe ştiu să spăl". Şi am plecat.

Am muncit pe brânci, cu bărbaţi care te fluierau mereu, iar pielea mi s-a tăbăcit de ziceai că-i piele de animal. Apoi l-am întâlnit pe Eckhart. Era cu zece ani mai mare ca mine, şi nu cine ştie ce frumuseţe, ca s-o spun pe-a dreaptă.

S-a uitat în ochii mei şi mi-a povestit despre visul lui de a-şi întemeia o gospodărie pe peninsula Kenai. Când a întins mâna, eu i-am întins-o pe-a mea. Dacă l-am iubit? Nu. Nu atunci. Nici măcar mulţi ani după aceea, sinceră să fiu, dar, când a murit, am simţit că mi-a smuls Dumnezeu inima din piept.

Sălbatic. Aşa descriu eu totul. Viaţa mea. Alaska. Sincer, pentru mine înseamnă unul şi acelaşi lucru. Alaska nu-i atrage pe mulţi; majoritatea sunt prea blânzi ca să facă faţă vieţii de aici. Dar când reuşeşte să te prindă în mrejele ei, nu mai ai cale de scăpare, astfel că ajungi să îi aparţii. Sălbatică. O iubită de o frumuseţe crudă şi o splendidă izolare. Şi, Doamne păzeşte, nu mai poţi trăi în altă parte!

— Ce-ai acolo? întrebă mama, suflând fumul de ţigară.

Leni împături cu grijă articolul în patru.

— Un articol despre bunica lui Matthew. A murit cu câţiva ani înainte să venim noi în Alaska. Fotografia cu bunicii lui Matthew – datată 1940 – era în poală la Leni. Cum am să încetez să îl iubesc, mamă? Oare am să… uit?

Mama oftă.

— Ah. Asta. Iubirea nu slăbeşte şi nici nu moare, fetiţa mea. Oamenii îţi spun că aşa se întâmplă, dar nu. Dacă îl iubeşti acum, o să-l iubeşti şi peste zece ani, şi peste patruzeci. Diferit, poate, nu cu aceeaşi pasiune,

dar el face parte din tine acum. Iar tu faci parte din el.

Leni nu ştia dacă aceste vorbe trebuiau să o liniştească ori să o sperie. Dacă avea să simtă de-a pururi ceea ce simţea acum, ca şi cum inima i-ar fi o rană deschisă, cum avea să mai fie fericită vreodată?

— Dar iubirea nu vine o singură dată în viaţă. Dacă eşti norocoasă.

— Eu nu cred că noi, femeile Allbright, suntem norocoase, spuse Leni.

— Nu ştiu. Tu ai găsit-o o dată, în mijlocul pustietăţii. Care erau şansele să îl întâlneşti, să te iubească, să îl iubeşti? Eu aş spune că eşti norocoasă.

— Şi pe urmă am căzut într-o crevasă, el s-a ales cu un traumatism cerebral, iar tu l-ai omorât pe tata ca să mă protejezi pe mine.

— Cred c-ar trebui să vezi partea plină a paharului.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Chiar îţi pasă?

— Nu.

— Ne întoarcem în Seattle. E tot ce mi-a venit în minte. Graţie lui Marge Grăsana, mergem cu avionul, nu facem autostopul.

Uşa se deschise, lăsând să intre un val de aer geros. Intră o femeie într-o canadiană maro şi un fes de lână cu model, îndesat bine pe frunte.

— Avionul e gata de decolare. Cursa de Anchorage.

Mama îşi trase imediat fularul până sub ochi, în timp ce Leni îşi puse pe cap gluga canadienei şi o strânse bine în jurul feţei.

— Sunteţi pasagerii noştri? întrebă femeia, uitându-se la o foaie de hârtie pe care o ţinea în mâinile înmănuşate.

Înainte ca mama să poată răspunde, sună telefonul de pe tejgheaua de recepţie. Femeia se duse la el şi răspunse.

— Glass Lake Aviation.

Mama şi Leni ieşiră în grabă din micul birou şi se

îndreptară către pistă, unde aştepta avionul lor cu elicele zbârnâind. Leni îşi aruncă rucsacul greu la bordul aparatului, iar acesta căzu printre cutii care urmau a fi livrate undeva; păşi împreună cu mama ei în interiorul întunecat.

Se aşeză la locul ei (erau doar două locuri în spatele pilotului) şi îşi strânseră centurile de siguranţă.

Micul avion înaintă pe pistă huruind, troncănind puternic, apoi se înălţă, se legănă, se stabiliză urmând direcţia de destinaţie. Motorul scotea un sunet precum cărţile de joc pe care copiii din vechiul ei cartier obişnuiau să le prindă de spiţele bicicletelor.

Leni se uită prin hublou în pâcla de dedesubt. De la această altitudine, totul părea gri-cenuşiu şi alb, un peisaj neclar în care se amestecau uscatul, marea şi cerul. Munţi albi cu piscuri zimţate, valuri furioase cu creste albe frământând o mare plumburie. Cabanele şi casele agăţându-se îndărătnice de un ţărm sălbatic.

Homer dispăru treptat din raza vizuală.

*

Seattle într-o noapte ploioasă.

Dâre şerpuitoare de faruri galbene în întuneric. Firme de neon peste tot, reflectându-se pe pavajul ud. Semafoarele schimbându-şi culorile. Claxoane ţipând avertizări sacadate.

Muzica năvălea prin uşile deschise, luând cu asalt noaptea; era diferită de cea auzită până atunci de Leni. Avea nişte note stridente, agresive, iar unii dintre oamenii care stăteau în faţa barurilor arătau de parcă ar fi aterizat de pe Marte – cu ace înfipte în obraji, părul pieptănat cu creste ţepene albastre şi haine negre, care păreau să fi fost sfâşiate în nişte panglici.

— E în regulă, spuse mama, trăgând-o pe Leni mai aproape în timp ce trecură pe lângă un grup de oameni cu aspect de cerşetori, care stăteau apatici într-un parc, dându-şi ţigări de la unii la alţii.

Leni văzu, prin genele plecate, frânturi din oraşul a

cărui imagine era înceţoşată de ploaia care cădea necontenit. Observă femei cu bebeluşi în braţe, chirciţi, în tocul uşilor şi bărbaţi dormind în saci de dormit sub podul rutier ridicat peste această zonă a oraşului. Nu putea înţelege de ce ar trăi oamenii în acel fel, când ar putea pleca în Alaska, unde şi-ar putea construi o casă şi trăi din roadele pământului. Gândul îi fugi imediat la toate acele fete răpite în 1974 şi găsite moarte nu departe de acolo. Ted Bundy fusese arestat, dar asta însemna oare că erai mai în siguranţă pe străzi acum?

Mama găsi un telefon public şi chemă un taxi. Stând acolo şi aşteptându-l, ploaia se opri.

Un taxi de un galben aprins opri lângă trotuarul murdar, împroşcându-le cu apă. Leni urcă alături de mama pe bancheta din spate, impregnată de un miros strident de pin. De aici încolo, Leni văzu luminile oraşului prin geamul taxiului. Apă peste tot, şiroind sau adunată în băltoace; ploaia se oprise, dar locul părea un talmeş-balmeş multicolor, carnavalesc.

Începură să urce. Vechea zonă a oraşului, cu clădiri joase din cărămidă – Pioneer Square – era, din câte se pare, groapa din care oamenii ieşeau când dădeau de bani. În centru era un ansamblu de clădiri de birouri, zgârie-nori şi magazine, amplasate pe străzi aglomerate, cu vitrine care arătau ca nişte decoruri de filme, găzduind manechine îmbrăcate în costume sclipitoare cu perniţe exagerat de mari la umeri şi talii strânse în cingători. În vârful dealului, oraşul făcea loc unui cartier de case mari.

— Aici e, îi spuse mama şoferului de taxi, dându-i ultimii bani împrumutaţi pe care îi mai aveau.

Casa era mai mare decât şi-o amintea Leni. În întuneric, arăta oarecum sinistru, cu acoperişul ei ascuţit înfipt în cerul negru al nopţii şi cu ferestre sclipitoare de parcă ar fi fost bătute în diamante. Întreaga proprietate era înconjurată de un gard din ţepuşe din fier, având la capetele ascuţite nişte terminaţii în formă de inimă.

— Eşti sigură? întrebă Leni încet.

Leni ştia cât o costase pe mama ei să se întoarcă acasă după ajutor. Văzu impactul acestui gest în ochii ei, în umerii căzuţi, în felul cum îşi strânse mâinile în pumni.

— Am putea dispărea şi de aici. Să o luăm singure de la capăt.

— Aş putea face asta pentru mine, fetiţa mea, dar nu pentru tine. Am fost o mamă îngrozitoare. Am să fiu o bunică bună. Te rog. Nu mă convinge să renunţ. Inspiră adânc. Să mergem.

Leni îşi luă mama de mână; merseră împreună pe aleea pietruită, unde nişte spoturi luminau tufe tunse în forme de animale şi pâlcuri de trandafiri ţepoşi pregătiţi pentru iarnă. Se opriră în faţa uşii de la intrare, bogat ornamentată. Aşteptară. Apoi mama ciocăni.

Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise şi apăru bunica.

Anii o schimbaseră, îşi puseseră amprenta pe chipul ei, acum îmbătrânit. Părul îi albise. Sau poate că fusese mereu alb, dar acum nu-l mai vopsea.

— Dumnezeule! murmură ea, ducându-şi la gură o mână uscăţivă.

— Bună, mamă! spuse mama cu voce tremurândă.

Leni auzi paşi.

Bunica se dădu în lături; bunicul veni în spatele ei. Era un om înalt – burtă mare peste care se întindea un pulover albastru de caşmir, pometi mari căzuţi, păr alb pieptănat peste scalpul lucios, şuviţele fiind atent aranjate. Pantaloni negri lăbărţaţi din poliester, încinşi bine cu o curea, nişte picioare care păreau rahitice pe dedesubt.

— Bună, spuse mama.

Bunicii ei le priviră cu ochi mijiţi, observând vânătăile de pe feţele lor, obrajii tumefiaţi, ochii învineţiţi.

— Nenorocitul! spuse bunicul.

— Avem nevoie de ajutor, îşi luă mama inima-n dinţi

şi vorbi, strângând-o pe Leni de mână.

— El unde e? vru să ştie bunicul.

— L-am părăsit, spuse mama.

— Slavă Domnului! spuse bunica.

— Trebuie să ne facem griji că o să vină să vă caute, că o să-mi spargă uşa? întrebă bunicul.

Mama scutură din cap.

— Nu. Niciodată.

Bunicul le scrută cu privirea. Înţelegea oare ce însemnau aceste cuvinte? Ce făcuseră ele?

— Ce vrei să…

— Sunt gravidă, spuse Leni.

Ea şi mama discutaseră şi deciseseră să nu pomenească deocamdată despre sarcina ei, dar acum erau aici, cerând ajutor – implorând –, iar Leni n-o putu face. Tăinuise destule secrete în viaţa ei. Nu mai voia să trăiască în umbra lor.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, spuse mama, încercând să zâmbească.

— Am mai trecut prin asta, spuse bunicul. Cred că-mi amintesc ce sfat ţi-am dat atunci.

— Ai vrut să renunţ la ea, să vin acasă şi să pretind că sunt fata de dinainte, spuse mama. Iar eu am vrut ca tu să spui că totul e în regulă, că mă iubeşti oricum.

— Noi am spus, interveni bunica cu blândeţe, că sunt femei în biserica noastră care nu pot face copii şi care i-ar oferi copilului tău un cămin bun.

— Eu păstrez copilul, spuse Leni. Dacă nu vreţi să ne ajutaţi, în regulă, dar eu păstrez copilul.

Mama o strânse de mână.

Declaraţia lui Leni fu urmată de o tăcere în care Leni întrezări imensitatea lumii ce se aşternea acum în faţa lor, noianul de necazuri cu care se confruntau singure, şi asta o înspăimântă, dar nu la fel de mult ca ideea de a renunţa la copilul ei. Unele alegeri te marcau pe viaţă; ea era suficient de matură pentru a şti asta.

În cele din urmă, după un timp ce păru o veşnicie,

bunica se întoarse spre soţul ei.

— Cecil, de câte ori am discutat despre a doua şansă? Cred că a sosit momentul pentru asta.

— N-ai să fugi din nou de-acasă în miez de noapte? i se adresă el mamei. Mama ta… abia a supravieţuit.

Leni percepu tristeţea din acele câteva cuvinte, alese cu grijă. Aceşti oameni şi mama ei trăiseră o traumă, fuseseră măcinaţi de regrete şi sentimente de neîncredere.

— Nu, domnule. N-o să fugim.

Bunicul zâmbi în sfârşit.

— Coraline, Lenora, bine-aţi venit acasă! Hai să punem nişte gheaţă pe vânătăile alea. Ar trebui să mergeţi amândouă la doctor.

Leni observă reţinerea mamei de a intra în casă. O luă pe mama de braţ, sprijinind-o.

— Nu-mi da drumul, şopti mama.

*

Înăuntru, Leni simţi miros de flori. Erau câteva aranjamente florale mari, plasate cu măiestrie pe mese din lemn lucioase, iar pe pereţi oglinzi cu rame aurite.

Leni privi în camere şi de-a lungul holurilor în timp ce mergeau. Văzu o sufragerie cu o masă pentru douăsprezece persoane, o bibliotecă în care erau rafturi de cărţi înalte până în tavan, o cameră de zi în care erau câte două exemplare din orice, sofale, fotolii, ferestre, veioze. O scară cu un covor atât de pluşat, că aveai impresia că păşeşti pe un teren mlăştinos vara, ducea la un hol de la etaj placat cu mahon şi decorat cu candelabre de perete din alamă şi tablouri cu câini şi cai în rame aurii bogat ornamentate.

— Aici, spuse bunica, oprindu-se în cele din urmă. Bunicul rămase în spate, ca şi cum distribuirea camerelor ar fi fost cumva o treabă de femeie. Lenora, tu ai să dormi în vechiul dormitor al lui Coraline. Cora, tu vino pe-aici.

Leni intră în noua ei cameră.

La început, nu văzu decât dantelă. Nu din cea ieftină cu care era obişnuită la donaţii; aceasta era fină, aproape ca o pânză de păianjen ţesută laolaltă. Perdele din dantelă sidefie încadrau ferestrele. Şi mai multă dantelă sidefie era pe aşternut şi pe abajururi. Pe podea, covoare bej-deschis. Mobilă sidefie cu margini aurite. Sub o măsuţă în formă de rinichi era un taburet cu tapiţerie tot sidefie.

Aerul era înăbuşitor, nefiresc, scăldat într-un miros ce imita lavanda.

Se duse la fereastră, ridică cerceveaua grea şi se aplecă în afară. Noaptea dulceagă o întâmpină, o calmă. Ploaia se oprise, lăsând în urmă o noapte neagră sclipitoare. Luminile erau aprinse în toate casele de-a lungul străzii.

În faţa ei era un mic petic de acoperiş ud. Sub el, curtea frumos îngrijită, dominată de un arţar bătrân cu ramurile aproape goale, cu excepţia câtorva frunze aurii-roşietice care atârnau încă de ele.

Copaci. Aerul nopţii. Linişte.

Leni ieşi pe acoperişul căptuşit cu ţiglă de sub camera ei. Deşi în casă erau lumini, iar peste drum se aflau case cu lumini aprinse, se simţi mai în siguranţă aici. Simţi miros de copaci şi de verdeaţă, şi chiar un vuiet îndepărtat de mare.

Cerul era neobişnuit. Negru. În Alaska, cerul nopţii, iarna, era de un albastru-închis catifelat, iar când zăpada acoperea pământul şi copacii, lumina ambientală crea o aură magică. Şi apoi, uneori, aurora boreală dansa deasupra. Totuşi, recunoscu stelele; nu erau în acelaşi loc, dar erau aceleaşi. Carul Mare. Centura lui Orion. Constelaţii pe care i le arătase Matthew în noaptea aceea, când stătuseră întinşi pe plajă.

Strânse degetele în jurul colierului în formă de inimă de la gât. Acum îl putea purta fără grija că tatăl ei ar putea s-o întrebe de unde îl are. Nu avea să îl mai dea jos niciodată.

— Vrei să-ţi ţin companie?

— Sigur, spuse Leni, dându-se într-o parte.

Mama ieşi pe fereastra deschisă şi veni pe acoperiş, apoi se aşeză lângă Leni, trăgându-şi genunchii la piept.

— Când eram la liceu, obişnuiam să cobor prin copacul ăla şi s-o şterg pe furiş în serile de sâmbătă, ca să mă întâlnesc cu băieţi la Dick's Drive-In de pe Aurora. Numai la băieţi îmi stătea capul.

Oftă şi îşi aşeză bărbia în adâncitura dintre genunchi.

Leni se sprijini de mama ei, privind la casa de peste drum. Câtă risipă de lumină! Prin ferestre, văzu cel puţin trei televizoare ale căror ecrane licăreau colorate.

— Îmi pare rău, Leni. Ţi-am dat viaţa peste cap rău de tot.

— *Noi* am făcut asta, spuse Leni. Împreună. Acum trebuie să trăim cu asta.

— Ceva e-n neregulă cu mine, spuse mama după o pauză.

— Nu, spuse Leni ferm. Ceva a fost în neregulă cu el.

*

— E acolo, crede-mă, exact acolo, spuse mama cinci zile mai târziu, când vânătăile li se vindecaseră destul de mult ca să poată fi acoperite cu fard.

Petrecuseră aproape o săptămână ascunse în casă, neîndrăznind să iasă. Amândouă simţeau că ajunseseră cu nervii la pământ.

Acum, părul mamei era tuns băieţeşte şi vopsit castaniu, iar ele ieşiră în sfârşit din casă şi luară autobuzul către centrul aglomerat al Seattle-ului, unde se amestecară în marea eclectică de turişti, clienţi şi rockeri punkişti.

Mama arătă cu degetul spre cerul albastru fără nori.

Lui Leni nu-i păsa de Munte (aşa i se spunea

muntelui Rainier aici – Muntele – ca şi cum ar fi fost singurul care ar fi contat în toată lumea) sau de alte repere emblematice pe care mama i le indica plină de mândrie, ca şi cum Leni nu le-ar mai fi văzut până atunci. Firma strălucitoare de neon PIAŢA PUBLICĂ de deasupra pieţei de peşte, turnul Space Needle, care arăta ca o navetă spaţială extraterestră în vârful unor frigărui; noul acvariu care ţâşnea sfidător din apele reci ale golfului Elliott.

Seattle era frumos în această zi însorită şi caldă de noiembrie; nimic mai adevărat. Verde, aşa cum şi-l amintea, înconjurat de apă şi acoperit cu asfalt şi beton.

Oamenii mişunau ca furnicile peste tot. Totul era doar zgomot şi mişcare: claxoane, oameni traversând străzile, autobuze scoţând fum şi motoare ambalate pe colinele pe care era aşezat oraşul. Cum ar fi putut fi vreodată acasă aici, printre toţi aceşti oameni?

În locul ăsta nu era niciodată linişte. În ultimele câteva nopţi, stătuse întinsă în noul ei pat (care mirosea a balsam de rufe şi a săpun de rufe cumpărat), încercând să-l găsească confortabil. La un moment dat, o sirenă de ambulanţă sau de poliţie se auzise strident, dintr-odată, semnalele luminoase intermitente pătrunzând agresive prin fereastră, pictând dantela în culori sângerii.

Acum, ea şi mama erau în nordul oraşului. Luaseră un autobuz care traversează oraşul, găsiseră locuri printre pasagerii cu chipuri triste la o oră atât de matinală şi merseseră pe aglomeratul „Ave”, apoi urcaseră dealul până la Universitatea din Washington.

Rămaseră la marginea unui loc numit Piaţa Roşie. Cât vedeai cu ochii, terenul fusese acoperit cu un strat de cărămizi roşii. Un obelisc roşu uriaş se înălţa spre cerul albastru. Mai multe clădiri noi din cărămidă formau un perimetru.

Sute de studenţi, literalmente, mişunau prin piaţă; veneau şi plecau în valuri, râzând în hohote, discutând. În stânga ei, un grup de tineri îmbrăcaţi în negru din cap

până-n picioare ţineau pancarte de protest contra energiei nucleare şi a armelor. Câţiva cereau închiderea unui aşa numit Hanford.

Leni îşi aminti de studenţii pe care îi văzuse în Homer vară de vară, pâlcuri de tineri, în fulgarine de ploaie, privind către piscurile crestate, acoperite cu zăpadă, ca şi cum şi-ar fi auzit numele strigat de divinitate. Asculta discuţii purtate în şoaptă despre planurile lor de a lăsa totul baltă şi de a se muta departe de civilizaţie, ca să trăiască o viaţă autentică. „Întoarcerea la glie", proferau ei, ca şi cum acesta ar fi rostit un verset biblic. Asemenea faimosului citat din John Muir – „Munţii mă cheamă, iar eu trebuie să plec". Oamenii auzeau genul acela de voci în Alaska, visau visuri noi. Majoritatea nu plecau niciodată, iar majoritatea copleşitoare a celor puţini care plecau dădeau bir cu fugiţii înainte de sfârşitul primei ierni, dar Leni ştiuse mereu că schimbarea lor provenea din simpla măreţie a visului şi din posibilitatea pe care ei o întrezăreau în depărtare.

Leni trecu prin mulţime alături de mama ei, ţinând strâns micul rucsac pe care îl avea de la vârsta de doisprezece ani. Rucsacul ei de Alaska. Era totemic, ultima rămăşiţă durabilă a unei vieţi irosite. Îşi dori să fi putut avea la ea cutia de sandvişuri cu Winnie the Pooh.

Ajunseră la destinaţie: o clădire gotică de un roz bombon, cu arcade înalte, turle delicate şi ferestre bogat ornamentate.

Locul găzduia o bibliotecă cum Leni nu mai văzuse niciodată. Şiruri peste şiruri de pupitre din lemn, dotate cu veioze verzi de birou, erau amplasate sub un tavan boltit. Candelabre gotice atârnau deasupra pupitrelor. Şi cărţile! Nu văzuse niciodată atât de multe la un loc. Îi şopteau despre lumi neexplorate încă şi despre prieteni pe care urma să îi cunoască, iar ea înţelese că nu era singură în lumea aceasta nouă. Prietenii ei erau aici, cu idealuri măreţe, aşteptând-o la fel ca întotdeauna. „Dacă

Matthew ar putea vedea asta…”

Ţinu pasul cu mama, tocurile bocancilor lor demodaţi băcănind pe podea. Leni se tot aştepta ca oamenii să ridice privirile, să le facă semn să iasă pentru că erau nişte intruse, dar studenţilor din sala de lectură a absolvenţilor nu le păsa de străinii din mijlocul lor.

Nici măcar bibliotecara nu păru să le judece în vreun fel când le ascultă întrebările şi le îndrumă către un alt ghişeu, unde o altă bibliotecară le ascultă cerinţele.

— Poftiţi, spuse cea de-a doua angajată, aducându-le o colecţie de periodice legate.

— Mulţumim, spuse mama şi se aşeză.

Leni se îndoia că bibliotecara auzise tremurul din vocea mamei, dar ea îl auzi.

Se aşeză pe bancheta din lemn alături de mama şi se trase aproape de ea.

Nu le luă mult să găsească ce căutau.

FAMILIE DIN KANEQ DISPĂRUTĂ

PRESUPUS ASASINAT

Autorităţile de stat au transmis o informaţie despre dispariţia unei familii din Kaneq. Vecina Marge Birdsall a contactat poliţia statală în data de 13 noiembrie pentru a raporta dispariţia vecinelor ei, Cora Allbright şi fiica acesteia, Lenora. „Ar fi trebuit să mă viziteze ieri. Nu au mai apărut. M-am gândit imediat, îngrijorată, că Ernt le făcuse vreun rău”, a declarat Birdsall.

În data de 14 noiembrie, Thomas Walker a raportat că a găsit o camionetă abandonată nu departe de gospodăria lui. Vehiculul – înmatriculat pe numele Ernt Allbright – a fost găsit la kilometrul 10 pe şoseaua Kaneq. Autorităţile au raportat faptul că au fost descoperite urme de sânge atât pe banchetă şi pe volan, cât şi poşeta Corei Allbright.

„Ancheta în acest caz se află în plină desfăşurare. Posibilele ipoteze pe care le investigăm sunt dispariţie de persoane şi omucidere”, a spus ofiţerul Curt Ward din

Homer. Vecinii au declarat că Ernt Allbright avea antecedente de comportament violent şi că se tem că acesta şi-a ucis soţia şi fiica şi a fugit.

În acest moment, nu există alte informaţii; investigaţia continuă.

Oricine deţine informaţii despre vreunul dintre membrii familiei Allbright este rugat să îl contacteze pe ofiţerul Ward.

*

Mama se lăsă pe spate, oftând încet.

Leni simţi durerea pe care mama o purta în suflet şi pe care avea să o poarte mereu – pentru toate, pentru că rămăsese când ar fi trebuit să plece, pentru că îl iubise, pentru că îl ucisese. Ce se întâmpla cu o astfel de durere? Se disipa încetul cu încetul sau se acumula şi devenea otrăvitoare?

— Tata spune că o să ne declare moarte la un moment dat – dar s-ar putea să dureze şapte ani.

— Şapte ani?

— Trebuie să mergem înainte, să învăţăm să fim fericite, altfel, pentru ce-am făcut toate astea?

Fericite.

Pentru Leni, cuvântul acesta nu conţinea nicio conotaţie optimistă, înălţătoare. Sincer, nu-şi imagina că ar mai putea fi vreodată fericită cu adevărat.

— Mda, spuse Leni, încercând să zâmbească. O să fim fericite acum.

Capitolul 26

În seara aceea, după cină, Leni şedea pe patul ei dublu, citind *Apocalipsa,* de Stephen King. De la sosirea în Seattle, citise trei cărţi de acest autor şi descoperise o nouă pasiune. Renunţase la literatura ştiinţifico-fantastică şi de fantezie şi se aplecase asupra romanelor de groază.

Îşi imagina acest gen literar ca pe o reflexie a vieţii ei interioare. Mai bine avea coşmaruri cu Randall Flagg sau Carrie sau Jack Torrance decât legate de propriul

trecut.

Tocmai dădea pagina când auzi voci, vorbind încet, trecând prin faţa camerei ei.

Leni se uită la ceasul de lângă pat (unul dintre zecile din casă, toate ticăind în acelaşi timp, ca bătăile unei inimi ascunse). Aproape nouă seara.

De obicei, bunicii ei erau în pat la ora asta.

Leni lăsă cartea deoparte, punând semn la pagina unde rămăsese. Se duse la uşă şi o întredeschise cât să poată vedea afară.

Luminile erau aprinse jos.

Leni se furişă afară din cameră. Picioarele goale nu făceau niciun zgomot pe covoarele de lână pluşate. Cu mâna alunecând pe balustrada netedă din lemn de mahon, coborî în grabă scara. La baza ei, simţi rece sub picioare marmura în alb şi negru.

Mama era în camera de zi cu părinţii ei. Leni înaintă cu grijă, atât cât să poată vedea.

Mama şedea pe o sofa cărămizie, iar părinţii ei ocupau fotoliile asortate, cu model înflorat, din faţa ei. Între ei, măsuţa de cafea din lemn de arţar era decorată cu o sumedenie de bibelouri din porţelan.

— Se bănuieşte că el ne-a omorât, spuse mama. Am citit azi ziarele locale.

— Ar fi putut face asta cu uşurinţă, spuse bunica. Te-am avertizat, ştii bine, să nu te duci în Alaska.

— Să nu te măriţi cu el, spuse bunicul.

— Crezi că am nevoie să aud de la voi chestii de genul „ţi-am spus eu”? replică mama, oftând. L-am iubit.

Leni simţea tristeţea şi regretul care plutea între cei trei. Nu mai departe de anul trecut, ea nu ar fi înţeles genul acela de regret. Dar acum îl înţelegea.

— Nu ştiu ce să fac mai departe, spuse mama. I-am distrus viaţa lui Leni şi am distrus-o şi pe a mea, iar acum v-am implicat şi pe voi în asta.

— Glumeşti? spuse bunica. Bineînţeles că ne-ai implicat şi pe noi în asta. Suntem părinţii tăi.

— Asta e pentru tine, spuse bunicul.

Leni vru să tragă cu ochiul mai de aproape, dar nu îndrăzni. Auzi scârţâitul unui scaun, apoi sunet de tocuri pe parchet (bunicul purta mereu pantofi eleganţi, începând cu micul dejun şi până se culca), iar în cele din urmă, fâsâit de hârtie mototolită.

— Este un certificat de naştere, spuse mama după o clipă. Pe numele Evelyn Chesterfield. Născută la 4 aprilie 1939. De ce mi-l dai mie?

Leni auzi din nou scârţâitul scaunului.

— Şi iată şi un certificat de căsătorie falsificat. Te-ai măritat cu un bărbat pe nume Chad Grant. Cu aceste două documente, te vei putea duce la Departamentul pentru Vehicule Motorizate ca să obţii un permis de conducere şi un nou card de asistenţă socială. Am un certificat de naştere şi pentru Leni. Ea va fi fiica ta, Susan Grant. Veţi închiria amândouă o casă nu departe de aici. Noi le vom spune tuturor că sunteţi nişte rude, sau menajera. Ceva. Orice care să vă ţină la adăpost, spuse bunicul, cu vocea sugrumată de emoţie.

— Cum ai obţinut astea?

— Sunt avocat. Am tot felul de relaţii. L-am plătit pe un client al meu, un bărbat cu o etică mai… flexibilă.

— Tu nu eşti aşa, spuse mama încet.

— Cu toţii ne-am schimbat, spuse bunicul după o scurtă pauză. Am învăţat-o pe pielea noastră, nu-i aşa? Făcând greşeli. Ar fi trebuit să te ascultăm când aveai şaisprezece ani.

— Şi eu ar fi trebuit să vă ascult pe voi.

Se auzi soneria de la intrare.

Sunetul fu atât de neaşteptat la acea oră din noapte, că Leni se simţi cuprinsă de panică. Auzi zgomot de paşi, apoi foşnetul obloanelor din lemn.

— Poliţia, îl auzi pe bunicul spunând.

Mama ieşi degrabă din camera de zi şi o văzu pe Leni.

— Du-te sus, spuse bunicul, ieşind după mama din

camera de zi.

Mama o luă pe Leni de mână şi o conduse pe scări.

— Pe aici, spuse mama. Linişte.

Urcară treptele în grabă şi merseră în vârful picioarelor pe coridorul neluminat către dormitorul matrimonial – o încăpere uriaşă cu ferestre cu menouri şi covor măsliniu. Un pat cu baldachin era îmbrăcat în dantelă asortată perfect cu covorul.

Mama o conduse pe Leni la o gură de încălzire din podea. Trase cu grijă ventilul afară şi îl puse deoparte. Îngenunche şi îi făcu semn lui Leni să se aşeze pe vine lângă ea.

— Pe aici obişnuiam să trag cu urechea la ce spuneau măicuţele când veneau să mă exmatriculeze.

Leni auzi ecou de paşi prin fantele metalice ale orificiului.

Voci de bărbaţi.

— Detectiv Archer Madison şi detectiv Keller Watt. Poliţia din Seattle.

Bunicul:

— S-a întâmplat ceva în cartier, domnilor ofiţeri, la ora asta târzie?

— Suntem aici [ceva ce nu reuşiră să audă] în numele poliţiei statale din Alaska. [Cuvinte amestecate de-a valma.] fiica dumneavoastră, Cora Allbright… [ceva] văzut-o ultima oară… Ne pare rău să vă anunţăm… presupusă moartă.

Leni o auzi pe bunica ţipând.

— Luaţi loc, doamnă, vă ajutăm să vă aşezaţi.

O pauză. Lungă. Apoi agitaţie, o servietă deschizându-se, foşnet de hârtii.

— Camioneta găsită… cabina plină de sânge, geamul spart, evident o scenă a crimei, dar dovezile au fost distruse de animale… testele nu sunt concludente… Radiografia a arătat un braţ rupt… nas rupt. Se fac cercetări, dar… la momentul ăsta al anului… vreme. Dumnezeu ştie ce vom găsi după topirea zăpezii… vă

ţinem la curent…

— Le-a omorât, spuse bunicul. Cuvintele acestea fură rostite tare, cu furie. Nenorocitul!

— Multe declaraţii… violenţa lui.

Leni se întoarse către mama.

— Deci, am scăpat basma curată?

— Păi… nu există prescripţie în caz de crimă. Şi tot ce-am făcut noi – şi ce vom face la Departamentul pentru Vehicule Motorizate – va fi dovada vinovăţiei noastre. El a fost împuşcat pe la spate, iar noi am scăpat de cadavru şi am fugit. Dacă va fi vreodată găsit, o să vină să ne caute, iar acum părinţii mei au minţit pentru noi. Încă o crimă. Aşa că trebuie să fim atente.

— Cât timp?

— Pe vecie, fetiţa mea.

Dragă Matthew,

Am sunat la sanatoriu în fiecare zi săptămâna asta. Mint că sunt verişoara ta. Răspunsul este mereu acelaşi: nicio schimbare. Asta îmi frânge inima de fiecare dată.

Ştiu că nu pot trimite niciodată scrisoarea asta şi, chiar dacă aş face-o, tu nu ai putea să o citeşti sau nu ai înţelege cuvintele. Dar eu trebuie să îţi scriu, chiar dacă aceste cuvinte sunt irosite. Mi-am spus (şi mi s-a spus în mod repetat de către alţii) că trebuie să îmi continui viaţa asta nouă. Încerc să fac asta. Chiar încerc.

Dar tu ai pătruns în mine, eşti o parte din mine, poate cea mai bună parte. Nu vorbesc numai de copilul tău. Îţi aud vocea. Îmi vorbeşti în somn atât de mult, că m-am obişnuit să mă trezesc cu lacrimi pe obraz.

Presupun că mama a avut dreptate în ce priveşte dragostea. Aşa, distrusă cum e, ea înţelege trăinicia şi sminteala ei. Nu îţi poţi impune să te îndrăgosteşti, presupun, după cum nici nu îţi poţi impune să nu mai fi îndrăgostit.

Eu încerc să mă adaptez aici. Mă străduiesc din răsputeri. Adică, Susan Grant încearcă să se adapteze. Străzile sunt înţesate de maşini, iar trotuarele, de

oameni, şi aproape nimeni nu se uită la nimeni şi nu se salută. În privinţa frumuseţii însă, ai avut dreptate. Când îmi îngădui să o văd, este prezentă. O văd în muntele Rainier, care îmi reaminteşte de Iliamna, şi poate apărea şi dispărea ca prin magie. Aici, i se spune Muntele, pentru că e singurul. Nu este ca acasă, unde munţii formează coloana vertebrală vizibilă a lumii noastre.

Bunicilor mei le pasă de cele mai bizare lucruri. Cum e aşezată masa, la ce oră mâncăm, cât de bine întind cearşafurile pe pat, cât de strâns îmi împletesc părul. Bunica mi-a dat mai deunăzi o pensetă şi m-a sfătuit să-mi pensez sprâncenele.

Dar avem o căsuţă drăguţă închiriată, nu departe de ei, şi îi putem vizita dacă suntem precaute. Cred că mama este surprinsă să descopere faptul că îi place să fie cu părinţii ei. Avem mâncare din belşug, haine noi, iar când ne aşezăm cu toţii în jurul mesei, încercăm să ne unim vieţile, cu tot ce presupune asta.

Poate că asta înseamnă iubirea.

Dragă Matthew,

Crăciunul aici este ca un eveniment olimpic. Nu am văzut niciodată atâta sclipici şi atâta mâncare. Bunicii mei mi-au oferit atâtea daruri, că a fost stânjenitor. Dar după aceea, singură în camera mea, privind pe fereastră la vecinii de care ne ferim, privind casele împodobite cu ghirlande de luminiţe, m-am gândit la iarna adevărată. La tine. La noi.

M-am uitat la fotografia bunicilor tăi şi am recitit articolul din ziar al bunicii tale.

Mă întreb cum este pentru copilaşul nostru. Simte oare cât de nesigură sunt? Oare cântecul inimii mele ajunge până la ea? Vreau să fie o fetiţă fericită. Vreau să fie un rod al iubirii noastre, imaginea a ceea ce am fost noi doi.

Cred că azi am simţit bebeluşul mişcându-se…

Mă gândesc la ea cu numele Lily. Ca al bunicii tale.

O fată trebuie să fie puternică în lumea asta.

Dragă Matthew,

Nu-mi vine să cred că suntem în 1979. Am sunat la sanatoriu azi şi am auzit acelaşi lucru. Nicio schimbare.

Din păcate, mama m-a auzit vorbind. Şi-a ieşit din minţi şi mi-a spus că sunt nesăbuită. Se pare că poliţia poate identifica apelul ca fiind efectuat din casa bunicilor mei, dacă ar vrea. Aşa că nu mai pot suna. Nu pot să ne punem pe toţi în pericol, dar cum să mă opresc? Este tot ce mi-a rămas de la tine. Ştiu că nu ai să te mai faci bine, dar de fiecare dată când sun, am o speranţă. Asta e tot ce mi-a rămas, oricât de zadarnică ar fi.

Dar astea sunt veşti proaste. Tu vrei veşti bune. Anul s-a înnoit.

Urmez cursurile la Universitatea din Washington. Bunica mea a tras nişte sfori şi a înscris-o pe Susan Grant fără nicio diplomă de absolvire de la liceu. Viaţa este cu siguranţă altfel Dincolo. Banii sunt reperul.

Facultatea nu este cum m-am aşteptat. Unele fete poartă puloverele miţoase din lână de Shetland, fuste ecosez şi ciorapi trei sferturi. Chicotesc şi se strâng în grupuri, parc-ar fi nişte oi, iar băieţii care umblă în limbă după ele sunt atât de gălăgioşi, că un urs i-ar putea auzi venind de la doi kilometri distanţă.

În clasă, îmi imaginez că eşti lângă mine. O dată, am crezut asta cu atâta tărie, că aproape ţi-am scris un bileţel ca să ţi-l pasez pe sub bancă.

Mi-e dor de tine. În fiecare zi şi încă şi mai mult nopţile. La fel şi lui Lily. A început să-mi dea câte un ghiont şi mă trezeşte uneori. Când este foarte agitată, îi citesc poezii de Robert Service şi îi povestesc despre tine.

Asta o linişteşte imediat.

Dragă Matthew,

Primăvara aici nu seamănă deloc cu cea de acolo. Pământul nu se prăvăleşte, nu se desprind de nicăieri blocuri de gheaţă cât casa, nu ies la lumină, din nămol,

lucruri pierdute.

Numai culoare peste tot. Nu am văzut niciodată atâţia copaci în floare; prin campus plouă cu flori roz.

Bunicul meu spune că ancheta este încă deschisă, dar nu ne mai caută nimeni. Ne cred moarte.

Într-un fel, aşa şi este. Familia Allbright a dispărut de pe faţa pământului.

Noaptea, vorbesc acum cu tine şi cu Lily. Înseamnă oare că sunt nebună, sau doar singură? Îmi imaginez că suntem toţi trei îmbrăţişaţi în pat, aurora boreală reflectându-se în zăpada din faţa ferestrei noastre, în vreme ce vântul loveşte în geam. Îi spun copilaşului nostru să fie isteţ şi curajos. Curajos ca tatăl ei. Încerc să îi spun să se ferească de deciziile cumplite pe care, într-o zi, s-ar putea să trebuiască să le ia. Îmi fac griji pentru faptul că noi, femeile Allbright, suntem blestemate în dragoste şi sper ca ea să fie băiat. Apoi îmi amintesc ce ai spus tu: că ţi-ai dori să-ţi înveţi fiul lucrurile deprinse de tine la fermă şi... ei bine, asta mă întristează aşa de mult, că mă chircesc în pat şi îmi trag pătura peste cap, şi îmi închipui că sunt în Alaska iarna. Bătăile inimii mele se transformă în rafale de vânt ce lovesc în geam.

Un băiat are nevoie de un tată, iar Lily mă are doar pe mine.

Biata fată!

— Cursurile alea Lamaze au fost o *prostie,* strigă Leni când următoarele contracţii o făcură să urle. Vreau medicamente.

— Ai vrut să naşti natural. E prea târziu pentru medicamente acum, spuse mama.

— Am optsprezece ani. De ce-ar asculta cineva ce vreau eu? Eu nu ştiu nimic, spuse Leni.

Contracţia încetă. Durerea scăzu în intensitate.

Leni gâfâia. Sudoarea îi provoca mâncărimi şi i se prelingea pe frunte.

Mama luă gheaţă din paharul de plastic de pe masa de lângă patul de spital şi i-o puse lui Leni în gură.

— Pune morfină în ea, mamă, imploră Leni. Te rog. Nu mai suport. A fost o greşeală. Nu sunt pregătită să fiu mamă.

Mama zâmbi.

— Nimeni nu este, niciodată.

Durerea reveni. Leni scrâşni din dinţi, concentrându-se pe respiraţie (de parcă asta ar fi ajutat), şi o strânse tare pe mama de mână.

Închise strâns ochii, gâfâind, până ce durerea ajunse la intensitate maximă. Când începu, în sfârşit, să se domolească, Leni se lăsă din nou pe pat, epuizată. Îşi zise în sinea ei: „Matthew ar trebui să fie aici” dar alungă acest gând.

O altă contracţie lovi câteva secunde mai târziu. De data asta, Leni îşi muşcă limba atât de tare că sângeră.

— Urlă, spuse mama.

Uşa se deschise şi intră doctorul. O femeie slabă, în halat albastru şi cu bonetă de chirurg. Avea sprâncenele pensate inegal, ceea ce îi dădea un aspect uşor şui.

— Domnişoară Grant, cum ne simţim? întrebă doctoriţa.

— Scoateţi chestia asta din mine. Vă rog.

Doctoriţa încuviinţă din cap şi îşi puse mănuşile.

— Ia să vedem.

Deschise suporturile pentru picioare.

În mod normal, Leni nu s-ar fi simţit în largul ei dacă un străin s-ar fi aşezat între picioarele ei desfăcute, dar în momentul acela şi-ar fi desfăcut picioarele şi pe platforma observatorului din turnul Space Needle, dacă asta i-ar fi curmat durerea.

— Se pare că avem un bebeluş, spuse doctoriţa monoton.

— Ca să vezi! urlă Leni la o altă contracţie.

— În regulă, Susan. Împinge. Tare. Mai tare.

Leni împinse. Împinse, urlă, asudă, înjură.

Şi apoi, durerea dispăru la fel de repede cum venise.

Leni se prăbuşi pe pat.

— Un băieţel, anunţă doctoriţa, întorcându-se către mama. Bunică Eve, doreşti să tai cordonul ombilical?

Leni privi ca prin ceaţă cum mama taie cordonul ombilical şi pleacă după doctoriţă într-o zonă unde îi înfăşară bebeluşul într-o păturică bleu călduroasă. Leni încercă să se ridice în capul oaselor, dar era vlăguită.

„Un băiat, Matthew. Fiul tău”.

O cuprinse însă panica. „El are nevoie de tine, Matthew. Eu nu pot face asta…”

Mama ei o ajută să se ridice în fund şi îi puse un ghemotoc mititel în braţe.

Fiul ei. Era cea mai mică făptură pe care o văzuse vreodată, cu feţişoara ca o piersică, nişte ochi albaştri întunecaţi, care se deschideau şi se închideau, şi o guriţă trandafirie care făcea mişcările suptului. Un pumnişor rozaliu se iţi din păturica bleu, şi Leni întinse mâna să-l prindă.

Degeţelele minuscule ale bebeluşului se strânseră în jurul degetelor ei.

O iubire înflăcărată, purificatoare, copleşitoare îi făcu inima să explodeze în milioane de particule minuscule şi o remodelă.

— Dumnezeule! spuse ea uluită.

— Da, spuse mama. Tot întrebai cum e.

— Matthew Denali Walker, Junior, spuse ea încet. A patra generaţie dintr-o familie din Alaska, un băieţel care nu-şi va cunoaşte niciodată tatăl, nu-i va simţi niciodată braţele vânjoase, nici nu-i va auzi vreodată vocea liniştitoare.

— Bună, dragule, spuse ea.

Ştia acum de ce fugise de crima lor. Nu ştiuse înainte, nu înţelesese cu adevărat ce avea de pierdut.

Copilul acesta. Fiul ei.

Şi-ar fi dat şi viaţa ca să-l protejeze. Ar fi făcut orice pentru a-l şti în siguranţă. Chiar dacă asta însemna să îşi asculte mama şi să rupă orice legătură cu Alaska şi

cu Matthew – telefoanele la sanatoriu. Se decise să nu mai sune. Simplul gând îi sfâşia inima, dar ce altceva putea face? Era mamă acum.

Plângea încetişor. Poate că mama ei auzi şi ştia motivul, şi că nu existau cuvinte de alinare; sau poate că toate mamele plângeau în acest moment.

— Matthew, şopti ea, mângâindu-i obrăjorul catifelat. O să-ţi spunem MJ. Tatăl tău era strigat Mattie uneori, dar eu nu-l strigam niciodată aşa… şi el ştia să zboare… te-ar fi iubit atât de mult…

1986

Capitolul 27

— Nu ştiu cum să trăiesc cu gândul că i-am dat viaţa peste cap, se confesă Cora.

— Dar au trecut ani de zile, spuse mama ei. Uită-te la ea. E fericită. De ce trebuie să batem apa-n piuă despre asta?

Cora ar fi vrut să îi dea dreptate. Îşi repeta acest lucru zilnic. „Uite, e fericită”. Uneori, chiar era în stare să şi creadă asta. Şi apoi veneau zile precum cea de azi. Nu ştia ce anume provoca acea schimbare. Vremea, poate. Vechile obiceiuri. Genul de teamă corozivă care, odată instalată, îţi macină oasele şi nu mai dispare.

Trecuseră şapte ani de când Cora o luase pe Leni din Alaska şi o adusese aici, în acest oraş de pe malul apei.

Cora văzu cum Leni încercase să prindă rădăcini în acest pământ fertil, ud, cum încercase să înflorească. Dar Seattle era un oraş de sute de mii de locuitori; nu putea niciodată vorbi graiul neşlefuit al sufletului de pionier al lui Leni.

Cora aprinse o ţigară, trase fumul în piept şi îl reţinu acolo; se calmă instantaneu prin acest gest familiar. Expiră şi ridică bărbia, încercând să se aşeze confortabil în scaunul pliant. Avea o durere lombară din cauza nopţii petrecute în sălbăticie, dormind în cort; avea respiraţia şuierătoare din cauza unei răceli

persistente.

Nu departe de ea, Leni stătea pe marginea râului cu un băieţel de o parte şi un bătrân de cealaltă. Îşi aruncă undiţa cu o mişcare elegantă, exersată, firul plesnind şi dansând în aer înainte să plonjeze în apa liniştită. Lumina sfârşitului de primăvară picta totul în auriu; apa, cele trei siluete diferite, copacii din apropiere. În ciuda soarelui care strălucea, începu să plouă, mici picături extrase din aerul umed.

Erau în Hoh Rain Forest, unul dintre ultimele refugii de sălbăticie pură din jumătatea vestică populată a statului Washington. Veneau aici cât puteau de des şi îşi instalau corturile în campingurile dotate cu electricitate şi apă curentă. Aici, departe de forfota oraşului, puteau fi ei cu adevărat. Nu trebuiau să îşi facă griji că ar fi fost văzuţi împreună, nici să inventeze tot felul de poveşti, nici să mintă. De mulţi ani nu mai pomenea nimeni de familia Allbright din Alaska, nici nu plecase cineva în căutarea lor, şi totuşi, erau permanent cu ochii-n patru.

Leni spunea că poate respira în această sălbăticie, unde copacii aveau trunchiuri groase cât o furgonetă Volkswagen şi creşteau suficient de înalţi cât să blocheze razele enervante ale soarelui. Susţinea că trebuia să îşi înveţe fiul deprinderi care făceau parte din moştenirea lui şi care nu puteau fi însuşite pe străzile pavate, luminate electric. Lecţii pe care i le-ar fi predat tatăl lui.

În ultimii ani, tatăl Corei devenise un pescar împătimit – sau poate că era doar un bunic pasionat, care făcea orice pentru a-i vedea pe Leni şi pe MJ zâmbind. Renunţase la profesia de avocat şi ajunsese să piardă toată ziua timpul pe acasă.

Aşa că veneau cu cortul aici cât de des puteau, indiferent de ploaia care îi uda în zece ocazii din douăsprezece, chiar şi în toiul verii. Prindeau peşte pentru cină şi îl prăjeau în tigăi din fontă aşezate direct pe flacără. Noaptea, adunaţi în jurul focului de tabără,

Leni recita poezii şi depăna poveşti din sălbăticia Alaskăi.

Pentru Leni nu era *amuzant.* Era ceva diferit. Vital. O cale de eliberare a presiunii care se acumula în toate săptămânile petrecute printre gloate de oameni în campusul imens al Universităţii din Washington, când vindea cărţi, ca angajată cu jumătate de normă, la uriaşa librărie Shorey's de pe First Avenue, sau urma cursuri de fotografie, seara.

Leni venea aici pentru a se regăsi în natură, pentru a recupera fie şi cea mai mică părticică pe care o putea găsi din spiritul Alaskăi, pentru a crea o legătură între fiul ei, tatăl pe care nu îl cunoştea şi viaţa care era dreptul lui câştigat prin naştere, dar care nu îi aparţinea cu adevărat. Alaska, ultima frontieră, tărâmul care avea să fie de-a pururi căminul lui Leni. Locul căruia ea îi aparţinea.

— Îl poţi auzi râzând, spuse mama ei.

Cora încuviinţă din cap. Era adevărat; în ciuda ropotului ploii torenţiale, a picăturilor care ajungeau pe corturile din nailon, pe glugile din plastic şi pe frunzele mari cât farfuria, putea auzi râsul nepotului ei.

MJ era cel mai fericit copil – un băiat foarte sociabil, care respecta regulile şi nu îţi dădea drumul la mână când mergeai pe trotuar către şcoală. Lucruri absolut normale pentru un băieţel de vârsta lui îi stârneau interesul: personaje din filme de aventuri şi din desene animate şi îngheţata pe băţ, vara. Era încă destul de mic ca să nu pună prea multe întrebări despre tatăl lui, dar aveau să apară şi acestea. O ştiau cu toţii. Iar Cora mai ştia că, atunci când MJ privea zâmbetul mamei lui, nu sesiza nicio umbră ascunsă în spatele acestuia.

— Crezi că o să mă ierte vreodată? întrebă Cora, privind către Leni.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. Pentru ce? Că i-ai salvat viaţa? Fata aia te iubeşte, Coraline.

Cora trase prelung din ţigară şi expiră.

— Ştiu că mă iubeşte. Nu m-am îndoit niciodată, nici măcar o secundă, că mă iubeşte. Dar eu am lăsat-o să crească pe un front de război. Am lăsat-o să vadă ceea ce niciun copil nu ar trebui să vadă vreodată. Am lăsat-o să cunoască teama faţă de un bărbat care ar fi trebuit să o iubească şi pe care eu l-am ucis sub ochii ei. Am fugit şi am silit-o să trăiască sub o identitate falsă. Poate că, dacă aş fi fost mai puternică, mai curajoasă, aş fi putut schimba legea aşa cum a făcut Yvonne Wanrow[6].

— A durat *ani de zile* până când cazul femeii ăleia a ajuns la Curtea Supremă. Iar tu ai fost în Alaska, nu în Washington. Cine ştia că legea va recunoaşte, în sfârşit, apărarea unei femei molestate? Iar tatăl tău tot spune că rareori funcţionează. Trebuie să dai totul uitării. *Ea* a reuşit. Uită-te la ea, acolo, cu fiul ei, învăţându-l să pescuiască. Fiica ta e bine, Cora. Bine. Te-a iertat. Mai trebuie să te ierţi şi tu.

— Trebuie să meargă acasă.

— Acasă? La cabana fără apă curentă şi fără electricitate? La băiatul ăla cu traumă cerebrală? La acuzaţia de complicitate la crimă? Există acum un nou test de sânge. Ceva despre ADN. Aşa că nu fi ridicolă, Cora. Întinse braţul şi îşi cuprinse fiica pe după umeri. Gândeşte-te la tot ce-ai găsit aici. Leni primeşte o educaţie şi devine un fotograf minunat. Ţie îţi place slujba de la galeria de artă. În casa ta e mereu cald şi ai o familie pe care poţi conta.

Ce-i făcuse ea fiicei sale fusese iertat, era adevărat, iar iertarea lui Leni era la fel de reală şi de sinceră ca lumina soarelui. Dar, oricât de mult încercase în toţi aceşti ani, Cora nu se putea ierta. O bântuia gândul că îl ucisese pe Ernt; ştia că ar fi comis aceeaşi crimă din nou, în circumstanţe similare.

Nu se putea ierta pentru anii de dinainte, pentru ce

---

6 Cunoscută acum sub numele de Yvonne L. Swan (născută în 1943), celebră pentru procesul intentat în 1972, după ce şi-a împuşcat soţul care încercase să îi molesteze fiul.

îngăduise şi acceptase, pentru noţiunea de iubire pe care i-o transmisese fiicei sale ca pe o incantaţie sumbră.

Din cauza Corei, Leni învăţase să fie fericită cu o viaţă trunchiată, prefăcându-se că e altcineva altundeva.

Din cauza Corei, Leni nu-l mai putea vedea vreodată pe bărbatul pe care îl iubea şi nici nu mai putea merge acasă. Cum ar fi putut Cora să se ierte pentru asta?

*

„Zâmbeşte”.

„Eşti fericită”.

Leni nu ştia de ce trebuia să îşi reamintească mereu să zâmbească şi să pară fericită în această zi senină de iunie, când erau în parc pentru a sărbători absolvirea facultăţii.

Era fericită.

Cu adevărat.

Mai ales azi. Era mândră de ea. Prima femeie din familia ei, absolventă de facultate.

Totuşi. Avea douăzeci şi cinci de ani şi îşi creştea singură copilul, iar acum – de fapt de a doua zi –, avea o diplomă universitară în arte vizuale. Avea o familie iubitoare, cel mai bun copil din lume şi un loc cald în care trăia. Nu îi era niciodată foame, frig sau teamă pentru viaţa mamei sale. Singurele ei temeri erau acum cele obişnuite ale oricărui părinte. Să nu traverseze copilul singur strada, să nu cadă din leagăn, să nu fie abordat de vreun străin apărut din neant. Nu mai adormea în urlete sau plânsete şi nu se mai trezea ca să descopere o podea plină de sticlă făcută ţăndări.

Era fericită.

Nu conta că avea uneori zile ca aceasta, în care trecutul nu-i dădea pace.

Cum să nu se gândească la Matthew în această zi atât de importantă despre care ei discutaseră adesea. De câte ori conversaţia dintre ei nu începea astfel: „Când o să terminăm facultatea…?”

Îşi ridică instinctiv aparatul foto şi reduse perspectiva ei asupra lumi. Aşa îşi gestiona amintirile, aşa procesa ea lumea. În imagini. Cu un aparat foto, îşi putea decupa şi reîncadra viaţa.

„Fericită. Zâmbeşte”.

Clic, clic, clic şi era din nou ea însăşi. Putea vedea ce conta.

Cer albastru fără cusur, fără urmă de nor. Oameni peste tot.

Soarele le vorbea locuitorilor din Seattle într-un grai pe care ei îl înţelegeau, îi scotea afară din casele lor de pe coline şi îi încuraja să îşi încalţe pantofii sport scumpi şi să se bucure de munţi, de lacuri şi de potecile şerpuite prin pădure. După aceea se opreau la magazinul alimentar Thriftway din zonă ca să cumpere fripturi gata tranşate, pe care să le pună pe grătare la sfârşit de săptămână.

Viaţa era uşoară în Seattle. Sigură şi tihnită. Treceri de pietoni, semafoare, căşti de protecţie, poliţişti călare pe cai şi biciclete.

Ca mamă, Leni aprecia toate aceste aspecte şi încercase să se adapteze la această viaţă confortabilă. Nu spunea niciodată nimănui – nici măcar mamei – cât de mult îi lipseau urletul lupilor, o zi petrecută singură pe sania motorizată sau trosnetul răsunător al gheţii când se împrimăvăra. Cumpăra carne în loc să o vâneze; răsucea robinetul şi curgea apă, trăgea apa la toaletă. Somonul pe care îl frigea pe grătar, vara, era deja curăţat, filetat şi spălat, vidat în folii de plastic, sub formă de fâşii ca de mătase argintie şi roz.

Azi, peste tot în jurul ei oamenii râdeau, vorbeau. Câinii lătrau, sărind să prindă farfurii zburătoare, adolescenţii îşi aruncau unul altuia mingi de fotbal.

— Uite! spuse MJ, arătând cu degetul la balonul roz pe care scria *Felicitări absolvenţilor!* şi care se bălăbănea la capătul unui fanion galben.

Avea o brioşă mâncată pe jumătate într-o mână şi

mustăţi de glazură.

Leni ştia cât de repede creştea (era în clasa întâi acum), aşa că trebuia să îl dezmierde şi să îl sărute cât timp el îi mai permitea asta. Îl cuprinse în braţe. El îi dădu un pupic dulce, plin de cremă de unt, şi o strânse în braţe aşa cum numai el ştia, ţinând-o de gât, ca şi cum fără ea s-ar fi înecat. Adevărul era că ea s-ar fi înecat fără el.

— Cine vrea desert? spuse bunica Golliher de lângă masa de picnic.

Tocmai terminase de asamblat desertul preferat al lui Leni: îngheţată *akutaq.* Îngheţata eschimoşilor, preparată din zăpadă, margarină, afine şi zahăr. Mama păstrase în congelator bulgări de zăpadă de cu iarnă anume în acest scop.

MJ se eliberă ţopăind, cu braţele ridicate triumfător în aer (ambele mâini, ca să fie sigur că era văzut).

— Eu! Eu vreau *akutaq*!

Bunica ocoli masa de picnic şi veni lângă Leni. Se schimbase mult în ultimii ani, se mai îmblânzise; deşi tot elegant se îmbrăca, fie şi pentru un picnic.

— Sunt mândră de tine, Leni! spuse bunica.

— Şi eu sunt mândră de mine.

— Prietena mea Sondra, de la club, spune că e un post liber de asistent fotografia revista *Sunset.* S-o rog să dea un telefon în numele lui Susan Grant?

— Da, spuse Leni. Adică, te rog.

Nu reuşea să se adapteze concepţiei pe care o aveau acolo oamenii, şi anume că erau mai importante relaţiile decât competenţa.

Un lucru ştia sigur însă: era iubită. Bunica şi bunicul le primise de la bun început cu braţele deschise. În ultimii ani, Leni, mama şi MJ trăiseră într-o căsuţă închiriată în Fremont şi îşi vizitase bunicii la sfârşit de săptămână. La început, fuseseră mereu cu băgare de seamă, temându-se să îşi facă prieteni sau să stea de vorbă cu străinii, dar cu timpul, poliţia din Alaska

încetase să le mai caute, şi riscul că ar putea fi descoperite nu mai reprezenta o ameninţare pentru ele.

MJ făcea atâta zgomot şi avea atâta energie, încât casa de pe Queen Anne Hill, altă dată liniştită, se transformase într-un loc gălăgios. În nopţile petrecute împreună, se adunau în faţa televizorului ca să se uite la emisiunile care pentru Leni nu aveau nicio noimă. (Prefera să citească; citea pentru a treia oară consecutiv *Interviu cu un vampir*.) MJ era motorul vieţii lor. Dragostea pentru el îi unea. Atâta timp cât MJ era fericit, erau şi ei fericiţi. Iar el era un copil foarte fericit. Oamenii spuneau asta tot timpul.

Leni îşi văzu mama stând retrasă la marginea terenului de joacă, fumând şi ţinându-şi palma pe zona lombară, într-un fel care arăta nefiresc.

Din profil, Leni putea vedea cât de ascuţiţi erau pometii mamei, cât de decolorate îi erau buzele, cât de uscăţivă îi era faţa. Ca de obicei, nu era fardată şi era aproape translucidă. Încetase să-şi mai vopsească părul cu un an în urmă; acum era de un blond spălăcit, înspicat cu fire albe.

— Eu vreau *akutaq*! strigă MJ, trăgând-o de mânecă pe Leni. Vorbea pe nas din cauza ultimei răceli. De când începuse să frecventeze şcoala privată de lângă casă, era mai tot timpul bolnav, ca toţi copiii, de altfel.

— Şi cum cerem asta? întrebă Leni.

— Te rooog, spuse MJ.

— Bravo. Du-te la bunica. Spune-i să stingă ţigara aia şi să vină la masă.

MJ ţâşni ca din puşcă, picioruşele lui albe, subţirele mişcându-se ca nişte teluri, părul blond fluturându-i de pe chipul alb, ascuţit.

Leni îl privi cum o trage pe mama ei înapoi la masa de picnic, cu chipul îmbujorat de veselie.

Se uită într-o parte, abătându-şi atenţia de la el doar pentru o clipă. Observă un bărbat lângă poarta de intrare în acest parc public. Păr blond.

Era el.

O găsise.

Nu.

Leni oftă. Nu mai sunase la sanatoriu de ani de zile. Ridicase receptorul telefonului adeseori, dar nu formase niciodată numărul. Nu conta că ameninţarea descoperirii nu mai era atât de mare; încă plana asupra lor. În plus, când sunase, cu ani în urmă, i se spusese invariabil: „Nici o schimbare”.

Ştia că traumele care îi afectau creierul erau irecuperabile şi că băiatul pe care îl iubea trăia doar în visurile ei. Uneori, noaptea, el îi şoptea în somn, nu mereu, nici măcar adesea, dar îndeajuns ca să o încurajeze. În visele ei, el era acelaşi băiat, veşnic cu zâmbetul pe buze, care îi dăruise un aparat foto şi o învăţase că iubirea nu este mereu înspăimântătoare.

— Vino, spuse bunica, luând-o pe Leni de braţ.

— Este minunat, spuse Leni.

Cuvintele părură lipsite de noimă la început. Indiferente. Dar când MJ începu să ţopăie, să bată din palme şi să strige „Bravo, mami!” cu vocea aceea de Mickey Mouse a lui, ea nu îşi putu reţine zâmbetul.

Tot răul dispăru din nou, treptat, până când nu mai rămaseră decât acel loc şi acel moment. O zi însorită, o sărbătoare, o familie. Aşa era viaţa; plină de schimbări intempestive. Bucuria ţâşnea din nou la fel de surprinzătoare ca soarele.

Ea era fericită.

Chiar era.

*

— Povesteşte-mi despre Alaska, mami, ceru MJ în seara aceea după ce se cuibări în pat şi îşi trase peste el păturica preferată.

Leni dădu de pe fruntea fiului ei buclele fine, albe, gândind – din nou – cât de mult semăna cu tatăl lui.

— Dă-te mai încolo, spuse ea.

Leni se urcă în pat lângă el. Băieţelul îşi puse capul

pe umărul ei.

În cameră era aproape întuneric, doar o veioză mică de pe noptieră, cu motive *Star Wars,* făcea lumină. Spre deosebire de Leni, fiul ei creştea ca un copil al Americii comerciale. După picnicul din parc şi toată distracţia din ziua aceea, ea ştia că MJ era istovit, dar că nu putea adormi fără o poveste.

— Fata care iubea Alaska…

Era povestea lui preferată. Leni o începuse cu mulţi ani în urmă, şi povestea se întinsese de-a lungul timpului. Ea plăsmuise o societate care trăia în apele turcoaz, reci ca gheaţa, dintr-un fiord din Alaska, în clădiri care fuseseră culcate la pământ când muntele Aku erupsese. Aceşti oameni – clanul Corb – îşi doreau cu disperare să iasă din nou la lumină, să păşească în razele soarelui, dar un blestem aruncat de fiul cel mai mare al clanului Acvila îi condamnase să rămână în apele îngheţate pe vecie – până când un magician al cuvintelor i-ar fi putut chema înapoi. Magicianul cuvintelor era Katyaaq. O fată străină cu inima curată şi o forţă tainică.

Povestea se crea săptămână după săptămână, Leni depănând din ea în fiecare seară atât cât să îşi adoarmă fiul. O inventase pe Katyaaq din miturile băştinaşilor din Alaska, pe care le citise în copilărie, şi din asprimea şi frumuseţea tărâmului însuşi. Uki, băiatul pe care Katyaaq îl iubea – pământeanul –, o chemase de pe ţărm.

Nu încăpea îndoială cine erau îndrăgostiţii în mintea lui Leni, sau de ce povestea i se părea atât de tragică.

— Katyaaq îi sfidă pe zei şi îndrăzni să înoate până la ţărm. Nu ar fi trebuit să fie în stare, dar iubirea ei pentru Uki îi dădu o putere specială. Bătu şi bătu din picioare, până când ieşi în sfârşit din valuri, simţind pe chip lumina soarelui.

Uki se aruncă în apa îngheţată, strigându-i numele. Ea îi văzu ochii – verzi precum apele liniştite ale golfului care fusese cândva casa clanului ei – şi părul de soare.

„Kat”, spuse el, „ia-mă de mână”.

Leni constată că MJ adormise. Se aplecă să îl sărute şi se dădu jos din pat.

Era linişte în căsuţa cu un singur etaj. Mama era probabil în camera de zi, uitându-se la serialul *Dinastia.* Leni înaintă prin coridorul îngust al casei lor închiriate, ai cărei pereţi, de o parte şi de alta, erau decoraţi cu fotografiile lui Leni şi cu desenele lui MJ. Claustrofobia, care îi dăduse cândva de furcă în acest coridor placat cu imitaţie de lemn şi slab luminat, dispăruse de mult.

Îmblânzise sălbăticiunea din ea la fel de hotărât precum îmblânzise cândva sălbăticia însăşi. Învăţase să meargă prin mulţimi, să trăiască împresurată de ziduri, să se oprească în trafic. Învăţase să se uite după scatii în loc de acvile, să îşi cumpere peşte de la supermarket şi să dea bani pe haine noi la Frederick & Nelson. Învăţase să-şi usuce părul lung până la umeri cu foehnul şi să şi-l trateze cu balsam, şi să aibă grijă să îşi asorteze hainele. Se pensa şi se rădea pe picioare şi la axile.

Camuflaj. Învăţase să se adapteze.

Se duse în camera ei şi aprinse lumina. În anii de când locuiau aici, nu schimbase nimic în încăperea aceasta şi nu cumpărase aproape nimic ca să o decoreze. Nu vedea rostul. Era golaşă şi obişnuită, plină cu mobila cumpărată de-a lungul anilor la mâna a doua. Singurul indiciu adevărat al prezenţei sale acolo era echipamentul fotografic – obiective, aparate foto şi role de filme de un galben aprins. Teancuri de fotografii şi colecţii întregi de albume foto. Un singur album era plin cu fotografiile pe care i le făcuse lui Matthew în Alaska. Restul erau mai recente. Într-un colţ al toaletei cu oglindă era fotografia bunicilor lui Matthew. ACEŞTIA AM PUTEA FI NOI. Lângă ea, era prima fotografie pe care i-o făcuse ea lui cu aparatul Polaroid.

Deschise uşa ce ducea pe micuţa terasă din lemn de cedru, ce se întindea pe toată lungimea casei. În curtea din spate, mama cultivase o grădină mare de

legume. Leni ieşi pe terasă şi se aşează pe unul din cele două şezlonguri care erau acolo de când se mutaseră. Deasupra, cerul spuzit de stele părea infinit. Un gard robust din lemn de cedru delimita micul lor teren. Simţea în depărtare aroma primelor grătare din vara aceea şi auzea zăngănitul bicicletelor copiilor băgate la adăpost pentru noapte. Câinii lătrau. O cioară scurma după ceva, croncănind ascuţit.

Ea se lăsă pe spate pe şezlong, privind în sus, încercând să se piardă în imensitatea cerului.

— Hei, spuse mama în spatele ei. Vrei să-ţi ţin companie?

— Sigur.

Mama se aşeză pe cel de-al doilea şezlong, plasat destul de aproape ca să se poată ţine de mână. Devenise locul lor preferat de-a lungul anilor, o terasă îngustă, care se avânta către o dimensiune care nu era nici trecut, nici prezent. Uneori, mai ales în perioada aceasta a anului, în aer plutea miros de trandafiri.

— Aş da orice să văd aurora boreală, spuse Leni.

— Mda. Şi eu.

Priveau amândouă spre cerul nesfârşit al nopţii. Niciuna nu vorbea; nu era nevoie. Leni ştia că se gândeau amândouă la iubirile care fuseseră cândva ale lor.

— Dar îl avem pe MJ, spuse mama.

Leni o luă pe mama de mână.

MJ. Bucuria lor, iubirea lor, binecuvântarea lor salvatoare.

Capitolul 28

Cora avea pneumonie. Asta nu era surprinzător, nicidecum. Săptămâni la rând, contractă toate bolile care bântuiau prin şcoala lui MJ.

Acum, şedea într-o sală de aşteptare sterilă; agitată. Nerăbdătoare să fie lăsată să plece.

Aşteptând.

Aprecia toate analizele asupra cărora insistase

doctoriţa mamei sale, doar ca să fie siguri, le făcuse, dar Cora ar fi vrut doar să primească o reţetă pentru antibiotic şi să plece acasă. MJ venise deja de la şcoală.

Răsfoi ultimul număr al revistei *People.* („Ted Danson se uită din nou cu jind la *Cheers”* era titlul absurd de pe copertă.) Încercă să dezlege rebusul de la sfârşitul revistei, dar nu avea suficiente noţiuni de cultură populară ca să avanseze prea mult.

Mai bine de jumătate de oră mai târziu, asistenta cu păr albastru reveni în sala de aşteptare şi o conduse pe Cora într-un mic cabinet, ai cărui pereţi erau tapetaţi cu diplome, premii şi tot felul de distincţii. I se făcu semn să se aşeze pe un scaun negru cu spătar.

Se aşeză, încrucişându-şi instinctiv gleznele, aşa cum fusese învăţată cu mulţi ani în urmă, pe când mergea la simandicosul club privat. Îşi dădu seama deodată, şi în mod stupid, cât de mult se schimbaseră femeile de-a lungul timpului. Nimănui nu-i mai păsa cum şedea o femeie pe scaun.

— Bun, Evelyn, începu doctoriţa.

Era o femeie cu înfăţişare severă, cu păr sârmos şi o pasiune evidentă pentru rimel. Arăta de parcă ar supravieţui doar cu cafea neagră şi legume crude, dar cine era Cora să judece o femeie pentru că era slabă? O serie de radiografii erau atârnate pe un ecran luminos, în spatele mesei ei de lucru.

— Unde este localizată pneumonia? întrebă Cora, ridicând bărbia către imagini.

O caracatiţă devorând ceva; aşa arăta imaginea.

Doctoriţa dădu să vorbească, apoi se opri.

— Doamnă doctor?

Dr. Prasher arătă cu degetul către una dintre imagini.

— Vedeţi zonele acestea mari albe? Aici. Aici. Şi aici? Vedeţi curburile acestea albe? Umbra de-a lungul coloanei dumneavoastră? Toate sugerează foarte clar cancerul pulmonar. Vom avea nevoie de mai multe

analize ca să fim siguri, dar…

Stai aşa. Poftim?

Cum se putea întâmpla aşa ceva?

Oh, da. Ea era fumătoare. Era cancer pulmonar. Ani la rând, Leni o tot bătuse la cap pe Cora din pricina viciului ei, o avertizase exact asupra acestui scenariu. Ea răsese şi spusese: „La naiba, fetiţa mea, aş putea muri când traversez strada”.

— CT-ul arată o formaţiune pe ficat, care indică metastază, vorbi dr. Prasher, reluând explicaţiile.

Cuvintele deveniră o harababură în mintea Corei: consoane şi vocale, o serie de inspiraţii şi expiraţii.

Dr. Prasher continuă, folosind cuvinte obişnuite într-un context extraordinar, imposibil de conceput. *Bronhoscopie, tumoare, agresivă.*

— Cât timp mai am? întrebă Cora, dându-şi seama, cu întârziere, că o întrerupsese pe doctoriţă în mijlocul unei fraze.

— Nu vă poate spune nimeni asta, doamnă Grant. Dar cancerul dumneavoastră pare a fi agresiv. Cancer pulmonar metastazic în stadiul patru. Ştiu că este un diagnostic dur.

— Cât timp mai am?

— Sunteţi o femeie relativ tânără. O să intervenim cu tratament agresiv.

— A-ha.

— Există întotdeauna speranţă, doamnă Grant.

— Oare? spuse Cora. Mai există şi karma.

— Karma?

— A avut în el o otravă, spuse Cora pentru ea. Iar eu am băut-o.

Dr. Prasher se încruntă şi se aplecă în faţă.

— Evelyn, asta e o boală, nu o pedeapsă sau o răzbunare pentru păcate. Asta e gândire tipică Evului Mediu.

— A-ha.

— Deci, dr. Prasher se ridică în picioare,

încruntându-se. Vreau să programez o bronhoscopie pentru după-amiaza asta. Ar trebui să ne confirme diagnosticul. Ai dori să suni pe cineva?

Cora se ridică, simţindu-se atât de nesigură pe picioare că trebui să se prindă de spătarul scaunului. Durerea de la baza coloanei o înjunghie din nou, mai rău de data asta, pentru că ştia cauza.

Cancer.

„Am cancer”.

Închise ochii, expiră. Îşi imagină – îşi aminti – o fetiţă cu păr roşu, mânuţe grăsune şi pistrui ca o pulbere de scorţişoară, întinzând mânuţele spre ea, spunând: „Mami, te iubesc”.

Trecuse prin atâtea. Trăise când ar fi trebuit să moară. Îşi imaginase viaţa într-o sută de feluri diferite, exersase o mie de moduri de a se căi. Se imaginase îmbătrânind, senilizându-se, râzând când ar fi trebuit să plângă, folosind sare în loc de zahăr. În visurile ei, o văzuse pe Leni îndrăgostindu-se din nou şi căsătorindu-se, şi având încă un copil.

Visuri.

Într-o clipă ameţitoare, viaţa Corei se redusese la dimensiuni minuscule. Toate temerile, şi regretele, şi dezamăgirile ei păliră. Un singur lucru mai conta; cum de nu ştiuse asta de la bun început? De ce irosise atâta timp căutându-se pe sine? Ar fi trebuit să ştie. Dintotdeauna. De la bun început.

Era mamă. *Mamă.* Şi acum…

Leni a mea.

Cum avea să îşi poată lua rămas-bun?

*

Leni aştepta în faţa uşii închise a salonului de spital în care era mama ei, încercând să îşi domolească ritmul respiraţiei. Auzea zgomote în jurul ei, la un capăt şi la celălalt ale culoarului, oameni mergând grăbit în încălţări cu tălpi din cauciuc, cărucioare erau transportate dintr-un salon în altul, diverse anunţuri

răzbăteau din difuzoare.

Întinse mâna către mânerul argintiu, metalic al uşii şi îl răsuci.

Intră în salonul mare, separat în două spaţii mai mici de o perdea atârnată de o bară metalică prinsă în tavan.

Mama stătea în fund pe pat, cu spatele sprijinit de mai multe perne albe. Arăta ca o păpuşă veche, cu pielea ca o foiţă fină întinsă prea tare peste trăsăturile delicate ale chipului. Clavicula i se vedea proeminentă deasupra decolteului cămăşii de noapte de spital prea mari.

— Bună, spuse Leni. Se aplecă şi sărută obrazul moale al mamei. Puteai să-mi spui că mergi la doctor. Aş fi putut veni cu tine. Dădu la o parte părul blond-grizonant, fin din ochii mamei. Ai pneumonie?

— Am cancer pulmonar în stadiul patru. Doar că e o chestie cam nasoală care mi-a atins şi coloana vertebrală, şi ficatul. Este în sânge.

Leni făcu efectiv un pas în spate. Aproape că îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Poftim?

— Îmi pare rău, fetiţa mea. Nu e bine. Nu pot să spun că doctoriţa a fost optimistă.

Leni vru să strige *STOP.*

Nu putea respira.

Cancer.

— Ai… ai dureri?

Nu. Nu, nu asta ar fi vrut să spună. Dar ce ar fi vrut să spună?

— Ah, spuse mama cu o mişcare a mâinii. Sunt dură precum Alaska.

Întinse mâna pe lângă Leni ca să îşi ia ţigările.

— Nu cred că ai voie să fumezi aici.

— Eu sunt sigură că nu, spuse mama, cu mâna tremurându-i în timp ce aprinse o ţigară. Dar voi începe chimioterapia curând. Încercă să zâmbească. Aşa că abia aştept să chelesc şi să am greţuri. Sunt sigură că o să

arăt foarte bine.

Leni se apropie.

— Ai să învingi, bine? spuse ea, clipind ca să nu-i dea lacrimile pe care ar fi vrut să nu le vadă mama ei.

— Desigur. Dracu' o să-l ia.

Leni încuviinţă din cap, îşi şterse ochii.

— Ai să te faci bine. Bunicul o să-ţi asigure cea mai bună îngrijire din oraş. Are el un prieten care e în conducere la Fred Hutch. O să fii…

— O să fiu bine, Leni.

Mama atinse mâna lui Leni. Fata rămase aşa, conectată cu mama ei prin respiraţie, şi atingere, şi o viaţă de iubire. Ar fi vrut să rostească cuvintele potrivite, dar care ar fi fost acelea, şi cum ar fi putut oare câteva cuvinte fragile să conteze într-o situaţie atât de gravă?

— Nu te pot pierde, şopti Leni.

— Da, spuse mama. Ştiu, fetiţa mea. Ştiu.

Dragă Matthew,

Au trecut doar câteva zile de când ţi-am scris. Amuzant cum se poate schimba viaţa în doar o săptămână.

Nu genul clasic de amuzament. Asta e sigur.

Noaptea trecută, când stăteam întinsă în pat, în pijamaua mea cumpărată de la magazin, m-am trezit asaltată de o sumedenie de gânduri pe care nu mi-aş fi dorit să le am. Şi aşa am ajuns la tine.

Nu cred că am discutat îndeajuns despre moartea mamei tale. Poate pentru că eram copii, sau poate pentru că tu ai fost atât de traumatizat. Dar ar fi trebuit să discutăm despre asta mai târziu, după ce am mai crescut. Eu ar fi trebuit să îţi spun că ţi-aş fi ascultat durerea la infinit. Ar fi trebuit să te rog să rememorezi totul.

Înţeleg acum cum suferinţa se transformă într-o pojghiţă de gheaţă. Eu nu mi-am pierdut încă mama, dar un singur cuvânt a îndepărtat-o de mine, a creat o barieră între noi, care nu a existat până acum. Pentru

prima oară, în toată viaţa noastră ne minţim. O simt. Minţim, ca să ne protejăm reciproc.

Dar nu există protecţie, nu-i aşa?

Ea are cancer pulmonar.

Dumnezeule! Aş vrea să fii aici.

Leni lăsă stiloul din mână. De data asta, nu o liniştea deloc să-i scrie lui Matthew.

De fapt, o făcea să se simtă mai rău. Mai singură.

Ce patetic că nu avea cu cine să vorbească despre asta! Cel mai bun prieten al ei habar nu avea cine era ea.

Împături scrisoarea şi o puse în cutia de pantofi, alături de toate celelalte pe care le scrisese de-a lungul anilor şi nu le trimisese niciodată.

*

În vara aceea, Leni urmări cum mama ei se stinge răpusă de cancer. Mai întâi, îi căzu părul, apoi genele. Apoi umerii îi căzură. Postura şi mersul nu mai erau la fel. În cele din urmă, cancerul o imobiliză.

La sfârşitul lui iulie, după ce cancerul făcuse ravagii, adevărul fu dezvăluit de ultima tomografie. Niciun tratament nu ajutase.

Leni stătea liniştită lângă mama ei, ţinând-o de mână, când aflară că tratamentul eşuase. Cancerul îi invadase trupul, un inamic în mişcare, croindu-şi agresiv drum prin oase, distrugând organe. Nici nu intra în discuţie o nouă încercare de a lupta cu el.

În schimb, se mutară din nou în casa Golliher, instalară un pat de spital în verandă, unde lumina pătrundea prin ferestre, şi aduseseră personal specializat pentru îngrijire.

Mama se luptase pentru viaţa ei, din răsputeri, mai mult decât se luptase pentru orice, dar bolii necruţătoare nu-i păsa de eforturile ei.

Acum mama şedea în fund într-o poziţie gârbovită. O ţigară neaprinsă tremura în mâna ei plină de vene. Nu mai putea fuma, desigur, dar îi plăcea să ţină aşa câte o ţigară. Pe pernă erau câteva fire de păr, nişte firicele

aurii pe bumbacul alb. Lângă pat era un tub cu oxigen; nişte dispozitive transparente, introduse în nări, o ajutau pe mama să respire.

Leni se ridică de la locul ei de lângă pat şi puse jos cartea din care citise cu voce tare. Turnă apă într-un pahar şi i-l întinse mamei. Mama luă paharul de plastic. Mâinile îi tremurau atât de tare, că Leni puse mâinile sale peste ale mamei, ajutând-o să ţină paharul. Mama luă o picătură şi tuşi. Tremura din tot trupul.

— Am visat că eram în Alaska, noaptea trecută, spuse mama, cufundându-se la loc în perne. Se uită la Leni. N-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa?

Leni simţi o undă de şoc auzind cuvintele rostite cu asemenea detaşare. Printr-o înţelegere tacită, ele nu mai vorbiseră despre Alaska – nici despre tata sau despre Matthew – mulţi ani, dar poate că era inevitabil să se întoarcă la începuturi când sfârşitul se apropia.

— Multe lucruri au fost grozave, spuse Leni. Am iubit Alaska. L-am iubit pe Matthew. Te-am iubit pe tine. L-am iubit chiar şi pe tata, recunoscu ea cu glas scăzut.

— A fost distractiv. Vreau să nu uiţi asta. Şi aventura. Când îţi aminteşti, e uşor să dai lucrurile rele deoparte. Violenţa tatălui tău. Scuzele mele. Trista mea iubire pentru el. Dar a fost şi iubire bună. Să nu uiţi asta. Tatăl tău te-a iubit.

Aceste vorbe îi provocau lui Leni mai multă suferinţă decât putea îndura, dar înţelese nevoia mamei sale de a le rosti.

— Ştiu, spuse Leni.

— Să-i povesteşti lui MJ totul despre mine, de acord? Să îi spui cum nu am cântat niciodată corect cuvintele cântecelor şi cum am purtat pantaloni sexy şi sandale şi am arătat bine în chestiile astea, să îi spui cum am învăţat să fiu dură ca Alaska, deşi nu am vrut, şi cum nu am lăsat niciodată lucrurile rele să mă răpună, cum am mers mai departe. Să îi spui că am iubit-o pe mama lui din clipa în care am văzut-o şi că sunt mândră

de ea.

— Şi eu te iubesc, mamă, spuse Leni, dar nu era de ajuns. Nu era nici pe departe de ajuns, dar acum nu le mai rămăseseră decât cuvintele – prea multe – şi prea puţin timp.

— Eşti o mamă bună, Leni, aşa tânără cum eşti. Eu nu am fost niciodată o mamă atât de bună cum eşti tu.

— Mamă…

— Fără minciuni, fetiţa mea. Nu am timp.

Leni se aplecă şi dădu la o parte câteva fire de păr de pe fruntea mamei. Erau fine ca puful de gâscă, diafane. Felul în care se stingea era de nesuportat. Cu fiecare expiraţie, mama părea că mai pierde câte un strop din forţa vitală.

Întinse încet mâna spre noptieră. Sertarul de sus se deschise alunecând lin, fără a scoate vreun sunet, dovadă a calităţii costisitoare a respectivei piese de mobilier. Cu mâna tremurândă, scoase o scrisoare, împăturită perfect în trei.

— Poftim.

Leni nu vru să o ia.

— Te rog.

Leni luă scrisoarea, o despături cu grijă şi văzu cuvintele de pe prima pagină, aşternute pe hârtie cu un scris lăbărţat, abia lizibil.

Eu, Coraline Margaret Golliher Allbright, mi-am împuşcat soţul, Ernt Allbright, când mă bătea.

Am prins de extremităţile cadavrului capcane pentru animale, pentru a-l îngreuna, şi l-am aruncat în lacul Glass. Am fugit pentru că mi-a fost teamă de închisoare, deşi am crezut atunci – şi cred şi acum – că mi-am salvat viaţa în noaptea aceea. Soţul meu a avut ani de zile un comportament violent. Mulţi locuitori din Kaneq au suspectat abuzurile lui şi au încercat să îmi vină în ajutor. Eu i-am refuzat.

L-am omorât cu mâinile mele şi am pe conştiinţă moartea lui. Vina s-a transformat în cancer şi mă ucide.

Justiţia divină.

L-am ucis şi am ascuns cadavrul. Am făcut asta singură. Fiica mea nu a avut nicio legătură cu asta.

Cu sinceritate,

Coraline Allbright

Sub semnătura tremurată a mamei erau semnătura bunicului, în calitate de avocat şi martor, şi o parafă notarială.

Mama tuşi într-un şerveţel mototolit. Trase aer în piept şi ridică privirea spre Leni. Preţ de o clipă cumplită, desăvârşită, timpul se opri în loc între ele, lumea rămase neclintită.

— A sosit vremea, Leni. Ai trăit viaţa mea, draga mea fetiţă. A sosit vremea să ţi-o trăieşti pe a ta.

— Făcându-te pe tine o criminală şi pretinzând că eu sunt nevinovată? Aşa vrei tu să încep eu o viaţă?

— Plecând acasă. Tatăl meu spune că poţi pune totul în cârca mea. Să spui că tu nu ai ştiut nimic. Erai un copil. O să te creadă. Tom şi Marge te vor susţine.

Leni scutură din cap, prea copleşită de tristeţe pentru a vorbi.

— N-am să te părăsesc.

Atât fu capabilă să rostească.

— Of, fetiţa mea. De câte ori a trebuit să spui asta în viaţa ta? Mama oftă vlăguită, se uită la Leni cu ochi trişti, înlăcrimaţi. Avea respiraţia şuierătoare, greoaie. Dar am să te părăsesc eu. De realitatea asta nu ne mai putem ascunde. Te rog, şopti ea. Fă-o pentru mine. Fii mai puternică decât am fost eu vreodată.

*

Două zile mai târziu, Leni stătea în faţa verandei, ascultând respiraţia şuierătoare a mamei în timp ce vorbea cu bunica.

Prin uşa deschisă, Leni auzi cuvântul *scuze* în vocea tremurătoare a bunicii.

Un cuvânt pe care Leni ajunsese să îl dispreţuiască. Ştia că în ultimii ani, mama şi bunica îşi spuseseră deja

tot ce era de spus. Vorbiseră despre trecut pe apucate. Niciodată nu purtaseră o discuţie în care să analizeze trecutul şi să-l lase în urmă. În felul acesta ajunseseră să aibă ceea ce nu avuseseră niciodată, o relaţie mamă-fiică. Legătura lor esenţială, imuabilă – destul de fragilă pentru a ceda la un singur cuvânt aspru, cu mult timp în urmă, destul de trainică pentru a supravieţui morţii înseşi.

— Mami! Aici erai, spuse MJ. Am căutat *peste tot.*

MJ se opri alunecând, izbindu-se cu putere de Leni. Ţinea în mână nepreţuitul exemplar din *Tărâmul monştrilor*.

— Bunica mi-a zis c-o să-mi citească.

— Nu ştiu ce să zic, scumpule…

— Mi-a promis. Spunând asta, o dădu la o parte şi intră în verandă ca o furtună. Ţi-a fost dor de mine, buni?

Leni auzi râsul încet al mamei sale. Apoi zăngănitul şi scârţâitul tubului de oxigen lovite de MJ.

Câteva clipe mai târziu, bunica ieşi din cameră, o văzu pe Leni şi se opri.

— Vrea să te duci la ea, spuse bunica încet. Cecil a fost deja.

Ştiau amândouă ce însemna asta. Cu o zi înainte, mama fusese inconştientă câteva ore.

Bunica o luă pe Leni de mână şi o strânse tare, apoi îi dădu drumul. Cu o ultimă privire chinuitor de tristă, bunica se îndepărtă în hol şi urcă scările spre dormitorul ei, unde Leni îşi imagină că avea să jelească pierderea implacabilă a fiicei sale. Cu toţii se străduiau din răsputeri să nu plângă în faţa mamei.

Prin uşa deschisă a verandei, Leni auzi vocea piţigăiată a lui MJ.

— Citeşte-mi, buni.

Răspunsul mamei nu se auzi.

Leni se uită la ceas. Mama nu putea rezista mai mult de câteva minute cu el. MJ era un băiat cuminte, dar era totuşi un copil: se zbenguia, vorbea şi se agita

întruna.

Vocea firavă a mamei pluti în aerul luminat de soare, purtând pe struna ei un noian de amintiri. *„Noaptea în care Max îşi puse costumul de lup şi făcu poznă după poznă…”*

Leni fu atrasă la fel ca întotdeauna de vocea mamei, poate mai mult acum, când fiecare moment conta şi fiecare respiraţie era un dar. Leni învăţase să-şi înăbuşe teama, să o dosească într-un loc întunecos şi să o acopere cu un zâmbet, dar un gând era mereu prezent: „Este oare asta ultima respiraţie? Sau asta?”

Acum, la sfârşit de drum, era cu neputinţă să creadă într-o graţiere de ultim moment. Iar mama avea dureri cumplite; până şi speranţa ca ea să mai supravieţuiască încă o zi, încă o oră, părea egoistă.

— Sfârşit, o auzi Leni pe mama spunând, iar cuvintele erau încărcate de un dureros sens echivoc.

— Încă o poveste, buni.

Leni intră în încăpere.

Patul de spital al mamei fusese aşezat lângă fereastră, ca să beneficieze de cât mai multă lumină solară. Arăta aproape ca un pat din basme, în mijlocul pădurii, scăldat în soare, înconjurat de flori de seră.

Mama era Frumoasa din pădurea adormită sau Albă-ca-Zăpada; buzele erau singura pată de culoare de pe tot trupul ei. În rest, era atât de micuţă şi de palidă, că parcă devenea una cu lenjeria albă de pe pat. Tuburile transparente din plastic ieşeau din nări, se arcuiau pe după urechi şi intrau în tubul cu oxigen.

— Ajunge, MJ, spuse Leni. Buni trebuie să facă nani.

— Of, la naiba, spuse el, dezamăgit.

Mama râse. Râsul se transformă în tuse.

— Frumos limbaj, MJ.

Vocea ei era un murmur.

— Buni tuşeşte cu sânge din nou, spuse MJ.

Leni scoase un şerveţel din cutia de lângă patul

mamei şi se aplecă să şteargă sângele de pe faţa mamei.

— Sărută mâna bunicii şi du-te, MJ. Bunelul are un nou model de avion pe care să îl asamblaţi împreună.

Mâna mamei se ridică tremurândă de pe pat. Dosul palmei era numai semne de la injecţiile intravenoase.

MJ se apropie, lovindu-se de pat atât de tare că o zgâlţâi pe mama, atingând cu un genunchi tubul cu oxigen. Sărută cu grijă mâna plină de vânătăi.

După plecarea lui, mama oftă şi se lăsă din nou pe spate, în perne.

— Copilul ăsta e ca un taur moscat. Ar trebui să îl dai la balet sau la gimnastică.

Vocea îi era aproape imperceptibilă. Leni trebui să se aplece mai aproape de ea.

— Da, spuse Leni. Cum îţi este?

— Sunt obosită, fetiţa mea.

— Ştiu.

— Sunt aşa de obosită, dar… nu te pot părăsi. Nu… nu pot. Nu ştiu cum. Tu eşti totul pentru mine, ştii asta. Marea iubire a vieţii mele.

— Două picături de apă, murmură Leni.

— Identice, tuşi mama. Gândul că vei rămâne singură, fără mine…

Leni se aplecă şi sărută fruntea delicată a mamei. Ştia ce trebuia să spună acum, ce avea nevoie mama ei. Oricine ştie când să fie puternic pentru aproapele lui.

— Sunt bine, mamă. Ştiu că vei fi cu mine.

— Mereu, murmură mama într-o şoaptă slabă.

Întinse mâna tremurândă şi atinse obrazul lui Leni. Pielea ei era rece. Efortul concentrat în acel gest era evident.

— Poţi pleca, şopti Leni.

Mama suspină adânc. În acel sunet, Leni auzi toată lupta crâncenă dată de mama ei pentru acest moment. Mâna mamei alunecă de pe chipul lui Leni şi căzu pe pat. Se deschise ca o floare, dezvăluind un şerveţel însângerat.

— Of, Leni… eşti iubirea vieţii mele… Mă tem că…

— O să fiu bine, minţi Leni. Lacrimile îi alunecară pe obraji. Te iubesc, mamă.

„Nu pleca, mamă. Nu pot rămâne în lumea asta fără tine”.

Pleoapele mamei se închiseră.

— Te-am… iubit… fetiţa mea.

Leni abia putu auzi aceste ultime cuvinte şoptite. Simţi ultima răsuflare a mamei atât de profund de parcă ar fi fost a ei.

Capitolul 29

— A vrut să primeşti tu asta.

Bunica stătea în cadrul uşii deschise a vechiului dormitor al lui Leni, îmbrăcată toată în negru. Reuşea să facă doliul să arate elegant. Era genul de lucru pe care mama l-ar fi luat în zeflemea cândva, de mult – ar fi dispreţuit o femeie preocupată de felul cum arată. Dar Leni ştia că uneori te agăţai de orice îţi ieşea în cale ca să rămâi pe linia de plutire. Şi poate că tot negrul acela era un zid de protecţie, un fel de a spune oamenilor: „Nu vorbiţi cu mine, nu vă apropiaţi de mine, nu-mi adresaţi întrebări cotidiene, când lumea mea s-a năruit”.

Leni, pe de altă parte, avea un aspect jalnic. În cele patruzeci şi opt de ore, cât se scurseseră de la moartea mamei, nu făcuse duş, nu se spălase pe dinţi, nu-şi schimbase hainele. Nu făcuse decât să stea în camera ei, cu uşa închisă. La ora două, îşi adunase forţele să iasă pentru că trebuise să îl ia pe MJ de la şcoală. În absenţa lui, jelise în singurătate pierderea suferită.

Dădu păturile la o parte. Cu mişcări lente, ca şi când muşchii îşi modificaseră conformaţia în lipsa mamei, străbătu camera şi luă cutia de la bunica ei.

— Mulţumesc, spuse.

Se priviră, oglindindu-şi fiecare suferinţa în ochii celeilalte. Apoi, fără un cuvânt – ce rost mai aveau cuvintele? —, bunica ei se întoarse şi se îndepărtă pe coridor, ţinându-şi postura corpului dreaptă. Dacă nu ar

fi cunoscut-o, Leni ar fi spus că bunica era ca o stâncă, o femeie cu o stăpânire de sine desăvârşită, dar o cunoştea. Ajunsă la scări, bunica se opri, ezitând; se prinse strâns de balustradă. Bunicul ieşi din birou, exact când bunica avu nevoie de el ca să îi ofere braţul.

Astfel, cu capetele plecate, păreau amândoi întruchiparea durerii.

Leni nu suporta gândul că nu avea cu ce să îi ajute. Cum era posibil să îşi ofere ajutor reciproc trei oameni copleşiţi de durere?

Leni se întoarse şi se aşeză pe pat. Îşi puse cutia din lemn de trandafir în poală. O mai văzuse, desigur. Cândva, ţineau în ea cărţile de joc.

Cel care meşteşugise cutia aceasta o şlefuise atât de mult că suprafaţa ei părea de sticlă. Era un suvenir, poate din călătoria pe care o făcuseră cu mult timp în urmă, când locuiseră într-o rulotă şi parcurseseră cu maşina tot drumul până în Tijuana. Leni era prea mică pentru a-şi mai aminti acea călătorie – înainte de Vietnam –, dar îşi auzise părinţii pomenind despre ea.

Inspiră adânc şi deschise capacul. Înăuntru, văzu o amestecătură de obiecte. O brăţară ieftină din argint cu amuletă, un set de chei pe un inel pe care scria „Nu te opri din drum”, o cochilie roz de scoică, un portmoneu din năbuc decorat cu mărgele, un pachet de cărţi de joc, un eschimos ţinând o suliţă cioplită în fildeş de băştinaşi.

Scoase pe rând obiectele, încercând să le plaseze în contextul cunoscut de ea al vieţii mamei sale. Brăţara cu amuletă arăta ca un dar pe care i l-ar oferi o fată alteia în liceu şi îi aminti lui Leni de toate piesele lipsă din puzzle-ul vieţii mamei sale. Întrebări pe care Leni nu le pusese; poveşti pe care mama nu avusese timp să i le împărtăşească. Toate pierdute acum. Leni recunoscu cheile – erau de la casa pe care o închiriaseră în fundătura de la periferia Seattle-ului, cu mulţi ani în urmă. Cochilia era simbolul pasiunii mamei sale pentru plimbările pe plajă, iar portmoneul de năbuc provenea

probabil dintr-unul din magazinele de suvenire din rezervaţie.

Mai era un pahar de tărie SALTY DAWG. O bucată de lemn adus de valuri, în care fusese cioplit mesajul „Cora şi Ernt, 1973”. Trei agate albe. O fotografie din ziua nunţii părinţilor ei, făcută la starea civilă. Mama zâmbea larg, îmbrăcată într-o rochie albă lungă până la jumătatea gambei, cu fustă clopot, şi ţinând un singur trandafir alb în mâinile cu mănuşi albe; tata o ţinea strâns lipită de el, cu un zâmbet puţin crispat, îmbrăcat în costum negru cu cravată subţire. Arătau ca doi copii jucându-se de-a căsătoria.

În următoarea fotografie era microbuzul VW cu cutiile şi valizele lor legate deasupra. Portiera era deschisă şi se putea vedea înăuntru tot calabalâcul lor claie peste grămadă. Fusese făcută cu doar câteva zile înainte să pornească toţi trei spre nord.

Ei trei stăteau lângă microbuz. Mama era îmbrăcată în blugii ei evazaţi şi un tricou scurt până deasupra abdomenului. Avea părul blond prins în două codiţe împletite, iar pe cap purta o bentiţă cu mărgele. Tata era îmbrăcat în pantaloni bleu din poliester şi cămaşă asortată cu guler ascuţit, foarte mare. Leni stătea în faţa părinţilor ei, îmbrăcată într-o rochiţă roşie cu guleraş alb Peter Pan şi cu bascheţi în picioare. Părinţii ei ţineau fiecare câte o mână pe umerii ei.

Ea zâmbea larg. Fericită.

Fotografia deveni neclară, începu să tremure în mâna lui Leni.

Ceva roşu, albastru şi auriu îi atrase atenţia lui Leni. Lăsă fotografia jos şi îşi şterse ochii.

O decoraţie militară; o panglică în roşu-alb-albastru cu o stea de bronz fixată la capătul ei ascuţit. Întoarse steaua şi citi inscripţia de pe spate: „Pentru fapte eroice sau merite deosebite. Ernt A. Allbright”. Sub ea, era împăturit un articol de ziar cu titlul „Prizonier de război din Seattle eliberat” şi cu imaginea tatălui ei. Arăta ca un

cadavru, cu ochi inexpresivi aţintiţi în faţă. Aproape că nu exista nicio asemănare cu bărbatul din fotografia de nuntă.

„Mi-aş dori să ţi-l aminteşti aşa cum era înainte…” De câte ori îi spusese mama ei asta de-a lungul anilor?

Strânse la piept fotografia şi decoraţia, ca şi cum le-ar fi putut grava în suflet. Acestea erau amintiri pe care Leni ar fi vrut să le păstreze: dragostea lor, eroismul lor, imaginea lor râzând, imaginea plimbărilor pe plajă ale mamei sale.

Mai erau două lucruri în cutie: un plic şi o pagină de blocnotes împăturită.

Leni puse decoraţia şi fotografia deoparte şi luă bucata de hârtie, despăturind-o cu grijă. Recunoscu scrisul elegant, de elevă de şcoală privată, al mamei sale.

Frumoasei mele fetiţe,

A sosit vremea să dezleg ce am legat. Trăieşti sub un nume fals, pentru că eu am omorât un om. Eu.

Poate încă nu îţi dai seama de asta, dar ai o casă, şi casa înseamnă ceva. Ai şansa la o viaţă nouă. Îi poţi oferi fiului tău tot ce eu nu ţi-am putut oferi ţie, dar pentru asta, e nevoie de curaj. Iar tu ai curaj. Tot ce trebuie să faci este să te întorci în Alaska şi să dai poliţiei mărturia mea scrisă. Spune-le că sunt o criminală, ca să se pună capăt, o dată pentru totdeauna, acestei crime, iar tu să fii absolvită de orice vină. Ancheta se va închide, iar tu vei fi liberă. Recuperează-ţi numele şi viaţa.

Du-te acasă. Presară cenuşa mea pe plaja noastră.

Eu te voi veghea. Mereu.

Ai un copil, aşa că ştii cum e. Tu eşti sufletul meu, fetiţa mea. Tu eşti tot ce am făcut eu mai bun în viaţă. Şi vreau să ştii că aş lua viaţa de la capăt, cu fiecare clipă terifiant de minunată pe care am trăit-o. Aş lua de la capăt tot şirul anilor pentru un singur minut cu tine.

În plic, Leni găsi două bilete dus pentru Alaska.

*

De-a lungul cochetei străzi din Queen Anne Hill,

viaţa îşi urma cursul normal în această ultimă sâmbătă de iulie. Vecinii bunicilor ei se adunaseră în jurul grătarelor, frigând carne cumpărată din măcelării şi bând cocktailuri sofisticate, copiii lor jucându-se în leagăne care costau la fel de mult ca o maşină la mâna a doua. Observase cineva obloanele trase la reşedinţa Gollihet? Puteau simţi oare jalea dintre pereţii acesteia? Nu puteau da glas acestei suferinţe în public. Cum să-şi exprime durerea pentru pierderea unei femei – Evelyn Grant – care nu existase niciodată cu adevărat?

Leni ieşi pe fereastra dormitorului ei şi se aşeză pe acoperişul cu şindrile din lemn netezite de anii în care ocupanţii casei şezuseră în acel loc. Aici, mai mult decât oriunde altundeva, o simţea pe mama alături. Uneori, sentimentul era atât de puternic, că Leni avea senzaţia că o aude pe mama respirând, dar era doar briza, susurând prin frunzele de arţar din copacul din faţă.

— O prindeam pe mama ta fumând aici, când avea treisprezece ani, spuse bunica încet. Ea credea că o fereastră închisă şi o mentosană mă puteau păcăli.

Leni nu îşi putu reţine zâmbetul. Acele câteva cuvinte fură ca o incantaţie menită să o aducă pe mama ei înapoi pentru o secundă sublimă. Văpaia părului blond, un hohot de râs purtat pe aripi de vânt. Leni se uită în spatele ei şi o văzu pe bunica stând la fereastra deschisă a dormitorului de deasupra. O adiere răcoroasă nocturnă îi umflă bluza neagră, deranjându-i tivul decolteului. Lui Leni îi trecu prin minte un gând fugar, surprinzător, că bunica ei avea să poarte doliu tot restul vieţii; poate că îşi va pune o rochie verde, iar regretul şi pierderea suferite o vor face să o schimbe cu una neagră.

— Mă primeşti şi pe mine lângă tine?

— Vin eu la tine.

Leni se pregăti să plece.

Bunica se aplecă peste fereastra deschisă, deranjându-şi puţin coafura în rama geamului.

— Eu ştiu că tu mă consideri vreun fel de fosilă, dar

pot să sar şi eu pe geam afară. Jack LaLanne avea şaizeci de ani când a înotat de la Alcatraz la San Francisco.

Leni se trase într-o parte.

Bunica trecu prin deschizătură şi se aşeză, rămânând cu spatele drept lipit de casă.

Leni se poziţionă exact lângă ea, trăgând şi cutia din lemn de trandafir alături. Nu încetase să-şi treacă mâna peste suprafaţa ei netedă, de când o deschisese cu o zi în urmă.

— Nu vreau să pleci.

— Ştiu.

— Bunicul tău spune că nu este o decizie bună, iar el ştie ce vorbeşte. Făcu o pauză. Rămâi aici. Nu le da scrisoarea aia.

— A fost dorinţa ei pe patul de moarte.

— Ea s-a dus.

Leni surâse. Îi plăcea că bunica ei era un amestec straniu de optimism şi pragmatism. Optimismul îi oferise răbdarea de a aştepta aproape două decenii întoarcerea fiicei sale; graţie pragmatismului, uitase toată durerea dinaintea acestei aşteptări. De-a lungul anilor, Leni învăţase că mama făcuse mai mult decât să îşi ierte părinţii; ajunsese să îi înţeleagă şi să regrete modul nedrept în care îi tratase. Poate că aceasta era o cale pe care orice copil păşea în cele din urmă.

— Ţi-am spus vreodată cât de recunoscătoare sunt că ne-aţi primit aici, că îmi iubiţi fiul?

— Şi pe tine.

— Şi pe mine.

— Fă-mă să înţeleg, Leni. Mi-e frică.

Leni se gândise la asta toată noaptea. Ştia că era o nebunie şi poate chiar periculos, dar exista şi o rază de speranţă.

Îşi dorea – simţea nevoia – să fie din nou Leni Allbright. Să-şi trăiască propria viaţă. Cu orice risc.

— Ştiu că tu crezi despre Alaska că e un tărâm rece şi ostil, un loc unde am fost pierduţi. Dar adevărul este

că acolo ne-am şi descoperit. Face parte din mine, bunico, locul ăla. Acolo îmi e locul. Toţi anii ăştia petrecuţi departe şi-au avut preţul lor. Şi mai este MJ. Nu mai e un copil. Este un băiat care creşte foarte repede. Are nevoie de un tată.

— Dar tatăl lui este…

— Ştiu. Am petrecut mulţi ani spunându-i lui MJ adevărul despre tatăl lui, în măsura în care a fost posibil. Ştie despre accident şi despre centrul de recuperare. Dar nu este de ajuns să spui poveşti. MJ trebuie să ştie de unde se trage şi nu mai e mult până va începe să pună cu adevărat întrebări. Merită să primească răspunsuri. Leni făcu o pauză. Mama s-a înşelat cu privire la multe lucruri, dar nu s-a înşelat niciodată cu privire la trăinicia iubirii. Ea rămâne. În ciuda tuturor greutăţilor, înfruntând ura; rămâne acolo. L-am părăsit pe băiatul pe care îl iubeam când era distrus şi bolnav şi mă urăsc pentru asta. Matthew este tatăl lui MJ, indiferent dacă Matthew poate înţelege sau nu ce înseamnă asta, indiferent dacă îl poate sau nu ţine în braţe sau vorbi cu el. MJ merită să îşi cunoască familia. Tom Walker este bunicul lui. Ayeska e mătuşa lui. Este de neiertat că ei nu ştiu despre MJ. L-ar iubi la fel de mult cum îl iubiţi voi.

— Ar putea încerca să ţi-l ia. Custodia e un lucru complicat. Nu ai putea supravieţui unei astfel de situaţii.

Leni nu putea pătrunde dincolo de aceste gânduri sumbre.

— Nu are legătură cu mine, spuse Leni încet. Trebuie să fac ceea ce e corect. În sfârşit.

— E o idee proastă, Leni. Groaznică. Dacă ai învăţat ceva de la mama ta şi din ceea ce s-a întâmplat, ar trebui să fie asta: viaţa – şi legea – este dură cu femeile. Uneori, să faci ceea ce este corect nu ajută la nimic.

*

Vară în Alaska.

Leni nu uitase niciodată frumuseţea desăvârşită, uluitoare, iar acum, într-un avion mic, zburând deasupra

oraşelor Anchorage şi Homer, simţea cum i se deschide sufletul. Pentru prima oară, după mulţi ani, se simţea din nou o fiinţă desăvârşită.

Trecură în zbor peste mlaştinile verzi de la marginea oraşului Anchorage şi peste întinderea argintie a braţului Turnagain, refluxul dezvăluind fundul apei cu nisip cenuşiu, unde foarte mulţi pescari neavizaţi eşuau, iar valurile erau îndeajuns de mari ca să faci surfing pe ele.

Apoi golful Cook, o brazdă albastră, presărată cu bărci de pescuit. Avionul se înclină la stânga spre munţii cu şaluri de zăpadă şi zbură peste câmpia de gheaţă Harding Icefield cu albastrul ei glacial. Deasupra golfului Kachemak, pământul redeveni de un verde luxuriant, o salbă de movile de smarald. Sute de bărci punctau apele, care se unduiau asemenea unor panglici în urma lor.

În Homer, se zdruncinară la aterizare, şi MJ chiui fericit, arătând cu degetul pe hublou. Când avionul se opri, pilotul veni pe partea lor şi deschise uşa din spate, ajutând-o pe Leni cu trolerul.

Îl luă de mânuţă pe MJ, iar cu mâna liberă târî trolerul după ea pe pista acoperită cu pietriş, către micul birou al aeroportului. Văzu pe ceasul mare de pe perete că era ora 10.12 dimineaţa.

La tejghea, îi atrase atenţia funcţionarei.

— Mă scuzaţi, am înţeles că este o secţie de poliţie nouă în oraş.

— Păi, nu-i chiar aşa de nouă. E mai sus de poştă, pe strada Heath. Vreţi să vă chem un taxi?

Dacă Leni nu ar fi fost atât de agitată, s-ar fi amuzat de ideea de a circula cu un taxi prin Homer.

— Ăăă, da, vă rog. Ar fi grozav.

Leni aşteptă taxiul în micul birou al aeroportului, privind uluită la peretele încărcat de broşuri care promovau diverse aventuri pentru turişti: Marele Parc de Aventuri din Sterling şi Parcul de Aventuri din Golfuleţul Walker, Kaneq; pensiuni accesibile cu avionul din Brooks

Range, ghizi pentru trasee pe râuri, care se închiriau cu ziua, excursii de vânătoare în Fairbanks. Alaska devenise, se pare, destinaţia turistică pe care şi-o imaginase Tom Walker. Leni ştia că vasele de croazieră ancorau săptămânal, vara, în Seward, debarcând mii de pasageri.

La câteva clipe după sosirea taxiului, ea şi MJ ajunseră la secţia de poliţie, o clădire lungă, joasă, cu acoperiş plat, amplasată pe un colţ.

Interiorul secţiei era puternic luminat şi proaspăt văruit. Leni se luptă cu trolerul, ridicându-l cu greu peste pragul uşii. Singura persoană prezentă era o femeie în uniformă, care şedea la un ghişeu. Leni înaintă hotărâtă, strângându-l atât de tare de mână pe MJ, încât copilul se agită şi se văită, încercând să se elibereze.

— Bună ziua, i se adresă ea femeii de la ghişeu. Aş dori să vorbesc cu şeful poliţiei.

— De ce?

— Este vorba de o… crimă.

— A unui om?

O asemenea întrebare doar în Alaska putea fi pusă.

— Deţin informaţii despre o crimă.

— Urmaţi-mă.

Femeia în uniformă o conduse pe Leni pe lângă o celulă goală până la o uşă închisă pe care era o plăcuţă purtând inscripţia: ŞEF DE SECŢIE CURT WARD.

Femeia ciocăni cu putere. De două ori.

— Intră, se auzi înfundat.

Femeia deschise uşa.

— Şefu’, tânăra aceasta spune că deţine informaţii despre o crimă.

Şeful de secţie se ridică încet. Leni şi-l aminti de la căutările Genevei Walker. Avea părul tuns milităreşte, mai lung în zona calotei. O mustaţă roşcată stufoasă ieşea în evidenţă pe faţa proaspăt bărbierită. Arăta ca un jucător de hochei de liceu, cândva încrâncenat, devenit poliţist într-un orăşel.

— Lenora Allbright, spuse Leni pentru început. Tatăl meu a fost Ernt Allbright. Am locuit cândva în Kaneq.

— Doamne, Dumnezeule! Am crezut c-aţi murit. Cei din echipa de salvare au umblat zile în şir, căutându-vă pe tine şi pe mama ta. Cât a trecut, şase, şapte ani? De ce n-aţi luat legătura cu poliţia?

Leni îl aşează pe MJ într-un fotoliu confortabil şi îi deschise o carte, îşi aminti sfatul bunicului ei: „Este o idee proastă, Leni, dar dacă ai de gând să o faci, trebuie să ai grijă, să fii mai deşteaptă decât a fost mama ta vreodată. Nu spune nimic. Dă-le pur şi simplu scrisoarea. Spune-le că nu ai ştiut niciodată că tatăl tău a fost mort până să-ţi dea mama ta scrisoarea. Spune-le că tu ai fugit de abuzurile lui şi te-ai ascuns ca să nu te găsească. Tot ce ai făcut – schimbarea identităţii, noul oraş, tăcerea – se potrivesc cu scenariul familiei care se ascunde de un bărbat periculos”.

— Vreau să mergem, mami, spuse MJ, sărind în fotoliu. Vreau să-l văd pe tati.

— Imediat, scumpule.

Leni îl sărută pe frunte, apoi se întoarse la biroul şefului de secţie, între ei era un blat lat din metal gri, pe care erau expuse fotografii de familie, împrăştiate o sumedenie de bileţele roz cu mesaje preluate în lipsa lui şi doldora de reviste despre pescuit. O mulinetă, cu un fir extrem de încâlcit, era folosită pe post de prespapier.

Leni scoase scrisoarea din geantă. Cu mână tremurândă, îi întinse şefului de secţie mărturisirea mamei.

Ofiţerul Ward citi toată scrisoarea. Se aşează. Ridică privirea.

— Ştii ce scrie aici?

Leni trase un scaun lângă birou şi se aşează cu faţa la ofiţerul Ward. Se temu că i se vor înmuia picioarele şi se va prăbuşi.

— Da.

— Deci, mama ta l-a împuşcat pe tatăl tău, a scăpat de cadavru, apoi aţi fugit amândouă.

— Aveţi scrisoarea.

— Şi unde e mama ta?

— A murit săptămâna trecută. Mi-a dat scrisoarea pe patul de moarte şi mi-a cerut să o aduc la poliţie. Atunci mi-a spus prima oară. Despre crimă. Eu am crezut că ne ascundem de tatăl meu violent. El… era violent. Uneori. A bătut-o foarte rău într-o seară, şi noi am fugit în timp ce el dormea.

— Condoleanţe pentru moartea mamei tale.

Ofiţerul Ward o scrută cu privirea mult timp pe Leni. Intensitatea privirii lui era tulburătoare. Ea se abţinu cu greu să nu se foiască pe scaun. În cele din urmă, el se ridică în picioare, se duse la un fişet din fundul încăperii, scotoci printr-un sertar şi scoase un dosar. Îl trânti pe birou, se aşeză şi îl deschise.

— Bun. Mama ta, Cora Allbright, avea un metru şaizeci şi şapte. Oamenii au descris-o ca fiind minionă, fragilă, slăbuţă. Iar tatăl tău avea aproape un metru nouăzeci.

— Corect.

— Dar ea l-a împuşcat pe tatăl tău, i-a târât trupul afară din casă şi, mai ce… l-a legat de sania motorizată… şi s-a dus la lacul Glass în toiul iernii. Acolo a făcut o copcă în gheaţa groasă, a prins capcane de fier de extremităţile membrelor tatălui tău şi l-a aruncat în lac. Singură. Tu unde erai?

Leni stătea nemişcată, cu mâinile în poală.

— Nu ştiu. Nu ştiu când s-a întâmplat. Simţi nevoia să mai adauge ceva, cuvinte peste cuvinte ca să întărească minciuna, dar bunicul îi spusese să dea cât mai puţine detalii.

Ofiţerul Ward îşi sprijini coatele de birou şi îşi lipi vârfurile degetelor boante.

— Ai fi putut trimite scrisoarea prin poştă.

— Aşa e.

— Dar nu îţi stă în caracter să faci asta, nu-i aşa, Lenora? Tu eşti o fată bună. O persoană onestă. Am nişte declaraţii pline numai de laude în acest dosar. Se aplecă în faţă. Ce s-a întâmplat în noaptea în care ai fugit de acasă? Ce anume l-a stârnit pe tatăl tău?

— Eu… aflasem că sunt gravidă, spuse ea.

— Matthew Walker, spuse el, privind în jos, la dosar. Oamenii spun că voi doi eraţi îndrăgostiţi.

— A-ha, răspunse Leni.

— Toţi au fost cumplit de trişti pentru ce i s-a întâmplat băiatului. Pentru ce vi s-a întâmplat amândurora. Dar tu te-ai făcut bine, iar el… Ofiţerul Ward nu termină fraza; Leni se simţi ruşinată de cuvintele nerostite. Am auzit că tatăl tău îi ura pe cei din familia Walker.

— Mai mult decât atât.

— Şi când tatăl tău a aflat că erai gravidă?

— A înnebunit. S-a năpustit asupra mea cu pumnii, cu cureaua…

Amintirile pe care ani de zile făcuse eforturi să şi le reprime ţâşniră la lumină.

— A fost un mare nenorocit, din câte-am auzit.

— Uneori. Leni îşi abătu privirea în altă parte. Îl surprinse cu colţul ochiului pe MJ citindu-şi cartea, buzele lui mişcându-se în timp ce se căznea să desluşească cuvintele. Spera ca discuţia purtată acolo să nu îi rămână întipărită în subconştient copilului şi să apară cândva la suprafaţă.

Ofiţerul Ward împinse nişte hârtii spre ea. Leni văzu scris într-un colţ *Allbright, Coraline.*

— Am luat declaraţii sub jurământ de la Marge Birdsall, Natalie Watkins, Tica Rhodes, Thelma Schill şi Tom Walker. Cu toţii au mărturisit că au văzut vânătăi pe trupul mamei tale de-a lungul anilor. Toţi au vărsat multe lacrimi când am luat aceste declaraţii, îţi spun sincer, mulţi oameni şi-au dorit să schimbe lucrurile. Thelma a spus că şi-ar fi dorit să îl împuşte chiar ea pe tatăl tău.

— Mama nu a permis niciodată nimănui să o ajute, spuse Leni. Nici acum nu ştiu de ce.

— A spus vreodată cuiva că el o bătea?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Trebuie să spui adevărul, dacă vrei cu adevărat să fii ajutată, spuse ofiţerul Ward.

Leni îl privi fix.

— Haide, Leni. Ştim amândoi ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Mama ta nu a făcut asta singură. Tu erai un copil. N-a fost vina ta. Ai făcut ce ţi-a cerut mama ta; cine nu ar fi făcut la fel? Oricine de pe planeta asta ar înţelege. El te bătea, pentru numele lui Dumnezeu! Legea va fi de partea ta.

Avea dreptate. Ea *chiar* fusese un copil. Avea optsprezece ani, era gravidă şi speriată.

— Lasă-mă să te ajut, spuse el. Te-ai putea descotorosi de povara asta cumplită.

Ea ştia ce ar fi vrut mama şi bunicii ei să facă acum: să mintă în continuare, să susţină că nu fusese martoră la acea crimă sau că nu mersese până la lacul Glass şi nu îl aruncase pe tatăl ei în apele îngheţate.

Să spună: nu eu.

Putea să arunce întreaga vină asupra mamei şi să nu se abată de la acea declaraţie.

Şi să tăinuiască pe vecie acel sumbru, cumplit secret. O mincinoasă.

Mama dorise ca Leni să se întoarcă acasă, dar acasă nu era doar cabana din inima pădurii cu vedere către apele liniştite ale golfului. Acasă era o stare de spirit, pacea pe care ţi-o dădea faptul de a fi tu însuţi şi de a duce o viaţă onestă. Nu existau jumătăţi de măsură în această privinţă. Nu putea clădi o viaţă nouă pe fundaţia şubredă a unei minciuni. Din nou. Doar ca să pretindă că e acasă.

— Adevărul te va elibera, Leni. Nu asta îţi doreşti? De ce eşti aici? Spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte.

— El m-a bătut când a aflat despre copil, atât de tare că mi-a fracturat maxilarul şi mi-a spart nasul. Nu… nu-mi amintesc totul, doar cum mă bătea. Apoi am auzit-o pe mama spunând: „Nu Leni a mea”. Şi o împuşcătură. Am… am văzut sânge prelingându-i-se prin cămaşă. Ea a tras de două ori în el, pe la spate. Ca să-l împiedice să mă omoare.

— Şi tu ai ajutat-o să scape de cadavru.

Leni ezită. Compasiunea din ochii lui o făcu să repete încet.

— Şi eu am ajutat-o să scape de cadavru.

Ofiţerul Ward rămase o clipă nemişcat, privind la declaraţiile din faţa lui. Vru să spună ceva, apoi se răzgândi. Trase sertarul de sub birou, cu un scârţâit strident, şi scoase o foaie de hârtie şi un pix.

— Poţi scrie ce mi-ai spus?

— V-am spus tot.

— Am nevoie de declaraţie scrisă. După aceea, am terminat. Nu ceda acum, Leni. Eşti atât de aproape de final. Vrei să scapi de toate astea, nu-i aşa?

Leni întinse mâna să ia pixul şi trase hârtia spre ea. La început, se uită doar la foaia albă.

— Poate că ar trebui să cer un avocat? Bunicul meu asta m-ar sfătui. Este avocat.

— Poţi face asta, spuse el. Aşa procedează oamenii vinovaţi. Întinse mâna să ridice receptorul telefonului. Să chem pe cineva?

— Dumneavoastră mă credeţi, nu? Eu nu l-am omorât, şi mama nu a vrut. Legea este acum de partea femeilor maltratate.

— Desigur. Şi, în plus, tu mi-ai spus deja adevărul.

— Deci, trebuie doar să scriu totul şi am terminat? Pot să plec la Kaneq?

El încuviinţă din cap.

Ce mai conta acum dacă aşternea cuvintele pe hârtie? Începu încet, cuvânt cu cuvânt, reconstituind scena acelei nopţi de coşmar. Pumnii, cureaua, sângele,

vintrele. Drumul îngheţat până la lac. Ultima imagine a chipului tatălui ei, cadaveric în lumina lunii, scufundându-se în apă. Sunetul apei clipocind pe marginea copcii.

Singura omisiune fu despre ajutorul lui Marge Grăsana. Nu menţionă absolut nimic despre asta. Nici despre bunicii ei şi nici despre destinaţia spre care plecaseră ea şi mama ei după ce părăsiseră Alaska.

Încheie astfel: Şi am zburat din Homer către Anchorage, după care am părăsit Alaska.

Împinse hârtia peste birou.

Ofiţerul Ward scoase o pereche de ochelari de vedere din buzunarul jerpelit al uniformei şi se uită la declaraţie.

— Am terminat de citit, mami, anunţă MJ.

Ea îi făcu semn să vină. Băiatul închise cartea şi veni în fugă la ea. Se urcă în braţele ei. Deşi era prea mare, ea îl luă în braţe, îl lăsă să stea cu picioruşele lui subţirele ca nişte vreascuri atârnate şi lovind biroul metalic cu vârful pantofilor. *Bang. Bang. Bang.*

Ofiţerul Ward se uită la ea.

— Eşti arestată, spuse el.

Leni simţi literalmente că-i fuge pământul de sub picioare.

— Dar… aţi spus că terminăm dacă scriu totul.

— Noi doi terminăm. Acum e treaba altcuiva. Îşi trecu o mână prin păr. Mi-aş fi dorit să nu fi venit aici.

Toate avertismentele de-a lungul anilor. Cum de uitase? Îngăduise nevoii de iertare şi izbăvire să treacă mai presus de judecata sănătoasă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu am niciun cuvânt de spus în privinţa acestei probleme, Leni. Acum e de competenţa tribunalului. Eu va trebui să te închid, cel puţin până eşti trimisă în judecată. Dacă nu-ţi poţi permite un avocat…

— Mami? spuse MJ, încruntându-se.

Şeful de secţie îi citi drepturile lui Leni de pe o

foaie de hârtie.

— Dacă nu cunoşti pe cineva care să poată avea grijă de fiul tău, spuse el în încheiere, atunci va trebui să îl ia cei de la Protecţia copilului. O să aibă grijă de el cum se cuvine. Promit.

Lui Leni nu-i venea să creadă că fusese atât de naivă. Cum de nu îşi dăduse seama de ceea ce se întâmplase? Fusese *avertizată.* Şi, cu toate astea, se încrezuse în poliţie. Ştia cât de neîndurătoare putea fi legea cu femeile.

Ar fi vrut să înjure, să urle, să plângă, să arunce cu orice îi pica în mână, dar era prea târziu pentru aşa ceva. Făcuse o greşeală teribilă. Nu mai putea comite încă una.

— Tom Walker, spuse ea.

— Tom? Ofiţerul Ward se încruntă. De ce l-aş suna pe el?

— Sunaţi-l şi gata. Spuneţi-i că am nevoie de ajutor. Va veni.

— Tu ai nevoie de un avocat.

— Da, spuse ea. Spuneţi-i şi asta.

Capitolul 30

Procesare.

Până acum, Leni asocia acest cuvânt cu alimentele care, după atâta procesare, nu mai semănau a alimente, fiind transformate în substanţe nocive pentru organism. Ca de pildă brânza la tub.

De data asta, termenul avea un sens cu totul nou.

Amprente digitale. Fotografierea feţei. Întoarceţi-vă la dreapta, vă rog. Mâini care îi indică să se aşeze.

— E distractiv, spuse MJ, lovind cu mâinile barele celulei de detenţie, alergând dintr-un capăt în celălalt. Sună ca un elicopter. Ascultă.

Se puse iar pe alergat, cu toată viteza, atingând cu mâna barele.

Leni nu se putu abţine să nu zâmbească. Nu se putea uita la el, dar nu putea nici să îl ignore. Insistase

mult până reuşise să-i convingă să îl lase cu ea în celulă. Slavă Domnului că era în Homer, nu în Anchorage, unde era destul de sigură că regulile ar fi fost mult mai stricte. Din câte se părea, în această zonă, criminalitatea era încă foarte scăzută. Cel mai adesea, aceste celule erau folosite pentru a-i întemniţa pe beţivani la sfârşit de săptămână.

Clang. Clang. Clang.

— MJ! se răsti Leni. Abia când văzu faţa băiatului – ochii verzi îngrijoraţi, guriţa căscată –, îşi dădu seama că ţipase la el. Scuze, spuse ea. Vino aici, dragule.

Dispoziţia lui MJ era ca marea; o privire îţi spunea tot ce trebuia să ştii. Ea îi rănise sentimentele, poate chiar îl speriase cu izbucnirea ei.

Încă un lucru adăugat pe lista de regrete.

MJ traversă celula îngustă, târşâindu-şi intenţionat de podea tenişii cu tălpi din cauciuc.

— Patinez pe gheaţă, spuse el.

Leni zâmbi în timp ce lovi cu palma locul liber de lângă ea, pe bancheta din ciment. Copilul se aşează lângă ea. Celula era atât de strâmtă, că băiatul aproape atingea cu genunchii vasul de toaletă fără capac. Prin gratiile metalice, Leni putea vedea aproape toată secţia de poliţie – ghişeul de la intrare, sala de aşteptare. Uşa biroului şefului de secţie Ward.

Trebui să se abţină să îl ia pe MJ în poală şi să îl strângă tare în braţe.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea. Ştii că noi vorbim mereu despre tatăl tău?

— Are traumatism cerebral, dar chiar şi aşa mă va iubi. Ce toaletă scârboasă!

— El trăieşte într-un centru de recuperare, unde sunt îngrijite persoane ca el. De aceea nu ne vizitează.

MJ încuviinţă din cap.

— Oricum, nu poate vorbi. A căzut printr-o gaură şi şi-a spart capul.

— A-ha. Şi locuieşte acolo, departe, în Alaska.

Unde-a crescut mami.

— Ştiu asta, prostuţo. De aceea am venit aici. Poate să meargă?

— Nu cred. Dar… tu mai ai şi un bunic care locuieşte aici. Şi o mătuşă pe nume Alyeska.

MJ încetă în sfârşit să mai lovească de banchetă dinozaurul din plastic şi se uită la ea.

— Încă un bunic? Jason are trei bunici.

— Iar tu ai doi acum, nu-i aşa că e grozav?

Leni auzi uşa secţiei deschizându-se. Prin ea, se auzi de afară motorul unei camionete şi scrâşnet de cauciucuri pe pietriş. Apoi un claxon.

Tom Walker intră în secţia de poliţie. Era îmbrăcat în blugi decoloraţi băgaţi în cizme şi tricou negru cu un imprimeu mare, colorat, pe care scria Parcul de Aventuri Walker Cove. O şapcă soioasă era îndesată pe fruntea lui lată, până aproape de sprâncene.

Se opri în mijlocul secţiei şi privi împrejur.

O văzu.

Leni nu putu rămâne aşezată oricât s-ar fi străduit. Îi dădu drumul lui MJ şi se ridică în picioare.

Simţi un fior de energie în care se amestecau în egală măsură teamă şi bucurie. Nu-şi dăduse seama până acum cât de dor îi fusese de domnul Walker. De-a lungul anilor, îl mitizase. Şi ea, şi mama ei. Pentru mama, el fusese şansa de care ar fi trebuit să profite. Pentru Leni, întruchipase idealul de tată. La început, vorbiseră deseori despre el, până când devenise prea dureros pentru amândouă, aşa că renunţaseră.

El veni către ea, îşi scoase şapca de pe cap şi începu să o frământe în mâini. Arăta diferit, mai mult marcat de trecerea anilor decât de senectute. Părul lui blond lung albise în jurul feţei şi era prins în coadă. Cu siguranţă muncea în pădure când îl chemase ofiţerul Ward. Avea frunze uscate şi crenguţe agăţate de cămaşa din flanel.

— Leni, spuse el când nu îi mai despărţeau decât

gratiile celulei de arest. Nu mi-a venit să cred când mi-a spus Curt că eşti aici. Se prinse de gratii cu mâinile lui mari şi înroşite de muncă. Am crezut că tatăl tău te-a omorât.

Leni simţi cum roşeşte de ruşine.

— Mama l-a omorât. Când s-a năpustit asupra mea. A trebuit să fugim.

— Eu v-aş fi ajutat, spuse el, coborând vocea, aplecându-se mai aproape. Cu toţii v-am fi ajutat.

— Ştiu. De aceea nu am spus nimic.

— Şi… Cora?

— A murit, spuse Leni cu voce gravă. Cancer pulmonar. S-a… s-a gândit adesea la tine.

— Of, Leni. Îmi pare atât de rău. Ea a fost…

— Da, spuse Leni încet, încercând în acel moment să nu se gândească la nenumăratele feluri în care mama ei fusese specială, nici la câtă suferinţă îi provoca pierderea ei. Nu trecuse încă destul timp şi nu învăţase încă să vorbească despre durerea ei. În schimb, păşi într-o parte, astfel încât el să îl poată vedea pe băieţelul care şedea în spatele ei.

— MJ – Matthew Junior –, el este bunicul tău Tom.

Domnul Walker dăduse dintotdeauna impresia unui om extrem de puternic, dar acum, privindu-l pe acel băieţel care semăna atât de mult cu fiul lui, Leni îl văzu cum se topeşte.

— Doamne, Dumnezeule…

MJ sări în picioare. Ţinea strâns într-o mână un dinozaur roşu din plastic.

Domnul Walker se aşeză pe vine ca să-l privească în ochi pe nepotul lui prin gratiile celulei.

— Îmi aminteşti de un alt băiat cu păr blond.

„Fii tare”.

— Eu sunt MJ! spuse el cu un zâmbet luminos, zglobiu. Vrei să-mi vezi dinozaurii?

MJ nu aşteptă răspunsul, începu să scoată dinozaurii din plastic de prin buzunare, agitându-l pe

fiecare ca să-l prezinte.

— Seamănă leit cu tatăl lui, spuse domnul Walker peste sunetele care imitau mârâitul dinozaurilor.

— Da. Trecutul se strecură în prezent. Leni lăsă privirea în pământ, incapabilă să îl privească în ochi pe domnul Walker. Îmi pare rău că nu ţi-am spus, continuă ea. A trebuit să plecăm în pripă şi nu am vrut să ai necazuri. Nu am vrut să trebuiască să minţi pentru noi şi nu am putut s-o las pe mama să intre la închisoare…

— Of, Leni, spuse în cele din urmă domnul Walker, ridicându-se în picioare. Mereu ai fost un copil cu prea multe griji pe cap. Dar de ce eşti tu închisă dacă mama ta l-a ucis pe Ernt? Curt ar trebui să vă dea amândurora o nenorocită de decoraţie, nu să te închidă.

Leni simţi că se prăbuşeşte când văzu bunătatea din ochii lui. Cum putea acest om să nu fie furios? Ea îl abandonase pe fiul lui care se zbătea între viaţă şi moarte, minţise atâţia ani şi îi răpise mulţi ani din viaţa nepotului său. Şi acum, era nevoită să îi mai ceară încă o favoare.

— Eu am ajutat-o după aceea. Ştii… să scape de… cadavru.

El se aplecă mai aproape.

— Ai recunoscut? De ce?

— Şeful de secţie m-a păcălit. În orice caz, poate că aşa-i mai bine. A trebuit să mărturisesc adevărul. Am obosit să mă prefac că sunt altcineva. Am să scap eu cumva. Bunicul meu e avocat. Trebuie doar… să ştiu că MJ e în siguranţă până când… scap. Îl iei tu?

— Bineînţeles că da, însă…

— Ştiu că nu am niciun drept să îţi cer asta, dar te rog să nu-i spui lui Matthew despre fiul lui. Trebuie să fac eu asta.

— Matthew nu va…

— Ştiu că nu va înţelege, dar trebuie să fiu eu cea care să îi spună că are un fiu. Aşa este corect.

Leni auzi zornăit de chei şi paşi. Ofiţerul Ward

venea spre ei. Trecu pe lângă domnul Walker şi descuie uşa celulei.

— A sosit timpul, spuse el.

Leni se aplecă spre fiul ei.

— În regulă, băieţelul meu, spuse ea, încercând să fie puternică. Va trebui să pleci cu bunicul tău acum. Mami… are puţină treabă.

Îl împinse încet, ca să iasă din celulă.

— Mami? Nu vreau să plec.

Leni îi ceru din priviri ajutor domnului Walker. Ea nu era în stare de asta.

Domnul Walker puse mâna lui mare pe umărul mic al lui MJ.

— Este un an roz, MJ. Vocea lui era la fel de nesigură pe cât se simţea Leni. Asta înseamnă că râurile sunt pline de somoni. Am putea pescui pe râul Anchor azi. Sunt şanse destul de mari să prinzi cel mai mare peşte din viaţa ta.

— Pot să vină şi mami cu tati? întrebă MJ. Oh, stai. Tatăl meu nu se poate mişca. Am uitat.

— Ştii despre tatăl tău? întrebă domnul Walker.

MJ încuviinţă din cap.

— Mami îl iubeşte mai mult decât luna şi stelele. La fel cum mă iubeşte şi pe mine. Dar el are capul spart.

— Băiatul trebuie să plece acum, ceru ofiţerul Ward.

MJ se uită la Leni.

— Eu plec la pescuit cu noul meu bunic, da? Pe urmă ne mai jucăm de-a închisoarea?

— A-ha, spuse Leni, străduindu-se din răsputeri să nu plângă. Îşi învăţase fiul să aibă încredere în ea, mereu, şi să creadă în ea, şi el asta făcea. Leni întinse mâna şi îl trase pe băiat în braţe, imprimându-şi în memorie senzaţia acestei îmbrăţişări. În ciuda curajului de care avusese nevoie până acum – revenirea acasă, mărturisirea adevărului, chemarea lui Tom Walker –, cel mai greu era să îşi lase fiul să plece pur şi simplu. Reuşi

să zâmbească şters. Pa, MJ. Să nu-l superi pe bunicul. Şi încearcă să nu strici ceva.

— Pa, mami.

Domnul Walker îl ridică pe MJ şi îl puse pe umerii lui. Râsul cristalin al copilului răsună în secţia de poliţie.

— Uite, mami, uite! Sunt un uriaş!

— Să ştii că nu merită să fie aici, îi spuse domnul Walker ofiţerului Ward, care ridică din umeri. Mereu ai fost un nenorocit care a făcut totul ca la carte.

— Mă insulţi. Bun plan, n-am ce zice. Spune asta în faţa Curţii, Tom. O s-o punem sub acuzare rapid. Ora trei. Judecătorul vrea să iasă pe râu la patru.

— Îmi pare rău, Leni, spuse domnul Walker.

Leni simţi blândeţea din glasul lui şi ştiu că bărbatul era pregătit să îi ofere alinare. Dar Leni nu îndrăzni să se apropie. Orice gest de bunătate ar fi putut nărui acum şi ultima fărâmă de stăpânire de sine pe care o mai avea.

— Ai grijă de el, Tom. El e tot ce am pe lume.

Ea ridică privirea către fiul ei cocoţat pe umerii bunicului lui şi se gândi: „Te rog, fă să fie totul bine”. Apoi uşa celulei se trânti cu zgomot.

Restul zilei se scurse lent, cu imagini şi sunete neobişnuite, cu larmă de telefon, cu uşi deschizându-se şi închizându-se, cu comenzi de mâncare pentru prânz, cu bocanci tropăind pe podeaua secţiei de poliţie.

Leni şezu pe bancheta tare din ciment, cu spatele lipit de zidul rece. Lumina soarelui pătrundea prin ferestruica celulei, încălzind totul. Îşi dădu părul jilav din ochi. Petrecuse ultimele două ore plângând şi asudând şi murmurând înjurături. Era lac de transpiraţie. În gură avea un gust ciudat. Se duse la vasul de toaletă fără capac, îşi trase în jos pantalonii şi se aşeză, rugându-se să nu o vadă nimeni.

Ce făcea oare MJ? Spera că domnul Walker găsise balena de pluş (pe care o chema în mod inexplicabil Bob) din valiză. MJ nu ar fi putut să doarmă noaptea fără acea

balenă. Cum de uitase Leni să îi spună asta domnului Walker?

Uşa secţiei se deschise. Intră un bărbat. Era adus de umeri şi avea părul atât de încâlcit, că arăta de parcă ar fi fost electrocutat. Purta cizme pescăreşti până la şold şi căra o servietă zgâriată din plastic verde.

— Bună, Marci, spuse el cu voce tunătoare.

— 'Neaţa, Dem, spuse femeia poliţist de la ghişeu.

El se uită într-o parte.

— Ea e?

Femeia ofiţer încuviinţă din cap.

— Da. Allbright, Lenora. Procesul de la trei. Vine şi John din Soldatna.

Bărbatul veni către ea şi se opri în faţa celulei de arest. Oftând, scoase un dosar din servieta murdară de plastic şi începu să citească.

— O declaraţie destul de detaliată. Tu nu te uiţi la televizor?

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Demby Cowe. Avocatul tău din oficiu. O să intrăm, o să pledăm nevinovată, o să ieşim. Rozaliii zburdă ca nebunii azi. Bine? Tu nu trebuie decât să te ridici în picioare când îţi spun cei din sala de judecată şi să spui că eşti nevinovată. Închise dosarul. Ai pe cineva care să-ţi poată plăti cauţiunea?

— Nu vreţi să auziţi şi ce am eu de zis?

— Am declaraţia ta. O să vorbim mai târziu. Mult, promit. Aranjează-ţi părul.

Omul plecă înainte ca Leni să poată măcar conştientiza că fusese acolo.

*

Tribunalul semăna mai degrabă cu un cabinet medical din mediul rural decât cu o sală de judecată solemnă. Fără mobilier din lemn lucios, fără şiruri de bănci, fără un pupitru înalt în faţă. Doar podele acoperite cu linoleum, nişte scaune înşirate şi două mese pentru procuror şi avocatul apărării. În faţa sălii, sub fotografia

înrămată a preşedintelui Ronald Reagan, un birou cu blat melaminat îl aştepta pe judecător; lângă el, un scaun din plastic aştepta martorii.

Leni se aşează pe scaunul de lângă avocatul ei, care şedea aproape de masă, studiind hărţi ale mareelor. Procurorul ocupa un loc la masa opusă. Un bărbat uscăţiv cu barbă stufoasă, îmbrăcat în vestă de pescar şi nişte pantaloni negri.

Judecătorul intră în sala de judecată, urmat de dactilografă şi de aprod. Purta robă lungă, neagră şi cizme pescăreşti de neopren. Se aşează în spatele biroului său şi se uită la ceas.

— Haideţi să n-o lungim, domnilor.

Avocatul lui Leni se ridică în picioare.

— Onorată instanţă…

Uşa sălii de judecată se dădu de perete în spatele lui.

— Unde e fata?

Leni ar fi putut trăi până la o sută zece ani, şi tot ar fi recunoscut vocea aceea. Inima îi săltă de bucurie.

— Marge Grăsana!

Marge Grăsana se avântă înainte tumultuos, cu brăţările zornăindu-i la mâini. Chipul ei negru îmbătrânit era presărat cu mici negi, iar părul era o încâlceală de şuviţe răsucite, pufoase, legate cu o bandană împăturită. Cămaşa ei de blugi era prea mică – crăpa aproape pe bustul ei proeminent –, iar pantalonii, pătaţi cu albastru de la fructele de pădure culese, erau băgaţi în cizme.

O trase pe Leni din scaunul pe care şedea şi o strânse în braţe. Femeia mirosea a şampon de casă şi a fum de lemne. A Alaska, vara.

— Fir-ar a dracului de treabă, spuse judecătorul, lovind cu ciocănelul. Ce se petrece aici? Tânăra aceasta e pe cale de a fi acuzată de o crimă abominabilă…

Marge Grăsana se retrase din îmbrăţişare şi o împinse pe Leni la loc pe scaun.

— La naiba, John, tot procesul ăsta este e o crimă.

Marge se duse la biroul judecătorului, cizmele ei scârţâind la fiecare pas. Fata asta e complet nevinovată, iar Whack Job Ward a constrâns-o să dea o declaraţie. Şi pentru ce? Complicitate la crimă? Complice după ce crima a fost comisă? Dumnezeule mare! Nu ea l-a omorât pe ratatul ăla de taică-său, ea doar a fugit când i-a spus maică-sa, înnebunită de ceea ce făcuse. Ea avea optsprezece ani şi un tată violent. Cine nu ar fugi?

Judecătorul lovi cu ciocănelul în birou.

— Marge, ai o gură cât o şură. Acum taci. Asta-i sala mea de judecată. Iar asta este doar o nenorocită de punere sub acuzare, nu un proces. Îţi poţi prezenta dovezile la timpul potrivit.

Marge Grăsana se întoarse către procuror.

— Renunţă la afurisitele alea de acuzaţii, Adrian. Asta, dacă nu vrei să-ţi petreci ultimele zile ale sezonului de pescuit în sala de judecată. Toţi din Kaneq – şi probabil şi de la conductă – ştiau că Ernt Allbright era violent. Am să umplu sala de judecată cu oameni care să depună mărturie pentru fata asta. Începând cu Tom Walker.

— Tom Walker? spuse judecătorul.

Marge Grăsana se uită din nou la judecător, îşi încrucişă braţele într-un fel care sugera faptul că se simţea în largul ei şi că ar fi stat acolo toată ziua, susţinându-şi punctul de vedere.

— Exact.

Judecătorul se uită la procuror.

— Adrian?

Procurorul lăsă privirea în hârtiile împrăştiate în faţa lui. Începu să bată cu pixul în masă.

— Nu ştiu, domnule judecător…

Uşa sălii de judecată se deschise. Femeia de la ghişeul secţiei de poliţie intră. Îşi netezea nervos cracul pantalonului.

— Domnule judecător? spuse ea.

— Ce este, Marci? tună judecătorul. Avem treabă

aici.

— A sunat domnul guvernator. Vrea să vă vorbească. Acum.

*

În urmă cu un minut, Leni stătea lângă avocatul ei la masa din sala de judecată, iar acum părăsea secţia de poliţie.

Afară, Marge Grăsana o aştepta lângă o camionetă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Leni.

Marge Grăsana luă valiza lui Leni şi o aruncă pe platforma ruginită a remorcii camionetei.

— Alaska nu-i atât de diferită de alte locuri din lume. Ajută să ai prieteni sus-puşi. Tommy l-a sunat pe guvernator, care a cerut să se renunţe la acuzaţii. Atinse umărul lui Leni. S-a terminat, copilaşule.

— Doar parţial, spuse Leni. Mai e ceva.

— Mda. Tom vrea să vii la fermă. O să te ducă să îl vezi pe Matthew.

Deocamdată, Leni nu-şi putea îngădui să se gândească la asta.

Ocoli maşina şi se urcă pe bancheta acoperită cu un pled din dreapta şoferului.

Marge Grăsana urcă la volan, aranjându-şi corpul masiv în scaun, făcând să se clatine toată camioneta. Odată cu motorul, porni şi radioul.

Încă *o frântură din inima mea, iubitule,* se auzi tare din boxe melodia „Plece of My Heart”. Leni închise ochii.

— Pari slăbită, copilaş, spuse Marge Grăsana.

— E greu să nu fiu. Se gândi să o întrebe pe Marge despre Matthew, dar sincer, Leni se simţea cu nervii la pământ şi până şi cel mai mărunt lucru ar fi putut s-o facă să clacheze. Aşa că alese să privească pe geam.

Pe măsură ce înaintară pe doc, Leni privi uluită ploaia de lumină. Lumea părea luminată din interior, culori fantastice, îndrăzneţe şi aurite, piscuri ascuţite de zăpadă şi stâncă, iarbă de un verde orbitor, mare albastră.

Docurile erau pline de bărci de pescuit şi vuiau de zgomot. Păsări marine croncănind, motoare huruind, scuipând fum negru în aer, vidre alunecând pe ape între bărci, oameni flecărind întruna.

Se urcară pe barca de pescuit roşie a lui Marge Grăsana – *Fair Chase* – şi porniră în viteză peste apele liniştite ale golfului Kachemak, către înălţimile semeţe ale munţilor albi. Leni trebui să îşi protejeze ochii de sclipirea soarelui pe apă, dar nu avu cum să-şi protejeze şi inima. Amintirile o năpădiră. Evocă momentul când văzuse pentru prima oară munţii aceştia. Ştiuse oare atunci cum avea să pună Alaska stăpânire pe ea? Să o modeleze? Nu ştia, nu-şi putea aminti. Părea să se fi petrecut totul cu foarte mult timp în urmă.

Ocoliră vârful micului golf Sadie şi se strecurară printre două insuliţe verzi, în formă de şa, ale căror ţărmuri erau presărate cu bucăţi argintii de lemne aduse de maree, cu alge şi pietricele. Barca încetini şi ocoli agale zăgazul de piatră.

Leni văzu pentru prima oară portul Kaneq şi oraşul aşezat pe piloni. Legară barca şi merseră pe pasarelă până la gardul de sârmă care crea intrarea către port din oraş. Nu credea că Marge Grăsana scosese vreun cuvânt, dar Leni nu putea fi cu adevărat sigură. Îşi auzea doar propriul corp, trezindu-se la viaţă din nou în locul acesta care avea să o definească mereu – inima bătându-i, plămânii umplându-i-se de aer, paşii pe pietrişul de pe strada principală.

Kaneq se dezvoltase în ultimii ani. Faţadele de şindrilă ale prăvăliilor erau vopsite în culori vii, ca în fotografiile oraşelor de pe malurile fiordurilor din Scandinavia, pe care le văzuse ea. Aleea placată cu scândură ce conecta totul arăta nouă-nouţă. Stâlpii de iluminat păreau nişte santinele, cu braţe din fier de care atârnau jardiniere cu gheranii şi petunii. În stânga, era magazinul universal, al cărui spaţiu era de două ori mai mare decât cel iniţial, dotat cu o nouă uşă roşie. Strada

se fălea cu magazine care mai de care: un bistro, restaurantul, un magazin cu accesorii de croşetat şi tricotat, prăvălii de suvenire, tonete cu îngheţată, magazine de haine elegante, centre de informare turistică, chioşcuri de închiriat caiace şi noile Malamute Saloon şi Geneva Inn, care se evidenţiau prin nişte coarne de cerb imense fixate deasupra intrării.

Îşi aminti prima lor zi aici, mama încălţată cu noii ei bocanci de drumeţie şi o ie vaporoasă spunând: „Nu prea am încredere în oamenii care folosesc animale moarte pe post de decoraţiuni”.

Leni nu-şi putu reţine un zâmbet. Dumnezeule mare, cât de nepregătiţi fuseseră pe atunci.

Turiştii se amestecau printre localnici (uşor de distins unii de alţii prin vestimentaţie). În faţă la Malamute Saloon erau parcate multe vehicule: câteva ATV-uri, nişte biciclete murdare, două camionete cu remorcă şi un Ford Pinto verde-limetă, cu aripa lipită cu bandă adezivă.

Leni urcă în bătrâna combină International Harvester a lui Marge Grăsana. Trecură pe lângă magazinul universal. Un pod proaspăt vopsit (pescari cu undiţe în apă pe marginea lui) le traversă râul cu apa cristalină şi le aduse pe drumul pietruit care deveni curând prăfos.

Cam un kilometru, nici urmă de civilizaţie: o rulotă era pusă pe butuci în iarba înaltă; alături de ea, un tractor complet ruginit. Câteva alei noi de acces. O casă mobilă. Un vechi autobuz de şcoală fără cauciucuri, tras lângă şanţ.

Leni observă că Marge Grăsana pusese o plăcuţă nouă în dreptul proprietăţii sale. Pe ea scria: ÎNCHIRIERI CAIACE ŞI CANOE AICI!

— Ador semnele de exclamaţie, spuse Marge Grăsana.

Leni vru să zică ceva, dar dădu cu ochii de terenul lui Walker, unde arcada îi întâmpina pe vizitatorii în

parcul de aventuri, promiţându-le PESCUIT, CURSE CU CAIACUL, OBSERVAREA URŞILOR ŞI ZBORURI DE AGREMENT.

Marge Grăsana luă piciorul de pe acceleraţie când se apropiară de aleea de acces. Se uită la Leni.

— Eşti sigură că eşti pregătită pentru asta? Am putea aştepta.

Leni auzi blândeţea din vocea lui Marge Grăsana şi ştiu că femeia era dispusă să îi ofere lui Leni răgazul necesar înainte de a-l revedea pe Matthew.

— Sunt pregătită.

Trecură pe sub arcada Walker şi merseră mai departe pe drumul nivelat cu pietriş. În stânga, fuseseră construite opt noi căsuţe din buşteni, printre copaci, fiecare astfel amplasată pentru a avea privelişte asupra golfului. O potecă şerpuită, mărginită de o balustradă, ducea către plajă.

Nu mai merseră mult şi ajunseră la casa familiei Walker, numită acum Pensiunea Walker. Tot impunătoare era; două etaje de buşteni frumos rindeluiţi, cu o terasă imensă şi ferestre cu vedere spre golf şi munţi. Toate gunoaiele din curte dispăruseră; la fel şi camioanele ruginite, sulurile de sârmă, stivele de paleţi. În schimb, ici şi colo erau nişte paravane de lemn care ascundeau diverse îndărătul lor. Pe terasă, fuseseră amplasate multe şezlonguri. Coteţele animalelor fuseseră mutate lângă liziera pădurii din depărtare.

Jos, la doc, un hidroavion era legat alături de trei bărci de pescuit din aluminiu. Oameni se plimbau pe poteci sau pescuiau pe plajă.

Angajaţi în uniforme maro şi turişti în echipament de ploaie colorat şi veste din polar noi-nouţe.

MJ ieşi năvalnic din pensiune, traversă terasa, strecurându-se printre şezlonguri, şi veni la ea, agitând ceva în mână.

Leni se aplecă şi îl ridică în braţe, strângându-l atât de tare, că el începu să se zvârcolească pentru a se

elibera. Abia acum conştientiza cât de mult se temuse să nu îl piardă.

Tom Walker se îndreptă spre ea. Lângă el era o frumoasă băştinaşă cu umeri laţi şi păr negru până la şold, cu o singură şuviţă lată albă. Purta o cămaşă de blugi spălăcită, băgată în nişte pantaloni de doc; avea un cuţit băgat într-o teacă la brâu, iar un cleşte de tăiat sârmă îi ieşea din buzunarul de la piept.

— Bună, Leni, spuse domnul Walker. Ţi-o prezint pe soţia mea, Atka.

Femeia întinse mâna şi zâmbi.

— Am auzit foarte multe despre tine şi mama ta.

Leni simţi un nod în gât când prinse mâna aspră a Atkăi.

— Mă bucur să te cunosc, spuse ea. Se uită la domnul Walker. Mama s-ar bucura pentru tine, continuă ea cu voce încărcată de emoţie.

Tăcură cu toţii apoi.

MJ se aşeză în genunchi în iarbă şi începu să se joace de-a lupta între dinozauri, scoţând mârâituri fioroase.

— Aş dori să îl văd acum, spuse Leni. Instinctiv, ştiu că domnul Walker aştepta ca ea să îi spună că este pregătită. Singură, cred. Dacă nu te deranjează.

Domnul Walker se întoarse către soţia lui.

— Atka, aveţi tu şi Marge grijă de cel mic un minut?

Atka zâmbi şi îşi dădu părul lung pe spate.

— MJ, mai ţii minte steaua de mare despre care ţi-am povestit? Animalul pe care poporul meu îl numeşte *Yuit,* luptătorul valurilor? Vrei să vezi una?

MJ sări în picioare.

— Da! Da!

Leni îşi încrucişă braţele uitându-se după Marge Grăsana, Atka şi MJ care se îndreptau spre treptele care duceau pe plajă. Vocea zglobie, neobosită a lui MJ se stinse treptat.

— N-o să fie uşor, spuse domnul Walker.

— Îmi doresc să fi putut scrie… spuse ea. Am vrut să vă spun, ţie şi lui Matthew, despre MJ, dar… Inspiră adânc. Ne-a fost teamă că ne-ar fi arestat dacă ne-am fi întors.

— Puteaţi să aveţi încredere în noi, dar să nu mai vorbim despre trecut.

— L-am abandonat, spuse ea încet.

— A suferit dureri atroce, încât nici nu ştia de el, darămite de tine.

— Crezi că asta mă consolează cu ceva? Faptul că el a suferit?

— Şi tu ai suferit. Mai mult decât ştiu eu, presupun. Ştiai că erai însărcinată?

Ea încuviinţă din cap.

— Cum îi este?

— A trecut prin momente grele.

Leni se simţi cumplit de stânjenită în liniştea care se aşternu între ei. Vinovată.

— Vino cu mine, spuse el, şi o luă de braţ, sprijinind-o. Trecură pe lângă căsuţele din lemn, pe lângă locul unde fuseseră cândva ţarcurile caprelor, apoi traversară un câmp de fân cosit şi ajunseră într-un pâlc de molizi negri.

Domnul Walker se opri. Leni se aşteptă să vadă vreo camionetă, dar nimic de felul acesta.

— Nu plecăm la Homer?

Domnul Walker scutură din cap. Înaintară în adâncul pădurii, până când ajunseră la o potecă pavată cu scânduri, mărginită de o parte şi de alta de câte o balustradă din crengi noduroase de copaci. La capătul ei, pe o limbă de pământ înconjurată de copaci, era o căbănuţă din buşteni cu vedere la golf. Vechea casă a Genevei. Un podeţ lat din lemn lega poteca de scânduri de uşa de la intrare. Nu, nu era un podeţ. Era o rampă.

O *rampă pentru un scaun cu rotile.*

Domnul Walker o luă înainte, bocancii lui bocănind pe rampă.

Ciocăni la uşă. Leni auzi o voce înfundată, iar domnul Walker deschise uşa şi o invită pe Leni înăuntru.

— Intră, o îndemnă el cu blândeţe, împingând-o într-o încăpere mică, plăcută, cu un perete din sticlă cu vedere spre golf.

Primul lucru pe care Leni îl văzu fu o serie de picturi de dimensiuni mari. Una dintre ele – o pânză imensă neterminată – era sprijinită de un şevalet. Pe ea, o explozie de culori; stropi, pete şi dâre care o duceau cumva cu gândul pe Leni – în mod imposibil – la aurora boreală, deşi nu ar fi putut spune de ce. În toată acea culoare, existau nişte litere bizare, deformate; aproape că le putea descifra, dar nu întru totul. Poate că scria EA? Tabloul o făcu să simtă ceva. Durere la început, apoi o speranţă care prindea aripi.

— Vă las singuri, spuse domnul Walker. Ieşi din cabană şi închise uşa exact în clipa în care Leni văzu un bărbat în scaun cu rotile, cu spatele la ea.

El se întoarse lent, manevrând agil scaunul cu rotile cu mâinile pline de vopsea.

Matthew.

Ridică privirea. O reţea de cicatrici rozalii proeminente îi brăzda chipul, creând ciudata impresie că era alcătuit din petice cusute laolaltă. Nasul îi era turtit, ca al unui mops bătrân, iar ochiul drept era tras foarte puţin în jos de o cicatrice de deasupra pometelui.

Dar ochii lui. În ei, ea îl văzu pe *el,* pe Matthew al ei.

— Matthew? Sunt eu, Leni.

El se încruntă. Ea aşteptă ca el să spună ceva, orice, dar nimic; doar această tăcere dureroasă, ce se prelungea la infinit, în locul a ceea ce cândva fusese un şuvoi infinit de cuvinte.

Leni simţi că o podidesc lacrimile.

— Sunt Leni, spuse ea din nou, mai blând. El se holbă la ea, atât şi nimic altceva, de parcă ar fi visat. Nu mă recunoşti, spuse ea, ştergându-şi ochii. Am ştiut că n-

ai să mă recunoşti. Şi nu ai înţelege despre MJ. Am ştiut asta. Am ştiut, doar că…

Făcu un pas în spate. Acum nu mai putea face asta. Nu încă.

Va încerca încă o dată mai târziu. Va repeta cuvintele. Îi va explica lui MJ, îl va pregăti. Acum aveau timp, iar ea dorea să facă asta aşa cum se cuvenea. Se întoarse spre uşă.

Capitolul 31

— Stai.

Matthew se îndreptă în scaunul cu rotile, strângând în mână o pensulă lipicioasă; bătăile inimii i se acceleraseră.

I se spusese despre venirea ei, apoi uitase, îşi amintise iar şi iar uitase. Aşa i se întâmpla uneori. Lucrurile se rătăceau prin cotloanele întunecate ale creierului. Din ce în ce mai puţin în ultima vreme, dar se întâmpla.

Sau poate că nu crezuse. Sau crezuse că îşi imaginase, că îi spuseseră asta doar ca să-l vadă zâmbind, sperând că va uita imediat.

Unele zile încă le trăia în ceaţă, nimic nu îi era clar, nici cuvinte, nici idei, nici fraze. Doar durere.

Dar ea era aici. El visase la întoarcerea ei ani la rând, se gândise la toate posibilităţile. Îşi imaginase şi cochetase cu tot felul de idei. Exersase cuvinte pentru acest moment, pentru ea, singură în camera lui, unde stresul nu putea pune stăpânire pe el, nu-l putea reduce la tăcere, unde putea pretinde că este un bărbat la care să merite să te întorci.

Încercă să nu se gândească la sluţenia chipului său şi la piciorul care nu era niciodată perfect în regulă. Ştia că uneori capacitatea lui cognitivă era redusă, iar cuvintele deveneau nişte creaturi imposibile, pe care nu reuşea să le materializeze. Îşi auzea vocea, cândva puternică, poticnindu-se, rostind cuvinte fără noimă, şi îşi spunea: „Nu pot fi eu ăsta”. Dar era el.

Lăsă să-i cadă pensula udă şi se prinse strâns de braţele scaunului cu rotile, străduindu-se să se ridice în picioare. Îl durea atât de tare, că gemu de durere şi se simţi ruşinat din pricina asta, dar nu avea încotro. Scrâşni din dinţi şi îşi repoziţionă piciorul. Şezuse prea mult, mistuit de pictura aceea pe care o numise *Ea,* o poveste despre o noapte pe plajă pe care şi-o amintea, şi uitase să se mai mişte.

Înaintă târşâit, cu o călcătură ezitantă, nesigură, care pe ea o făcu probabil să creadă că va cădea în orice clipă. Căzuse de multe ori, se ridicase de şi mai multe ori.

— Matthew?

Ea păşi în întâmpinarea lui, cu capul înclinat.

Frumuseţea ei îl aduse în pragul lacrimilor. Ar fi vrut să îi spună că atunci când picta, o simţea, îşi amintea de ea, că totul începuse la sanatoriul de recuperare, sub formă de terapie ocupaţională, şi între timp devenise pasiunea lui. Uneori, când picta, putea uita totul, durerea, amintirile, pierderea, şi îşi putea imagina un viitor cu Leni, iubirea lor ca soarele şi apa caldă. Îşi imagina cum ei doi aveau copii şi îmbătrâneau împreună. Totul.

El se strădui să găsească toate acele cuvinte. Se simţea de parcă s-ar fi aflat brusc într-o cameră obscură. Ştiai că există o uşă undeva, dar nu o puteai găsi.

„Respiră, Matthew”. Stresul înrăutăţea situaţia.

Matthew inspiră, apoi expiră. Se duse şchiopătând lângă noptiera de lângă pat, luă o cutie plină cu scrisorile trimise de ea cu mulţi ani în urmă, pe când el era în spital, şi cu celelalte pe care ea i le trimisese pe când el era doar un copil sfâşiat de suferinţă în Fairbanks. Cu ele învăţase din nou să citească. Îi întinse cutia lui Leni, incapabil să pună întrebarea care nu-i dăduse pace: de ce nu mi-ai mai scris?

Ea privi în jos, văzu scrisorile din cutie şi ridică din nou privirea.

— Le-ai păstrat? După ce eu te-am părăsit?

— Scrisorile tale, spuse el. Ştia că alungeşte nefiresc cuvintele; trebuia să se concentreze ca să vorbească coerent. Aşa am reuşit. Să învăţ să citesc din nou.

Leni îl fixă cu privirea.

— M-am rugat. Ca tu. Să te întorci, spuse el.

— Am vrut să fac asta, murmură ea.

El îi zâmbi, ştiind cum acea mimică îi trăgea în jos pielea din jurul ochiului, făcându-l să arate şi mai monstruos.

Ea îl împresură cu braţele, iar el fu uluit să constate cât de bine se potriveau încă ei doi. După atâta chin şi suferinţă îndurate de el cu recuperarea fizică; ei doi se potriveau încă foarte bine. Ea îi atinse chipul plin de cicatrici.

— Eşti atât de frumos.

El o strânse mai tare în braţe, încercând să nu se clatine, simţind o bruscă şi inexplicabilă teamă.

— Eşti bine? Te doare ceva?

El nu ştia cum să exprime ceea ce simţea, sau se temea că, dacă ar încerca, ea l-ar desconsidera. În toţi anii aceia, fără ea, fusese ca un naufragiat pe o mare pustie, iar ea era limanul la care se zbătuse să ajungă. Dar sigur că ea îi vedea chipul distrus, reconstituit, şi fugea, iar el rămânea pierdut în adâncurile apelor tenebroase, singur.

El se trase înapoi şi se întoarse şchiopătând la scaunul cu rotile, pe care se aşeză gemând de durere. Nu ar fi trebuit să o ia în braţe, să-i simtă trupul lipit de al lui. Cum avea să mai poată uita senzaţia aceasta? Încercă să-şi revină, dar nu reuşi. Tremura.

— Unde. Ai fost?

— Seattle. Ea se duse spre el. Este o poveste lungă.

La atingerea ei, lumea – lumea lui – explodă şi se dezintegră. Ceva. Vru să se bucure de clipa aceea, să se piardă în ea, dar nimic nu părea real sau sigur.

— Spune-mi.

Ea scutură din cap.

— Eu. Te dezamăgesc.

— Nu tu eşti dezamăgirea, Matthew. Eu sunt. Am fost întotdeauna. Eu am fost cea care a plecat. Şi asta, atunci când tu aveai cea mai mare nevoie de mine. Aş înţelege dacă nu m-ai putea ierta. Eu nu mă pot ierta. Am făcut-o pentru că… Ei bine, aş vrea să cunoşti pe cineva. La urma urmei, dacă ai mai vrea, am putea vorbi.

Matthew se încruntă.

— Cineva. Aici?

— Afară, cu tatăl tău şi cu Atka. Vii cu mine să îl cunoşti?

Un el.

Dezamăgirea se adânci, o simţi ca pe un sfredel până în măduva oaselor.

— Nu vreau să fac cunoştinţă. Cu acest *el.* Al tău.

— Eşti supărat. Înţeleg. Tu ai spus că trebuie să le fim mereu aproape celor pe care îi iubim, dar eu nu am făcut-o. Am fugit.

— Nu vorbi. Pleacă, spuse el cu voce aspră. Te rog. Pleacă.

Ea îl privi, cu lacrimi în ochi. Era atât de frumoasă că lui i se tăie respiraţia. El ar fi vrut să plângă, să urle. Cum ar fi putut să o uite vreodată? Aşteptase clipa aceasta, o aşteptase pe ea, îi aşteptase pe ei, în toţi anii de care îşi putea aminti, cu dureri atât de crunte că plângea în somn, dar se trezea în fiecare zi animat de un singur gând: *Ea,* şi o lua de la capăt. Îşi imaginase viitorul lor în tot felul de scenarii, dar niciodată în felul acesta. Că ea se va întoarce doar pentru a-şi lua rămas-bun.

— Ai un fiu, Matthew.

I se mai întâmpla câteodată asta. Să audă cuvintele greşite, să preia o informaţie care nu exista. Creierul lui afectat de traumă. Nu apucă să îşi ia măsurile de autoprotecţie, folosindu-se de metodele învăţate, că

durerea acelor cuvinte îl zdrobi. Avu impulsul să îi spună că înţelesese greşit, dar nu reuşi decât să urle, un răget de durere ca un şuvoi nestăvilit. Cuvintele îl părăsiră; plutea într-un ocean de emoţii. Se ridică cu greu din scaun şi se duse împleticit în fundul camerei, departe de ea, lovind cu putere tejgheaua bucătăriei. Trauma lui cerebrală era de vină, spunându-i ceea ce ar fi vrut să audă în loc de ceea ce fusese spus în realitate.

Leni se duse spre el. El vedea cât de afectată era, iar ruşinea îl făcu să vrea să îşi întoarcă faţa de la ea.

— Pleacă. Dacă părăseşti. Pleacă.

— Matthew, te rog. Încetează. Ştiu că te-am rănit. Întinse mâna spre el. Matthew, îmi pare rău.

— Pleacă. Te rog.

— Ai un fiu, rosti ea cuvintele răspicat. Un fiu. Noi avem un fiu. Mă înţelegi?

El se încruntă.

— Un copilaş?

— Da. L-am adus să te cunoască.

La început, el simţi o bucurie pură, desăvârşită; apoi adevărul îl lovi cu toată forţa. Un fiu. Un copil al lui, al lor. Îşi dorea să plângă pentru ceea ce pierduse.

— Uită-te la mine, spuse el încet.

— Mă uit.

— Arăt ca cineva. Care a fost reconstituit. De o maşină de cusut proastă. Uneori doare. Aşa de tare, că nu pot vorbi. Mi-a luat *doi ani.* Ca să nu mai mormăi şi să urlu. Şi să rostesc. Primul cuvânt adevărat.

— Şi?

El se gândi la toate lucrurile pe care îşi imaginase cândva că va ajunge să i le transmită fiului său, şi totul se nărui în jurul lui. Era prea distrus pentru a ţine pe altcineva alături.

— Eu nu-l pot ridica în braţe. Nu-l pot pune. Pe umerii mei. El n-o să vrea. Să-i fiu eu *tată.*

Avea certitudinea că Leni percepuse dorinţa din glasul lui; universul cuprins în acel cuvânt din patru

litere.

Ea îi atinse faţa, urmărind cu degetele liniile cicatricilor care îl reconstituiseră, privind în ochii lui mari şi verzi.

— Ştii ce văd eu? Un bărbat care ar fi trebuit să moară, dar care nu a vrut să cedeze. Văd un bărbat care s-a luptat ca să vorbească, să meargă şi să gândească. Fiecare cicatrice a ta îmi frânge inima şi o reîntregeşte. Teama ta este teama oricărui părinte. Îl văd pe bărbatul pe care l-am iubit toată viaţa mea. Pe tatăl fiului nostru.

— Eu nu. Ştiu cum.

— Nimeni nu ştie cum. Crede-mă. Poţi să-l ţii de mână? Poţi să-l înveţi să pescuiască? Poţi să-i faci un sandviş?

— O să-i fie ruşine cu mine, spuse el.

— Copiii sunt rezistenţi, iar iubirea lor este trainică. Crede-mă, Matthew, poţi face asta.

— Nu singur.

— Nu singur. Suntem doi, tu şi eu, aşa cum am fost meniţi dintotdeauna să fim. O vom face împreună. Bine?

— Promiţi?

— Promit.

Îi cuprinse chipul cu mâinile amândouă şi se ridică pe vârfuri ca să îl sărute. Şi cu acel sărut, la fel ca oricare alt sărut din urmă cu atâta timp, într-o altă viaţă parcă, doi copii care cred în finaluri fericite, el simţi că lumea lui îşi recapătă cursul firesc de odinioară.

— Vino să îl cunoşti, şopti ea cu buzele lipite de ale lui. Sforăie exact ca tine. Şi se loveşte de toate mobilele din casă. Şi adoră poeziile lui Robert Service.

Ea îl luă de mână. Ieşiră împreună din cabană; el mergea încet şchiopătând, ţinând-o strâns pe Leni de mână, sprijinindu-se de ea, lăsând-o să-i ofere sprijin. Păşiră fără să rostească o vorbă, ieşiră din pădurice şi trecură pe lângă casa care era acum o pensiune de pescuit luxoasă, îndreptându-se spre noua scară ce ducea pe plajă.

Ca de obicei, plaja era plină de turişti echipaţi adecvat pentru Alaska, pescuind pe marginea apei, păsările croncănind în văzduh, aşteptând să le pice şi lor ceva.

El se prinse de Leni cu o mână şi de balustradă cu cealaltă şi începu să coboare scările încet, cu opriri dese.

Pe plajă, în extremitatea dreaptă, Marge Grăsana bea o bere. Alyeska era în largul golfului, predând lecţii de caiac unor clienţi. Tata şi Atka erau cu un copil, un băieţel blond, care stătea pe vine lângă o stea de mare purpurie uriaşă.

Matthew se opri.

— Mami! spuse băiatul văzând-o pe Leni. Sări în picioare, cu un zâmbet atât de larg că i se lumină toată faţa. Ştiai că stelele de mare au *dinţi*? I-am văzut io!

Leni se uită la Matthew.

— Fiul nostru, spuse ea, dând drumul mâinii lui Matthew.

El se apropie şchiopătând de băieţel şi se opri. Intenţionând să se aplece, căzu într-un genunchi, schimonosindu-se de durere, gemând.

— Ai făcut ca un urs. Mie îmi plac urşii, la fel ca şi noului meu bunic. Ţie îţi plac?

— Îmi plac urşii, spuse Matthew, ezitant.

Privi chipul fiului său şi îşi revăzu propriul trecut. Îşi aminti deodată lucruri pe care le uitase – senzaţia ouălor de broască în palmă, felul în care tot trupul se scutura de un râs sănătos, poveştile citite la foc de tabără, joaca de-a piraţii pe ţărm, construirea unui fort printre copaci. Putea să-l înveţe toate astea. Dintre toate lucrurile pe care le visase în toţi aceşti ani, în care încercase cu disperare să creadă când durerile îl chinuiau crunt, acesta era unul la care nici măcar nu îndrăznise să spere.

„Fiul meu”.

— Eu sunt Matthew.

— Serios? Eu sunt Matthew Junior. Dar toată lumea

îmi spune MJ.

Matthew simţi o emoţie complet nouă pe care nu o mai încercase până atunci. Matthew Junior. „Fiul meu”, gândi el din nou. Îi veni greu să zâmbească; îşi dădu seama că plângea.

— Eu sunt tatăl tău.

MJ se uită la Leni.

— Mami?

Leni veni lângă ei, puse o mână pe umărul lui Matthew şi încuviinţă din cap.

— El este, MJ. Tatăl tău. Aşteaptă de mult timp să te cunoască.

Copilul zâmbi cu toată gura, dezvăluind lipsa celor doi dinţi din faţă. Se aruncă de gâtul lui Matthew şi îl strânse atât de tare în braţe, că se prăvăliră amândoi. Când se ridicară din nou, MJ râdea.

— Vrei să vezi o stea de mare?

— Sigur, spuse Matthew.

Matthew încercă să se ridice, sprijinindu-se cu o mână în pământ. I se lipiră de palmă aşchii de scoică în timp ce căzu la loc, cedându-i încheietura mâinii. Leni veni numaidecât lângă el, îl apucă de braţ şi îl ajută să se ridice din nou în picioare.

MJ o luă la goană către apă, vorbind fără întrerupere.

Matthew nu reuşi să îşi mişte picioarele. Rămase neclintit, respirând încet, temându-se puţin că toate acestea ar putea dispărea ca un fum. Cât ai clipi. Băieţelul, care îi semăna leit, se opri pe marginea apei, părul blond sclipindu-i în soare, tivul blugilor fiind îmbibat de apă sărată. Râzând. În acea imagine unică, Matthew îşi văzu toată viaţa; trecutul, prezentul şi viitorul. Era unul dintre acele momente – o clipă de graţie divină într-o lume nebună, uneori imposibil de periculoasă – care putea schimba viaţa unui om.

— Ai face bine să te duci la el, spuse Leni. Fiului nostru nu prea îi place să aştepte când îşi doreşte ceva.

El se uită la Leni şi îşi zise: „Doamne, cât o iubesc”. Dar vocea îi dispăruse, se pierduse în această lume nouă, în care totul era nou. În care el era tată.

Ajunseseră atât de departe de momentul în care începuse totul pentru ei doi: el şi Leni, doi copii năpăstuiţi. Poate că nimic din cele întâmplate nu fusese la voia întâmplării, poate că fiecare din ei trebuise să treacă prin propriul purgatoriu – în cazul ei, al iubirii ruinate şi al pierderii, în cazul lui, al durerii – pentru a fi din nou împreună aici, unde le era locul.

— Ce bine că trăiesc!

El înţelese ce însemnau acele cuvinte pentru ea.

— Am vrut să rămân alături de tine. Am vrut…

— Ştii ce iubesc eu cel mai mult la tine, Leni Allbright?

— Ce?

— Totul. O luă în braţe şi o sărută cu patimă. Când îi dădu în sfârşit drumul şi se trase înapoi, se priviră în ochi, purtând o întreagă conversaţie mută, doar respirând unul lângă celălalt. Acesta era un început, îşi spuse el; un început în vâltoarea vieţii, ceva neaşteptat şi inefabil.

— Ai face bine să te duci, spuse în cele din urmă Leni.

Matthew păşi cu grijă pe pietrişul de pe plajă, ducându-se la băieţelul care stătea pe marginea apei.

— Grăbeşte-te, spuse MJ, făcându-i semn cu mâna lui Matthew să vadă uriaşa stea de mare purpurie. E chiar aici. Uite! Uite, tati.

Tati.

Matthew văzu o piatră plată neagră, mică precum grăuntele din care se naşte un nou început, şlefuită de mare, şi o ridică. Avea greutatea perfectă, exact dimensiunea pe care şi-o dorea. I-o întinse fiului său.

— Poftim, îi zise. Am să-ţi arăt. Cum să faci pietricelele. Să sară pe apă. E mişto. Am învăţat-o şi pe mama ta. Acelaşi lucru. Acum mult timp…

*

— A crezut întotdeauna că te vei întoarce, spuse domnul Walker, venind în spatele lui Leni. A spus că ar fi ştiut dacă ai fi murit. Că ar fi simţit. Primul lui cuvânt a fost „ea”. Nu ne-a luat mult să înţelegem că era vorba despre tine.

— Cum să mă revanşez pentru faptul că l-am părăsit?

— Of, Leni. Asta-i viaţa. Lucrurile nu merg întotdeauna aşa cum ne aşteptăm. Ridică din umeri. Matthew ştie asta, mai bine decât oricare dintre noi.

— Cum îi este, de fapt?

— Luptă. Are dureri uneori. Îi e greu să îşi verbalizeze gândurile când este stresat, dar este totodată şi cel mai bun ghid pe râu, iar clienţii îl adoră. Face voluntariat la centrul de recuperare. Şi i-ai văzut picturile. Ai impresia că Dumnezeu i-a dăruit acest har drept compensaţie. Viitorul lui nu este ca al tuturor celorlalţi, poate, nu ceea ce ţi-ai fi imaginat când aveaţi amândoi optsprezece ani.

— Am şi eu luptele mele, spuse Leni încet. Iar pe atunci eram copii. Acum nu mai suntem.

Domnul Walker încuviinţă din cap.

— O singură întrebare există cu adevărat. Toate celelalte vor veni de la sine. Se întoarse ca să o privească în ochi. Rămâi?

Ea se strădui să zâmbească. Era destul de sigură că de asta venise la ea. Ea însăşi fiind părinte, îl înţelese. Nu îşi dorea ca fiul lui să sufere din nou.

— N-am nici cea mai vagă idee cum va arăta această nouă viaţă a mea, dar rămân.

El puse o mână pe umărul ei.

Puţin mai departe de ei, pe plajă, MJ se zbenguia fericit.

— Am reuşit! Am făcut pietricica să sară. Mami, ai văzut?

Matthew privi înapoi şi îi adresă lui Leni un zâmbet

în colţul gurii. El şi fiul lui semănau atât de mult, ambii zâmbindu-i, unul lângă celălalt, pe fundalul unui cer azuriu. Două picături de apă. Identici, începutul unei lumi absolut noi a iubirii.

*

Deşi se gândise la asta adeseori de-a lungul anilor, creând aproape un mit din magia unei nopţi de vară în care nu se lăsa niciodată întunericul, Leni îşi dădu seama că uitase cum era în realitate.

Acum şedea la una dintre mesele de picnic de pe plaja Walker. Un miros stăruitor de bezele moi coapte plutea în aer, îndulcind mireasma sărată a mării neobosite. MJ stătea pe mal, aruncându-şi undiţa în apă, apoi trăgând firul de gută. Domnul Walker stătea de o parte a lui, dându-i sfaturi, ajutându-l când firul se încurca sau când se prindea în ceva. Alyeska stătea de cealaltă parte, lansându-şi propria undiţă. Leni ştia că MJ avea să adoarmă numaidecât oriunde ar fi pus capul jos.

Oricât de mult i-ar fi plăcut să stea acolo, îmbătându-se cu această nouă imagine a vieţii ei, ştia că evita un lucru important. Cu fiecare minut care trecea, simţea tot mai grea povara acestei eschivări; ca pe o mână pe umărul ei, o discretă tragere de mânecă.

Se ridică în picioare. Nu mai ştia cum să aprecieze ora după culoarea cerului – un ametist strălucitor, presărat cu stele –, aşa că se uită la ceas: 9.25 seara.

— Eşti bine? întrebă Matthew.

O ţinu de mână până când ea se trase uşor, iar el îi dădu drumul.

— Trebuie să merg să-mi văd vechea casă.

El se ridică în picioare, tresărind de durere când îşi lăsă greutatea pe piciorul suferind. Ea ştia că el stătuse deja prea mult în picioare în acea zi.

Leni îi atinse chipul plin de cicatrici.

— Am să plec. Am văzut o bicicletă sus, lângă pensiune. Vreau doar să merg acolo. O să mă întorc repede.

— Dar…

— Pot s-o fac singură. Ştiu că ai dureri. Rămâi cu MJ. Când mă întorc, o să-l ducem împreună la culcare. Am să-ţi arăt animalele de pluş fără de care nu poate dormi şi am să-ţi spun povestea lui preferată. Este despre noi.

Ştia că Matthew s-ar opune, aşa că nu-l lăsă. Acesta era trecutul ei, povara ei. Se întoarse cu spatele la el şi urcă scările până în curtea acoperită cu iarbă. Pe terasa pensiunii mai erau nişte turişti pe şezlonguri, vorbind tare şi râzând. Ticluindu-şi probabil cu cât mai multă artă poveştile pescăreşti cu care se întorceau acasă.

Ea luă o bicicletă din suportul de lângă pensiune, încălecă şi începu să pedaleze încet pe pământul îmbibat cu apă ca un burete, traversând şoseaua principală, cotind la dreapta, către capătul drumului.

Văzu zidul. Sau ce mai rămăsese din el. Scândurile fuseseră sparte, trase de pe proptele; şipcile deteriorate zăceau grămadă una peste alta, acoperite de muşchi şi înnegrite de intemperiile anilor care trecuseră peste ele.

Marge Grăsana şi Tom. Poate Thelma. Şi-i putea imagina adunaţi acolo, îndureraţi, fiecare cu câte un topor, despicând lemnele.

Coti pe aleea năpădită de buruieni înalte până la genunchi. Umbra era deasă, împiedicând pătrunderea luminii; totul era cufundat în tăcere deplină aici, precum în inima codrului şi în casele părăsite.

Ajunse în sfârşit în luminiş. Cabana era în stânga, distrusă de timp şi de stihiile naturii, dar încă în picioare. Lângă ea, ţarcurile animalelor, goale, deformate, fără porţi, cu gardurile smulse de prădători, adăpostind probabil tot felul de rozătoare. Iarba înaltă, presărată cu flori viu colorate, crescuse împrejurul gunoaielor lăsate de ele acolo; ici şi colo, văzu maldăre de fiare ruginite şi lemn putrezit. Vechea camionetă se năruise, aplecată în faţă ca un cal bătrân. Afumătoarea era o piramidă de scânduri, în nuanţe argintii din pricina mucegaiului,

prăvălite unele peste altele. În mod inexplicabil, sârma de rufe era încă la locul ei, cu cârlige de rufe prinse pe ea, legănându-se în adierea vântului.

Leni descălecă de pe bicicletă, pe care o aşeză cu grijă alături, în iarbă. Simţindu-se mai mult decât amorţită, porni spre cabană. În jurul ei, roia un nor de ţânţari. La uşă, se opri însă. „Poţi s-o faci”, îşi spuse şi deschise uşa.

Fu ca şi cum s-ar fi întors în timp, în prima zi în care ajunsese aici, în încăperea pe a cărei podea era un strat gros de insecte moarte. Toate erau aşa cum le lăsaseră, doar acoperite de praf.

Voci, cuvinte şi imagini din trecut începură să i se învălmăşească în minte. Lucrurile bune, cele rele, cele distractive, cele oribile. Îşi aminti totul într-o străfulgerare, electrică, orbitoare.

Strânse în palmă pandantivul în formă de inimă pe care îl purta la gât, talismanul ei, simţind împunsătura ascuţită a osului în carne. Începu să se mişte prin încăpere, zornăi perdeaua ţipător colorată de mărgele, care le crease părinţilor ei iluzia intimităţii. În dormitorul lor, văzu maldărul prăfuit de lucruri ce le aparţineau, stând mărturie pentru ceea ce fuseseră cei doi cândva. Un morman de blănuri pe pat. Jachete agăţate în cuier. O pereche de bocanci cu vârfurile tocite.

Găsi bandana tatălui ei şi o îndesă în buzunar. Bentiţa de năbuc a mamei atârna de un cârlig în perete. O luă; o înfăşură ca pe o brăţară în jurul încheieturii.

Sus în pod, în camera ei, îşi găsi cărţile împrăştiate pe podea, cu paginile îngălbenite şi roase; multe deveniseră cuib de şoareci, la fel ca şi salteaua ei. Le simţea mirosul în aer. Un miros fetid, murdar.

Mirosul unui loc uitat de lume.

Coborî din nou scara podului, sărind pe podeaua murdară, lipicioasă, şi privi împrejur.

„Câte amintiri!” Se întreba cât timp îi va lua până să reuşească să le cuprindă cu mintea. Chiar şi acum,

stând acolo, nu ştia exact ce simţea pentru locul acela, dar ştia, *era încrezătoare,* că putea găsi o modalitate de a-şi aminti lucrurile bune. Nu avea să le uite vreodată pe cele rele, dar intenţiona să nu se mai gândească la ele. Trebuia să o facă. „Au fost şi momente vesele”, spusese mama, şi aventură.

Uşa se deschise în spatele ei. Auzi nişte paşi stângaci apropiindu-se. Matthew veni lângă ea.

— Este prea mult să fii singură, spuse el simplu. Vrei. Să repari locul? Să locuieşti aici?

— Poate. Sau poate o să-l ardem din temelii şi o să-l reconstruim. Cenuşa este un îngrăşământ grozav.

Leni nu ştia încă. Ştia doar că se întorsese în sfârşit, după toţi anii aceia trăiţi departe, la locuitorii aceia nebuni, rezistenţi, renegaţi de societate, într-un stat care nu semăna cu niciun altul, în acest impresionant loc care o modelase, o definise. Cândva, într-o altă viaţă parcă, se îngrijorase pentru nişte fete doar puţin mai mari decât ea, care dispăruseră. Poveştile acelea îi provocaseră coşmaruri la treisprezece ani. Acum ştia că existau o sută de moduri de a dispărea şi chiar mai multe de a fi găsită.

*

Un văl fin separa trecutul de prezent; acestea existau simultan în inima omului. Orice te putea transporta în trecut – mirosul mării la reflux, ţipătul unui pescăruş, turcoazul râului alimentat de gheţar. O voce purtată de vânt putea fi în acelaşi timp reală sau imaginată. Mai ales aici.

În această zi toridă de vară, peninsula Kenai strălucea de culoare. Nu era niciun nor cât vedeai cu ochii. Munţii erau un amestec magnific de lavandă, verde şi albastru arctic – văi, stânci, piscuri; dincolo de graniţa copacilor, zăpada persista. Golful era de safir, aproape lipsit de valuri. Zeci de bărci de pescuit împânzeau zona alături de caiace şi canoe. Era o zi ideală pentru ieşit în larg în Alaska. Leni ştia că plaja Bishop’s, fâşia dreaptă,

nisipoasă, de sub biserica rusă din Homer, era un lung şir de camionete şi remorci, acum goale, pentru transportat ambarcaţiuni, la fel cum ştia că unii turişti neştiutori scormoneau după scoici prin nisipul plajei, fără să fie atenţi că aveau să fie surprinşi în orice clipă de maree.

Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Acum, Leni stătea în curtea ei năpădită de buruieni, cu Matthew alături. Merseră împreună la movila acoperită de iarbă de deasupra plajei, unde se alăturară domnului şi doamnei Walker, care erau deja aici împreună cu Alyeska şi cu MJ, aşteptând. Alyeska îi zâmbi cald şi prietenos lui Leni, un zâmbet care parcă spunea: „Suntem acum toţi în aceeaşi barcă. O familie”. Ele două nu prea avuseseră timp să vorbească în ultimele două zile, dată fiind toată acea agitaţie a revenirii lui Leni în Alaska, dar ştiau amândouă că aveau destul timp în care să-şi depene povestea vieţii. Avea să fie uşor; erau înconjurate de atâţia oameni pe care amândouă îi iubeau.

Leni îşi luă fiul de mână. Era aşteptată de o mulţime de oameni pe plajă. Simţi toţi ochii aţintiţi asupra ei, observă cum toţi se opriră din discuţii la apropierea ei.

— Uite o focă, mami! Peştele ăla a sărit fix din apă! Uau! Putem să mergem la pescuit cu tati azi, putem? Mătuşa Aly spune că rozaliii încă mişună.

Leni privi la prietenii adunaţi pe malul apei. Aproape toţi locuitorii din Kaneq erau azi aici, chiar şi câţiva dintre cei pe care îi vedeai doar la cârciumă şi uneori la magazinul universal. La sosirea ei, nimeni nu mai vorbi. Se urcară pe rând în bărci. Ea auzi plesnetul apei lovind în carene, trosnetul scoicilor şi al pietricelelor sub greutatea bărcilor împinse în apă.

Matthew o conduse pe Leni la barca Parcului de Aventuri Walker. Îi puse lui MJ o vestă de salvare de un galben aprins şi apoi îl aşeză pe bancheta de la proră, cu

faţa la etravă. Leni urcă şi ea în barcă. Plutiră până ajunseră în locul unde se aflau celelalte bărci, Matthew stând în mijloc şi trăgând la rame.

Golful era liniştit în această seară însorită, strălucitoare. Fiordul, de forma literei V, arăta impresionant în această lumină.

Bărcile intrară în golf şi plutiră unele pe lângă altele, lovindu-şi prorele. Leni privi în jur. Tom şi noua lui soţie, Atka Walker; Alyeska şi soţul ei, Darrow, şi băieţii lor gemeni, în vârstă de trei ani; Marge Grăsana, Natalie Watkins, Tica Rhodes şi soţul ei, Thelma, Moppet, Ted şi tot clanul Harlan. Chipurile copilăriei sale. Şi ale viitorului ei.

Leni simţi că toţi o priveau. O străfulgeră un gând dureros: cât ar fi însemnat asta pentru mama ei, toţi oamenii aceştia veniţi să îşi ia rămas-bun. Ştiuse mama oare cât de mult le păsa acestor oameni?

— Vă mulţumesc, spuse Leni. Cele două cuvinte nepotrivite se pierdură printre sunetele valurilor ce loveau carenele bărcilor. Ce ar trebui să spună? Nu ştiu cum…

— Vorbeşte pur şi simplu despre ea, spuse domnul Walker cu o voce blândă.

Leni încuviinţă din cap, îşi şterse ochii. Încercă din nou, cât putu de tare.

— Nu ştiu dacă a mai existat vreo femeie care să vină în Alaska aşa de nepregătită ca ea. Nu ştia să gătească, nu ştia să coacă pâine, nu ştia să facă marmeladă. Înainte de Alaska, tot ce ştia ea despre tehnici utile de supravieţuire era să îşi lipească gene false şi să poarte tocuri. Şi-a adus în bagaj pantaloni sexy, mov, pentru numele lui Dumnezeu!

Leni inspiră.

— Dar a venit cu dorinţa să îi placă aici. Amândouă am venit cu această dorinţă. Ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte să moară a fost: „Du-te acasă”. Am ştiut ce a vrut să spună. Dacă v-ar fi văzut pe toţi aici, adunaţi

pentru ea, ar fi zâmbit larg, cum numai ea ştia să zâmbească, şi v-ar fi întrebat de ce sunteţi toţi aici în loc să beţi şi să dănţuiţi. Tom, ţie ţi-ar da o chitară, iar pe tine, Thelma, te-ar întreba ce naiba ai mai făcut în ultima vreme. Pe tine, Marge Grăsana, te-ar îmbrăţişa până n-ai mai putea respira. Vocea lui Leni cedă. Privi împrejur, asaltată de amintiri. I s-ar umple inima de bucurie să vă vadă pe toţi aici, să ştie că, în ciuda treburilor pe care le aveţi de făcut, v-aţi făcut timp să vă amintiţi de ea. Să vă luaţi rămas-bun. Mi-a spus cândva că se simţea ca şi cum nu ar fi fost nimic, o reflexie a altor oameni. Nu şi-a înţeles niciodată propria valoare. Sper să ne vadă acum şi să ştie… în sfârşit… cât de iubită a fost.

Un murmur de aprobare, câteva cuvinte, apoi linişte. O tristeţe atât de adâncă era un lucru tăcut, solitar. De acum înainte, Leni avea să mai audă vocea mamei doar în mintea ei, gânduri purtate prin conştiinţa unei alte femei, o continuă căutare de legături şi sensuri. Asemenea tuturor fetelor rămase fără mame, Leni urma să devină un experimentator de emoţii, încercând să descopere acea parte din ea pierdută, mama care o purtase, o crescuse şi o iubise. Leni urma să devină în egală măsură mamă şi copil; prin ea, mama ei continua să strălucească şi să trăiască. Nu avea să moară niciodată, atâta vreme cât Leni avea să-i păstreze vie flacăra amintirii.

Marge Grăsana aruncă un buchet de flori în apă.

— O să ne fie dor de tine, Cora, spuse ea.

Domnul Walker aruncă şi el un buchet de flori în apă. Acesta pluti prin faţa lui Leni, o pată de culoare vie purtată de valuri.

Matthew o privi în ochi pe Leni. Şi el ţinea un buchet de flori pe care le culesese de dimineaţă împreună cu MJ.

Leni scoase dintr-o cutie borcanul închis ermetic, ce conţinea cenuşa mamei. Preţ de o clipă suspendată în eternitate, lumea dispăru şi mama veni la ea, cu

zâmbetul ei unic, dându-i un ghiont cu şoldul şi spunându-i: „Dansează, fetiţa mea”.

Când Leni privi din nou, bărcile păreau nişte pete de culoare pe fundalul lumii verzi-albăstrui.

Deschise borcanul şi vărsă conţinutul încet peste apă.

— Te iubesc, mamă, spuse Leni, simţind cum pierderea se încrustează adânc în sufletul ei, devenind parte din ea, la fel ca iubirea. Ele două fuseseră mai mult decât cele mai bune prietene; fuseseră aliate. Mama o numise pe Leni marea dragoste a vieţii ei, iar Leni crezuse întotdeauna că probabil aşa stăteau lucrurile între părinţi şi copii. Îşi aminti ceva ce îi spusese mama cândva: „Dragostea nu păleşte şi nu moare, fetiţa mea”. Vorbise despre Matthew şi despre tristeţe, dar se potrivea perfect pentru relaţia dintre mame şi copiii lor.

Această dragoste pe care o simţea ea pentru mama ei, pentru fiul ei, pentru Matthew şi pentru toţi oamenii care o înconjurau era un lucru durabil, incomensurabil precum acel ţinut, statornic precum marea. Mai puternic decât timpul însuşi.

Leni se aplecă şi aruncă vreo câteva flori de pufuliţă roz-aprins pe un val domol, privindu-le cum plutesc către ţărm. Ştia că de acum înainte, avea să simtă mângâierea mamei cu fiecare adiere de vânt, să-i audă vocea în sunetul fluxului. Uneori, culesul fructelor de pădure sau coptul pâinii, sau chiar mirosul cafelei aveau să îi aducă lacrimi în ochi. Tot restul vieţii avea să ridice privirea spre văzduhul nemărginit al Alaskăi şi să spună: „Bună, mamă”, şi să evoce amintiri.

— Te voi iubi mereu, murmură ea în vânt. Mereu.

ALASKA MEA
4 iulie 2009
de Lenora Allbright Walker

Dacă mi-aţi fi spus, pe când eram copil, că într-o bună zi va veni la mine reprezentantul unui ziar ca să discutăm despre Alaska, la cea de-a cincizecea

aniversare a existenţei sale ca stat, aş fi râs. Cine s-ar fi gândit că fotografiile mele vor însemna atât de mult pentru atâţia oameni? Sau că eu voi face o fotografie a petei de petrol în cazul Exxon Valdez, care îmi va schimba viaţa, care va ajunge titlu pe coperta unei reviste?

De fapt, soţul meu este cel cu care ar trebui să staţi de vorbă. El a trecut prin toate provocările pe care le are de oferit acest stat şi este încă în viaţă. Este ca unul dintre acei copaci care cresc pe o stâncă din granit pur. În bătaia vântului, a ninsorii şi a viscolelor, ar trebui să fie doborâţi la pământ, dar nu se întâmplă asta. Înfruntă cu încăpăţânare toate intemperiile şi rămân falnici. Prosperă.

Eu sunt doar o soţie şi o mamă oarecare din Alaska, care se mândreşte înainte de toate cu copiii pe care i-a crescut şi cu viaţa pe care a reuşit, cumva, să o stoarcă din acest ţinut neîndurător. Dar la fel ca toate poveştile femeilor, şi a mea are profunzimi mai adânci decât ar părea.

Familia soţului meu este practic o familie regală a acestui ţinut. Bunicii lui şi-au întemeiat o viaţă în sălbăticia îndepărtată doar cu o secure şi un vis. Chintesenţa pionierilor americani, ei au creat o fermă întinsă pe sute de acri şi au pus temeliile unui oraş unde s-au stabilit. Copiii mei, MJ, Kenai şi Cora, sunt a patra generaţie care creşte pe acest tărâm.

Familia mea a fost diferită. Noi am venit în Alaska în anii şaptezeci. Erau vremuri tulburi, frământate de proteste, marşuri, atentate cu bombe, răpiri de persoane. Tinere erau răpite din campusurile universităţilor. Războiul din Vietnam scindase ţara.

Noi am venit în Alaska pentru a fugi de acea lume. Asemenea multor înaintaşi ai noştri, dar şi urmaşi, am venit nepregătiţi. Nu am avut destulă hrană, provizii sau bani. Nu ne pricepeam aproape la nimic. Ne-am mutat într-o cabană dintr-o regiune îndepărtată a peninsulei

Kenai şi am aflat rapid că nu ştiam destule. Până şi maşina noastră – un microbuz VW – era total neadecvată.

Cineva mi-a spus că Alaska nu creează caractere; le scoate la iveală.

Tristul adevăr este că bezna din Alaska a scos la iveală bezna din sufletul tatălui meu.

El a fost veteran al Războiului din Vietnam, prizonier de război. Pe atunci nu am ştiut ce însemna acest lucru. Acum, ştim. În lumea noastră luminată, ştim cum să ajutăm oameni ca tatăl meu. Înţelegem modalităţile prin care putem pătrunde până şi în cele mai îndărătnice minţi. Atunci, nu a existat ajutor. Şi nu a existat cine ştie ce ajutor nici pentru o femeie care a fost victima lui.

Alaska – bezna, frigul, izolarea – a pătruns în tatăl meu într-un mod cumplit, transformându-l într-una din multele bestii care populează acest stat.

Dar noi nu am ştiut asta la început. Cum am fi putut şti? Noi am visat, ca mulţi alţii, şi ne-am plănuit traseul, ne-am lipit cu bandă adezivă de microbuz bannerul pe care scria ALASKA SAU NIMIC şi am pornit spre nord, nepregătiţi.

Acest stat, acest loc, nu seamănă cu niciun altul. Este frumuseţe şi groază; salvator şi distrugător. Aici, unde supravieţuirea este o decizie pe care trebuie să o iei permanent, în cel mai sălbatic loc al Americii, la marginea civilizaţiei, unde apa în toate formele ei te poate ucide, înveţi cine eşti. Nu cine visezi să fii, nu cine ţi-ai imaginat că erai, nu cine ai fost crescut să fii. Toate acestea dispar în lunile de beznă şi geruri crâncene, când chiciura de la ferestre te împiedică să vezi afară, iar lumea devine foarte mică, şi tu dai piept cu adevărul existenţei tale. Afli de ce eşti în stare pentru a supravieţui.

Această lecţie, această revelaţie, aşa cum mi-a spus mie mama odată despre iubire, este darul măreţ şi cumplit al Alaskăi. Cei ce vin aici doar pentru frumuseţe

sau pentru o viaţă imaginară sau cei ce caută siguranţă vor eşua.

În nemărginirea acestei sălbăticii imprevizibile, fie vei scoate ce este mai bun în tine şi vei înflori, fie vei fugi mâncând pământul, urlând, de întuneric, de frig şi de greutăţi. Nu există cale de mijloc, nici vreun loc sigur; nu aici, în Nemărginita Pustietate.

Pentru noi, cei câţiva, cei fermi, cei puternici, cei visători, Alaska este acasă, mereu şi pentru eternitate, cântecul pe care îl auzi când lumea este încremenită. Fie aparţii locului acestuia, tu însuţi sălbatic şi de neîmblânzit, fie nu.

Eu aparţin.

virtual-project.eu

violin